

Khi Yêu cần nhiều đũng Cầm

"Tiểu thuyết gia viết sách
tiếng Anh bán chạy nhất trong
lịch sử Ấn Độ."
- Thời báo NEW YORK

Tác giả của *Ba chàng ngốc*

Chetan
Bhaqat

nhà nam

NHÀ XUẤT BẢN
HỘI NHÀ VĂN

Chetan Bhagat

Khi Yêu
cần nhiều
đũng cảm

NGUYỄN THỊ HƯƠNG THẢO dịch

NHÀ XUẤT BẢN
HỘI NHÀ VĂN

epub©vctvegroup

05-02-2018

Có lẽ đây là lần đầu tiên xuất hiện trong lịch sử của những cuốn sách:

Kính tặng đấng vợ nhà tôi¹¹

Lời cảm ơn

Không có sự sáng tạo nào trên thế giới này là nỗ lực đơn độc. Cuốn sách này cũng vậy. Từ người làm ra các bản in từ chiếc máy Xerox đến những nhân viên phát hành đưa sách ra các hiệu sách, mỗi người đều có vai trò của mình. Đặc biệt, tôi muốn gửi lời cảm ơn tới:

Độc giả của tôi, chính các bạn đã đưa tôi trở thành người như hiện tại. Lần trước tôi đã nói rằng tôi muốn trở thành nhà văn được yêu thích nhất Ấn Độ - và các bạn đã cho tôi điều đó. Cảm ơn các bạn. Xin hãy tiếp tục ủng hộ, và nếu có thể, hãy cho tôi một nơi nhỏ bé, nhưng vĩnh hằng trong tim các bạn.

Thượng đế, vì tình yêu và phước lành Người ban.

Shinie Antony, độc giả đầu tiên đồng thời là biên tập viên tất cả những cuốn sách của tôi cho tới lúc này, người đã chỉ cho tôi những gì nên hay không nên, không chỉ trong cuốn sách này, mà còn cả trong cuộc sống nữa.

Abhishek Kapoor, vì những góp ý tuyệt vời của anh ấy. Prateek Dhawan, Shambhavi Kirawant, Ratika Kaul-Haksar và Anusha Bhagat vì những nhận xét tuyệt vời đối với bản thảo.

Nhà xuất bản Rupa & Co vì đã mang những câu chuyện của tôi tới khắp mọi miền trên đất nước này.

Gia đình tôi vì sự hỗ trợ không ngừng nghỉ của họ.

Những bạn đại học, đồng nghiệp cũ của tôi ở Ngân hàng Deutsche và Goldman Sachs, những người bạn hiện thời của tôi ở Mumbai.

Những tờ báo đã xuất bản những bài viết của tôi và cho tôi có cơ hội chia sẻ quan điểm của mình về đất nước Ấn Độ mới, đang phát triển mà tôi hằng

mơ đến.

Các nhà làm phim, những người đã tìm thấy cảm hứng từ những câu chuyện của tôi và đã dành ra nhiều năm để mang chúng ra đời thực.

Tôi cũng có vài điều muốn làm rõ. Thứ nhất, câu chuyện này được lấy cảm hứng từ gia đình và những trải nghiệm của chính bản thân tôi. Mặc dù vậy, nên xem cuốn sách này là một tác phẩm hư cấu. Đồng thời, để tăng tính chân thực, tôi đã sử dụng tên thật của một số địa danh, tên người và các trường đại học vì chúng biểu trưng cho văn hóa ngày nay và hỗ trợ cho việc kể chuyện. Tôi không chủ tâm ngụ ý bất cứ điều gì khác. Tôi cũng muốn nói với tất cả người Nam Ấn rằng tôi yêu họ. Một nửa tuyệt vời của tôi sẽ làm chứng cho tôi điều đó. Tôi đã mạo muội cho phép mình được đùa vui với các bạn như cách tôi đùa vui với người Punjab - chỉ bởi vì tôi xem các bạn như người của cộng đồng mình. Bạn chỉ chọc ghẹo những người bạn quan tâm mà thôi.

Với những điều đó, xin chào mừng các bạn đến với *Khi Yêu Cần Nhiều Dũng Cảm*.

Mở Đầu

“Tại sao tôi lại được giới thiệu tới đây? Tôi có bị làm sao đâu,” tôi nói.

Chị ta không đáp lại. Chỉ ra hiệu cho tôi cởi giày và ngồi xuống ghế. Chị ta có một phòng khám cũng giống như phòng khám của bất cứ bác sĩ nào khác, có điều không có mùi thuốc và những dụng cụ y tế nguy hiểm, lạnh lùng.

Chị ta chờ cho tôi nói nhiều hơn. Tôi do dự rồi lại cất lời.

“Tôi dám chắc người ta đến đây với những vấn đề to tát, khó vượt qua. Các cô nàng đá đít bạn trai họ thì là chuyện cơm bữa. Cần gì phải đến gặp bác sĩ tâm thần, phải không? Tôi là ai, một kẻ thần kinh chắc?”

“Không, tôi mới thần kinh, bác sĩ thần kinh. Chính xác ra là bác sĩ tâm lý. Nếu anh không phiền thì tôi thích cách gọi đó hơn,” chị ta nói.

“Tôi xin lỗi,” tôi nói.

“Không sao,” chị ta nói và dựa người vào ghế.

Chưa quá ba mươi, chị ta dường như quá trẻ để trở thành một bác sĩ tâm thần, xin lỗi, bác sĩ tâm lý. Bằng cấp từ những trường đại học hàng đầu nước Mỹ trang điểm cho những bức tường như những cái đầu hổ treo trong nhà một thợ săn. Vâng, lại một người Nam Ấn nữa đã chinh phục thế giới học thuật. Bác sĩ Neeta Iyer, tốt nghiệp thủ khoa Đại học Vassar.

“Tôi tính tiền năm trăm rupi một giờ đấy,” chị ta nói. “Anh cứ trần trối nhìn tường hay nói chuyện, với tôi kiểu nào cũng được.”

Tôi đã xài hết mười hai phút rồi, tức là một trăm rupi, mà chẳng đi đến đâu cả. Tôi tự hỏi liệu rằng chị ta có chấp nhận trả tiền từng phần và để cho tôi đi không.

“Bác sĩ Iyer ...”

“Gọi tôi Neeta được rồi,” chị ta nói.

“Được rồi, chị Neeta, tôi không nghĩ chuyện của tôi lại cần đến việc này. Tôi không biết tại sao bác sĩ Ramachandran lại giới thiệu tôi đến đây.”

Chị ta cầm quyển bệnh án của tôi trên bàn. “Xem nào. Đây là những gì bác sĩ Ram thông tin cho tôi - bệnh nhân mắc chứng mất ngủ, đã cắt đứt liên lạc với loài người trong vòng một tuần, không chịu ăn, đã lên Google để tìm cách tự tử tốt nhất.” Chị ta dừng lại và nhìn tôi, mày nhướng lên.

“Tôi Google tất cả mọi thứ,” tôi lẩm bẩm, “chị không làm thế à?”

“Bệnh án ghi rằng nội việc thoáng nhắc tới tên cô ấy, nơi cô ấy ở hay bất cứ mối liên hệ nào khác, chẳng hạn như món ăn yêu thích của cô ấy, cũng sẽ đưa tới những cảm xúc khó lường từ nước mắt tới giận dữ tới thất vọng.”

“Tôi vừa mới chia tay. Chị nghĩ phải thế nào?” tôi cúi kính.

“Đúng rồi, với Ananya ở Mylapore. Món ăn yêu thích của cô ấy là gì nhỉ? Cơm cà ri?”

Tôi ngồi thẳng dậy. “Đừng,” tôi nói một cách yếu ớt và cảm thấy nghẹn trong cổ. Tôi cố kìm cho nước mắt khỏi tuôn ra. “Đừng,” tôi nhắc lại.

“Đừng cái gì cơ?” Neeta khích tôi. “Chẳng phải chuyện nhỏ sao?”

“Nhỏ cái con khi. Nó đang giết tôi đây.” Tôi đứng phắt dậy đầy kích động. “Người Nam Ấn các người có biết tình cảm là cái gì không?”

“Tôi sẽ lờ đi các nhận xét mang tính phân biệt vùng miền của anh. Anh có thể đứng mà nói, nhưng nếu đó là một câu chuyện dài thì hãy ngồi xuống ghế. Tôi muốn được nghe có đầu có đuôi,” chị ta nói.

Tôi bật khóc. “Sao chuyện này lại xảy ra với tôi?” tôi nức nở.

Chị ta đưa tôi một tờ khăn giấy.

“Tôi phải bắt đầu từ đâu đây?” tôi nói và cẩn trọng ngồi xuống ghế.

“Từ nơi tất cả những câu chuyện tình bắt đầu. Khi anh gặp cô ấy lần đầu tiên,” chị ta nói.

Chị ta kéo rèm và bật điều hòa. Tôi bắt đầu nói và bắt đầu làm cho tiền của mình có giá trị.

PHẦN 1
AHMEDABAD

Cô đứng trước tôi hai chỗ, xếp hàng chờ mua bữa trưa ở căng tin IIMA^[2]. Tôi lén nhìn cô, tự hỏi cô gái Nam Ấn này thì có gì mà người ta cứ phải nặng xị lên thế chứ.

Mái tóc dài ngang eo cô lay lay gợn sóng khi cô lấy ngón tay gõ gõ vào cái khay sắt như một kẻ tị nạn sắp sửa chết đói. Tôi để ý thấy có ba sợi dây màu đen sau cái gáy trắng ngần của cô. Ai đó đã quyết định phải đeo phụ kiện làm đẹp trong cái trường kinh tế nặng về học thuật nhất cả nước này.

“Ananya Swaminathan - hoa khôi khóa mới”, bọn lớp trên đã kịp bình chọn cho cô trên tấm bảng tin ký túc xá. Chúng tôi chỉ có hai mươi cô gái trên tổng số hai trăm học viên toàn khóa. Những cô nàng xinh xẻo là hàng hiếm; các nàng được chọn vào trường không phải bởi vẻ bề ngoài. Các nàng vào được IIM bởi có thể giải toán nhanh hơn 99,9% dân số Ấn Độ và vượt qua được kỳ thi đầu vào. Hầu hết con gái học IIM không thèm để tâm đến những thứ hời hợt nông cạn như là trang điểm, quần áo kiểu cách, kính áp tròng, tẩy lông mặt, nước hoa và cả vẻ quyến rũ nữ tính. Những cô nàng như Ananya, nếu có vì một duyên cớ trái khoáy nào đó mà đến đây, sẽ ngay lập tức trở thành nữ hoàng ở ngôi trường dương thịnh âm suy này.

Tôi đoán rằng tuần vừa rồi cô Swaminathan đã nhận được sự chú ý từ bọn con trai nhiều hơn cả đời cộng lại. Bởi thế tôi cho rằng cô ta là kẻ đáng ghét và quyết định lờ cô ta đi.

Đám học viên cứ tự động dịch lên từng bước. Những nhân viên căng tin buồn chán chẳng thèm để tâm xem họ đang phục vụ một lũ tù nhân hay những CEO tương lai. Họ thấy một môi thứ gì đó màu vàng lần lượt lên những chiếc khay. Tất nhiên, Cô Em Hoa Khôi cần được trở thành tâm điểm.

“Đó không phải là xúp rasam. Tôi không biết nó là gì, nhưng chắc chắn không phải rasam. Còn kia là cái gì, cái màu vàng đậm ấy?”

“Món hầm sambhar,” ông nhân viên căng tin lầu nhàu.

“Eo, trông kinh quá! Ông nấu nó thế nào vậy?” cô nàng hỏi.

“Cô có muốn ăn hay không?” ông nhân viên hỏi, quan tâm đến việc làm cho xong bữa trưa hơn là thảo luận về công thức nấu ăn.

Trong khi chờ quý cô của chúng ta quyết định, hai cậu con trai xếp giữa chúng tôi đã dẫn khay của họ lên mặt bàn. Họ lấy thức ăn mà không kèm theo một bài xã luận nào về nó và bước đi. Tôi bước lên ngay đằng sau cô. Tôi liếc xéo một cái - chắc chắn trên trung bình. Thực ra thì, trên trung bình rất nhiều. Trên thực tế, xuất chúng so với tiêu chuẩn của IIMA. Cô có đường nét khuôn mặt hoàn hảo, mắt, mũi, môi và tai không quá to cũng không quá nhỏ và ở đúng nơi đúng chỗ. Đó là tất cả những gì cần thiết để làm con người ta xinh đẹp - những bộ phận cơ thể bình thường - vậy mà tại sao tạo hóa lại làm hỏng nhiều lần đến thế? Hạt bindi^[3] xanh nhỏ xíu của cô thật hợp màu với bộ slawar kameez^[4] xanh da trời pha trắng. Cô trông giống như người chị em họ thông thái của nữ diễn viên Sridevi, nếu như Sridevi có chị em họ.

Ông nhân viên căng tin đổ ụp một đồng màu vàng lên khay của tôi.

“Này ông, tôi đứng trước anh ta mà,” cô phản ứng với ông nhân viên, đóng đinh ông ta bằng đôi mắt to, tự tin của mình.

“Cô muốn gì nào?” nhân viên căng tin nói bằng giọng đặc Nam Ấn. “Rasam thì cô bảo không phải rasam. Cô nhăn mặt khi thấy món sambhar của tôi. Tôi phục vụ hàng trăm người. Họ có phàn nàn gì đâu?”

“Chính vì thế ông mới không tiến bộ đấy. Đáng lẽ họ nên phàn nàn mới phải chứ,” cô nói.

Ông nhân viên căng tin thả chiếc môi xuống nôi sambhar và giơ hai tay lên. “Cô muốn phàn nàn hả? Tới gặp quản lý căng tin mà phàn nàn... Sinh viên thời nay thế đấy,” ông nhân viên quay sang tôi tìm kiếm sự cảm thông.

Suýt nữa thì tôi gật đầu.

Cô nhìn tôi. “Anh ăn được thứ này hả?” cô hỏi. “Thử đi.”

Tôi húp một thìa sambhar đầy. Ấm và hơi mặn một chút, chẳng phải ngon lành gì, nhưng trong tình cảnh không còn lựa chọn nào khác thì nó cũng gọi là ăn được. Tôi có thể dùng nó làm bữa trưa; tôi ở trong ký túc xá được bốn năm rồi.

Nhưng mà, tôi đã nhìn thấy mặt cô, giờ đây còn xinh đẹp hơn với đôi má phớt hồng. Tôi so sánh cô với ông nhân viên căng tin năm mươi tuổi. Ông ta mặc lungi^[5] và đám lông màu xám lơ lơ trên ngực.

Khi bạn cảm thấy không chắc chắn, cô gái đẹp luôn luôn đúng.

“Ghê quá,” tôi nói.

“Thấy chưa,” cô nói với vẻ đắc thắng trẻ con.

Ông nhân viên căng tin nhìn tôi chòng chọc.

“Nhưng tôi vẫn có thể ăn được,” tôi nói thêm trong một cố gắng kịch cờm hòng an ủi ông ta.

Ông ta lau bàu và ụp một môi cơm vào khay của tôi.

“Chọn món gì em thích đi,” tôi nói với cô, tránh nhìn thẳng vào mắt. Cả trường này đã nhìn cô đăm đõi mấy ngày nay rồi. Tôi phải khác một chút.

“Cho tôi món rasgulla,” cô chỉ vào món tráng miệng.

“Món đó là để sau khi xong bữa ăn,” ông nhân viên nói.

“Ông là ai? Mẹ tôi chắc? Tôi ăn xong rồi. Cho tôi hai suất tráng miệng rasgulla,” cô kiên quyết.

“Mỗi học viên chỉ được một suất thôi,” ông vừa nói vừa đặt cái bát nhỏ có một chiếc bánh lên khay của cô.

“Ô, thôi nào, món sambhar kinh khủng thì thích bao nhiêu cũng được còn món ăn được thì chỉ một suất thôi sao,” cô nói.

Hàng người chờ đợi đã dài lên phía sau chúng tôi. Các cậu con trai đứng đợi chẳng phiền gì. Họ có cơ hội để ngắm nhìn một cách hợp pháp cô gái xinh đẹp nhất khóa.

“Đưa phần của tôi cho cô ấy đi,” tôi nói và hối hận ngay lập tức. Đời nào cô ấy lại hèn hò với mày, món rasgulla đó đổ ra sông ra biển rồi, tôi thầm mắng mình.

“Tôi đưa cho cậu,” ông nhân viên căng tin vừa nói một cách trịch thượng vừa đặt món tráng miệng đó lên khay của tôi.

Tôi chuyển bát của tôi cho cô. Cô lấy hai suất rasgulla và rời khỏi hàng.

Được rồi, anh bạn, cô gái đẹp đi đường cô ấy, kẻ bại trận không rasgulla đi đường khác. Tìm một góc mà ngồi thôi, tôi tự nhủ.

Cô quay về phía tôi. Cô không mời tôi ngồi cùng, nhưng trông cô có vẻ không phiền nếu tôi làm thế. Ngón tay út của cô trở tới một cái bàn, và chúng tôi tới đó ngồi đối diện nhau. Toàn bộ căng tin đổ dồn mắt nhìn chúng tôi, như đang muốn biết tôi đã có công trạng gì mà xứng ngồi với cô. Tôi đã có một sự hy sinh lớn - món tráng miệng của tôi - tôi muốn bảo với họ thế.

“Anh là Krish,” tôi nói, lấy thìa khua khoảng món sambhar.

“Em là Ananya. Tệ lắm phải không?” cô hỏi khi tôi nhăn mặt vì mùi vị của món ăn.

“Anh quen với thức ăn ký túc xá rồi,” tôi nhún vai. “Anh đã từng ăn những món tệ hơn.”

“Thật khó mà hình dung được còn có thứ tệ hơn,” cô nói.

Tôi ho vì cần phải một miếng ớt xanh. Có một bình nước bên cạnh cô. Cô nhắc nó lên, nghiêng người ra trước và rót nước cho tôi. Một loạt tiếng thở dài chạy khắp căng tin. Chúng tôi thành ra đang diễn trò trước mắt mọi người.

Bằng bốn miếng, cô giải quyết xong hai suất tráng miệng. “Em vẫn còn đói. Em không ăn sáng.”

“Chết đói hoặc ăn những món vô vị, cuộc sống ký túc xá là việc lựa chọn thứ gì dễ đương đầu hơn,” tôi nói.

“Anh muốn đi ra ngoài không? Em chắc là trong thành phố có những quán ăn ngon,” cô nói.

“Bây giờ ư?” Một giờ nữa là chúng tôi có tiết rồi. Nhưng Cô Em Hoa Khôi đã mời tôi đi ăn, dù là vì chính cái dạ dày của cô ấy thôi. Và như mọi người đều biết, bạn học nữ luôn xếp trước lớp học.

“Đừng có nói với em rằng anh khao khát dự giờ giảng đến mức đấy nhé,” cô nói và đứng phắt dậy, thách thức tôi.

Tôi xúc thêm mấy thìa cơm.

Cô giậm chân. “Bỏ mấy thứ kính tằm đó đi.”

Bốn trăm con mắt dõi theo khi tôi bước ra khỏi căng tin cùng với tiểu thư Ananya Swaminathan, cô gái được đánh giá là xinh đẹp nhất theo kết quả bỏ phiếu chung ở IIMA.

* * *

“Anh thích ăn gà không?” Quyển thực đơn dựa vào mũi cô khi cô nói. Chúng tôi đã tới Topaz, một quán ăn tầm tầm, vô hồn nhưng có điều hòa, cách trường nửa cây số. Giống như tất cả các quán ăn Ấn Độ tầm trung khác, nó phát thứ giai điệu không lời buồn chán của các bài hát tiếng Hindi cổ và để sẵn một ít hành muối ở trên bàn.

“Anh tưởng người Ahmedabad ăn kiêng,” tôi nói.

“Thôi nào, thế thì em sẽ chết ở đây mất.” Cô quay sang người phục vụ và gọi nửa suất gà tandoori với roomali roti.

“Anh có bia không?” cô hỏi người phục vụ.

Người phục vụ lắc đầu kinh hãi và bỏ đi.

“Chúng ta đang ở Gujarat, ở đây cấm bia đó,” tôi nói.

“Tại sao?”

“Nơi sinh của Gandhi,” tôi nói.

“Nhưng Gandhi đã giành tự do cho chúng ta,” cô nói, đùa nghịch với những củ hành nhỏ. “Giải phóng con người ta chỉ để sau đó ngăn cấm họ thì

có ích gì chứ?”

“Chuẩn đấy,” tôi nói. “Vậy em là chuyên gia về rasam và sambhar. Em là người Nam Ấn à?”

“Chính xác là người Tamil. Thực ra là người Tamil Brahmin^[6], rất khác biệt so với người Tamil. Đừng bao giờ quên điều đó.” Cô ngả người về phía sau khi phục vụ bàn mang bữa ăn cho chúng tôi. Cô dùng răng xé cái đùi gà.

“Chính xác thì người Tamil Brahmin khác như thế nào?”

“Hừm, một trong số những điểm khác là, không thịt và không uống rượu,” cô nói và tạo hình chữ X bằng chiếc chân gà.

“Chắc chắn rồi,” tôi nói.

Cô cười. “Em không nói là em đang tuân theo Tam Brahm^[7]. Nhưng anh nên biết rằng em được sinh ra trong gia đình thuần khiết nhất thuộc đẳng cấp trên. Còn anh thì sao, người phàm?”

“Anh là người Punjab, cho dù anh chưa từng sống ở Punjab. Anh lớn lên ở Delhi. Và anh không có khái niệm gì về đẳng cấp của mình, nhưng bọn anh ăn gà. Và anh có thể tiêu hóa sambhar dở tốt hơn người Tamil Brahmin,” tôi nói.

“Anh vui tính đấy,” cô nói và vỗ vào tay tôi. Tôi thích cái vỗ đó.

“Thế trước kia anh ở ký túc xá chỗ nào thế?” cô hỏi. “Đừng có nói là IIT^[8] nhé, cho tới lúc này anh đã làm khá tốt đấy.”

“IIT thì làm sao nào?”

“Chẳng sao cả, anh tới từ đó à?” Cô nhấp một ngụm nước.

“Đúng, từ IIT Delhi. Có vấn đề gì sao?”

“Không,” cô mỉm cười, “vẫn chưa.”

“Sao cơ?” tôi nói. Sự tự mãn của cô đã đạt tới mức khó chịu.

“Chẳng sao cả,” cô nói.

Chúng tôi giữ yên lặng.

“Có chuyện gì? Có ai ở IIT từng làm tan vỡ trái tim em sao?”

Cô cười. “Không, ngược lại. Hình như em đã làm tan vỡ một vài trái tim, mà cũng chẳng phải lỗi của em.”

“Giải thích rõ được không?”

“Đừng nói với ai nhé, nhưng trong một tuần vừa rồi ở đây, đã có mười người ngỏ lời với em. Tất cả đều là dân IIT.”

Tôi chợt thấy hồi tiếc. Dự đoán của tôi đã đúng; cô nhận được rất nhiều sự chú ý. Tôi chỉ ước giá đó không phải từ dân trường tôi.

“Ngỏ lời cái gì cơ?”

“Cũng bình thường thôi, đi chơi, làm bạn và kiểu kiểu như thế. Ồ, và một anh chàng từ IIT Chennai đã cầu hôn em!”

“Thật ư?”

“Vâng, anh ta nói tuần vừa rồi là một tuần quan trọng đối với anh ta. Anh ta vào học IIMA, và giờ anh ta đã tìm thấy người vợ của mình nơi em. Có thể em nhầm, nhưng em nghĩ anh ta có đeo một số trang sức.”

Tôi vỗ trán. Không, bạn cùng trường của tôi không thể làm điều này, cho dù tuyệt vọng đến thế nào.

“Vậy giờ anh hiểu sao em lại quan tâm đến chuyện anh tới từ IIT rồi nhé,” cô nói và nhặt một miếng ức gà nữa lên.

“Ồ, vậy ra đó là một phản xạ tự nhiên. Nếu tôi tới từ IIT, tôi phải ngỏ lời với em trong vòng mười phút?”

“Em đâu có nói thế.”

“Em ám chỉ điều đó.”

“Em xin lỗi.”

“Không sao. Tôi đã nghĩ em sẽ như thế này. Để tôi đoán nhé - con một, nhà giàu?”

“Sai, sai. Em có một em trai. Và bố em làm việc tại Ngân hàng Baroda ở Chennai. Xin lỗi, anh nghĩ em là người như thế nào cơ?”

“Có những cô gái không kiểm soát được sự chú ý. Chỉ hai ngày đã trở nên nổi tiếng và mọi anh chàng trong trường đều cúi đầu trước em.”

“Điều đó không đúng. Chẳng phải em đi chơi với anh sao?” Cô bỏ gọn những chiếc xương gà đã gặm sạch sang một chiếc đĩa khác.

“Ồ, to tát đấy. Đi chơi với một kẻ bình thường như tôi. Hóa đơn bao nhiêu thế? Tôi sẽ trả phần của mình rồi biến.” Tôi đứng dậy.

“Này,” cô nói.

“Gì thế?”

“Em xin lỗi. Anh ngồi xuống đi mà.”

Dù sao tôi cũng đã mất hứng thú với cuộc nói chuyện này. Nếu chẳng có gì hấp dẫn bằng một cô gái đẹp, thì cũng chẳng có gì ngán ngẫm bằng một cô nàng tự phụ.

Tôi ngồi trở lại và tập trung vào thức ăn và thứ nhạc không lời khó chịu đó trong vòng mười phút tiếp theo. Tôi tặng lời cô nàng Brahmin, kẻ đã vợ đũa cả năm các bạn cùng trường của tôi.

“Chúng ta giờ OK rồi chứ?” cô cười lưỡng lự.

“Sao em lại đi chơi với tôi? Để ghi điểm thứ mười một sao?”

“Anh thực sự muốn biết à?”

“Đúng vậy.”

“Em cần một vài người bạn ở đây. Và anh có vẻ là một anh chàng an toàn. Như kiểu một anh chàng có thể chỉ làm bạn với một cô gái, phải không?”

Tất nhiên là không, tôi nghĩ. Làm gì có gã trai nào chỉ muốn làm bạn với một cô gái thôi chứ? Cứ như là đồng ý ở gần một cái bánh sô cô la mà chẳng bao giờ ăn nó ấy. Cứ như ngồi trên một chiếc xe đua mà chẳng lái nó đi vậy. Chỉ những kẻ bất lực mới làm thế.

“Tôi không chắc đâu,” tôi nói.

“Anh có thể kiểm soát được mà. Em nói với anh về chuyện ngổ lời bởi vì anh có thể thấy bọn họ ngu ngốc nhường nào.”

“Bọn họ không ngu ngốc. Họ là dân IIT. Họ chỉ không biết cách nói chuyện với phụ nữ thôi,” tôi nói.

“Sao cũng được. Nhưng anh thì biết. Và em thích làm bạn với anh. Chỉ là bạn thôi, OK?” Cô chìa tay ra.

Tôi hững hờ bắt tay cô.

“Cửa đôi nhé, mỗi người sáu mươi rupi,” cô nói khi hóa đơn được đưa tới.

Đúng vậy, Chỉ Là Bạn thì chia sẻ hóa đơn. Tôi không muốn chỉ là bạn với cô. Và tôi không muốn trở thành tử sĩ thứ mười một.

Tôi trả phần tiền của mình và quay trở về trường. Tôi không có hứng thú gặp lại Chỉ Là Bạn của tôi sớm.

“Em không sao chứ?” tôi hỏi và bước tới Chi Là Bạn của tôi. Cô vẫn ngồi trên ghế và nước mắt lại trào ra. Tiết học cuối cùng đã kết thúc và phòng học đã trống không.

Tôi đã không nói chuyện nhiều với Ananya kể từ bữa chúng tôi ra ngoài ăn trưa tuần trước. Những cô gái đẹp sẽ cư xử đúng mực nhất khi bạn tảng lờ họ. (Tất nhiên, họ phải biết bạn đang tảng lờ họ, vì nếu không có thể họ còn không biết đến sự tồn tại của bạn.)

Nhưng hôm nay tôi phải nói chuyện với cô. Cô đã khóc trong lớp học. Chúng tôi có những phòng học theo kiểu thính đường với những hàng ghế hình bán nguyệt, bởi vậy tất cả mọi người có thể nhìn thấy nhau. Học viên ngồi theo thứ tự bảng chữ cái. Ananya, giống như tất cả những đứa trẻ bị đày đọa với cái tên bắt đầu bởi chữ A, ngồi ở hàng đầu bên trái. Cô ngồi giữa Ankur và Aditya, cả hai chàng IIT đã ngỏ lời với cô mà không cân nhắc đến nỗi hổ thẹn bị từ chối và rồi phải ngồi gần người đã từ chối mình trong suốt cả một năm.

Tôi ngồi ở hàng thứ ba, giữa Kanyashree - người ghi bài như một thư ký tòa mẫn cán - và năm Mohit, những người tới từ những vùng khác nhau của Ấn Độ. Nhưng chẳng ai trong đám Ankur, Aditya, Kanyashree hay năm Mohit nhận ra những giọt nước mắt của Ananya. Chỉ có tôi bắt gặp cô lau mắt bằng chiếc khăn choàng dài màu vàng có những chiếc chuông nhỏ ở hai đầu kêu tinh tinh mỗi khi cô nhúc nhích.

Trong tuần vừa rồi, tôi đã giới hạn giao tiếp của mình với Ananya xuống những lần chào vội mỗi buổi sáng và những cái vẫy tay hờ hững vào cuối mỗi ngày. Trong các giờ học chúng tôi chú ý nghe thầy giáo bởi vì chúng tôi được cộng điểm tham gia đóng góp cho bài học - nói điều gì đó có vẻ thông

thái. Hầu hết dân IIT chẳng bao giờ nói trong khi những người không có nền tảng kỹ thuật thì nói không phanh lại được.

Đã vào giờ kinh tế vi mô được hai mươi ba phút, vị giáo sư vẽ một đường cong lợi ích hình chữ L trên bảng. Ông chiêm ngưỡng đường cong của mình trong mười giây rồi quay xuống lớp.

“Ở đây có bao nhiêu người đã tốt nghiệp kinh tế?” Giáo sư Chatterjee, một IIMA kỳ cựu hai thập kỷ, hỏi.

Mười lăm trên mười bảy học viên ở khu A giơ tay lên, bao gồm cả Ananya.

Thầy Chatterjee quay về phía cô. “Cô nhận ra đường cong này chứ, cô Swaminathan?” Ông đọc tên cô từ tấm biển ghi tên để ở phía trước.

“Đường lợi ích cận biên cơ sở, thưa thầy,” Ananya nói.

“Thế, cô Swaminathan, cô biểu diễn đường cong đó bằng toán học như thế nào?”

Ananya đứng dậy, mắt cô cho thấy rõ ràng cô không có ý niệm gì. Mười bốn tên tốt nghiệp kinh tế liền hạ tay xuống.

“Nào, cô Swaminathan?” thầy Chatterjee nói.

Ananya giữ chặt những đồ trang trí trên chiếc khăn choàng của cô để chúng không gây tiếng động khi cô nói. “Thưa thầy, đường cong đó diễn tả các gói hàng hóa khác nhau mà giữa chúng người tiêu dùng không có sự thiên vị. Tức là, ở mỗi điểm trên đường cong, người tiêu dùng có mức độ ưu tiên như nhau giữa gói này với gói kia.”

“Đó không phải câu hỏi của tôi. Công thức toán học của nó là gì?”

“Cái đó thì em không biết. Dù sao, đó cũng chỉ là một khái niệm mà thôi.”

“Nhưng cô có biết không đã?”

“Không. Nhưng em không thể nghĩ ra được bất kỳ tình huống thực tế nào mà một công thức toán học như thế lại có tác dụng,” Ananya nói.

Vị giáo sư giơ tay để ngắt lời cô. “Suyt...” Ông ta cười nham hiểm. “Chú ý, cả lớp, chú ý. Đây là tình trạng học hành về kinh tế học ở đất nước này

đây. Những sinh viên hàng đầu mà cả những điều cơ bản cũng không biết. Và rồi họ hỏi - tại sao kinh tế Ấn Độ thụt lùi?”

Vị giáo sư hùng hồn thả viên phấn xuống bàn để khép lại vấn đề. Ông ta vừa giải được bài toán đã làm đau đầu những nhà hoạch định chính sách trong nhiều thập kỷ. Ananya Swaminathan chính là nguyên do cho sự thụt lùi của Ấn Độ.

Ananya cúi đầu xấu hổ. Một vài gương mặt IIT bừng sáng lên. Kinh tế vi mô là một môn học lựa chọn ở IIT và những người đã từng học đều biết về công thức này. Bọn họ nóng lòng muốn thể hiện.

“Có ai biết không?” Giáo sư hỏi, Ankur liền giơ tay. “Được, hãy trình bày đi. Còn cô Swaminathan, cô nên nói chuyện nhiều hơn với các bạn ngồi cạnh mình. Và lần sau đừng có giơ tay nếu tôi gọi sinh viên kinh tế nhé”, giáo sư nói.

Ông ta bước lên bảng, viết rất nhiều ký tự Hy Lạp và các phương trình đại số. Lớp học khởi đầu bằng những chuyện vặt vãnh đáng yêu như người ta lựa chọn ra sao giữa trà và bánh quy. Giờ nó đã chuyển sang những câu hỏi đáng sợ sẽ chiếm phần chủ đạo trong các kỳ thi. Cả lớp ghi chép điên cuồng. Kanyashree viết mạnh tới nỗi tôi có thể cảm thấy bàn rung rung vì ngòi bút của cô ta.

Tôi liếc trộm Ananya. Trong khi Ankur ngạo mạn đang nhìn những câu chữ của mình được viết lên bảng, những ngón tay trái của Ananya vôn vê chiếc khăn choàng màu vàng. Cô đưa tay trái lên mặt trong khi vẫn tiếp tục viết bằng tay phải. Bằng một cử chỉ kín đáo, cô thấm những giọt nước mắt. Có lẽ Cô Em Hoa Khôi cũng có một trái tim, tôi nghĩ. Và có lẽ tôi nên từ bỏ chiến thuật làm lơ sở trường của mình để nói chuyện với cô sau khi giờ học kết thúc.

“Em không sao chứ?” tôi hỏi lại lần nữa.

Cô gật đầu trong khi vẫn tiếp tục lau nước mắt. Cô cúi gằm xuống.

“Anh nhớ Topaz,” tôi nói để thay đổi đề tài.

“Em chưa bao giờ bị sỉ nhục như thế,” cô nói.

“Chẳng ai để ý đâu mà. Tất cả các giáo sư đều là những tên khốn. Đó là sự thực, ở đâu cũng thế,” tôi động viên. “Ít nhất thì từ nơi anh đến là như vậy.”

“Anh muốn xem bằng kinh tế của em chứ? Em sẽ cho anh xem bảng điểm của em.”

“Không,” tôi nói.

“Em xếp thứ ba toàn Đại học Delhi. Những vị giáo sư - kỹ sư nửa mùa này đã biến kinh tế học từ một môn nghệ thuật tự do hoàn hảo trở thành bãi thải những ký hiệu Hy Lạp,” cô nói trong lúc trở lên công thức trên bảng.

Tôi giữ yên lặng.

“Anh tới từ IIT. Có lẽ anh thích những phương trình này,” cô nói và ngược lên nhìn tôi. Dù đang nhòe nhoẹt nước mắt, trông cô vẫn xinh đẹp.

Tôi nhìn lên bảng. Đúng, tôi có hứng thú với đại số. Chẳng có gì đáng hổ thẹn vì điều đó. Nhưng mà, giờ không phải lúc. “Không, cũng không đến nỗi cuồng nhiệt lắm. Những ký hiệu Hy Lạp làm mất cảm hứng trong bất kỳ môn học nào.”

“Chính xác, nhưng những vị giáo sư này đâu có nghĩ thế. Họ sẽ đưa những phương trình này vào bài thi tuần tới. Em sẽ trượt mất thôi. Và ông ấy sẽ biến em thành tấm gương điển hình cho những học viên Ấn Độ được ăn học mà chẳng biết gì. Em cá là ngay lúc này đây em đang trở thành chủ đề đàm tiếu ở phòng nghỉ giảng viên.”

“Bọn họ tức giận là phải,” tôi nói. “Chúng ta chỉ bằng nửa tuổi họ nhưng sẽ kiếm gấp đôi họ trong hai năm tới. Em có ghét một đứa mười một tuổi không nếu nó kiếm được gấp đôi em?”

Cô cười.

“Em phải phơi cái khăn đó lên cho khô đi,” tôi nói.

Cô lại cười thêm nữa.

Chúng tôi bước ra khỏi lớp học. Chúng tôi quyết định bỏ qua bữa trưa, thay vào đó uống trà và ăn trứng ốp lết ở quán Rambhai ven đường bên ngoài khuôn viên trường.

“Ông ta sẽ trù ẻo em trong môn kinh tế vi mô. Có lẽ ông ta đã khoanh tên em và ghi điểm D vào đó rồi cũng nên,” cô nói, ấp cốc trà nóng trong chiếc khăn gấp lại để cách nhiệt.

“Đừng sợ. Nghe này, em có thể học cùng anh. Anh không thích những phương trình đó, nhưng anh nắm rõ chúng. Đó là tất cả những gì bọn anh đã học ở IIT trong vòng bốn năm.”

Cô nhìn tôi vài giây.

“Này, anh không có hứng thú trở thành người thứ mười một đâu. Đây đơn thuần là vì lý do học hành thôi.”

Cô cười. “Thực ra bây giờ là mười ba rồi.”

“Dân IIT à?”

“Không, lần này là từ NIT¹⁹¹. Họ bám đuổi sắp kịp rồi.”

“Anh biết, bọn anh đang đánh mất lợi thế. Dù sao, anh cũng không muốn trở thành số mười bốn. Anh nghĩ anh có thể dạy em...”

Cô ngắt lời tôi, “Em không thể học kinh tế học từ anh được. Em là một trong những người đứng đầu trường đại học về môn kinh tế. Anh là một kỹ sư.”

“Thế thì chúc em may mắn,” tôi nói và đứng dậy trả tiền.

“Em có nói thế đâu. Em nói anh không thể dạy em. Nhưng chúng ta có thể học cùng nhau.”

Tôi nhìn cô. Cô trông thật xinh đẹp, và tôi không thể trách cứ gì mười ba anh chàng kia vì đã thử sức.

“Ở phòng em lúc tám giờ nhé? Anh đã tới ký túc xá nữ bao giờ chưa?”

“Cái gì cũng có lần đầu cả,” tôi nói.

“Được lắm! Hãy mang theo thật nhiều sách vở để cho họ thấy rõ mục đích anh tới đó nhé,” Ananya khuyên.

Tôi tới ký túc xá nữ lúc tám giờ tối. Tôi mang theo tài liệu học tập của cả tuần, dày cỡ sáu lần cuốn danh bạ điện thoại. Tôi gõ cửa phòng cô.

“Đợi một giây, tôi đang thay đồ,” giọng cô vọng ra từ bên trong.

Sau ba trăm giây, cô mở cửa. Cô mặc bộ đồ thể thao trắng đỏ. “Xin lỗi,” cô vừa nói vừa búi tóc lên. “Anh vào đi. Chúng ta nên bắt đầu ngay thôi, có quá nhiều việc phải làm.”

Cô để tôi ngồi ở ghế học của mình còn cô ngồi trên giường. Tấm ga giường màu gỉ sét hợp với bức tường trơ gạch. Cô đã làm ra một bảng ghi nhớ từ những tờ giấy vẽ đồ thị và dán những tấm ảnh gia đình kín lên đó.

“Gia đình em đấy. Đó là bố em. Ông rất đáng yêu,” cô nói.

Tôi nhìn chăm chú. Một người đàn ông trung niên với mái tóc chải ra sau gọn ghẽ làm giảm hiệu quả của nụ cười rộng miệng của ông. Trong hầu hết các bức ảnh ông đều mặc một chiếc áo cộc tay cùng một chiếc dhoti^{uu}. Ông trông như người hàng xóm thường ngăn bạn mở nhạc to. Không, chẳng có điều gì đáng yêu ở ông cả. Tôi lướt qua tất cả những tấm ảnh khác chụp trong các dịp lễ hội, các đám cưới và những bữa tiệc sinh nhật. Trong một tấm ảnh, cả gia đình Ananya đứng tạo dáng ở bãi biển. Bạn có thể gần như nghe thấy tiếng quốc ca.

“Đó là bãi biển Marina ở Chennai. Anh có biết đó là bãi biển thành phố lớn thứ hai trên thế giới không?”

Tôi nhìn cậu em của cô, khoảng chừng mười bốn tuổi. Mái tóc vuốt keo, khuôn mặt của kẻ mọt sách cùng cặp kính cho cậu ta dáng vẻ một IIT tiềm năng. Biểu hiện thờ ơ với thế giới bên ngoài cho tôi thấy cậu ta sẽ đạt được điều đó.

“Còn đó là mẹ em?” tôi hỏi. Ananya gật đầu.

Bố và em trai Ananya có vẻ vẫn còn dễ chịu nếu so sánh với mẹ cô. Kể cả trong các bức ảnh bà vẫn có vẻ mặt cau có đến nỗi làm ta phải tự hỏi mình đã làm điều gì sai chẳng. Bà làm tôi nhớ về bà giáo khó tính nhất tôi từng học ở trường. Ngay lập tức tôi cảm thấy tội lỗi vì đang ở trong phòng của con gái bà. Tay tôi run lên như thể tôi e rằng bà sắp nhảy ra khỏi bức ảnh và lấy thước kẻ quật tôi.

“Mẹ em và em,” Ananya nói trong khi quỳ trên giường và thở dài.

“Sao thế?” Tôi nhìn bức ảnh chụp đám cưới một người họ hàng của cô. Với làn da rám đen, răng của mọi người trông càng thêm phần trắng. Các bà già thì đeo nhiều trang sức bằng vàng hết mức giới hạn cơ thể họ có thể mang được và mặc những bộ sari lụa bóng bẩy như những tấm phản quang trên đường cao tốc.

“Chẳng sao, em ước giá mà em gần gũi với bà hơn,” Ananya nói. “À, anh có ảnh gia đình không?”

Tôi lắc đầu. Gia đình tôi quá lộn xộn, chẳng bao giờ ngừng lại và tạo dáng đúng thời điểm cả. Tôi cũng không nghĩ nhà mình đã bao giờ có máy ảnh.

“Nhà anh có những ai?” Cô lục đống tài liệu để lấy ra phần bài giảng kinh tế học.

“Bố, mẹ và anh. Vậy thôi,” tôi nói.

“Kể kỹ hơn em nghe. Họ làm gì? Anh gần gũi với ai hơn?”

“Chúng ta gặp nhau để học mà,” tôi chỉ ra vấn đề và vỗ vỗ vào cuốn sách kinh tế học.

“Tất nhiên chúng ta sẽ học. Em chỉ hỏi cho có chuyện thôi. Đừng có nói với em là anh không thích đấy,” cô nói và chớp chớp mắt. Sao ông bố bà mẹ đáng sợ đó lại có thể sinh ra một tạo vật đáng yêu nhường này nhỉ?

“Được, anh sẽ trả lời. Nhưng sau đó chúng ta sẽ học. Không tán chuyện trong vòng một giờ,” tôi cảnh báo.

“Chắc chắn rồi, em đã mở sẵn sách vở rồi đây này,” cô nói và ngồi khoanh chân trên giường.

“OK, mẹ anh làm nội trợ thôi. Anh gần gũi với bà hơn, nhưng không phải cực kỳ gần gũi. Nhắc mới nhớ, anh phải gọi cho bà. Chút nữa anh sẽ tới bất điện thoại.”

“Còn bố anh? Em cực kỳ gần gũi với bố mình.”

“Chúng ta học thôi,” tôi nói và mở sách vở ra.

“Anh không gần gũi với bố mình sao?”

“Em muốn thi trượt hả?”

“Xì,” cô đồng ý và lấy một ngón tay che môi.

Chúng tôi ngồi học hai tiếng tiếp theo trong yên lặng. Thi thoảng cô nhìn lên và làm những thứ vớ vẩn như thay vỏ gối hoặc chỉnh lại cái đèn học. Tôi tảng lờ tất cả những thứ đó. Tôi đã lãng phí quá đủ những năm đầu ở IIT. Chắc hẳn nhờ một lỗi tính toán nào đó của chương trình máy tính mà tôi có một cơ hội nữa ở IIMA. Tôi muốn tận dụng nó.

“Chà, anh thật sự tập trung đấy,” cô nói sau một tiếng nữa. “Mười giờ rồi. Gọi đường dài giờ rẻ đấy.”

“Đúng rồi, anh phải đi đây,” tôi nói.

“Em sẽ đi với anh. Em cũng phải gọi về nhà,” cô nói và trượt ra khỏi giường đi dép vào.

* * *

“Ôi trời ơi, trời ơi là trời!” cô nói, mỗi tiếng “trời” lại được tăng thêm cao độ, cường độ và mức độ bức dọc. Cô gọi điện về nhà. Rất nhiều học viên đang đứng xếp hàng để được gọi cước rẻ từ bất điện thoại đường dài đó, mất năm phút đi bộ từ trường đại học. Hầu hết bọn họ đều mang theo sách kinh tế vi mô. Tôi giúp Ananya một ít tiền lẻ sau khi cô gọi xong.

“Cậu ta đang hẹn hò với cô ấy à?” tôi nghe thấy một học viên thì thào với một người khác.

“Tớ không nghĩ vậy, cô ấy chỉ xem cậu ta như anh trai thôi,” người bạn của anh ta cười hô hố.

Tôi tảng lờ lời nhận xét đó và bước vào trong bốt.

“Em gái nào chẳng muốn có một ông anh là dân IIT, hơi bị có ích với các môn phân tích đấy,” cậu học viên đầu tiên nói và một vài người xung quanh bọn họ phá lên cười.

Tôi cố nén nổi thôi thúc vạch lại chúng và quay số gọi về nhà.

“A lô?” giọng bố tôi vang lên sau bốn hồi chuông.

Tôi giữ yên lặng. Đồng hồ tính tiền bắt đầu hoạt động.

“A lô? A lô?” bố tôi tiếp tục nói.

Tôi đặt điện thoại xuống. Chiếc máy in nhè hóa đơn ra.

“Mất kết nối, cậu phải trả tiền,” người giữ bốt nói. Tôi gật đầu và lại quay số lần nữa. Lần này mẹ tôi cầm máy.

“Mẹ,” tôi gào lên. “Con đã bảo mẹ phải ở gần điện thoại sau mười giờ mà.”

“Mẹ xin lỗi. Mẹ vừa ở trong bếp. Ông ấy muốn nói chuyện với con nên mới cầm máy. Con chào ông ấy trước rồi bảo ông ấy cho gặp mẹ nhé.”

“Con không có hứng.”

“Thôi được, bỏ qua chuyện đó đi. Con thế nào? Chỗ đó ra sao?”

“Ổn mẹ ạ. Nhưng ở đây người ta nhồi sọ thậm chí còn hơn cả trường trước nữa.”

“Thức ăn thế nào?”

“Cực tệ. Con sống trong ký túc xá. Mẹ còn mong chờ gì chứ?”

“Mẹ sẽ gửi một ít dưa chuột muối.”

“Trong thành phố cũng có những quán ăn ngon mà.”

“Họ có gà không?” bà hỏi, giọng lo lắng như thể bà đang hỏi về những thứ thiết yếu như điện và nước vậy.

“Một số chỗ có.”

“FMS cũng tốt mà. Mẹ chẳng hiểu sao con phải rời khỏi Delhi mới được.”

“Mẹ, con không lựa chọn nghề nghiệp của mình bằng việc xem chỗ nào có gà,” tôi nói và nhìn đồng hồ tính tiền. Tôi đã tiêu hết mười tám rupi.
“Con gác máy đây.”

“Kể mẹ nghe nhiều hơn nữa đi. Con đã kết giao được bạn bè nào chưa?”

“Cũng không hẳn, kiểu như...” Tôi thấy khuôn mặt Ananya bên ngoài bất điện thoại. Cô nhìn tôi và cười.

“Ai? Tên là gì?”

“An... Anant.”

“Người Punjab à?”

“Mẹ!”

“Mẹ xin lỗi. Mẹ chỉ nghĩ con nên có một người bạn thích cùng loại thức ăn với con. Không sao. Chúng ta là người tân tiến. Con biết mà, phải không?”

“Vâng, phải rồi. Con sẽ gọi lại cho mẹ sau. Mai con thi rồi.”

“Ô, vậy à? Nhớ cầu nguyện trước khi thi con nhé!”

“Vâng, hãy để con ôn bài trước đã.”

Tôi gác máy và trả hai mươi lăm rupi.

“Sao lúc đầu anh lại gác máy thế? Bố anh nhắc máy, phải không?”
Ananya hỏi khi chúng tôi đi bộ trở về.

Tôi dừng lại. “Sao em biết?”

“Em đoán thôi. Em làm thế với mẹ em khi em bực mình với bà. Nhưng mẹ con em không gác máy, mà chỉ giữ điện thoại thế không nói gì.”

“Và trả tiền?”

“Đúng vậy. Một cách khá tốn kém để cho người kia biết mình đang bực mình. Nhưng mà cũng chỉ thi thoảng thôi.”

“Anh chẳng bao giờ nói chuyện với bố,” tôi nói.

“Tại sao?” Ananya nhìn tôi.

“Chuyện dài lắm. Không phải cho tối nay. Hoặc bất cứ tối nào. Anh sẽ giữ nó cho riêng mình.”

“Chắc rồi,” cô nói.

Chúng tôi bước đi trong yên lặng một lúc, rồi cô lại cất tiếng. “VẬY bố mẹ anh đặt kỳ vọng lớn vào anh phải không? Anh sẽ chọn công việc kiểu gì? Tài chính? Marketing? Công nghệ thông tin?”

“Chẳng cái nào trong số đó cả,” tôi nói. “Tuy nhiên anh sẽ chọn một công việc để kiếm tiền trước.”

“VẬY anh muốn làm gì? Thực sự muốn làm gì?” Cô nhìn thẳng vào mắt tôi.

Tôi không thể nói dối. “Anh muốn trở thành một nhà văn,” tôi nói.

Tôi tưởng cô sẽ phát rồ lên và oặt ra cười. Nhưng cô không thế. Cô gật đầu và tiếp tục bước.

“Nhà văn kiểu gì cơ?” cô hỏi.

“Người kể những câu chuyện vui đồng thời đem đến sự thay đổi. *Ngòi bút có sức mạnh hơn lưỡi gươm*, đó là một trong những câu ngạn ngữ đầu tiên chúng ta được học, phải không?”

Cô gật đầu.

“Nghe kỳ quặc nhỉ?”

“Không, không hề,” cô nói.

“Thế còn em? Em muốn trở thành gì?”

Cô cười. “Chà, em chẳng biết nữa. Mẹ em đã cảm thấy em quá tham vọng và độc lập rồi. Bởi vậy em đang cố để không nghĩ quá xa. Vào lúc này, em chỉ muốn làm tốt bài kiểm tra của mình và làm cho mẹ em vui. Mà cả hai việc đều khó kinh lên được,” cô nói.

Chúng tôi tới phòng cô và luyện tập số học trong vòng hai tiếng tiếp sau đó.

“Em rất vui vì có anh ở đây. Em sẽ chẳng thể nào giải được những bài đó,” cô nói sau khi tôi giải một bài khó cho cô.

“Em không lợi dụng anh đấy chứ?”

“Gì cơ?”

“Như kiểu em làm bạn với anh bởi vì anh là dân IIT? Để anh có thể giúp em xử lý những môn phân tích.”

“Anh đùa hay sao thế?” Cô trông kinh ngạc.

“Anh không muốn trở thành một ông anh IIT,” tôi nói.

“Gì thế? Dù thế nào đi nữa, anh cũng không phải như thế. Chúng mình là bạn bè, phải không?”

Cô chìa tay ra. Tôi nhìn vào đôi mắt cô. Không, đôi mắt đó không thể lợi dụng bất kỳ ai cả.

“Chúc ngủ ngon,” tôi nói và bắt tay cô.

“Này, Krish,” cô nói khi tôi quay người ra về.

“Gì thế?”

“Điều anh nói, về việc trở thành một nhà văn đem lại sự thay đổi ấy. Điều đó thực sự rất hay. Em thật lòng đấy,” cô nói.

Tôi mỉm cười.

“Tạm biệt,” cô nói và đóng cửa.

Một vài cô gái không ngủ lang thang trong ký túc xá cùng với những cuốn vở của họ. Họ ném về phía tôi những cái nhìn nghi hoặc.

“Tôi chỉ tới để học thôi,” tôi nói và bước nhanh ra khỏi ký túc xá. Tôi không biết tại sao mình lại cảm thấy cần đưa ra một lời giải thích.

Cô bước ra khỏi phòng trợ lý nghiên cứu cùng kết quả bài kiểm tra kinh tế vi mô. Cô bước vượt qua tụi học viên đang xếp hàng để tới chỗ tôi. Đến lúc này, tất cả mọi người trong trường đều đã biết tình bạn, hoặc như một số người sẽ nói, tình anh em, giữa cô với tôi. Cô mặc quần soóc denim và áo cộc tay màu hồng, khiến những anh chàng từ các trường kỹ thuật cứ dỗi mắt nhìn theo.

“B cộng, mọi người nói đó là một điểm tốt,” cô nói, tay cầm tờ kết quả.

“Quần soóc của em quá ngắn đấy,” tôi nói.

“Xem điểm của anh nào,” cô nói và giật tờ giấy của tôi. “A trừ, chà, anh được điểm A trừ!”

Tôi không phản ứng gì. Chúng tôi bước về ký túc xá của mình.

“Anh không thể nào cao điểm kinh tế học hơn em được, em không tin chuyện này,” cô nói. “Anh là một kỹ sư cơ khí. Em là người giành huy chương vàng ở trường đại học về môn này.”

“Em mang huy chương cho thầy Chatterjee xem ấy,” tôi nói bằng giọng nghiêm túc.

“Này, anh không sao đấy chứ?”

Tôi im lặng.

“Dù sao em cũng nợ anh. Môn số học của anh đã cứu em. Anh đối chứ?”

Tôi gật đầu. Người sống trong ký túc xá luôn luôn đối.

“Đến quán Rambhai đi,” cô rủ.

“Em không thể đến Rambhai trong bộ dạng thế này được,” tôi nói.

“Như thế nào cơ?”

“Là mặc quần soóc thế này,” tôi nói.

“Xin lỗi nhé. Cái kiểu này là Delhi hay Punjab vậy? Kiểm soát cách ăn mặc của phụ nữ sao?”

“Cái này là lẽ thường thôi. Quán đó bên ngoài trường. Người ta sẽ nhìn đấy,” tôi nói.

“Trong trường cũng quá đủ người nhìn em rồi. Em không sao đâu, đi thôi,” cô nói và bước về phía cổng trường.

“Anh không cần trả ơn. Không sao đâu,” tôi nói và quay đầu theo hướng ngược lại về ký túc xá.

“Thật đấy à? Anh không đi sao?” cô gọi từ đằng sau.

Tôi lắc đầu.

“Tùy anh thôi.”

Tôi tặng lời cô và tiếp tục bước.

“Tối nay anh có đến học không?”

Tôi nhún vai ra chiều “sao cũng được”.

“Có quy định ăn mặc cho em không?” cô hỏi.

“Em không phải bạn gái của anh. Em mặc gì thì tùy. Anh quan tâm làm gì?” tôi nói.

* * *

Khi tôi tới phòng cô vào buổi tối, chúng tôi không nói về chuyện lúc chiều nữa. Cô đã về thay bộ đồ quần thể thao đen và một chiếc áo phông dài tay đen quá khổ. Cô ăn mặc kín đáo đủ để đi dạo ở Afghanistan. Tôi hơi nhớ chiếc quần soóc của cô, nhưng cũng là do tôi tự chuốc lấy thôi. Tôi mở bài tập marketing mà chúng tôi phải chuẩn bị cho ngày tiếp theo.

“Thuốc lá không nicotin - Nirdosh,” tôi đọc to tíu bài.

“Đếch ai cần thứ đó chứ? Em thích thuốc lá thật hơn,” cô nói.

Tôi ném cho cô cái nhìn kỳ thị.

“Gì thế? Em không được nói từ ‘đếch’ à? Hay em không được phép bày tỏ nguyện vọng hút thuốc lá?”

“Em đang muốn chứng minh điều gì?”

“Chẳng gì cả. Em muốn anh hãy xem xét khả năng phụ nữ là những người thông minh. Và những người thông minh không muốn bị bảo ban phải mặc gì hay làm gì, nhất là khi họ đã trưởng thành. Nói thế anh hiểu chứ?”

“Đừng có thông minh quá,” tôi nói.

“Đừng có kẻ cả với em,” cô nói.

“Có nhiều cách để thu hút sự chú ý của người khác hơn là mặc thiếu vải,” tôi nói.

“Em làm điều đó không phải để thu hút sự chú ý. Em mặc quần soóc bởi vì em thích mặc quần soóc.”

“Chúng ta học được chưa?” tôi lại mở sách ra.

Chúng tôi giữ yên lặng trong vòng nửa giờ và đắm mình vào sách vở.

“Em có cố thu hút sự chú ý đâu,” cô lại mở màn khi ngẩng lên khỏi cuốn sách.

“Chuyện đó chẳng quan trọng với anh,” tôi nói.

“Anh ghen đấy à?”

“Em đùa à?” Tôi gập mạnh cuốn sách lại.

“Không, chỉ kiểm tra xem sao thôi. Học nào.” Cô quay lại với những cuốn sách của mình, một nụ cười nở trên mặt.

Tôi ném một chiếc gối vào cô. Cô cười và đập nó lên trán tôi. Tôi nhận ra rằng đây là môn thể thao tiếp xúc đầu tiên tôi chơi với cô ngoại trừ môn bắt tay ra.

Chúng tôi học cùng nhau hằng ngày suốt tháng sau đó. Cho dù tôi giả vờ không vấn đề gì với kiểu Chỉ Là Bạn đó, nó thực sự đang giết dần giết mòn tôi. Mỗi lần ngẩng đầu lên từ những cuốn sách của mình, tôi nhìn thấy khuôn mặt cô. Mỗi lần nhìn thấy cô, tôi muốn ôm lấy khuôn mặt cô và hôn cô. Cách duy nhất để tôi giữ tập trung là hình dung Giáo sư Chatterjee cũng có mặt trong phòng chúng tôi.

Thậm chí cả khi không học nhóm cùng nhau, chuyện cũng không dễ dàng. Mỗi lần tôi nhìn thấy gã trai nào nói hay cười với cô, máu nóng bắt đầu tuôn trào trong gan ruột rồi xông lên tận mặt. Thỉnh thoảng cô kể cho tôi về một gã nào đó ở khu A rất vui tính hoặc một gã nào đó ở khu B rất đáng yêu, tôi muốn vác súng máy tới bắn từng gã ở khu A và khu B đó.

“Sao thế? Họ nên đầu tư mạnh hơn cho chiến dịch quảng cáo chứ, phải không?” cô nói về bài tập marketing.

Tôi thì đang nhìn chăm chặp cặp môi cô, nghiên cứu các cách thức hôn cô. “Hả? Ừ, anh đồng ý với em,” tôi nói.

“Tâm hồn treo ngược ngọn cây rồi. Lúc này anh đang nghĩ gì vậy?” cô búng ngón tay.

“Có gì đâu, anh xin lỗi, anh đang nghĩ em... em nắm rất chắc marketing.”

“Cảm ơn anh,” cô cười, tin lời tôi. “Đúng thế, em thích môn này. Em nghĩ em sẽ giỏi marketing. Vậy mai em sẽ lựa chọn đề xuất này.”

Chúng tôi kết thúc bài tập đó vào nửa đêm. Tôi đứng dậy đi về.

“Trà nhé?” cô nói, ngỏ ý đến quán Rambhai.

“Không. Anh sẽ mất ngủ,” tôi nói.

“Mì Maggi nhé? Em sẽ làm ở phòng bếp trên tầng.”

“Thôi, anh nên về thôi.”

Cô tiến tới ra cửa. “Sao mấy hôm nay anh khó tính vậy. Điều gì làm anh suy nghĩ sao? Điểm số?”

“Anh không thể học cùng em nữa,” tôi buột miệng.

“Sao cơ?” Cô kinh ngạc.

“Chúng ta đã tìm ra cách học cho riêng mình. Chúng ta không cần học cùng nhau nữa.”

“Đúng thế, nhưng chúng mình muốn học cùng nhau mà, ít nhất là em thấy thế... Có chuyện gì sao? Em đã làm gì sai sao?”

“Không phải tại em. Là anh,” tôi nói.

“Đừng có nói ‘không phải tại em, là anh’ với em,” Ananya gào lên. Cô nói to đến nỗi làm một cô phòng kế bên tỉnh giấc và bật đèn.

“Chúng ta không hện hò với nhau, OK? Đừng có làm như thế chúng ta đang chia tay,” tôi thì thào. “Và đi ngủ đi. Mai có bài kiểm tra đấy.”

* * *

Ngày hôm sau, tôi không nói chuyện với cô trên lớp học. Cô đến gặp tôi hai lần, một lần để trả bút tôi để quên ở phòng cô và một lần khác lúc nghỉ giải lao buổi sáng để mời tôi đi uống trà. Khi bạn bắt đầu thích ai đó thì chỉ sự hiện diện của người đó cũng làm bạn cảm thấy ấm áp. Tôi chiến đấu chống lại cảm giác đó trước khi nó kiểm soát được tôi.

“Anh muốn đọc bài chuẩn bị cho tiết học tới. Em đi uống trà đi,” tôi nói.

Cô không cố nài và ra khỏi lớp. Cô mặc một chiếc váy dài nâu đậm và áo nâu nhạt. Tôi ước cô quay lại và nhìn tôi. Nhưng cô đã không làm thế. Cô với các bạn cùng phòng ký túc xá đi uống trà cùng nhau.

Tôi tránh cô năm ngày tiếp sau đó. Tôi đến lớp muộn và về trước, bởi thế không có thời gian để chào hỏi.

“Cậu không nói chuyện với cô ấy sao?” gã Mohit cạnh tôi hỏi trong khi bốn gã khác nhẩn cổ nghe ngóng. Kể cả Kanyashree cũng ngừng ghi chép điên cuồng và nghiêng người mười độ về phía tôi.

“Cậu có vẻ quan tâm đấy nhỉ?” tôi nói, cả đám liền thôi ngay lập tức.

Ananya gõ cửa phòng tôi lúc chín giờ tối. Lúc đó tôi vừa ngồi vào học sau khi ăn bữa tối. Các cô con gái chẳng mấy khi tới ký túc xá nam. Cô mới đến phòng tôi một lần trước đó. Chuyển đó đã kích động bọn cùng ký túc xá với tôi làm một trận Frisbee^{III} ngẫu hứng và mở nhạc ầm ầm ngoài hành lang.

“Cô ấy làm mình nghĩ đến nữ diễn viên Bhagyashree,” một cậu con trai gào to từ bên ngoài phòng tôi. Kể cả tôi cũng không thể nhịn cười. Cậu ta tiếp tục mở một bài hát trong bộ phim *Maine Pyar Kiya* thúc giục chim bồ câu đi đưa thư.

“VẬY ĐẤY. CHÚNG TA SẼ KHÔNG BAO GIỜ HỌC Ở KÝ TÚC CỦA ANH NỮA,” cô bực mình nói trong lúc thu sách và cô mở cửa, đối diện với tám cậu con trai đang chơi Frisbee ngoài hành lang.

“Nói cho biết nhé, tôi ghét Bhagyashree,” cô nói và sầm sầm đi.

Nhưng giờ cô lại ở đây. Và những bước chân kiên quyết của cô cho thấy rằng lũ bạn cùng ký túc của tôi đã không cư xử như lũ người cổ đại Neanderthal và đã biến vào phòng mình.

Tôi mở cửa. Cô đứng đó, mặc bộ slawar kameez màu trắng xanh mà cô đã mặc lần đầu tiên tôi thấy cô. Khi ở trong trường đại học, bạn có thể biết kiểu ăn mặc của từng người. Cứ sau ba tuần, bộ slawar kameez màu xanh của cô lại được mặc một lần.

Cô mang theo hai hộp Frooti. “Em vào được chứ? Em có thể làm vị học giả đây sao nhãng mười phút học hành không?”

Không giống như phòng cô, phòng tôi không có nhu cầu thẩm mỹ gì hết. Tôi để kệ những viên gạch đỏ trơ ra, và trông giống như tường nhà tù vậy. Tám ga trải giường nguyên thủy màu trắng của tôi giờ đã chuyển sang xám

sau khi được giặt bằng axít trong các ký túc xá IIT. Trên bàn của tôi chỉ có sách, không giống như bàn Ananya luôn có những bông hoa ngắt từ bãi cỏ nhà trường hoặc những thứ đồ mỹ thuật gì gì đấy đàn ông chẳng bao giờ liệt kê vào danh sách mua sắm của mình.

“Đợi chút,” tôi nói. Tôi quay nhìn khắp phòng thật nhanh. Không, chẳng có đồ lót hay đôi tất nặng mùi hay tạp chí khiêu dâm hay cái dao cạo cũ bỏ quên nào cả. Tôi mở cánh cửa.

“Học gạo hả?” cô hỏi trong khi ngồi xuống giường.

“Làm gì có lựa chọn.” Tôi lại kéo ghế học ra.

“Không học với em nữa thì điểm của anh sẽ cao hơn.”

“Không phải thế,” tôi nói.

“Thế thì vấn đề là sao nào? Cư xử như trẻ con vậy là sao? Như thế anh không biết đến sự tồn tại của em trong lớp học ấy.”

Tôi nhìn ra chỗ khác.

“Nhìn vào mắt em nào.”

Tôi nhìn cô. Tôi đã nhớ cô nhiều tới nỗi tôi muốn khóa cửa phòng mình và chẳng bao giờ để cô đi.

“Anh không thế,” tôi nói.

“Không thế cái gì cơ?”

“Anh không thể chỉ là bạn bè. Anh chắc có nhiều anh chàng có thể chỉ là bạn với những cô gái. Anh thì không thể. Không thể đối với em.”

“Gì cơ?” Cô ngồi thẳng dậy.

“Anh biết em ngoài tầm với của anh và anh không xứng đáng với em hay bất cứ điều gì, bởi vậy hãy buông tha anh và...”

“Anh đang nói gì vậy?” Giọng cô bối rối.

“Thôi, bỏ đi. Cảm ơn vì hộp Frooti,” tôi nói. Tôi uống ừng ực một hơi dài cho hết hộp nước. Tôi dẫn vỏ hộp xuống bàn giống như người hùng trong một bộ phim Hindu cũ nốc ngụm cuối từ chai rượu VAT69. Đúng, hãy để tôi yên khi tôi nhấn chìm nỗi đau của mình trong sinh tố xoài, tôi nghĩ.

“Này.” Cô chạm vào vai tôi.

“Đừng có đặt tay lên vai anh,” tôi nói trong khi sự đụng chạm của cô làm gáy tôi râm ran.

“Được thôi, đừng nóng.” Cô bỏ tay ra. “Nhưng chuyện này thật không công bằng. Chúng ta đã có thỏa thuận rồi mà.”

“Vứt cái thỏa thuận ấy đi,” tôi vừa nói vừa vò nát cái vỏ các tông hộp Frooti và ném vào sọt rác.

Chúng tôi liếc nhìn nhau, im lặng trong một phút.

“Anh muốn gì nào?” cô hỏi.

“Anh muốn chúng mình là một đôi,” tôi nói. “Và đây không phải là một lời tỏ tình. Anh không phải là Anh Chàng Thứ Mười Bốn.”

Cô chăm chăm nhìn tôi. Tôi nhìn lại, để cho thấy rằng tôi không hề bối rối.

“Nếu đó không phải là một lời tỏ tình thì là cái gì?”

“Em đến phòng anh. Em hỏi anh muốn gì. Đó là điều khác biệt.”

“Nhưng anh muốn chúng ta là một đôi.” Giọng cô vẫn ngang bướng.

Tôi gật đầu.

“Chúng ta về cơ bản vẫn là một đôi đấy thôi, học cùng nhau, tới bữa tiệc thoải cùng nhau, ăn cùng nhau ở căng tin.”

“Những thứ đó em có thể làm với bất cứ ai,” tôi nói.

“Anh nói chẳng có lý gì cả,” cô nói.

“OK, để anh giải thích nhé,” tôi nói và đứng dậy. “Anh sẽ giải thích để nó trở nên hợp lý. Ngồi và học cùng em là một bài tập kiểm soát bản thân gấp đôi. Đầu tiên, anh phải ép bản thân mình chú tâm vào những bài tập chán ngắt đó. Thứ hai, anh phải cố tránh nhìn vào mặt em càng ít càng tốt bởi vì khi nhìn vào mặt em, anh chỉ muốn hôn em. Nhưng chúng ta đã có cái thỏa thuận chỉ là bạn bè chết tiệt đó và em thấy ổn với nó bởi vậy anh phải quất roi vào trí óc mình bắt nó học về thuốc lá không nicotine và không được nghĩ về đôi môi của em và nốt ruồi nhỏ ở môi dưới đó.”

“Anh nhận ra cái nốt ruồi sao? Nó bé xíu mà.” Cô chạm vào nó.

“Có thể nó nhỏ thật, nhưng ít nhất nó chiếm năm mươi phần trăm thị phần trong tâm trí của anh đấy. Vậy mà, anh chỉ là một người bạn. Anh không có được cái nốt ruồi đó. Anh chỉ có những dấu chấm hết.”

Cô cười.

“Anh không nói đùa. Con gái bọn em không hiểu điều đó đối với một người con trai sẽ như thế nào đâu.”

“Cặp môi đó nói nhiều đấy. Ý em là của anh ấy,” cô nói.

Tôi sửng người. Còn tiểu thư Swaminathan thì không, vì cô đã tới gần tôi. Trong tích tắc, đôi môi có diềm Frooti của cô đã nằm trên môi tôi. Chúng tôi hôn nhau trong ba giây.

“Và bây giờ, trước khi em nhận ra sự ngu ngốc của điều em vừa mới làm, em biến khỏi đây thôi,” cô nói và mở cửa.

Tôi quá sửng sờ đến nỗi chẳng nhúc nhích gì nổi. Bốn anh chàng cùng ký túc nhắc tai ra khỏi cửa khi Ananya đẩy cửa mở.

“Bọn tôi đang tìm đĩa Frisbee thôi,” một trong bốn cậu nói.

“Nó không có trong phòng này đâu. Anh chàng này chỉ thích học thôi,” cô nói và bước ra khỏi ký túc xá.

Tôi chẳng nhúc nhích lấy một phân trong vòng năm phút. Dư vị của đôi môi cô vẫn còn đọng lại suốt hai phút. Ba phút còn lại để tôi nhận ra rằng cô gái quyến rũ nhất trường đã hôn tôi. Tôi không biết mình đã làm đúng điều gì. Nhưng tôi chẳng quan tâm. Có lẽ cô cũng đã nhớ tôi. Có lẽ chuyện này chẳng có gì to tát với cô cả. Có lẽ tôi chỉ đang tưởng tượng và chuyện này không thật sự xảy ra. Có lẽ tôi nên ngừng mơ tưởng như một gã ngốc và chạy tới phòng cô. Có lẽ tôi không nên làm thế, bởi tôi chẳng biết phải làm gì khi gặp cô. Có lẽ tôi nên để cho đêm trôi qua rồi ngày mai đến lớp hãy nói chuyện với cô.

* * *

“Đừng nhắc về chuyện đó nữa,” cô nói, cũng đôi môi đã nằm trên môi tôi mười ba giờ hai mươi hai phút trước đó đang nhâm nhi trà nhân lúc giải lao.

“Ừ, được, OK...” Tôi đã cảm ơn cô bảy lần. Tôi thay đổi đề tài. “Phân phối chuẩn được đề cao thái quá,” tôi nói, ám chỉ tới tiết học thống kê vừa này.

“Và đừng mong chờ hơn nữa,” Ananya nói.

“Hơn gì cơ?” tôi hỏi. Giờ cô đã đưa chủ đề đó trở lại.

“Hơn ở đây có nghĩa là không có thêm lần nữa đâu. Giờ hãy quay trở lại với những điều anh nói về đường cong chuông,” cô nói.

“Xin lỗi em, hỏi lại cho rõ nhé. Em nói ‘không hơn’ ý là không hơn nữa hay là không được vượt quá những nộ hôn?”

“Anh thôi đi có được không? Chúng ta đang ở giữa lớp học mà.”

“Nhưng anh đang ở giữa một cuộc khủng hoảng đời sống đây. Nói với anh đi.”

“Con trai các anh chỉ nghĩ về điều đó thôi à? Chúng ta còn phải làm tất cả những bài tập về đường cong chuông tối nay đấy.”

Tôi nhìn cô và cười.

“Anh mà đùa cợt về đường cong nào là em sẽ giết anh đấy,” cô cảnh báo cùng lúc tiếng chuông vào lớp vang lên.

Chẳng cần phải nói, cứ thứ nọ dẫn đến thứ kia và trong vòng hai tuần chúng tôi đã lên giường với nhau. Bạn đặt một chàng trai và một cô gái vào trong một căn phòng trong vòng một tuần với rất nhiều quyển sách buồn chán, thì việc phải đến kiểu gì cũng đến.

“Đây là lần đầu tiên của em,” cô nói sau khi chúng tôi làm chuyện đó và chỉ vào bức ảnh mẹ cô trên tường. “Bà mà biết thì bà sẽ ngất mất.”

“Chúng mình nên che những tấm ảnh lại khi làm chuyện đó. Họ làm anh sợ chết khiếp,” tôi nói và nhìn quét qua các thành viên gia đình cô.

Cô cười. “Đây là lần đầu tiên của anh chứ?”

“Anh không nói về chuyện đó thì hơn,” tôi nói.

“Hồi ở IIT anh có bạn gái không?” Cô ngồi dậy để mặc áo.

Tôi im lặng.

“Anh từng làm tình với một cậu con trai sao?” Ananya nhướn mày hỏi.

“Không,” tôi gào lên và ngồi dậy. “Em hâm hay sao đấy? Em mà lại đi hỏi có phải anh là gay không à.”

“Em nghe nói bọn họ bắt anh làm đủ trò.”

”Không, không đến nỗi tệ như thế. Anh có một cô bạn gái.”

“Thật vậy sao?” Cô chớp chớp mắt. “Thế mà anh chẳng bao giờ kể với em!”

“Anh không muốn nói về chuyện đó. Chuyện qua rồi. Nó đã kết thúc khi anh rời trường đại học hai năm trước.”

“Tại sao? Cô ấy là ai? Một học viên à?”

“Con gái một giáo sư.”

“Chà, chà, chà! Một anh chàng đào hoa đây.” Rồi, “Cô ấy đẹp chứ? Đẹp hơn em không?”

Tôi nhìn Ananya. Sao phụ nữ cứ thích so đo vẻ bề ngoài với nhau đến vậy? “Tương đương, nhưng mà em thông minh hơn,” tôi nói.

“Tương đương?”

“Thôi được, em xinh hơn,” tôi nói. Người con gái nêu ra câu hỏi đó luôn luôn là người xinh đẹp hơn.

“Cảm ơn anh,” cô nói và bước ra khỏi giường để mặc quần thể thao vào. “Thế sao lại thôi?”

“Anh có một thỏa thuận với bố cô ấy.”

“Ông bố? Sao, ông ấy dụ anh thôi ư? Đưa cho anh một tờ chi phiếu trắng giống như trong phim há?” Cô phá lên cười.

“Không, ông ấy cho anh lấy bằng đúng thời hạn. Và bởi thế giờ anh mới ở đây. Nhưng thỏa thuận ngầm là, đừng có tiến tới. Đừng có mơ mộng về một gia đình. Không có tương lai, bởi thế mỗi tình tan.”

Cố họng tôi nghẹn lại khi nghĩ về bạn gái cũ. Chẳng hiểu sao, thật khó quên đi mọi chuyện về một người cũ. Ta chỉ học cách đẩy những suy nghĩ về họ sang một bên. Cho tới khi có ai đó chọc ngoáy vào làm trí óc của ta lại phải nghĩ về họ.

“Thôi không nói về chuyện đó được chứ?”

“Giờ cô ấy ở đâu? Trong trường?”

“Không, ông bố tới Mỹ làm giảng viên cấp cao ở MIT. Cô ấy đã gặp một anh chàng công nghệ trong cộng đồng ở đó. Được sáu tháng thì đính hôn, một năm thì cưới. Sau đó thì anh không biết. Còn bây giờ, cho dù chúng ta mới trần tròng một lúc trước đây, anh nghĩ anh có thể đâm đơn kiện một vụ xâm phạm quyền riêng tư được rồi.”

“Hừm, chuyện đó có ảnh hưởng tới em đấy. Nhờ anh vẫn còn qua lại với cô ấy thì sao.”

“Không đâu. Đã phải mất một thời gian dài anh mới quên được cô ấy, nhưng giờ chẳng còn vương vấn gì nữa.”

“Anh từng yêu cô ấy chứ?”

“Có. Anh cảm thấy thật tồi tệ khi không có đủ dũng khí tranh đấu với bố cô ấy. Và xin đừng nói chuyện về cô ấy nữa nhé,” tôi nói. Bạn gái cũ của tôi và bố tôi là những chủ đề cấm kỵ.

“Câu hỏi cuối cùng nhé. Cô ấy là người Nam Ấn?”

“Sao em biết?”

“Anh nói đến IIT, MIT, anh chàng lập trình viên phần mềm, không khó để luận ra.”

Tôi cười to.

“Bố mẹ em cũng là những người khá bảo thủ,” cô nói và bật công tắc chiếc ấm điện.

“Chúng mình đã lên kế hoạch cưới xin đâu.”

Cô chăm chăm nhìn tôi. Tôi tự hỏi không biết mình có nói điều gì sai không. Tôi chỉ căn cứ trên thực tế thôi.

“Anh nói đúng. Bọn mình chẳng qua là mối quan hệ lên giường mà không ràng buộc, phải không? Hay là thế nào? Bạn tình?”

Cô lộ vẻ tức giận. Thật đáng kinh ngạc khi sự mong manh dễ tổn thương trong một mối quan hệ yêu đương đã chuyển từ người con trai sang người con gái sau khi họ ngủ với nhau.

“Này, chúng ta...”

Nhưng cô đã ngắt lời tôi, “Xin lỗi, em đã rồi lên. Anh uống trà này.” Cô đưa tôi một cốc.

Tôi xoay xoay quai cốc trong vòng hai phút. Bất chấp những khả năng làm tình có thể xảy ra, chúng tôi vẫn phải học.

“Chúng ta xem bài tập nhân sự nhé? Nó nói về một cuộc đình công trong một khách sạn,” tôi nói và mở tài liệu.

Cô gật đầu mà không nhìn vào mắt tôi. Tôi nghĩ nát óc cố tìm điều gì để nói có thể làm cô cảm thấy khá hơn. “Anh yêu em,” tôi nói.

Cô cẩn thận đóng tập tài liệu của mình lại và ngược lên nhìn tôi. “Thật lòng chứ?” cô hỏi, mắt rớm ướ.

“Thật,” tôi nói.

“Không phải anh nói thế chỉ để được ngủ với em lần nữa đấy chứ?”

“Không. Nhưng ý em nói là...”

“Em chẳng nói điều gì cả. Anh chỉ nghĩ về điều đó thôi à?”

“Chúng mình học cùng nhau, ăn cùng nhau, đi chơi cùng nhau, ngồi trong lớp học nhìn nhau suốt cả ngày, khoảng thời gian duy nhất chúng mình rời nhau là khi anh phải đi ngủ hoặc khi đi vệ sinh. Bởi vậy,” tôi ngừng lại.

“Bởi vậy sao?”

“Anh yêu em, chết tiệt! Em không hiểu sao?” tôi gào lên.

“Như thế khá hơn đấy. Giờ nghe có vẻ đáng tin hơn,” cô cười.

“Còn em thế nào?” tôi hỏi.

“Em sẽ suy nghĩ về điều này.”

“Gì cơ?”

“Hừm, em chỉ có thể lợi dụng anh để thỏa mãn nhu cầu thôi,” cô nói.

“Gì cơ?” tôi nói, lần này cao giọng hơn.

Cô cười to. Tôi ném một cái gối vào cô.

“Em đã bảo anh rồi mà. Em phải suy nghĩ về việc này.”

* * *

Cho dù chẳng bao giờ nói “em yêu anh”, tiểu thư Swaminathan đã chuyển vào ở cùng tôi. Tôi đã phát hoảng vì ý tưởng đó khi một hôm cô tới cửa phòng tôi mang theo ba lô đựng quần áo ngủ. Tôi thích chỗ của cô hơn

nhiều, vì tôi không muốn cô là người phụ nữ duy nhất trong cái ký túc xá có hai mươi gã đàn ông hùng hực.

Dù sao, chuyện này cũng tốt. Cô mang theo chiếc ấm điện, nụ cười ngọt ngào và khả năng làm Maggi. So với thời trước khi chúng tôi học cùng nhau, giờ thậm chí còn có nhiều luật lệ hơn. Khi một người phụ nữ bước vào cuộc đời bạn, mọi thứ sẽ tự động có trật tự.

Chúng tôi thức dậy vào buổi sáng, cô sớm hơn tôi nửa tiếng. Cô sẽ chạy ào về ký túc của mình cách đó hơn trăm mét và tắm ở đó. Tôi chuẩn bị sẵn sàng và gặp cô ở căng tin ăn sáng.

“Đây là bài tập của anh còn đây là phiếu trả lời môn phân tích của em.” Cô lấy ra tập bài chúng tôi đã làm tối qua và chia trong căng tin. Chúng tôi tới lớp cùng nhau, và nếu tâm trạng Kanyashree đang thoải mái, cô ta sẽ đổi chỗ với Ananya một hôm. Nếu không, chúng tôi sẽ ngồi ở chỗ của mình và đăm đăm nhìn nhau suốt giờ học. Năm tên Mohit lúc đầu thấy buồn cười, nhưng rồi bọn họ điều chỉnh khá tốt và chỉ quay lại nhìn chúng tôi khi bài giảng trở nên nhàm chán. Trên thực tế, việc cô chuyển đến ở cùng tôi đã tạo nên một xì căng đan nho nhỏ. Như chuyện vẫn luôn xảy ra, tôi được nhận biệt danh “ngựa giống”. Ananya được gán đủ mọi loại tên, trải từ “dại trai” cho tới “gái ngủ lang”. Nhưng điều đó chẳng vấn đề gì với cô bởi có lẽ cô đang dại trai thật. Ngày nào đi học, cô cũng chuyển cho tôi một tờ giấy nhắn.

“*Em nhớ anh. Nóng lòng được ôm anh sau giờ học,*” tờ giấy đó ghi như vậy, và nó được chuyển tới tôi qua Ankur, Anoop, Bipin, Bhupin, Bhanu, mười học viên khác và Kanyashree. Chúng tôi sống cùng nhau, vậy mà ngồi trong lớp, cách sáu hàng ghế cô vẫn nhớ tôi.

“*Đừng gửi giấy nhắn thế nữa. Mọi người sẽ mở ra đọc đấy,*” tôi cảnh báo.

“*Anh thật chẳng hài hước gì cả,*” cô trả lời với vài icon mặt cười buồn. Bipin vừa chuyển tờ giấy nhắn vừa cười. Được, vậy là có ai đó đã được giải trí trong lớp học.

* * *

“Anh chỉ còn cách tốp đầu một chút thôi. Thêm một điểm A nữa trong kỳ thi cuối kỳ môn thống kê là anh sẽ đạt được,” ba tháng sau khi chuyển vào ở cùng tôi, một đêm cô nói.

“Thật không thể tin anh học nhiều đến vậy. Ở IIT, bọn anh chỉ tán chuyện cả đêm thôi.” Tôi tắt đèn.

“Chúng mình có thể tán chuyện cả đêm,” cô nói khi chúng tôi cùng thu mình dưới tấm chăn.

“Về cái gì? Và tại sao? Chúng mình ở cùng nhau mọi lúc mà. Tại sao phải hy sinh giấc ngủ?”

“Nhưng chúng mình vẫn có thể nói chuyện, về những kế hoạch cho tương lai và các thứ khác.”

Cái từ “tương lai” và phụ nữ là một sự kết hợp nguy hiểm. Dù vậy, ở một trường học về kinh doanh, “tương lai” có khi chỉ đơn giản là tìm việc.

“Điểm của chúng ta tốt. Em sẽ dễ dàng có việc ở HLL. Đó là công việc marketing tốt nhất, phải không? Còn anh sẽ xin ở WPM.”

“WPM?”

“Hoặc bất cứ ai trả cao hơn, như thế anh có thể kiếm được càng nhiều tiền càng tốt,” tôi nhăn nhó.

“Anh vẫn giữ ý định trở thành một nhà văn đấy chứ?” Cô lùa những ngón tay của mình vào tóc tôi.

“Vẫn, nhưng anh còn băn khoăn không biết sẽ viết gì,” tôi ngáp.

“Chuyện gì chẳng được. Chuyện cô bạn gái trước của anh chẳng hạn.”

“Ananya, chúng ta đã thỏa thuận rồi mà. Không nói về bạn gái cũ của anh nữa.”

“Xin lỗi, xin lỗi. Anh nói là anh đã có thỏa thuận với vị giáo sư đó về điểm số, bởi vậy em nghĩ đó có thể sẽ là một câu chuyện hấp dẫn.”

“Chúc ngủ ngon, chiến lược gia của anh.” Tôi hôn cô và nằm xuống.

“Em yêu anh,” cô nói.

“Thật lòng chứ?”

“Thật.”

“Sao giờ em mới nói?”

“Em cứ nghĩ mãi. Chỉ là giờ em mới nói thành lời được. Anh ngủ ngon nhé,” cô nói.

* * *

Một năm rưỡi sau

“Nói xem anh nghĩ gì nào. Mỗi khi làm tình xong anh không muốn nói chuyện ư?”

Thực sự tôi muốn nhìn cái quạt trên đầu hơn. Hoặc trôi vào giấc ngủ. Tại sao lúc nào phụ nữ cũng muốn nói chuyện thế nhỉ? Chúng tôi đang ở phòng tôi. Chúng tôi đang cuộn mình trong chiếc chăn ấm áp trong một chiều đông u ám.

“Anh muốn nói chuyện chứ,” tôi nói một cách thận trọng. “Em có điều gì bận tâm sao?”

“Còn một tuần nữa là tới lúc xin việc rồi, em lo quá,” cô nói.

“Em không lo lắng chuyện kiếm việc làm. Sau đó thì sao?”

“Sau đó? Thì cuối cùng chúng ta sẽ có tiền trong ngân hàng. Chẳng còn phải chắt bóp khi gọi món ở quán ăn, không còn phải ngồi hàng ghế đầu trong rạp hát, không còn phải đi vé xe lửa hạng hai nữa. Trường đại học thì cũng vui đấy, nhưng sống nghèo khổ trong ấy đủ rồi. Tưởng tượng mà xem, tháng nào em cũng có thể đi mua sắm!”

“Em không thích mua sắm.”

“Tốt thôi, thì em để tiền tiết kiệm. Hoặc đi du lịch nước ngoài.”

Khuôn mặt cô trở nên đăm chiêu hơn.

“Em không sao chứ?” tôi hỏi.

“Anh có nhận ra rằng chúng mình sẽ rời trường sau bốn tuần nữa không?”

“Nhẹ nợ. Không còn phải cày bừa kiểm điểm nữa, hy vọng được như thế cả đời,” tôi nói.

Giọng cô hơi hạ xuống. “Còn chúng mình thì sao?”

“Chúng mình thì sao?” tôi hỏi với vẻ ngu ngốc chuyên dành cho đàn ông khi họ cần làm rõ điều gì đó với phụ nữ.

Cô ngồi dậy và mặc áo. Cô bước ra khỏi giường và mặc nốt quần. Dù tình huống này thật nghiêm trọng, tôi cũng không thể không nhận thấy phụ nữ trông tuyệt vời làm sao khi họ thay đồ.

“Em về phòng mình đây. Ngủ cho ngon đi,” cô nói.

“Này,” tôi với tay ra giữ cô lại. “Có chuyện gì thế? Chẳng phải anh đang nói đây sao?”

“Nhưng như một tên ngốc ấy. Chúng mình có thể sẽ ở những thành phố khác nhau sau bốn tuần nữa. Sẽ chẳng bao giờ có thể như thế này nữa.”

“Em nói chẳng bao giờ nữa là thế nào?” tôi nói, miệng há ra.

“Anh mặc quần áo vào trước đi. Em muốn thảo luận nghiêm túc.”

Cô giữ yên lặng cho tới khi tôi mặc quần áo xong. Chúng tôi ngồi đối diện nhau, xếp bằng trên giường.

“Vấn đề là thế này,” tôi nói, tập trung những suy nghĩ của mình. “Em là người chuyên tâm vào sự nghiệp, còn anh làm việc là vì tiền. Bởi vậy, anh sẽ cố tìm một công việc ở cùng thành phố với em. Nhưng vấn đề là, chúng ta vẫn chưa biết em sẽ ở thành phố nào. Thế thì lúc này anh có thể làm gì được chứ?”

“Thế tuần sau anh làm gì? Chúng ta sẽ cùng đi kiếm việc một lúc. Anh không thể đợi cho tới lúc em có việc được.”

“Vậy hãy để số phận định đoạt,” tôi nói.

“Thế còn tương lai của chúng ta thì sao? À mà, đáng lẽ em nên hỏi, có tương lai nào hay không đây?”

“Lúc này anh chưa thể nói về điều đó,” tôi nói.

“Ồ vậy à? Vậy anh có thể cho em biết lúc nào trong tương lai chúng ta có thể nói chuyện về tương lai được không?”

Tôi im lặng.

“Thôi bỏ đi, em đi đây,” cô nói và đi ra cửa.

“Anh cần thời gian suy nghĩ,” tôi nói.

“Hai năm còn chưa đủ hay sao?”

Tôi im.

“Chuyện này làm em rối mù,” Ananya nói, “tại sao đàn ông các anh lại cần nhiều thời gian đến vậy để nghĩ về quyết định găng bó, nhưng lại chẳng cần tí tẹo thời gian nào để quyết định khi ngủ với một cô gái.”

“Ananya,” tôi mở miệng để rồi chỉ nghe tiếng cô sầm cửa.

* * *

“Anh sẽ ổn thôi,” cô nói với tôi lần thứ năm. Chúng tôi đi bộ bốn cây số ra ngoài trường tới Navrangpura. Tôi muốn tránh cái nơi ồn ào điên loạn ấy càng xa càng tốt. Ngày số Không, ngày đầu tiên tìm việc đã kết thúc mà tôi chưa tìm được một công việc nào.

“Anh cứ tưởng với điểm số của mình anh sẽ giành được việc ngay trong ngày đầu tiên,” tôi nói.

“Thì đã sao nào? Còn sáu ngày nữa để tìm việc mà,” cô nói.

Chúng tôi dừng lại ở một quầy hàng ven đường để mua pao bhaji. Cô gọi hai đĩa ít bơ.

“Anh sẽ ổn thôi. Các công ty marketing mai mới bắt đầu cơ mà. Em có cuộc phỏng vấn quan trọng với HLL. Em có căng thẳng quá đâu.”

“Em sẽ được nhận thôi. Anh nghĩ chẳng có công ty nào lại đi từ chối em,” tôi nói.

Cô nhìn tôi cười. “Hẳn anh biết rằng không phải tất cả mọi người đều yêu em chứ.”

”Em có điểm số tốt và có đam mê với nghề marketing. Em rất hợp với HLL, anh có thể nhìn thấy điều đó trên mặt em.”

“Mai anh có hai ngân hàng nữa.”

“Anh muốn Citibank,” tôi nói. “Anh cần phải có câu trả lời hay hơn so với ‘Tôi thích tiền’. Anh cần phải nói dối tốt hơn trong các cuộc phỏng vấn.”

Người bồi bàn mang đồ ăn cho chúng tôi. Cô bẻ đôi chiếc pao và đút tôi ăn. “Nhưng chẳng phải đó là lý do duy nhất khiến người ta muốn làm việc trong một ngân hàng sao?”

“Đúng vậy, nhưng những người phỏng vấn muốn tin rằng họ đang làm một điều gì đó có ý nghĩa. Như thế họ làm việc cho Quỹ Đức Mẹ Teresa hay đại loại thế.”

“Anh nên nói thế này này: tôi muốn làm việc cho Citibank bởi vì tôi muốn người dân Ấn Độ được tiếp cận với các dịch vụ tài chính hàng đầu thế giới. Và sử dụng những từ ngữ như ‘sức tăng trưởng mạnh mẽ’ và ‘tiềm năng chiến lược’,” cô nói.

“Anh phải nói tất cả những điều đó mà không được nôn mửa ư?”

“Và hãy nhớ, Citi không bao giờ ngủ. Bởi vậy anh sẽ làm việc hết sức,” cô nói.

“Anh không thể nói dối nhiều như thế,” tôi nói.

Cô phá lên cười trong khi lau một ít bhaji dính trên mép tôi. Tôi nghĩ mình thật may mắn khi có cô. Có thể trong một vài năm tới cô sẽ điều hành HLL, nhưng hôm nay, mối ưu tiên của cô là lau bhaji khỏi khuôn mặt ngu xuẩn của tôi. Trong tôi dấy lên cảm giác hồi lỗi. Cô ấy xứng đáng có một câu trả lời về tương lai. Làm đi, đồ bạc nhược, tôi tự bảo bản thân mình. Ngay lúc này đi. Cho dù đây chỉ là một quày pao bhaji tạm bợ ở Navrangpura. Tôi thu hết can đảm để nói.

“Gì thế? Anh muốn nói gì sao?”

“Em muốn ăn thêm pao nữa không?” tôi nói.

* * *

“Anh thứ ba,” cậu học viên năm đầu làm tình nguyện viên hỗ trợ buổi phỏng vấn nói với tôi. Tôi ngồi trên một chiếc ghế cùng với những ứng viên khác bên ngoài phòng phỏng vấn. Chúng tôi giống như những bệnh nhân ở bên ngoài phòng khám của một nha sĩ, chỉ có điều là căng thẳng hơn.

Các cuộc phỏng vấn của HLL đang diễn ra ở phòng đối diện. Ananya đã vượt qua tất cả các vòng và giờ đang chờ để được gọi vào vòng phỏng vấn cuối. Tôi nhớ lại những sai lầm mắc phải trong ngày số Không. OK, tôi tìm việc chỉ để có tiền, nhưng tôi đã che giấu điều đó khi họ nói chuyện với tôi rồi cơ mà. Thế thì tại sao tôi lại trượt năm ngân hàng ngày hôm qua? Nhờ Citi cũng từ chối tôi thì sao? tôi nghĩ. Những giọt mồ hôi túa ra trên trán tôi. Có phải số mệnh đang dẫn tôi tới chỗ hủy diệt sau tất cả những bằng cấp và điểm số đó? Có phải Thượng đế không về phe với tôi? Tôi tự hỏi liệu có phải mình đã gây ra điều gì để Thượng đế không đứng về phía mình. Tôi nhìn thấy phòng HLL xa xa. Ananya đứng bên ngoài, trông xinh đẹp trong bộ sari xanh con công. Có lẽ Thượng đế sẽ không cho phép tôi định đoạt tương lai của mình trừ khi tôi làm rõ tương lai của cô.

“Krish Malhotra,” bạn học viên tình nguyện gọi tên tôi.

Tôi cầu nguyện và đứng dậy. Tôi kiểm tra lại nút thắt cà vạt và cổ áo. Hãy nhớ, mày cần công việc này, tôi tự nói với bản thân mình. Các ngân hàng trả lương gấp đôi, tôi có thể rời bỏ công việc trong các tổ chức này nhanh gấp đôi để có thể làm bất kỳ công việc gì tôi muốn. Tôi hít vào thật sâu và thở ra.

“Xin chào, mời ngồi,” một người đàn ông mặc bộ vest đen đẹp miễn chê nói từ ghế của mình. Anh ta đủ giàu để đeo đồng hồ Rolex và đủ đáng ghét

để không thèm nhìn tôi trong khi nói chuyện với tôi. Anh ta lục trong một đồng hồ sơ xin việc để tìm cái của tôi.

“Xin chào.” Tôi đưa tay ra. Tôi gồng các cơ bắp trên cánh tay vì người ta nói một cái bắt tay chặt là biểu hiện của sự tự tin có thể thống trị thế giới.

“Rahul Ahuja, giám đốc tài chính,” anh ta nói và bắt tay tôi. Anh ta trở vào người đồng nghiệp bên phải. “Còn đây là Devesh Sharma, phó chủ tịch phụ trách nhân sự.”

Tôi nhìn Devesh, một vị quản lý ba mươi tuổi nhưng bẽn lễn như đứa bé ba tuổi. Anh ta xuất hiện như một người có thể bị đá dít bất cứ lúc nào cho dù được gọi là phó chủ tịch. Dù sao, tôi từng nghe rằng Citibank có bốn trăm vị trí phó chủ tịch để đáp ứng công ăn việc làm và bản ngã của hàng trăm MBA mới gia nhập hằng năm. Tất nhiên, sẽ không có quyền lực tương xứng của chức danh đó, nhưng ít nhất nó cũng cho bạn một màn giới thiệu tốt. Rahul ra hiệu cho Devesh bắt đầu.

“Krish, tôi nhận thấy là điểm số của cậu ở bậc đại học không được tốt,” Devesh nói bằng giọng ẻo lả, anh ta hẳn là lựa chọn hàng đầu cho vai nữ chính trong các vở kịch ở trường đại học.

“Anh tinh mắt đấy,” tôi nói.

“Gì cơ?” Devesh ngạc nhiên nói.

Thôi cái trò châm biếm đi, tôi tự bảo bản thân mình. “Không có gì,” tôi hăng giọng.

“Đã có chuyện gì vậy?”

Một cô bạn gái, những người bạn thích vui thú, rượu chè, những ông giáo sư vợ vãn, đấy, chuyện là thế đấy, tôi muốn nói như thế. Nhưng Ananya đã bảo tôi câu trả lời đúng. “Thực ra, thưa anh Sharma,” tôi nói, nhấn vào tên của anh ta để anh ta hài lòng, “khi vào trường IIT, tôi đã không nhận thấy đòi hỏi khắc nghiệt của môi trường ở đó. Và một khi đã có khởi đầu không tốt, do điểm số bình quân, khá là khó để phục hồi trở lại. Tôi đã có điểm tốt ở kỳ cuối và điểm số ở IIMA của tôi tốt. Vậy, như anh có thể thấy, tôi đã nỗ lực bù lại được.”

Còn thêm hai chục phút với những câu hỏi ngu ngốc khác như “liệu thẻ tín dụng có tăng trưởng được ở Ấn Độ?” hay “Ấn Độ có thể cải thiện các dịch vụ ngân hàng của mình không?” khi mà bạn có thể dễ dàng trả lời những gì mà họ muốn nghe (có, thẻ tín dụng sẽ tăng trưởng và có, Ấn Độ có thể cải thiện rất nhiều). Cuối cùng, họ hỏi câu quan trọng, “Tại sao chọn Citibank?”

Tôi muốn Citibank bởi vì không ngân hàng nào trong năm ngân hàng trước nhận tôi. Tôi hít sâu vào, nuốt theo những ý nghĩ ngu ngốc của mình. Thời khắc quan trọng là đây, anh bạn, tôi nghĩ, mười giây định đoạt sự nghiệp của mày vừa bắt đầu.

“Thưa anh Ahuja, câu hỏi không phải ‘tại sao lại là Citi’. Câu hỏi thật sự là liệu có người trẻ đầy tham vọng nào lại muốn tới một nơi nào khác? Đây là ngân hàng tư nhân lớn nhất trên thế giới, là một ngân hàng có tiếng tăm tốt, gắn bó với Ấn Độ, và luôn có những cơ hội trong hầu hết các lĩnh vực. Nó không chỉ là một ngân hàng, nó là một cỗ máy phát triển.” Tôi ngừng lại để xem liệu mình có quá lỗ không.

Nhưng Rahul lắng nghe với vẻ chăm chú say mê còn Devesh thì gật đầu. Đúng, họ đang bị thu phục.

“Và, lý do lớn nhất là, anh Rahul,” tôi chuyển sang gọi bằng tên để tỏ ra thân thiết với anh ta, “Tôi thực sự muốn làm việc với những người tôi kính trọng. Khi tôi gặp anh, tôi muốn được như anh. Và Citi cho tôi cơ hội làm điều đó.”

Rahul đỏ mặt vì tự hào. “Làm sao... ý tôi là, làm sao cậu biết cậu muốn trở thành người như tôi?”

Có thành công đến đâu, người ta cũng không ngừng câu kéo những lời xiêm nịnh. “Tôi đã thấy anh trong buổi nói chuyện trước hội chợ việc làm. Tôi đã dự rất nhiều buổi nói chuyện, nhưng cách anh trình bày vấn đề cho tôi những suy nghĩ thấu đáo hơn bất kỳ người nào khác. Tôi nghĩ đó là một cái gì đó của Citibank. Các anh có một sự tự tin khác biệt. Phải không, Devesh?”

Devesh nhìn tôi, bối rối. “Thực ra, phòng nhân sự chúng tôi lựa chọn những người giỏi nhất,” anh ta nói như vẹt, có lẽ đọc từ một cuốn hướng dẫn.

“Phòng nhân sự chẳng làm gì cả. Tự tôi chọn tất cả mọi người vào làm đây,” Rahul nói, hai người tranh giành sự chú ý của tôi.

“Rõ là thế,” tôi nói.

Rahul đẩy ghế về phía sau và đứng dậy. “Nghe này Krish, tôi thích cậu. Giữa hai chúng ta, tôi nói thật thế này nhé. Chúng tôi đã tuyển gần xong và chỉ còn lại một vị trí. Nhưng chúng tôi có một tiêu chuẩn nội bộ; người mới cần được bầy phây trở lên ở bậc đại học mới có thể tuyển dụng.”

Chết tiệt. Những tội lỗi trong quá khứ không buông tha tôi. Có lẽ bởi vì thế mà năm ngân hàng đã từ chối tôi.

“Và học kỳ bỏ trống này,” Anh ta gõ gõ vào tờ bảng điểm đại học của tôi.

“Đó là kỳ nghiên cứu, thưa anh,” tôi chữa lại.

“Tôi không biết điều đó đấy. Devesh?”

Devesh, giống như bất kỳ ai khác làm ở phòng nhân sự, chưa từng thực sự quyết định điều gì trong đời mình. “Đây là quyết định về công việc,” anh ta nói.

“Việc của tôi do tôi quyết,” Rahul nói.

“Đúng vậy, nhưng có lẽ anh nên nói chuyện với giám đốc điều hành toàn quốc đã,” Devesh sợ sệt đưa ra gợi ý.

“Tôi cấp cao hơn anh ta. Tôi tới từ New York. Hẳn ta chỉ dựa vào quan hệ mới trở thành giám đốc điều hành. Anh biết điều đó, phải không?”

“Nhưng nói về điểm số...” Devesh ngừng lại và cả hai nhìn tôi.

“Cậu có thể cho chúng tôi năm phút được chứ?” Rahul hỏi.

“Vâng, được, tôi sẽ đợi ở bên ngoài,” tôi tuân lệnh kèm theo một nụ cười lấy lòng.

“Cảm ơn cậu, chúng tôi sẽ gọi cậu vào lại. Bởi vậy, đừng bảo người tiếp theo vào nhé.”

Tôi bước ra ngoài phòng phỏng vấn của Citi. Tôi quét qua danh sách các công ty còn lại trên bảng. Các công ty khác chỉ trả bằng nửa Citibank thôi. Tìm thấy một ghế trống, tôi bèn ngồi xuống và nhắm mắt lại cầu nguyện. Thượng đế hiện ra trước mặt tôi.

“Chào Thượng đế,” tôi nói, “con đã nói một điều không phải sự thật trong buổi phỏng vấn hôm nay. Nhưng con muốn công việc đó, thưa ngài.”

“Họ không muốn nghe sự thật. Cho nên như thế cũng OK thôi,” Thượng đế nói. “Nhưng đó không phải là điều mà con nên lo lắng.”

“Thế con nên lo lắng về điều gì?”

“Con đã sống với một người con gái trong hai năm.”

“Con yêu cô ấy, thưa Thượng đế,” tôi nói.

“Yêu là chưa đủ. Con biết con phải làm gì mà.”

“Con sẽ làm, con chỉ cần thời gian.”

“Con sắp hết thời gian rồi. Bốn phút nữa, ta có thể để công việc ngân hàng cuối cùng vượt mất khỏi tay con đấy,” Thượng đế nói.

“Đừng, Thượng đế, con muốn Citibank.”

“Ta muốn con làm điều cần phải làm trước.”

“Làm thế nào ạ?” Tôi mở mắt ra. Tôi nhìn sang phòng HLL. Ananya đã vào trong phòng. Tôi lại nhắm mắt lại. “Làm thế nào?” tôi nhắc lại. “Cô ấy đang phỏng vấn. Con hứa sẽ làm điều đó sau khi con nhận được công việc ở Citibank.”

“Ta không tin con. Mà tùy con thôi. Nếu con không nghe lời ta, ta không nghe lời con,” Thượng đế nói.

Tôi mở mắt ra. Tôi có ba phút. Ananya sẽ giết tôi nếu tôi vào trong phòng đó. Nhưng một giọng nói bên trong tôi bảo với tôi rằng nếu tôi không đến với cô, giám đốc điều hành toàn quốc của Citi hoặc Rahul hay Devesh có thể sẽ quyết định bất lợi cho tôi. Tất nhiên, lý trí của tôi biết rằng tôi đang hoàn toàn ngớ ngẩn. Hai sự kiện chẳng có gì liên quan cả. Nhưng lý trí của chúng ta chỉ biết có chừng đó. Có lẽ, những sự kiện và duyên số lại có liên quan. Tôi chạy tới phòng HLL.

“Xin lỗi anh,” tình nguyện viên đứng ở cửa chặn tôi lại.

“Tôi cần phải vào bên trong,” tôi nói, “khẩn đấỵ.”

“Có một cuộc phỏng...”

Tôi ấy người đó ra để vào. HLL đang tiến hành vòng phỏng vấn cuối cùng trong một phòng học. Ban tuyển dụng của công ty ngồi trên dãy ghế đầu của lớp học còn ứng viên ngồi trên ghế của giảng viên.

Ananya đối mặt với hội đồng năm người lớn tuổi trong căn phòng. Cô đang huơ tay làm động tác minh họa trong khi nói. “Thị trường khu vực nông thôn không cần những sản phẩm khác biệt. Họ cần khả năng chi trả...” Cô ngừng lại giữa chừng khi nhận thấy tôi. Lông mày cô nhướng lên kinh ngạc và giữ nguyên ở đó.

“Gì vậy?” một ông khoảng sáu mươi tuổi quay sang tôi.

Mặt Ananya chuyển sang hồng, rồi đỏ. Sự phối hợp màu sắc tương ứng là hậu quả của ngượng ngùng và tức giận.

“Tôi cần nói chuyện với cô ấy,” tôi nói chậm rãi, nhìn một lượt tất cả mọi người trong phòng.

“Không đợi được sao?” người đàn ông lớn tuổi đó hỏi. “Cô ấy đang phỏng vấn vòng cuối. Tất cả quản lý cấp cao của chúng tôi đều ở đây.”

“Không thể đợi được,” tôi nói.

“Mọi việc ổn chứ?” một thành viên khác hỏi.

“Vâng, tôi chỉ cần một phút thôi,” tôi nói và ra hiệu cho Ananya ra ngoài.

“Gì cơ? Nói luôn ở đây đi anh,” cô nói và nhìn tôi bực dọc.

Tôi thấy vẻ mặt bối rối của hội đồng. Tôi bước tới chỗ Ananya.

“Gì thế?” cô thì thào. “Anh mất trí rồi sao?”

Tôi quỳ xuống cạnh cô, miệng tôi kề tai cô. “Anh xin lỗi, mọi việc thế nào?” tôi thì thào.

“Krish Malhotra, tốt hơn hết thì chuyện này phải quan trọng đấy. Gì thế?” cô thì thào, đủ để cho cả hội đồng nghe.

“Ananya Swaminathan, anh, Krish Malhotra, yêu em say đắm và muốn luôn luôn bên em. Ngoại trừ những lúc đi làm, tất nhiên rồi. Em lấy anh nhé?”

Ananya há hốc miệng. Cô hết liếc hội đồng tuyền dụng lại liếc tôi. “Krish,” cô nói. Cô cố hết sức kìm lại, nhưng rồi một giọt nước mắt trào ra khỏi đôi mắt được kẻ vẽ công phu của cô.

“Mọi việc không sao chứ?” một thành viên hội đồng hỏi khi ông ta nhận ra sự bồn chồn của Ananya. “Tôi hy vọng đó không phải tin xấu.”

Ananya lắc đầu và uống một ngụm nước trong cốc nước trước mặt cô. “Không, nó chẳng xấu tẹo nào. Là tin tốt.”

“Ananya,” tôi lại thì thào. Hai đầu gối tôi ê ẩm vì tí xuống sàn cứng phòng học.

“Giờ thì sao nào?”

“VẬY là em đồng ý? Em sẽ ở bên anh, mãi mãi?” tôi hỏi.

Cô bặm môi để che giấu nụ cười. “Đúng, đồ ngốc ạ. Em sẽ luôn bên anh. Chỉ là không phải ngay lúc này. Thế nên, đi đi!”

“Chà, cảm giác thật đặc biệt,” Ananya nói.

Cô mở thư mời làm việc của HLL ra lần thứ ba trong quán Rambhai. Tôi đã nhận thư từ Citibank ngày hôm trước và, sau khi đoán chắc mức lương họ trả, tôi lẳng nó vào trong tủ.

“Đó là lời mời làm nô lệ, đừng có phẫn khích quá thế,” tôi nói và gọi một chiếc bánh sandwich samosa.

“Ôi, đừng tiêu cực thế chứ. Họ rất phẫn khích khi tuyển dụng em. HLL có chiến lược về Nam Ấn rất nghiêm túc.”

Phục vụ bàn quán Rambhai rót trà cho chúng tôi. Trong thời gian hội chợ việc làm, họ đã nhận được nhiều tiền boa.

“Em có đi học không?” Ananya hỏi cậu bé mười ba tuổi đang phục vụ chúng tôi.

“Có, Rambhai cho em đi học,” thằng bé nói.

“Tốt lắm, bởi vì nếu ông ta không làm thế, hãy báo cho cảnh sát,” Ananya nói và đưa thằng bé một tờ năm mươi rupi.

“Họ sẽ cho em làm việc ở Nam Ấn,” tôi nói, “tại một nơi khi họ cò gáy nào đó và không có cả mã vùng điện thoại.”

“Không, họ sẽ không làm thế. Mà dù họ có làm thế, chồng em sẽ đến cứu em kia mà,” cô nháy mắt.

“Ananya, em chưa hiểu rồi. Chúng mình quyết định cưới. Nhưng bố mẹ chúng mình đã duyệt đâu,” tôi nhắc cô.

“Thôi nào, bố mẹ em khá bảo thủ. Nhưng chúng ta là những đứa con giỏi giang của họ, những đứa con được yêu quý hết mực của tầng lớp trung lưu. Sao họ lại có vấn đề gì cơ chứ?”

“Bởi vì họ là bố mẹ. Từ bánh quy tới các cô dâu, nếu những đứa con thực sự thích thứ gì, bố mẹ sẽ có vấn đề với thứ đó,” tôi nói.

“Bố mẹ anh sẽ có vấn đề với em sao?” Ananya kéo tóc về phía sau và vấn thành búi lỏng. Cô dùng răng giữ một chiếc kẹp tóc.

“Họ có vấn đề với bất cứ ai anh lựa chọn. Và em lại là người Nam Ấn, như thế lại càng thêm chuyện. OK, không đến nỗi tệ như cưới một người không cùng tôn giáo. Nhưng cũng gần như thế.”

“Nhưng em cũng đứng đầu ở trường đại học. Em có bằng MBA của IIMA và làm việc cho HLL. Và xin lỗi vì em khoe khoang, nhưng em cũng xinh đẹp nữa.”

“Không ăn thua. Em là người Tamil. Anh là người Punjab.”

Ananya gấp lại thư mời và sắp xếp các thứ đồ trong túi của cô.

“Sao thế? Nói gì đi chứ?”

“Chẳng thể tham gia cuộc nói chuyện lạc hậu này được,” cô nói. “Anh hãy thảo luận về những nỗi đau khổ của mình với những người đồng đạo Punjab đi vậy.”

Cô đứng lên đi về. Tôi kéo tay cô ngồi xuống. “Thôi nào Ananya, chẳng lẽ bố mẹ em không điên lên khi biết rằng em có bạn trai người Punjab sao?”

“Không. Em không nghĩ vậy.”

“Thế em đã nói với họ chưa?”

“Chưa.”

“Tại sao?”

“Đợi lúc phù hợp. Hai tuần nữa đến lễ phát bằng. Họ sẽ tới đây, em sẽ giới thiệu anh. Sẽ nói với họ những gì anh đã làm trong đời thực này, chứ không phải về nơi chôn nhau cắt rốn của anh. Họ có thể sẽ gặp bố mẹ anh. Bố mẹ anh sẽ tới chứ?”

“Mẹ anh tới. Bố thì anh không biết.”

“Có chuyện gì thế?”

“Đừng nói về chuyện này mà.”

“Anh sẽ không nói với vợ tương lai của mình sao? Anh đã mời bố tới chưa?”

“Chưa.”

Cô đứng dậy, tôi đứng dậy theo. “Tới bất điện thoại nào,” cô nói.

“Bây giờ ư?”

“Cuộc chiến ngầm ngầm nhưng thâm sâu giữa anh và bố anh thế là quá đủ rồi.”

“Giờ này gọi tính cước cao đấy.”

“Em không quan tâm.”

Chúng tôi đi bộ tới bất điện thoại gần Vijay Char Rasta. Tôi gọi về nhà. “Mẹ ạ, con đây.”

“Krish, chúng ta sẽ đặt vé. Mẹ sẽ tới, bác Shipra muốn đi cùng. Cả bác Rajji và bác Kamla nữa.”

“Mẹ, bố có tới không?”

“Không,” bà nói và yên lặng.

“Là lẽ tốt nghiệp của con mà,” tôi nói.

“Ông ấy nói ông ấy phải làm việc.”

“Bố nghỉ hưu rồi mà. Còn việc gì nữa?” Chiếc đồng hồ tính tiền quay lên hai mươi rupi.

“Con nói với ông ấy đi, ông ấy muốn một lời mời trực tiếp,” mẹ tôi nói.

“Không đâu. Chẳng lẽ tự ông ấy không muốn tới sao?”

“Không, sao con không mời ông ấy đi?” Bà chuẩn bị gác máy.

“Đừng, mẹ. Con không muốn gọi cho ông ấy nếu như ông ấy không muốn đến.”

“Tốt thôi. Thế các bác trai và bác gái bên ngoại tới được chứ?”

“Đừng để họ hàng đi cùng,” tôi cầu xin.

“Tại sao? Mọi người yêu quý con rất nhiều. Họ muốn tới gặp con mà...”

“Con muốn mẹ gặp vài người.”

“Ai thế?”

“Rồi mẹ sẽ biết,” tôi nói.

Tôi bước ra khỏi bộ điện thoại. Ananya và tôi đi bộ trở về. Làm gì có ông bố nào cần con mời mới tới dự lễ tốt nghiệp của nó chứ? Kệ xác ông ta, tôi tự nhủ với bản thân mình.

“Anh mời bố rồi chứ?” Ananya hỏi.

“Bố sẽ không tới đâu,” tôi nói.

“Tại sao chứ?”

“Giữa bố con anh không có gì cả, Ananya. Em đừng bao giờ cố hàn gắn nữa. Được chứ?”

“Điều gì đã xảy ra vậy?”

“Anh không muốn nói về chuyện đó.”

“Câu trả lời theo chuẩn đấy.”

“Câu hỏi của em cũng là câu hỏi chuẩn mà.”

“Anh có quan tâm đến ông ấy. Anh đang bực tức mà.”

“Anh bực mình vì phải trả cước giờ cao điểm. Giờ nghe nhé, anh đã phải từ chối các bác của anh dù rằng rất khó khăn. Chỉ mẹ anh đến thôi. Em có kế hoạch rồi, phải không?”

Cô bước lên trước tôi. “Hãy biến nó thành lần gặp mặt tuyệt vời đầu tiên giữa hai gia đình. Chúng ta nên làm điều gì đó vui vẻ cùng nhau.”

“Như là bắn nhau chẳng hạn?”

“Thôi đi nào. Sẽ ổn thôi mà. Họ sẽ hài lòng vì bạn trai của em học IIT.”

“Họ sẽ không hỏi điểm số của anh chứ?”

“Có thể đấy. Nhưng sao chứ, anh sẽ làm cho Citibank mà. À mà, chúng mình có nên tổ chức cho họ đi chơi cùng nhau không?”

“Anh không chắc gia đình chúng ta lại muốn ở gần nhau nhiều thế.”

“Tất nhiên là có rồi. Anh để việc đó em lo. Sau lần này mẹ anh sẽ yêu em hơn anh đấy,” cô nói khi chúng tôi bước tới cổng trường.

* * *

Tôi đón mẹ tôi ở ga Ahmedabad một ngày trước lễ tốt nghiệp. Bố mẹ Ananya tới bằng máy bay, bố cô dùng thẻ công vụ LTC cứ bốn năm được bay một lần. Mẹ tôi tới cùng hai chiếc va li. Một va li chứa quần áo của bà còn va li kia chứa những hộp hoa quả khô mua từ nhiều cửa hiệu ở Delhi.

“Con ở trường năm ngày nữa thôi. Sao mẹ mang nhiều bánh kẹo thế?” tôi hỏi khi ngồi trên xe quay về trường.

”Chẳng phải chúng ta sẽ ăn sao? Và chúng ta có thể gặp mọi người nữa. Người ta lại bảo con bà ấy tốt nghiệp mà bà ấy chẳng có gì để mời cả. Suýt nữa mẹ còn mang theo đồ ăn đóng hộp đấy. Mẹ không muốn ăn đậu lăng hầm Gujarat với đường. Nó ngọt lắm phải không?”

“Nó không ngọt đến thế đâu. Mà con muốn mẹ gặp một người, mẹ ạ,” tôi nói trong khi chiếc xe ô tô cố lách qua những làn đường hẹp gần nhà ga.

“Ai thế?”

“Một cô gái,” tôi nói.

“Con có Bạn Gái ư? Bạn Gái phải không?” bà hỏi lại cứ như thể tôi bị AIDS không bằng.

“Một người bạn tốt,” tôi nói để bà dịu xuống.

“Bạn tốt à? Con còn có bạn xấu nữa sao?”

“Không mà mẹ. Bọn con thường học cùng nhau. Bọn con làm rất nhiều bài tập cùng nhau.”

“OK. Con bé có việc rồi chứ?”

“Rồi ạ, ở HLL. Đó là một công việc tốt.”

“HLL?”

“Công ty làm ra Surf ấy. Và Rin và Lifebuoy và xốt Kissan nữa.” Tôi kể tên các sản phẩm, hy vọng rằng một trong số chúng sẽ làm bà ấn tượng.

“Cả mút Kissan nữa à?” bà hỏi sau khi suy nghĩ ba mươi giây.

“Vâng. Cô ấy làm marketing. Đó là công việc danh giá nhất trong nghề marketing.”

“Thế thì con bé sẽ được nhận mức miễn phí chứ?”

“Con nghĩ vậy,” tôi nói, tự hỏi làm thế nào để lái câu chuyện về đúng hướng. “Nhưng chuyện không phải ở đó.”

“Đúng, không phải ở đó. Vậy chúng ta nên dừng lại ăn trưa rồi mới tới trường con hay ăn luôn ở trường đây? Bhaiya, ở đây có quán ăn nào ngon không?” bà hỏi người tài xế.

“Thôi mà mẹ. Con đang nói chuyện quan trọng mà.”

Nhưng mẹ tôi nói, “Cánh lái xe luôn biết những chỗ ăn ngon.”

“Dừng xe thì sẽ tính thêm tiền, thưa bà,” người tài xế nói, tăng lờ tôi cùng với những lần giảm tốc trên đường.

“Gì thế?” mẹ tôi hỏi khi thấy tôi tiếp tục chăm chăm nhìn bà nhằm thu hút sự chú ý.

“Cô ấy tên là Ananya. Bố mẹ cô ấy cũng ở đó. Con muốn mẹ gặp họ và hãy lịch sự với họ.”

“Mẹ sẽ gặp bất cứ ai con muốn mẹ gặp. Mà mẹ không lịch sự lúc nào đấy? Chúng ta là những người lịch sự mà.”

“Mẹ...” tôi nói trước khi bà ngắt lời tôi.

“Hãy mang theo một ít bánh quy Nice. Hợp với trà lắm đấy.”

“Mẹ,” tôi gào lên. “Đây chính là điều con không muốn. Con muốn mẹ gặp họ một cách đúng mực và không bị ám ảnh bởi những bữa ăn hay đồ ăn vặt hay trà hay bất cứ thứ gì. Họ phải có ấn tượng tốt.”

Mẹ nhìn tôi khó chịu. Tôi không đáp trả.

“Bhaiya, quay xe đi. Tôi sẽ quay về,” mẹ tôi nói. “Đầu tiên, mẹ đi cả chặng đường từ Delhi tới để dự lễ tốt nghiệp của con, mua kẹo từ bốn cửa hàng khác nhau, và giờ mẹ không tạo nổi ấn tượng tốt chút gì. Không sao, nếu chúng ta không thể tạo ấn tượng tốt thì dừng đến nữa.”

Mẹ tôi cứ tiếp tục lăm bằm một mình. Bà đã chính thức bước vào cái cung cách kịch tính quen thuộc. Người tài xế dừng xe.

“Gì cơ? Sao anh lại dừng thế?” tôi bực tức hỏi.

“Bà đây bảo tôi quay lại.”

“Mẹ,” tôi nói trong khi bà vẫn tiếp tục hờn dỗi.

“VẬY con vẫn nhớ mẹ là mẹ con sao? Mẹ nghĩ con chỉ quan tâm đến bố mẹ của bạn con thôi chứ?”

Sự bực dọc đã choán đầy giọng mẹ tôi. Tôi buộc phải dùng các biện pháp khẩn cấp.

“CÓ một quán pao bhaji rất ngon ở ngay đằng kia. Bhaiya, đưa chúng tôi tới Law Garden.”

“Mẹ không đói,” mẹ tôi nói.

“Ăn thử xem có ngon không thôi mà,” tôi nói. Tôi vỗ vai người tài xế. Người tài xế rẽ về phía Law Garden.

Tôi gọi paneer pao bhaji nhiều bơ và một cốc lassi. Chẳng có gì xoa dịu một người Punjab đang tức giận hiệu quả bằng những sản phẩm từ sữa.

“Con bé đó là ai?” bà hỏi sau khi uống xong cốc lassi.

“Chẳng có gì quan trọng cả. Cô ấy muốn gặp mẹ sau khi con kể với cô ấy rằng mẹ đã phải vượt qua bao nhiêu rắc rối mà bố đã gây ra để nuôi con khôn lớn,” tôi dối phắt.

Chẳng hiểu do nhiều bơ hay do những gì tôi nói, mẹ tôi đã bình tĩnh lại.

“Con đã kể với nó mọi chuyện sao?” bà hỏi.

“Không, chỉ một chút thôi. Với lại bố mẹ của cô ấy có vẻ hơi trang trọng một chút. Chính vì thế con mới nhờ mẹ hãy tạo ấn tượng tốt. Chứ ai mà không muốn gặp mẹ cơ chứ?”

“Người Gujarat ăn tráng miệng bằng gì vậy? Hay họ đổ tất cả đường vào thức ăn rồi?” Mẹ tôi lại cầm thực đơn lên.

Sáng ngày hôm sau, hai trăm MBA mới tốt nghiệp và các ông bố bà mẹ tự hào thái quá của họ ngồi trên bãi cỏ Louis Kahn Plaza dự buổi lễ tốt nghiệp. Khách mời danh dự, một nhà tư bản công nghiệp ba đời danh gia thế phiệt, bảo ban các học viên phải cố gắng làm việc để vươn tới đỉnh cao. Ông ta cũng có một công việc cực nhọc là phát băng và đứng chụp ảnh với hai trăm học viên. Hôm nay, chúng tôi nhận băng thạc sĩ về quản trị, một tấm vé trọn đời cho những công việc được trả lương hậu hĩ. Ananya muốn mọi thứ phải hoàn hảo. Cô đã tới nơi tổ chức trước nửa tiếng để giữ sáu chỗ cho gia đình cô và nhà tôi.

Mẹ tôi mặc bộ sari đẹp nhất bà có. Tôi mặc áo choàng tốt nghiệp thuê ba mươi rupi.

“Mẹ, đây là Ananya. Ananya, đây là mẹ anh,” tôi nói khi hai mẹ con tới đó.

Ananya chìa tay ra để bắt tay mẹ tôi. Mẹ tôi có vẻ bị sốc. Sẽ là thái quá nếu đòi hỏi Ananya chạm vào chân bà, nhưng tôi cảm thấy Ananya tốt hơn nên dùng đến Namaste^[12].

Bất cứ thứ gì hiện đại đều không ăn nhập với các vị phụ huynh.

“Cháu chào bác. Cháu đã được nghe kể nhiều về bác,” Ananya nói.

“Thực ra, từ khi tới đây tôi chỉ toàn nghe về cháu thôi.” Mẹ tôi cười, thành ra khó phát hiện ra vẻ giễu cợt.

“Mọi người ngồi xuống đã nào. Ananya, gia đình em đâu?” tôi hỏi khi chúng tôi ngồi xuống.

“Mẹ em mặc sari phải mất cả ngày. Em tới trước để có chỗ ngồi tốt.”

Ananya mặc cùng bộ sari con công màu xanh mà cô mặc hôm phỏng vấn với HLL. Thấy tôi đang nhìn, cô liền hôn gió một cái. May mà mẹ tôi không để ý. Tôi lắc đầu, cầu xin Ananya giữ vẻ đoan trang.

Mười phút sau bố mẹ Ananya tới. Ông bố mặc sơ mi trắng phau, như chiếc áo trong những quảng cáo xà phòng giặt. Mẹ Ananya bước đằng sau trong bộ váy áo lấp lánh. Có thể nhìn thấy bộ sari Kanjeevaram màu đỏ tươi và vàng của bà từ bất cứ góc nào trên bãi cỏ. Trông như thể bà vừa ngã vào một thùng sơn vàng vậy. Đằng sau bà là một cậu bé mười bốn tuổi đeo kính; một phiên bản nhỏ của những anh chàng MBA sẽ được nhận bằng tối hôm nay.

“Chào mẹ,” Ananya nói và đứng dậy, giọng cô ở mức hân hoan nhất.

“Không ghim an toàn gì đó, gì đó,” mẹ cô đáp lại. Mẹ và con gái sa vào những tràng tiếng Tamil. Bố Ananya lấy máy ảnh ra và bắt đầu chụp những bức ảnh ngẫu nhiên tất cả mọi thứ xung quanh chúng tôi - bãi cỏ, sân khấu, những chiếc ghế, những chiếc micro. Đưa em nhỏ thì chẳng có việc gì để làm nhưng trông có vẻ không thoải mái trong chiếc áo mới cổ đính cúc. Mẹ tôi nghe bọn họ nói chuyện thì há hốc miệng ra.

Tôi thì thào, “Mẹ đứng dậy đi. Chúng ta hãy tự giới thiệu nào.”

“Họ là người Madras hả?” mẹ tôi hỏi, trông rõ là sốc.

“Suýt, người Tamil,” tôi nói.

“Người Tamil?” mẹ tôi nhắc lại y nguyên cho dù Ananya vẫn đang tiếp tục giới thiệu.

“Mẹ, đây là anh Krish, còn đây là mẹ anh ấy.”

“Xin chào,” mẹ Ananya nói, trông cũng sững sốt y như mẹ tôi.

“Điều này chẳng tuyệt vời sao? Hai gia đình chúng ta gặp nhau lần đầu tiên,” Ananya líu lo cho dù ai nấy đều tảng lờ cô.

“Bố của Krish không tới sao?” bố Ananya hỏi.

“Ông ấy không được khỏe,” mẹ tôi nói, giọng èo uột. “Ông ấy bị bệnh tim. Bác sĩ nói không nên đi lại.”

Mẹ tôi bịa đến giới, đến tôi cũng cảm thấy cảm thương với bà.

Bố mẹ Ananya gật đầu thông cảm. Họ vừa thì thầm với nhau bằng tiếng Tamil vừa ngồi xuống chỗ của mình.

“Em phải lên trước đây, em đứng gần đầu danh sách.” Ananya khúc khích và chạy lên nhập vào hàng học viên.

Tôi ngồi kẹp giữa, mẹ tôi một bên và mẹ Ananya một bên.

“Mẹ có muốn ngồi cạnh mẹ Ananya không?” tôi hỏi mẹ tôi.

“Tại sao? Những người này là ai?” bà cau mày.

“Đừng lo mà, mẹ. Con hỏi vậy là bởi vì con sắp lên xếp hàng rồi.”

“Thế thì đi đi. Mẹ đến để xem con, chứ không phải tới để ngồi cạnh người Madras. Giờ để mẹ xem nào,” bà nói.

Vị khách danh dự đã bắt đầu phát bằng. Những người dự khán đã dành những tràng pháo tay không ngừng cho những học viên lượt đầu. Rồi họ mệt và quay ra quạt bằng những quyển sách giới thiệu lễ tốt nghiệp.

“Mẹ làm quen với họ đi. Có thể chúng ta sẽ đi ăn trưa cùng nhau đấy,” tôi nói.

“Con đi ăn với họ đi. Mẹ ăn một mình cũng được,” mẹ tôi nói.

“Mẹ...” Tôi vừa mở miệng nói thì người dẫn chương trình đọc tên Ananya.

Ananya bước lên sân khấu, có lẽ cô là học viên duy nhất đáng để chụp ảnh. Tôi đứng dậy vỗ tay.

Mẹ nhìn tôi khó chịu. “Ngồi xuống đi. Bố mẹ con bé còn không đứng dậy nữa là.”

Có lẽ họ không yêu cô ấy như con, tôi muốn nói thế nhưng lại thôi. Tôi ngồi xuống. Bố mẹ Ananya vỗ tay khe khẽ, nghển cổ lên để nhìn cho rõ hơn. Mẹ Ananya nhìn tôi vẻ nghi hoặc. Tôi nhận ra rằng tôi chưa nói gì với bà. Bắt đầu nói chuyện đi, thẳng ngực, tôi nghĩ.

“Con gái cô quả là một ngôi sao. Cô hẳn rất tự hào,” tôi nói.

“Chúng tôi quen với chuyện đó rồi. Con bé luôn học tốt ở trường,” mẹ Ananya trả lời.

Tôi thử bắt chuyện với bố cô. “Chú ở lại đây lâu không ạ?”

Ông nhìn tôi từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên như thể tôi vừa hỏi ông những mộng tưởng riêng tư tuyệt mật.

“Mai chúng tôi về. Sao thế?” ông hỏi.

Có một vài câu hỏi không có câu trả lời, có điều tôi chỉ đang muốn bắt chuyện thôi mà. “Không có gì ạ, Ananya và cháu không biết cô chú có muốn đi tham quan thành phố không. Chúng ta có thể đi chung xe,” tôi nói.

Mẹ Ananya ngồi giữa chúng tôi và nghe ngóng từng lời. Bà nói với chồng mình bằng tiếng Tamil. “Gì đó gì đó Gandhi Ashram^[13] gì đó giới thiệu gì đó.”

“Gandhi Ashram đẹp đấy ạ. Mẹ cháu cũng muốn tới đấy xem,” tôi nói.

“Gì cơ?” mẹ tôi hỏi vọng sang. “Con không phải lên sân khấu sao, Krish? sắp đến lượt con rồi đấy.”

“Vâng,” tôi nói và đứng dậy. Gandhi Ashram sẽ là khởi đầu tốt đẹp cho hai gia đình. Ông đã đứng lên đấu tranh cho hòa bình và thống nhất đất nước, điều đó có thể sẽ truyền cảm hứng cho tất cả chúng tôi.

“Thế thì đi đi,” mẹ tôi nói.

“Khoan đã,” tôi nói và cúi xuống chạm vào bàn chân bà.

“Ờn trời, con đã nhớ ra. Mẹ cứ nghĩ con sẽ sờ chân mẹ Ananya kia đấy,” bà nói.

Mẹ tôi nói đủ to để mẹ Ananya nghe thấy. Họ ném cho nhau những cái nhìn lạnh lùng đủ để dẫn tới một màn nã đạn AK47 vào nhau. Chắc chắn phải cần tới một Mohandas Karamchand Gandhi mới có thể làm họ hòa thuận được với nhau.

“Kiểm chế nào mẹ,” tôi nói nhỏ với bà và quay lên để đi.

“Mẹ đang kiểm chế đây. Những người Nam Ấn này không biết cách kiểm soát con gái họ. Từ Hema Malini tới Sridevi, tất cả bọn chúng đều muốn

kiếm đàn ông Punjab”.

Mẹ tôi nói to tới nỗi cả hàng ghế đều nghe thấy. Thoáng chốc, sự chú ý của mọi người chuyển từ buổi lễ tốt nghiệp sang chúng tôi.

Mẹ Ananya dùng khuỷu tay huých chồng. Họ đứng dậy, đẩy cậu em gầy nhằng của Ananya vào giữa và tìm chỗ trống cách đó năm hàng ghế.

“Mẹ, mẹ đang làm gì thế?” Tôi cố giữ cân bằng chiếc mũ tốt nghiệp đội trên đầu.

“Kanyashree Banerjee,” người dẫn chương trình gọi vào micro và tôi nhận ra rằng mình đã rất trẻ. Tôi đã lỡ buổi lễ tốt nghiệp lần trước vì ngủ quên. Tôi không muốn lần này cũng bị lỡ.

“Mẹ đã nói gì nào? Đó là sự thật,” mẹ tôi nói, nói với tôi nhưng là nhắm tới tất cả những người đang hưởng về cuộc đàm thoại thu hút hơn bất cứ buổi phát bằng buồn chán nào của chúng tôi.

“Krish...” Nghe thấy tên mình, tôi bèn chạy lên. Năm tên Mohit đang đợi gần sân khấu. Tôi vừa cười với bọn họ vừa leo các bậc thang lên sân khấu. Vị khách danh dự trao bằng cho tôi.

Mẹ tôi đứng dậy và vỗ tay. “Mẹ yêu con,” bà gào lên. Tôi mỉm cười lại với bà. Suốt mười năm qua bố tôi đã bảo với bà rằng con trai bà sẽ chẳng làm nên trò trống gì trong cuộc đời này. Tôi nâng cao tấm bằng của mình và nhìn lên trời để cảm ơn Thượng đế.

“Đi nào, để học viên tiếp theo còn lên chứ,” người dẫn chương trình nói khi thấy tôi cứ nhiệt thành cảm ơn đi cảm ơn lại vị khách danh dự. Bước xuống các bậc thang, tôi nhìn thấy bố mẹ Ananya. Họ không vỗ tay mà cũng chẳng có mấy may phản ứng khi thấy tôi đứng trên sân khấu. Tôi quay về ghế của mình. Ananya đứng ở lối vào hàng ghế của chúng tôi, vẻ mặt thất thần. “Em ở lại chụp vài bức ảnh cùng với các bạn. Bố mẹ em đâu?”

“Năm hàng ghế phía sau,” tôi nói.

“Tại sao? Chuyện gì đã xảy ra vậy?”

“Có gì đâu. Họ muốn tìm chỗ nhìn cho rõ hơn thôi,” tôi nói.

“Em đặt xe rồi. Sau đây tất cả chúng ta sẽ cùng đi chứ?”

“Em tới chỗ bố mẹ mình đi, Ananya,” tôi nói giọng cương quyết khi thấy mẹ đang nhìn mình chăm chặp.

“Bọn con đã trả tiền taxi rồi,” tôi nói. “Bởi vậy mẹ có thể vờ tỏ ra hòa hảo được không. Coi đây là một bài tập tiết kiệm kinh phí đi.”

Mẹ tôi và tôi bước về phía bãi đỗ taxi bên ngoài trường. Bà có vẻ chẳng hề mong muốn tới viếng thăm nơi ông Gandhi từng sống. Sabarmati Ashram, ở ngoại ô thành phố, là một nơi rất thu hút khách du lịch. Ananya đã mua bữa trưa gói thành những gói nhỏ từ cửa hàng Topaz. Với cô, đây sẽ là khoảnh khắc rất Kodak để đi picnic gần sông Sabarmati. Tất nhiên, cô chưa có ý niệm gì về khoảnh khắc Kodak cô đã lỡ mất khi mẹ tôi đưa ra những lời nhận xét thâm sâu về một vài cô diễn viên Nam Ấn.

“Chúng tôi đặt xe Qualis cơ mà,” tôi nói với người tài xế đang đứng cạnh một chiếc Indica. Ananya và gia đình cô đã đứng ở chỗ đợi taxi. Trông mẹ cô như thể vừa hoàn thành một màn cầu vồng, có lẽ đó là vẻ mặt vốn có của bà.

“Chiếc Qualis đó phải đi phục vụ bầu cử rồi. Chúng tôi chỉ còn chiếc này.” Người tài xế taxi vò diều thuốc trong lòng bàn tay.

“Làm sao chúng tôi ngồi đủ được?” tôi băn khoăn.

”Chúng tôi chờ gấp đôi cũng được mà, vào đi,” người tài xế nói.

“Chúng ta đi xe tuk tuk vậy,” tôi nói.

“Mẹ không đi xe tuk tuk đâu,” mẹ tôi nói trong khi luồn vào hàng ghế sau.

“Anh có thể ngồi lên trên này và để cô đây ngồi vào lòng anh,” người tài xế chỉ vào Ananya và nói với tôi. Mẹ Ananya trừng mắt nhìn anh ta một cái đủ để anh ta câm nín luôn tới cuối ngày.

“Mẹ, mẹ đi xe tuk tuk được chứ?” Ananya hỏi.

“Sao phải thế? Chúng ta cũng trả tiền xe mà,” bà đáp. “Gì đó không gì đó không gì đó!”

“Trời ơi là trời, mẹ ơi là mẹ,” Ananya nói.

Cuối cùng chúng tôi cũng bố trí được. Bố Ananya ngồi ghế trước, Ananya ngồi trong lòng ông. Mẹ Ananya ngồi phía sau, đưa con trai ngồi trong lòng bà. Mẹ tôi thì đã chiếm ghế cạnh cửa sau người tài xế. Tôi len mình vào giữa hai bà.

Sabarmati Ashram cách trường tám cây số. Hai mươi phút đi xe mà cảm tưởng như một giờ, tại vì yên lặng quá. Ananya cố gắng nói chuyện với bố mẹ cô. Họ vờ như không nghe thấy và thò đầu ra khỏi cửa kính. Mẹ tôi lấy ra một gói bánh quy Nice và bắt đầu ăn mà chẳng thèm mời ai. Rồi bà cầm một cái nhét vào miệng tôi, như để khẳng định quyền làm mẹ. Tất nhiên, tôi không thể từ chối.

* * *

“Sao mọi người lại yên lặng thế?” Ananya nói với tôi khi chúng tôi tới quầy bán vé ở Ashram.

“Mẹ anh đã bình phẩm linh tinh ở lễ tốt nghiệp,” tôi nói, hy vọng Ananya sẽ không hỏi thêm chi tiết.

“Bà đã nói gì?” Ananya nói trong khi rút ra đủ tiền trả sáu vé.

“Chẳng có gì quan trọng cả. Nhưng sau đó bố mẹ em đã bỏ đi.”

“Chính xác mẹ anh đã nói gì?” Ananya kiên quyết.

“À, điều gì đó về những cô gái Nam Ấn buông thả hay sao đó. Chẳng có gì to tát đâu.”

“Gì cơ?” Ananya sững sốt nhìn tôi.

“Anh có nói đâu. Mẹ anh nói. Bình phẩm linh tinh ấy mà, bỏ đi.”

“Em chẳng biết nói gì nữa,” Ananya nói.

“Không có gì đâu. Giờ hãy làm sao để mọi người nói chuyện lại với nhau,” tôi nói khi chúng tôi bước tới cổng chính.

Chúng tôi bước vào trong Ashram. Gandhi đã sống ở đây từ năm 1915 tới 1930. Cuộc diễu hành chống thuế muối nổi tiếng đã bắt đầu từ Ashram này. Ananya chọn một hướng dẫn viên, chẳng vì lý do gì khác ngoài để mọi người bước đi cùng nhau. Chúng tôi đi qua khu triển lãm - với rất nhiều tranh, ảnh, những bức thư và những bài báo của Gandhi.

“Và khi Gandhi rời đi năm 1930 vì cuộc diễu hành chống thuế muối Dandi, Người đã thề không bao giờ quay trở về Ashram cho tới khi Ấn Độ giành được độc lập,” hướng dẫn viên nói bằng giọng bài bản. “Và Người đã không quay trở về từ ngày đó.”

“Vậy ông có quay lại sau khi Ấn Độ đã được tự do không?” mẹ Ananya muốn biết.

“Ôi,” hướng dẫn viên thở dài, “Người đã không thể. Người đã bị bắn chết sáu tháng sau khi đất nước giành được độc lập.”

Mẹ tôi, không chịu lép vế trong việc đặt câu hỏi, quay sang phía hướng dẫn viên. “Tại sao lại gọi là cuộc diễu hành Dandi? Bởi vì ông ấy cầm gậy^[14] à?”

Hướng dẫn viên cười. Cũng giống như phong cách của anh ta, điệu cười của anh ta cũng rất kịch. “Chúng ta hiểu biết mới ít ỏi làm sao về con người vĩ đại nhất Ấn Độ. Không đâu bà, Dandi là địa danh, cách đây năm trăm cây số.”

Anh hướng dẫn viên đưa chúng tôi tới trước một tấm bản đồ và chỉ vào một thành phố ven biển.

Mẹ Ananya quay về phía bố cô và nói bằng tiếng Tamil. “Gì đó không gì đó kiến thức người Punjab gì đó.”

“Ôi trời, ôi trời,” bố Ananya đang chú tâm vào tấm bản đồ, nói nhanh cho qua. Mẹ Ananya tiếp tục. “Trí thông minh bằng số không, vô văn hóa. Gì đó gì đó đần độn vô giáo dục gì đó.”

Tôi không biết liệu mẹ Ananya có nhận ra rằng bà đã sử dụng một vài từ tiếng Anh hay không, hay có lẽ bà đã cố tình chèn chúng vào đó. Bà đã tung đòn trả đũa. Mẹ tôi nghe bà nói liền nhìn tôi. Anh hướng dẫn viên có vẻ lo lắng vì khoản tiền boa của anh ta đang gặp nguy.

“Các vị thấy đó, Gandhi rất tin tưởng rằng tất cả người Ấn Độ sẽ đoàn kết. Giờ chúng ta sẽ đi xem những di vật cá nhân của Gandhi. Mời theo lối này,” anh hướng dẫn viên nói, đánh tan những cái liếc lạnh như băng vùng cực giữa hai bà mẹ.

* * *

Chúng tôi ngồi ăn trưa dưới tán cây trong khuôn viên Ashram, trông như đoàn tử tù chờ lên đoạn đầu đài. Mọi người đang lặng lẽ ăn thì Ananya thông báo. “Bọn con thích nhau.”

Mọi người nhìn nhau bối rối. Hầu hết mọi người trong nhóm này đều chẳng thích gì nhau.

“Krish và con, bọn con thích nhau,” Ananya mỉm cười.

“Mẹ bảo con rồi mà. Mẹ đã nhận thấy có gì đó ám muội...” Mẹ tôi xé chiếc bánh mì.

“Chẳng có gì mờ ám cả. Chẳng có gì phải lo đâu bác. Chúng con chỉ muốn chia sẻ hạnh phúc của mình. Chúng con chỉ là hai người đang yêu thôi.”

Ananya đang nói thì mẹ cô xen vào.

“Im ngay, Ananya!” Mẹ Ananya trừng trừng nhìn cô. Tôi tự hỏi không biết liệu bà có tát cô không. Và tôi tự hỏi liệu Ananya có bỏ qua cái tát đó hay không, xét đến việc chúng tôi đang ở trong ashram của Gandhi.

“Đây chính là điều mẹ đã nói về lũ con gái Nam Ấn. Chỉ riêng ở Delhi đã có nhiều trường hợp lắm rồi,” mẹ tôi nói, ngứa ngáy muốn chiến đấu tiếp với mẹ Ananya.

“Mẹ, bình tĩnh đi,” tôi nói.

“Mẹ đã nói gì? Mẹ đã nói gì sao?” mẹ tôi hỏi.

“Đứng dậy đi,” mẹ Ananya nói với chồng mình. Giống như ti vi tuôn theo chiếc điều khiển, ông đứng dậy. Em trai Ananya đứng dậy theo. “Chúng ta sẽ đi xe tuk tuk về,” mẹ Ananya nói.

Ananya ngồi dưới tán cây, bối rối.

“Giờ con định ở lại với bọn họ hay sao?” mẹ Ananya hỏi.

“Thôi nào, mẹ!” Giọng Ananya như sắp khóc.

Mẹ Ananya xốc cô dậy lôi đi. Anh hướng dẫn viên nhìn thấy họ rời đi thì trông có vẻ bối rối. Tôi trả tiền cho anh ta và quay trở lại với mẹ tôi. Bà đã ăn xong những thìa cuối cùng món gà rán nấu trong hỗn hợp gia vị của Topaz dưới tán cây.

“Họ đi rồi,” tôi nói.

“Tốt. Xe sẽ rộng rãi hơn,” bà nói.

PHẦN 2
DELHI

“Con đang đọc gì mà chăm chú vậy?” mẹ tôi hỏi khi đang thái đậu bắp trên bàn ăn.

“Hồ sơ nhân viên mới của Citibank mẹ ạ. Con phải điền năm mươi trang. Họ muốn biết tất cả mọi thứ, chẳng hạn như mẹ được sinh ra ở đâu.”

“Trên đường từ Lahore tới Delhi. Bà ngoại con sinh mẹ trong một chiếc lều tạm gần Punjab Bagh.”

“Con sẽ viết là Delhi vậy,” tôi nói.

Tôi phải quay về nhà nghỉ ngơi hai tháng trước khi gia nhập Citibank. Cho dù còn đang tháng Tư, nhiệt độ ở Delhi đã vượt qua bốn mươi độ C. Chẳng có nhiều việc để làm, ngoại trừ gọi cho Ananya mỗi ngày một cuộc hoặc đợi cô gọi. Tôi ngồi với mẹ mình trong khi bà chuẩn bị bữa trưa. Bố tôi không ở nhà, chẳng ai thực sự chắc chắn hoặc quan tâm xem ông đang ở đâu.

“Đây là mẫu để con điền địa điểm mong muốn à?” mẹ tôi hỏi.

Tôi nhìn đôi tay bà, đã nhăn nheo hơn một chút so với trước khi tôi rời nhà đi học đại học. Bà cắt đầu cắt đuôi một quả đậu bắp và cắt đôi ở giữa.

“Vâng,” tôi nói.

“Con chọn Delhi, phải không?”

Tôi im lặng.

“Sao thế?”

“Vâng, con sẽ chọn,” tôi nói.

Chuông điện thoại kêu. Tôi chạy tới để cầm máy. Hôm đó là Chủ nhật và cuộc gọi dường dài rẻ hơn, nghĩa là Ananya sẽ gọi tôi vào buổi trưa.

“Chào mừng,” Ananya nói.

“Chắc là mẹ em không ở đó hả?” tôi nói. Tôi nói khẽ bởi vì mẹ tôi mất thì để ở những quả đậu bắp nhưng tai thì để ở chỗ tôi.

“Tất nhiên là không rồi. Mẹ em đi mua các thứ cho lễ cầu nguyện Varsha Porupu ngày mai.”

“Varsha gì thế?”

“Varsha Porupu, năm mới của người Tamil. Mọi người không biết hay sao?”

“Có, tất nhiên là có chứ. Chúc mừng năm mới,” tôi nói.

“Thế anh đã gửi bản khai cho Citibank chưa vậy?”

“Chưa, anh còn phải điền một vài mục nữa,” tôi nói.

“Anh đã chọn Chennai là địa điểm ưu tiên chưa?”

“Anh sẽ... khoan đã nhé.”

Tôi cầm điện thoại và đi xa mẹ tôi hết mức có thể, trong chùng mực chiếc dây xoắn điện thoại cho phép. “Mẹ anh muốn anh điền Delhi,” tôi thì thào.

“Còn anh muốn gì? HLL đã bố trí em ở Chennai. Em đã bảo với anh mấy tuần trước còn gì. Như thế thì làm sao được chứ?”

“Sẽ được. Nhưng nếu anh đến Chennai, mẹ anh sẽ biết anh đến đó vì em.”

“Tốt thôi, hãy nói cho bà biết điều đó.”

“Bằng cách nào đây?”

“Em chẳng biết đâu. Họ chẳng cho em lựa chọn, chứ không em sẽ tới Delhi. Em nhớ anh nhiều lắm. Đi mà, đến sớm nhé, bé yêu.”

“Anh còn là bé yêu của một người khác nữa, theo nghĩa đen luôn đấy. Và bà ấy đang theo dõi anh, bởi thế anh phải gác máy thôi.”

“Anh nói ‘anh yêu em’ đi.”

“Anh có.”

“Không, nói đàng hoàng đi nào.”

“Ananya!”

“Chỉ một lần thôi mà. Nói ba từ cùng nhau đi.”

Tôi nhìn mẹ tôi. Bà nhặt chùm đậu bắp cuối cùng lên và lau bằng một chiếc khăn ướt. Con dao sáng bóng của bà, biểu trưng cho vị trí hiện tại của bà trong chuyện tình của tôi, lóe lên trong ánh nắng chiều.

“Những bộ phim anh yêu. Em cũng nên xem chúng.”

“Ê ê, không được ăn gian thế chứ,” Ananya cao giọng giễu ở đầu đằng kia.

“Tạm biệt,” tôi nói.

“OK, yêu anh. Tạm biệt,” cô kết thúc cuộc gọi.

Tôi quay trở lại bàn ăn tối. Để thoát khỏi cảm giác tội lỗi, tôi nhặt vài quả đậu bắp lên và bắt đầu lau chúng bằng khăn ướt.

“Đưa con gái Madras đó hả?”

“Ananya,” tôi nói.

“Tránh xa nó ra. Bọn họ biết tẩy não đấy.”

“Mẹ, con thích cô ấy. Thực ra, con yêu cô ấy.”

“Thấy chưa, mẹ đã bảo mà. Chúng lừa con vào tròng,” mẹ tôi tuyên bố.

“Không ai lừa con cả, mẹ ạ,” tôi vừa nói vừa dẫn mạnh một quả đậu bắp xuống bàn. “Cô ấy là một cô gái tốt. Cô ấy khéo léo, thông minh, xinh đẹp. Cô ấy có công việc tốt. Sao cô ấy cần đánh bẫy ai kia chứ?”

“Chúng nó thích đàn ông Bắc Ấn.”

“Tại sao? Có gì đặc biệt ở đàn ông Bắc Ấn nào?”

“Người Bắc Ấn trắng hơn. Người Tamil da sậm.”

“Da sậm ư?” Tôi cười khùng khục.

“Đúng vậy, rất sậm,” mẹ tôi nói.

“Mẹ, cô ấy đi học ở IIMA, cô ấy là một trong những cô gái thông minh nhất Ấn Độ đấy. Mẹ phàn nàn gì nữa? Và không chỉ có thế, mẹ cũng đã thấy cô ấy rồi đấy. Cô ấy trắng hơn con mà.”

“Những đứa trắng hơn là những đứa nguy hiểm nhất. Sridevi và Hema Malini⁽¹⁵⁾ đấy.”

“Mẹ đừng so sánh Ananya với Sridevi và Hema Malini,” tôi gào lên và lấy tay gạt chiếc bát đựng đậu bắp trên bàn sang một bên. Chiếc bát chạm vào con dao, con dao đâm vào ngón tay mẹ tôi. Bà nhăn mặt đau đớn khi những giọt máu từ ngón giữa và ngón trỏ phải nhỏ xuống.

“Mẹ ơi, con vô cùng xin lỗi,” tôi nói. “Con vô cùng xin lỗi.”

“Không sao. Cứ giết mẹ đi. Giết mẹ vì đứa con gái đó đi,” bà rên rỉ.

“Mẹ, con không...” Một giọt máu rơi trên tờ khai Citibank của tôi. Giờ là lúc để phản bội mẹ mà đây, thẳng đần ạ, tôi nghĩ.

“Con sẽ đi Delhi,” tôi nói.

“Gì cơ?”

“Không ạ. Bãng gác ở đâu ấy nhỉ? Mẹ đừng lo, con sẽ nấu đậu bắp. Mẹ đưa masala cho con.”

Tôi băng tay cho mẹ và đưa bà tới ngồi trên ghế xô pha. Tôi bật ti vi. Tôi cố tìm kênh nào chiếu một bộ phim dài tập suốt mướt mà ở đó không có cảnh con cái bất kính với bố mẹ mình. Trong vòng một giờ tiếp theo tôi nhồi masala vào trong các quả đậu bắp.

“Con có biết bật bếp ga không đấy?” bà gào lên từ phòng khách khi tôi đi tìm diêm trong bếp.

“Con biết. Mẹ đừng lo.”

“Mẹ sẽ tìm cho con những cô gái Punjab trắng như sữa ấy,” bà nói, giọng bà to hơn cả tiếng ti vi. Tôi tảng lờ bà và tìm đồ đựng trong chạn bát. “Chúng ta có nên đăng tin tuyển vợ không? Cô Verma ở dưới tầng đã đăng tin; cô ấy đã nhận được năm mươi hồi đáp dù rằng con trai cô ấy học ở trường thiện nguyện. Con sẽ có năm trăm cho mà xem,” mẹ tôi nói.

“Thôi nào, mẹ,” tôi nói.

Tôi bật bếp ga và đặt chảo lên trên. Tôi rót dầu ăn và mở các ngăn kéo để tìm lọ hạt thì là. Nó vẫn được để ở nguyên vị trí khi tôi rời nhà đi học hơn

bảy năm trước.

“Thực ra, mẹ đang nghĩ đến một đứa con gái đấy. Con đã gặp con gái cô Pammi chưa nhỉ?”

“Chưa. Mà con cũng không muốn gặp,” tôi nói.

“Gượng đã,” mẹ tôi nói như thể có một làn sóng năng lượng mới vừa được giải phóng trong cơ thể bà. Tôi nghe thấy bà mở tủ Godrej trong phòng ngủ của bà. Bà mang một album ảnh cưới xuống bếp. “Vặn nhỏ lửa đi, không là cháy đấy. Mà sao con không bật hút mùi?” Bà giật cái môi khỏi tay tôi và tiếp quản chiếc bếp. Bà vừa nói tiếp vừa đảo đậu bắp hăng hái hơn. “Mở album này ra. Thấy con bé đang nhảy trong đám baraat^[16] gần con ngựa không? Nó mặc lehnga^[17] hồng ấy.”

“Mẹ,” tôi phản đối.

“Thỉnh thoảng con cũng phải nghe lời mẹ chứ. Chẳng phải mẹ đã gặp gia đình Jayalalitha theo yêu cầu của con đó sao?”

“Gì cơ ạ?”

“Chẳng có gì cả, con xem trong ảnh ấy.”

Tôi mở cuốn album. Đó là đám cưới em họ Dinki của tôi với Deepu. Năm trang đầu tiên của cuốn album toàn là những bức ảnh cận mặt cô dâu chú rể trong vô vàn những kết hợp đầy màu sắc và được đóng khung hình trái tim. Tôi lật lướt qua cuốn album để đến với những bức ảnh chụp với chú ngựa.

Tôi nhìn thấy một cô gái mặc lehnga hồng, mặt cô chỉ lộ ra một chút dưới mái tóc dày. Cô đang nhảy, hai tay giơ cao và hai ngón trỏ chỉ lên trời.

“Con bé đẹp phải không?” Mẹ tôi bật bếp nữa và đặt một chiếc chảo rán lên đó để làm roti. Bà lấy bột ra lăn.

“Con chẳng thấy gì,” tôi nói.

“Con phải gặp nó. Đây, đảo chỗ đậu bắp này để mẹ làm roti,” bà đưa tôi cái môi.

“Con chẳng muốn gặp ai cả.”

“Một lần thôi mà.”

“Cô ấy thì có gì đặc biệt chứ?”

“Nhà đó có sáu cây xăng đấy.”

“Gì cơ ạ?”

“Bố con bé. Ông ấy có sáu cây xăng. Và điều hay ho nhất là, họ chỉ có hai cô con gái thôi. Bởi vậy mỗi chàng rể sẽ có ba cây, thử nghĩ mà xem.”

“Gì cơ?” tôi nói, tưởng tượng cảnh mình ngồi ở một trạm xăng.

“Đúng thế, họ cực giàu. Các trạm xăng đều thanh toán bằng tiền mặt. Rất nhiều tiền chui.”

“Thế cô đó thì làm gì? Cô ấy có học hành gì không?”

“Nó đang làm gì đó thì phải. Thời nay có thể học từ xa vẫn tốt nghiệp được mà.”

“Ồ, thế là cô ấy không đi học sao?”

“Bằng đại học thì dễ kiếm thôi. Họ rất giàu mà.”

“Mẹ, vấn đề không phải ở đó. Không thể tin được rằng mẹ định cưới cho con một cô vợ mới qua lớp mười hai... Thôi quên đi mẹ ơi. Đẹp cái album này sang một bên. Thế roti đã được chưa ạ? Con đói rồi.”

“Chúng ta có thể kiếm một cô Punjab có học.”

“Không, con không thích con gái Punjab.”

“Mẹ của anh là người Punjab đấy,” mẹ tôi nói giọng bực tức.

“Vấn đề không phải ở đó, mẹ ạ,” tôi nói và mở tủ lạnh lấy pho mát ra. “Con không muốn một cô nào khác. Con có bạn gái rồi.”

“Con định cưới đứa con gái Madras đó sao?” mẹ tôi hỏi, kể từ khi biết về Ananya, đây là lần đầu tiên bà tỏ ra sốc đến vậy.

“Con muốn thế. Tất nhiên là vào một lúc thích hợp.”

Mẹ tôi lật một miếng roti trên chảo rồi sau đó vỗ trán.

“Chúng ta ăn thôi,” tôi nói, làm lơ vẻ bất mãn của bà. Chúng tôi bày thức ăn ở trên bàn trà phòng khách và ngồi xuống trước màn hình ti vi.

Chuông cửa reo lên hai lần.

“Ôi, không, bố con đây,” mẹ tôi nói. “Tắt ti vi đi.”

“Không sao đâu mà,” tôi nói.

Mẹ tôi liếc tôi một cái sắc như dao. Tôi miễn cưỡng tắt ti vi đi. Mẹ tôi mở cửa. Bố tôi bước vào và nhìn tôi. Tôi quay đi và bước trở lại bàn.

“Ăn trưa nhé?” mẹ tôi hỏi.

Bố tôi không trả lời. Ông đến bàn xem xét thức ăn. “Thế này mà gọi là thức ăn sao?” ông nói.

Tôi nhìn ông. “Mẹ mất ba giờ để nấu đây,” tôi nói.

Mẹ tôi lấy một đĩa cho ông.

“Tôi không muốn ăn thứ này,” bố tôi nói.

“Sao bố không nói rằng bố ăn rồi mới về nhà?” tôi lại nói xen vào.

Bố tôi trừng mắt nhìn tôi và quay sang mẹ tôi. “Cô nuôi dạy con thế này à. Bằng cấp vứt vào sọt rác hết. Cuối cùng cũng chỉ đến thế.”

Đến thế ấy à, mức lương khởi điểm Citibank trả cho tôi còn nhiều gấp ba số tiền ông từng kiếm được trong đời mình, tôi muốn nói thế nhưng lại thôi. Tôi kéo mẫu đơn của Citibank vào gần mình.

Bố tôi đến sờ lên nóc ti vi. “Còn nóng. Ai đã xem ti vi vậy?”

“Con xem đây. Có vấn đề gì không?” tôi nói.

“Tao hy vọng mày sẽ rời khỏi nhà này sớm,” bố tôi nói.

Tôi hy vọng ông sẽ rời bỏ thế giới này sớm, tôi vừa thầm đáp trả trong đầu vừa cầm lấy đĩa của mình và rời phòng.

Đêm đến tôi nằm trên giường, chờ cơn buồn ngủ kéo đến. Tâm trí tôi dao động giữa những hồi tưởng tuyệt vời khi mái tóc của Ananya cọ vào mặt tôi lúc ngủ ở trường và những lời cãi nhau với bố tôi chiều nay. Mẹ tôi bước vào phòng tôi và bật đèn lên.

“Mẹ hẹn gặp rồi. Ngày kia chúng ta sẽ đến chỗ cô Pammi.”

“Mẹ, con không...”

“Đừng lo, mẹ đã bảo người ta rằng chúng ta đến uống trà. Để mẹ khoe con một chút ấy mà. Con hãy đợi mà xem nhé, người ta sẽ hỏi mẹ trước đây.”

“Con không thích chuyện này.” Tôi ngồi dậy trên giường.

“Đến ăn nhẹ thôi mà. Họ giàu lắm con ạ. Ngay cả với những khách bình thường, họ cũng mời hoa quả khô.”

“Mẹ, thực ra sao con lại phải tới đó?”

“Bởi vì điều đó sẽ làm mẹ vui. Như vậy đã đủ chưa?” bà nói và tôi nhận ra bàn tay nhăn nheo bị băng của bà.

“OK,” tôi nhún vai và lại chui vào giường. “Giờ mẹ để yên cho con ngủ.”

“Tuyệt vời,” bà nói và tắt điện khi rời phòng. Tôi lại cho phép tâm trí mình bị giam cầm bởi những ý nghĩ về cô gái Nam Ấn của tôi.

Cô Pammi sống ở Pitampura, một khu người Punjab giàu có. Mỗi một làn đường ở vùng này có nhiều đá hoa cương hơn cả Taj Mahal. Tất cả các đường phố đều dậy mùi cà chua nấu với paneer. Chúng tôi đi xe tuk tuk bởi vì bố tôi không bao giờ cho phép đi xe ca. Mẹ tôi bảo tài xế tuk tuk dừng xe cách một vài nhà. Chúng tôi không thể nói với cô Pammi rằng chúng tôi không tới bằng xe ca.

“Ông ấy có một cuộc hẹn, ông ấy thả chúng tôi ở bên ngoài và đi rồi,” mẹ nói khi cô Pammi ra cửa đón chúng tôi.

“Ít ra thì anh ấy cũng vào uống một chút nước mát đã chứ,” cô Pammi nói và đưa chúng tôi vào. Trọng lượng của cô Pammi xấp xỉ với thập kỷ mà cô đang sống, và mối tương quan đó đã tiếp diễn tới thập kỷ chín mươi hiện tại. Cô Pammi từng là hoa hậu Chandigarh ba mươi bảy năm trước. Một thương gia giàu có đã nhanh chóng chớp lấy cô chẳng bao lâu sau khi cô đăng quang và cho cô một cuộc sống thừa mứa những tiện nghi và thừa mứa cả calo. Giờ cô đã nặng hơn cả tổng trọng lượng của một cô hoa hậu và hai á hậu cộng lại.

Chúng tôi bước tới bậc thang ngũ cấp để lên phòng khách của họ. Cô Pammi leo lên khó nhọc. “Đầu gối của tôi,” cô lẩm bẩm khi bước lên bậc cuối cùng.

“Dạo này cô có hay đi tập buổi sáng không?” mẹ tôi hỏi.

“Đi đâu được chứ, chị Kavita, nóng lắm. Với lại, buổi sáng tôi có satsang^[18], ngồi đi,” cô Pammi nói rồi bảo người giúp việc đi lấy khus sharbat^[19].

Chúng tôi chìm vào một chiếc xô pha nhung đỏ có đế mút dày chừng sáu mươi phân.

“Thực ra, chỉ cần cô đi bộ tới chỗ satsang cũng là tập thể dục rồi,” mẹ tôi nói.

“Sáu chiếc xe, trời ạ. Lái xe thì ngồi không. Sao lại phải đi bộ?” cô Pammi hỏi lại. Cô vừa thể hiện một tuyệt kỹ của người Punjab - khoe khoang sự giàu sang của mình trong một cuộc nói chuyện vô thường vô phật.

Mẹ tôi quay sang tôi và nhắc lại lời nhận xét của cô. “Sáu chiếc xe? Krish, con nghe đấy, họ có sáu chiếc xe.”

Tôi không biết phải đáp lại thế nào. Có lẽ tôi nên vỗ tay hoan hô chăng? “Là xe loại gì ạ?” tôi hỏi, chỉ bởi vì họ vẫn đang chăm chú nhìn tôi.

“Cô chẳng biết nữa. Chồng cô biết đấy. Mới tuần rồi ông ấy mua một chiếc Honda.”

“Bao nhiêu tiền vậy?” mẹ tôi hỏi. Khuyến khích một người đang phô trương sự giàu có của mình khoe khoang thêm chút nữa là hành động gần như được người Punjab coi là nhã nhặn.

“Bảy trăm nghìn rupi, cộng với ba mươi nghìn để thay đổi hệ thống stereo nữa,” cô Pammi nói.

“Chà!” mẹ tôi nói. “Cháu nhà tôi cũng làm ở Citibank, bốn trăm nghìn rupi mỗi năm.”

Với một người không phải dân Punjab, lời nhận xét của mẹ tôi có thể bị coi là không liên quan. Với một người Punjab, đó là một sự nối tiếp hoàn hảo. Suy cho cùng thì chúng tôi đều đang nói chuyện về hàng trăm nghìn.

“Tốt. Con trai chị giờ sáng láng rồi,” cô ấy nói.

Tôi đoán cứ giàu lên thì tức là sáng láng, bởi vì cô ấy đã không hỏi IQ của tôi.

“Thượng đế phù hộ cô, Pammi,” mẹ tôi nói.

“Không, không,” cô Pammi nói, ánh mắt hau háu như thể cô đang hình dung mình có được công việc của tôi.

Chúng tôi cười với nhau thêm một phút nữa, đoạn cô Pammi lại cất lời.
“Hoa quả khô nhé?”

“Thôi, thôi, cô Pammi, cần gì phải bày vẽ thế chứ?” mẹ tôi gạt đi.

“Rani, lấy hạt điều và chỗ quả chà là Dubai đó ra đây,” cô Pammi gào lên.
Mẹ tôi khẽ gật đầu cảm kích những thứ hoa quả nhập ngoại đó.

“Dolly của chúng ta đâu rồi?” mẹ tôi hỏi, tự nhận người được thừa kế ba trạm xăng là “của mình” mà không hề do dự.

“Xuống đây nào, Dolly!” cô Pammi gọi thật to để có thể xuyên lên tầng trên của tòa biệt thự được dựng nên từ xăng dầu này.

Những người phục vụ được triệu đến để gọi Dolly xuống tầng.

“Nó tắm thì cả ngày mới xong,” cô Pammi nói bằng giọng làm ra vẻ giận dữ trong khi cô bốc một nắm hạt điều và ấn vào tay tôi.

”Đừng ngăn cản con gái chúng ta làm đẹp mà, cô Pammi,” mẹ tôi nói.
Tuyệt, Dolly đã là của chúng tôi.

“Không biết nó sẽ thành con dâu nhà ai đây? Chúng tôi chỉ có hai đứa con gái, tất cả mọi thứ là của chúng,” cô Pammi nói và dang rộng hai cánh tay để chỉ tất cả mọi thứ. Đúng vậy, những chiếc xô pha, những chiếc bàn uống nước bằng cẩm thạch trông đáng sợ, những rèm cửa, những chiếc quạt, những cái điều hòa nhiệt độ - tất cả mọi thứ đều thuộc về hai cô con gái và chồng tương lai của họ. Phải nói rằng, trong một tích tắc, ý nghĩ được thừa hưởng một nửa cơ ngơi này làm tôi băn khoăn liệu có phải mẹ đã đúng chẳng. Nhưng trong tích tắc tiếp theo ý nghĩ sẽ mất Ananya đến với tôi. Không, tôi sẽ không từ bỏ Ananya để lấy tất cả hạt điều và tiền bạc trên thế giới này. Giá mà cô Pammi cho phép tôi sống trong căn nhà này cùng với Ananya.

Dolly bước nhanh xuống cầu thang và mùi nước hoa của cô thoảng tới chỗ chúng tôi ba giây trước khi cô tới. “Cháu chào bác,” Dolly nói và bước tới ôm siết mẹ tôi.

“Con gái của chúng ta mới xinh đẹp làm sao!” mẹ tôi cảm thán.

Dolly và tôi chào hỏi nhau bằng những cái gật đầu khe khẽ. Cô mặc một bộ slawar kameez màu rượu vang đỏ với những đường sọc vàng chạy từ trên xuống. Cô trắng một cách khác thường, và mẹ tôi đã đúng; cô làm tôi nghĩ đến sữa. Bụng cô hơi lộ, dù rằng cô không béo. Ngực cô cũng đầy hết như cô Pammi, khiến tôi băn khoăn làm cách nào những người phụ nữ này có thể cho con bú mà không khiến chúng ngạt thở.

“Hồi này con đang làm gì, Dolly?” mẹ tôi hỏi.

“Cháu tốt nghiệp đại học từ xa rồi, bác ạ.”

“Nói cả chuyện con đang theo học một khóa vi tính nữa” cô Pammi nói và quay sang mẹ tôi, “Tôi lấy thêm đồ ăn nhé?”

Dolly cố nói điều gì đó nhưng bị lờ đi vì chúng tôi đã chuyển sang chủ đề thú vị hơn, đó là đồ ăn.

“Thôi đừng, cô Pammi. Thế này là được rồi,” mẹ tôi nói, hiển nhiên là đang khiêu khích để cô mang ra nhiều hơn cho chúng tôi.

“Chị nói gì thế? Mẹ con chị không đến đúng bữa, bởi vậy tôi chỉ mang vài thứ đồ ăn nhẹ thôi mà. Raju, lấy đồ ăn đi. Mang cả chutney^[20] xanh và đỏ nhé!” cô hét lên với người phục vụ. Raju và một người giúp việc khác mang ra một khay lớn bánh gối, jalebi^[21] chole bhature^[22], bánh sữa, kachori^[23], và tất nhiên rồi, chutney xanh và đỏ. Hai mươi nghìn calo đang được bày ra trên bàn.

“Cô đừng bày vẽ thế chứ!” mẹ tôi nói trong khi ra hiệu cho người phục vụ chuyển jalebi tới.

“Có gì đâu chị, ăn cho vui miệng thôi. Lúc nào chị tới ăn tối nhé.”

Tôi cảm giác mình sẽ giống như một thằng đần nếu như không bắt chuyện với Dolly lúc này.

“Em đang học khóa vi tính về gì vậy?”

“Microsoft Word, PowerPoint, Email, em chẳng biết nữa, mới bắt đầu thôi. Có vẻ khá là công nghệ cao.”

“Chính thế, có vẻ là một chương trình học khó đấy,” tôi nói, và ngay lập tức cảm thấy tội lỗi vì sự mỉa mai của mình.

“Mấy đứa bạn em đang học nên em mới học cùng. Nếu quá khó thì thôi em bỏ. Anh có biết những thứ đó không?”

“Cũng biết chút ít,” tôi nói.

Mẹ tôi và cô Pammi đã ngừng nói kể từ khi Dolly và tôi bắt đầu câu chuyện. Dolly và tôi im phắc khi nhận ra họ đang nhìn chúng tôi.

“Không sao. Cứ nói chuyện đi,” mẹ tôi tươi cười và nhìn cô Pammi. Hai người bọn họ kín đáo cười với nhau. Họ nháy mắt với nhau rồi chấp tay và nhìn lên trời để tạ ơn Thượng đế.

Dolly nhìn mẹ tôi và cười. “Bác uống trà nhé?” cô hỏi.

“Không, con ạ, ai lại bắt con gái phải động tay động chân cơ chứ,” mẹ tôi nói. “Động tay động chân” trong tình huống này tức là gọi người phục vụ.

“Raju, lấy trà,” Dolly ráng sức gọi và nhận được cái nhìn trù mẩn của mẹ tôi. Sao mẹ không thể cho Ananya một cái nhìn, chỉ một cái nhìn như thế thôi?

“Uống trà không con?” cô Pammi hỏi tôi. Tôi lắc đầu. “Thanh niên thường uống cà phê, cô biết mà. Vậy để lấy cà phê nhé? Mà gượng đã, cái chỗ mới đó ở District Centre là gì ấy nhỉ, Dolly? Chỗ người ta bán loại cà phê đắt tiền đó? Barsaat à?”

“Barista, mẹ ạ.” Dolly chuyển sang giọng Anh rõ hơn khi được yêu cầu miêu tả thứ gì đó thời thượng.

“Đúng rồi, chính nó. Lấy xe Honda đưa anh ấy tới đó. Chị thấy không, thực ra chúng ta cũng khá hiện đại đấy,” cô nói với mẹ tôi.

* * *

”Anh thích mấy bộ này chứ?” cô hỏi và mở túi ra.

“Đẹp lắm,” tôi nói khi chúng tôi bước vào Barista. Điều hòa nhiệt độ và tiếng nhạc du dương làm dịu ánh mặt trời chói chang bốn mươi độ bên

ngoài.

“Một cà phê đá kem,” Dolly nói. “Anh dùng gì?”

Tôi gọi y như thế và chúng tôi ngồi xuống ghế, cách xa nhau nhất có thể. Chúng tôi ngồi lặng thinh xem kênh ca nhạc trên chiếc ti vi trước mặt.

“Em chưa bao giờ nói chuyện với ai học IIT,” sau một lúc cô nói.

“Thế thì em cũng không có gì nhiều để tiếc đâu,” tôi nói.

Cô ngồi dịch lại một chút. Túi quần áo của cô rơi xuống. Cô nhặt nó lên.

“Em xin lỗi, em hay hồi hộp trước những người hiểu biết công nghệ,” cô nói.

“Đừng thế,” tôi nói. “Em uống cà phê đi.”

“Anh có bạn gái hả? Người Nam Ấn à?”

“Gì thế?” tôi nhảy dựng lên. “Ai đã bảo em thế?”

“Chị Kittu nói với em,” cô nói.

Kittu là chị họ của tôi và là con gái bác Shipra. Bố Kittu là anh họ cô Pammi. Xét theo một khía cạnh nào đó, Dolly là em họ đời thứ ba hay thứ tư của tôi, dù rằng chúng tôi chẳng có quan hệ máu mủ gì.

“Kittu? Sao chị ấy lại biết?”

“Hẳn là bác Shipra đã nói với chị ấy. Và chắc mẹ anh đã nói với bác Shipra.”

“Và giờ toàn thể họ hàng đã biết,” tôi đoán.

“Chắc thế?”

“Thế em còn biết gì về cô ấy nữa?”

“Chẳng gì cả,” Dolly nói và liếc mắt nhìn quanh.

“Kể với anh đi.”

“Ồ, có một vài điều. Rằng cô ấy rất táo bạo, thông minh và cô ấy hoàn toàn kiểm soát anh. Nhưng tất cả các cô gái Nam Ấn đều như vậy à?”

“Em có biết cô gái Nam Ấn nào không?”

“Không,” Dolly nói và xoay chiếc ống hút. “Em xin lỗi, em đã không muốn nói với anh điều đó. Anh chị nghiêm túc hay chỉ là thoải qua vậy thôi?”

Tôi cố nén sự bực dọc. “Còn em thì sao? Em có bạn trai không?”

“Không, không. Chưa bao giờ,” cô thề thốt.

“Kể cả thoải qua cũng không sao?”

Cô nhìn tôi. Tôi cười để cho thấy sự thân thiện.

“Chỉ có một anh chàng kiêu dân thôi. Làm ơn đừng nói với mẹ em. Hoặc mẹ anh, hay thậm chí cả chị Kittu.”

“Anh sẽ không nói đâu.”

“Anh ấy gửi cho em một con gấu ôm trong ngày Valentine.”

“Đáng yêu đấy,” tôi nói.

“Anh đã hôn ai bao giờ chưa?” cô hỏi. “Chẳng hạn như cô gái Nam Ấn đó.”

Tôi cố nghĩ xem làm thế nào cho cô câu trả lời mà không phải nói ra sự thật, rằng tôi đã làm tình với Ananya trong một căn phòng ký túc xá bé tẹo trong vòng hai năm.

“Chưa,” tôi nói.

“OK, bởi vì anh chàng này cứ đòi em hôn anh ấy. Nhưng em không muốn có bầu.”

“Em gặp anh ta như thế nào?”

“Đó là một câu chuyện rất ngọt ngào. Một hôm anh ấy gọi nhầm vào số máy nhà em. Và bọn em bắt đầu nói chuyện với nhau từ đó. Em chỉ mới gặp anh ấy một lần.”

”Em hẹn hò với một anh chàng gọi nhầm số điện thoại sao?”

“Anh ấy chưa phải là bạn trai của em. Nhưng anh biết không, em có một bà chị họ ở Ludhiana, chị ấy đã cưới anh chàng gọi nhầm vào số của chị ấy đấy. Bây giờ họ có hai con rồi.”

“Chà,” tôi nói. Tôi tự hỏi mình có nên nuốt ực cốc cà phê cho xong để chúng tôi có thể ra về nhanh hơn không.

“Anh có thích em không?” Dolly hỏi.

“Gì cơ?”

“Anh biết vì sao chúng mình lại được bảo tới đây, phải không? Để lừa gần rơm rôi bén.”

“Dolly, anh không thể cưới ai khác ngoài Ananya.”

“Ồ, vậy ra đó là tên cô ấy. Tên đẹp thật.”

“Cảm ơn em, cô ấy cũng đẹp như cái tên vậy. Và anh cũng có liên quan. Anh xin lỗi vì đã để mẹ anh lôi vào chuyện này.”

“Nhưng anh nói là còn chưa từng hôn cô ấy mà.”

“Anh nói dối đấy. Bọn anh đã ở với nhau suốt hai năm. Nhưng em đừng nói với ai điều này nhé.”

“Ở cùng nhau ư?” Lòng mày cô nhướng lên. “Như là cùng nhau á? Ý anh là, hai người đã làm mọi chuyện?”

“Điều đó không quan trọng. Anh chỉ kể với em để em đừng buồn nếu anh không quan tâm nhiều đến em thôi.”

“Hai năm? Cô ấy không có bầu sao?”

“Dolly, thôi nào. Cảm ơn em vì cà phê.”

“Em có thể làm anh quên cô ấy,” Dolly nói và xoa mái tóc dài chấm hông của cô.

“Gì cơ?”

“Em biết đàn ông muốn gì.”

“Em không biết đâu. Và gắng mà tránh xa những cuộc gọi nhảm số.”

Chúng tôi rời Barista và trở về trên chiếc Honda rộng rãi. Tôi nhận ra rằng chiếc Honda này có thể là của tôi, chỉ cần tôi không tin vào những thứ ngu ngốc như tình yêu.

“Em phải nói gì với mẹ em đây?” Dolly hỏi.

“Cứ nói em không thích anh.”

“Tại sao? Mẹ em sẽ hỏi thế.”

“Dìm hàng một anh chàng IIT dễ thôi mà. Cứ nói anh một sách, buồn chán, háo sắc, gì cũng được,” tôi nói.

“Mẹ em sẽ không hiểu những điều đó đâu,” Dolly nói.

“OK, thế thì nói với mẹ em rằng Krish không định làm ở ngân hàng mãi. Vài năm nữa anh ấy sẽ bỏ việc để trở thành một nhà văn.”

“Một nhà văn ư?”

“Đúng thế.”

“Anh quá công nghệ cao đối với em,” cô nói khi chúng tôi về đến nhà cô.

“Mẹ không thể tin con lại từ chối Dolly,” mẹ tôi nói. “Phải có lý do nào chứ?”

Mẹ tôi đã khơi lại chủ đề này lần thứ hai mươi trong vòng ba ngày vừa rồi. Bố tôi muộn mới về nhà bởi thế mẹ tôi đã đánh liêu mời chị gái mình tới ăn trưa. Có những người đàn ông Ấn Độ không thể chấp nhận bất cứ niềm vui sướng nào trong cuộc đời vợ mình, bao gồm cả việc gặp gỡ anh chị em ruột của họ.

“Pammi sắp sửa mua thêm một căn nhà ở khu bên cạnh. Cô ấy nói là để cho con gái,” bác Shipra nói, xát muối vào vết thương của mẹ tôi. Mẹ tôi gục đầu xuống.

“Dì lại sắp phạm một lỗi lầm y hệt. Dì đã chọn cưới một người lính. Dì nói rằng họ là những người biết hy sinh. Chúng ta đã thấy chú ấy hy sinh chừng nào rồi đấy. Dì đã sống cả cuộc đời bất hạnh và nghèo khổ.”

Mẹ tôi gật đầu như để thừa nhận lời nhận xét của chị gái mình. Bác Shipra đã cưới một người giàu có. Chồng bác ấy, một doanh nhân lập bản vệ sinh, đã kiếm bộn tiền nhờ xây những cái toa lét. Mẹ tôi đã trân trọng những thứ ngu ngốc như phẩm chất, học thức và tính chất công việc, và rồi phải chịu khổ. Và theo bác Shipra, tôi sắp sửa làm điều tương tự.

“Con bé Madras đó sẽ kiếm được bao nhiêu tiền chứ?” bác Shipra hỏi vặn. “Dolly sẽ mang đầy đủ các thứ tới cho nhà dì. Lần cuối cùng dì mua một thứ gì mới là khi nào? Nhìn này, đến cái bàn ăn của dì cũng lung lay rồi.”

Bác Shipra vỗ vào bàn ăn, thế là mấy cái chân bàn lung liêng. Tôi ấn tay lên mặt bàn để làm giảm tác động của bác.

“Chị bảo, gặp Pammi một lần nữa và xác định cho xong đi,” bác Shipra gợi ý. “Dì đang nghĩ gì vậy?” bác hỏi sau một phút. “Dì có biết Pammi mua điện thoại rồi không, cái loại mang theo khắp mọi nơi được ấy?”

“Điện thoại không dây ấy à...” mẹ tôi nói.

“Không phải điện thoại không dây, loại mới mà hai mươi nghìn rupi một cái cơ. Dì có thể mang nó đi khắp Delhi được. Đưa chị lọ dưa chuột muối,” bác Shipra nói. Bác ăn thật nhanh để bù lại khoảng thời gian đã mất cho đoạn độc thoại.

Điện thoại di động đã được đưa vào Ấn Độ dạo gần đây. Một phút nói chuyện có giá hơn một lít xăng. Khỏi phải nói, đó là thứ đồ chững diện mới nhất của người Punjab ở Dehli.

“Còn chuyện nhà văn nhà viết là sao? Dolly nói cháu sẽ bỏ việc ở ngân hàng để làm nhà văn.”

“Gì cơ?” mẹ tôi há hốc mồm.

“Vào một lúc nào đó, sau khi con đã dành dụm được ít tiền,” tôi nói và cầm đĩa của mình lên bước vào bếp.

“Dì cứ dạy dỗ cho lắm vào, rồi nó thành ra thế này đây,” bà bác tôi nói.

“Em làm sao biết nó lại muốn thành nhà văn. Chuyện này bắt đầu từ khi nào thế?” mẹ tôi quay sang hỏi khi tôi từ bếp trở vào.

“Hẳn là con bé Nam Ấn đó đã bảo thằng bé. Chúng nó thích sách vở mà,” bác Shipra nói.

Tôi đấm tay xuống bàn. Những chân bàn rung lên. Có lẽ chúng tôi cần thay nó thật.

“Chẳng ai bắt cháu làm nhà văn cả. Mà đó cũng không phải việc của bác, bác Shipra.”

“Nhìn nó kìa, hẳn cái bọn sạm xịt đó đã dùng phép thuật đen của chúng,” bác Shipra nói. “Ngu ngốc vừa thôi, Kavita, hãy nói với Pammi rằng nó sẽ vẫn ở lại Citibank và làm ra rất nhiều tiền. Hãy để nó có cái giá của nó.”

Tôi trừng trừng nhìn mọi người quanh bàn, đoạn bước tới xô pha ở phòng khách và nhặt một tờ báo lên. Trang kén vợ tuyển chồng mở ra. Tôi ghê tởm ném nó đi.

“Vậy hãy tìm một vài đứa có học thức. Con muốn gặp những cô gái có học chứ?” mẹ tôi đầu dụi.

“Bạn gái con có học thức. Con thích cô ấy. Cô ấy có công việc, xinh đẹp, đoan trang, chăm chỉ và cư xử rất đúng mực. Mẹ còn muốn gì nào?”

“Con trai,” bác Shipra nói, giọng dụi xuống để làm hòa, “tất cả đều tốt cả. Nhưng sao chúng ta có thể cưới người Madras chứ? Mai kia rồi các anh chị em của con sẽ muốn cưới cả người Gujarat nữa đấy.”

“Hoặc người Assam?” mẹ tôi phụ họa.

“Trời ơi!” bác Shipra nói.

“Thế thì sao nào? Chẳng phải họ đều là người Ấn Độ à? Họ không thể là người tốt hay sao?” tôi hỏi.

Bác Shipra quay sang mẹ tôi. “Thằng con dì thế là xong. Tôi xin lỗi, nhưng thằng bé này giờ hết thuốc chữa rồi.”

Chuông cửa vang lên hai lần. Nỗi kinh hoàng trải khắp căn nhà vì bố tôi đã trở về nhà sớm hơn mọi khi. Tôi chẳng bao giờ chào mừng ông về nhà. Dù vậy, tôi vẫn vui vì điều đó có nghĩa là bác Shipra sẽ đi bây giờ.

“Chào chú Jija,” bác Shipra nói khi bố tôi bước vào trong nhà.

Bố tôi không trả lời. Ông nhặt tờ báo vút ở dưới sàn lên và gập nó lại.

“Tôi nói chào chú Jija,” bác Shipra nói và cười. Bác sẽ không chịu bỏ cuộc dễ dàng.

“Tôi thích chị nói lời từ biệt hơn là chào gặp mặt,” bố tôi đáp lời. Về cái khoản dùi đục chấm mắm cáy thì chẳng ai bằng ông.

“Em gái tôi mời tôi đến đấy,” bác Shipra nói.

“Người vô dụng mời người vô dụng,” bố tôi nói.

Bác Shipra quay sang mẹ tôi. “Chị đến đây không phải để bị sỉ nhục đâu. Chỉ có dì mới chịu đựng được chú ấy. Quyết định tột tệ nhất của đời dì,” bác

Shipra vừa lăm bắm vừa nhặt túi xách lên để ra về.

“Tôi sẽ rất cảm kích nếu như chị không xía mũi vào chuyện của nhà tôi,” bố tôi nói và đưa cho bác một chiếc túi màu nâu. Đó là túi kẹo mà bác Shipra đã mang tới cho chúng tôi. Họ nhìn nhau.

“Cầm lấy không thì tôi ném vào sọt rác đấy,” bố tôi nói.

Tôi đứng dậy định cãi. Mẹ tôi ra hiệu cho tôi thôi đi. Bác Shipra đã tới cửa chính. Tôi tiễn bác ra để đóng cửa. Tôi chạm vào hai chân bác, để chiều lệ hơn là để bày tỏ sự tôn kính.

“Con trai, giờ đừng đưa ra những quyết định ngu ngốc như mẹ con. Hãy cưới một cô gái Punjab tốt trước khi họ biết được sự thật về bố con. Dolly tốt đấy.”

Tai bố tôi cũng ting sắc như miệng lưỡi ông vậy. “Có chuyện gì thế? Dolly là đứa nào?” ông quát to.

Bác Shipra đóng cửa và ra về. Chẳng ai trả lời cả.

“Bà đang đi xem mặt lũ con gái đấy à?” bố tôi tra vấn mẹ tôi.

Mẹ tôi yên lặng.

“Mày đi xem mặt đứa con gái nào à?”

“Phải,” tôi nói. Tôi thấy vui vì mình đã trả lời thế, chỉ để trêu tức ông.

“Tao sẽ...” ông gào lên với mẹ tôi và giơ tay lên.

“Bố đừng có nghĩ tới chuyện đó!” Tôi bước gần tới ông.

“Trong nhà này, tao là người đưa ra quyết định,” bố tôi nói. Ông cầm một chiếc cốc thủy tinh lên và đập xuống sàn vỡ tan. Cái thói hung bạo với mẹ tôi cuối cùng cũng xõ ra.

“Có vẻ bố cũng đủ lớn để nhặt chúng lên rồi đấy,” tôi nói và bước về phía bếp.

“Đừng đi chân trần,” mẹ nói lớn. Bà cúi người xuống nhặt những mảnh thủy tinh vỡ. Cơn giận sôi sục trong tôi. Không chỉ giận bố tôi, mà cả mẹ tôi nữa; sao mẹ có thể bỏ qua cho ông ta chuyện đó và lặng lẽ đi dọn dẹp vậy?

“Không hiểu sao tao lại vào căn nhà này nữa,” bố tôi nói.

“Tôi cũng nghĩ như thế đấy,” tôi nói.

“Thằng mất dạy, mà dám nói thế à?” ông ta quát lên với tôi như thể đang quát đám lính dưới quyền mình mười năm trước đây.

“Krish, ra chỗ khác ngay,” mẹ tôi nói.

“Nó mà là con trai tôi à. Chẳng có đứa con nào nói chuyện với bố mình như thế cả.”

”Cũng chẳng có ông bố nào cư xử như thế này,” tôi nói.

Mẹ tôi đẩy tôi về phòng ngủ. Bố tôi nhìn quanh tìm thứ gì mới để quát tháo hay đập phá. Chẳng tìm được gì, ông ta bèn quay đầu bước ra ngoài. Cánh cửa đóng sầm lại, ai nấy trong nhà đều thở phào nhẹ nhõm.

Mẹ tôi vào phòng tôi sau khi dọn sạch chỗ thủy tinh vỡ ở phòng khách. Bà tiến lại ngồi lên giường sát cạnh tôi. Tôi không nhìn bà. Bà giữ cằm tôi và quay mặt tôi về phía bà.

“Mẹ để bố làm thế nên bố mới làm thế. Sao mẹ phải dọn dẹp chứ?” Tôi dẫn đổi.

“Vì nếu không thì ông ấy còn đập những chiếc cốc khác nữa. Và rồi chúng ta sẽ không có cốc cho khách uống nước,” mẹ tôi nói. “Đừng lo. Mẹ có thể lo liệu được ông ấy.”

Tôi nhìn mẹ, một giọt nước mắt lăn trên má bà. Tôi cũng cảm thấy mắt mình ươn ướt.

“Mẹ phải rời bỏ ông ấy đi thôi,” tôi nói khi hai mẹ con đã bình tĩnh trở lại.

“Không đơn giản thế đâu,” bà nói.

“Giờ con sắp kiểm ra tiền rồi,” tôi nói.

“Mẹ không sao. Chín mươi phần trăm thời gian ông ấy có ở đây đâu. Ông ấy đi với hội đồng ngũ của ông ấy, thăm thú những người bạn làm ăn và cùng bọn họ thử những kế hoạch làm ăn ngu ngốc.”

“Gì cơ? Giống như dịch vụ an ninh đó sao?” Tôi giễu cợt.

“Đúng thế, nhưng ông ấy cãi cọ với khách hàng ngay lần gặp đầu tiên. Nên họ không cảm thấy yên tâm cho lắm,” mẹ tôi nói.

Tôi cười to.

“Mẹ có thể kiểm soát ông ấy. Chính con mới là người nóng giận và đối đầu với ông ấy,” mẹ tôi nói.

“Ông ấy khơi mào trước mà. Cần gì phải xúc phạm bác Shipra chứ?”

“Ông ấy sẽ không thay đổi đâu. Bác Shipra đã quen điều đó rồi. Mẹ lo con sẽ sống chung thế nào với ông ấy khi con làm việc ở Delhi cơ. Có lẽ con nên ở nhà tập thể của công ty.”

“Hoặc có lẽ con không nên ở Delhi.”

“Con đang nói gì thế?”

“Con không thể chịu đựng được ông ấy.”

“Thế con định đi đâu?”

“Con không biết nữa, mẹ ạ. Con chỉ có thể bày tỏ một nguyện vọng với Citibank. Chẳng có gì đảm bảo cả. Thêm nữa nhiệm kỳ công tác cũng chỉ có hai năm.”

“Con chọn Delhi chứ?”

Tôi không trả lời. Ý nghĩ về việc ở Delhi và gặp gỡ những cô gái Punjab ngớ ngẩn vào ban ngày và bố tôi vào ban đêm đã trở nên không hấp dẫn chút nào.

“Con đi đâu thì mẹ sẽ theo đó chứ,” tôi nói.

“Gì cơ? Mẹ không thể rời Delhi được. Tất cả họ hàng nhà mình đều ở đây. Con sẽ đi làm cả ngày. Mẹ biết làm gì ở một thành phố mới chứ?”

“Con muốn đến Chennai,” tôi nói.

“Trời ơi!” Tâm trạng điềm tĩnh của mẹ tôi đã chuyển sang quá khích. Bà đứng bật dậy khỏi giường. “Mẹ thấy chuyện này còn khó đương đầu hơn là chuyện bố con. Con điên rồi sao?”

“Không, con thích Ananya. Con muốn cho mối quan hệ của chúng con một cơ hội.”

“Con định trở thành một người Madras sao?”

“Con không định trở thành ai cả. Con chỉ tới đó để sống thôi. Và Citibank sẽ điều chuyển đến chỗ khác sau hai năm.”

“Mẹ phải đi xem bói mới được. Mẹ không biết đợt này con đang bị làm sao nữa.”

“Chẳng làm sao đâu mẹ. Con đang yêu.”

“Tình yêu chẳng là thá gì cả, con trai ạ,” mẹ tôi vỗ vỗ má tôi và rời khỏi phòng.

* * *

Đến ngày cuối tôi mới nộp bản khai cho Citibank. Tôi cứ giữ đầu bút ở câu hỏi “nơi làm việc mong muốn”. Nó yêu cầu lựa chọn ba nơi theo thứ tự ưu tiên, tôi không thể điền được.

“Anh gửi bản khai rồi chứ?” Ananya hỏi qua điện thoại.

“Anh sẽ gửi. Sắp xong rồi,” tôi nói.

“Anh điên hay sao thế? Hôm nay là ngày cuối cùng rồi. Anh điền Chennai rồi, phải không?”

“Ừ,” tôi nói và gác máy.

Tôi liếc nhìn lần cuối cùng vào bản khai. Tôi nhìn Thượng đế trên cao và nhờ người định đoạt tình yêu của tôi. Tôi điền vào bản khai:

Nơi làm việc ưa thích:

1. Chennai hoặc Delhi (mức độ ưa thích như nhau)

2. -

3. -

Tôi dán bản khai lại và mang nộp ở chi nhánh ngân hàng. Tôi về giường và mở lá thư Ananya gửi tuần trước. Đêm nào tôi cũng đọc nó trước khi đi ngủ.

Chào chàng trai Punjab quyến rũ của em,

Nhớ em không? Em nhớ anh. Em nhớ những cái ôm của chúng mình, em nhớ những lần mình đi dạo trong trường, em nhớ khi chúng mình học cùng nhau và đi uống chai^[24] vào nửa đêm, em nhớ cảnh chạy về ký túc xá của mình mỗi buổi sáng để đánh răng, em nhớ cảnh ăn pao bhaji ở charrasta với anh, em nhớ trò đá chân trong thư viện, em nhớ những cái liếc trộm nhau trong lớp học, em nhớ những điểm kém của em và những giọt nước mắt mà sau đó anh đã lau cho em, em nhớ anh đã nhìn em kẻ mắt như thế nào, em nhớ... ồ, anh đã hiểu rồi đấy, em nhớ anh khiếp lên được.

Ở Chennai thì em vẫn ổn. Mẹ em thì kiểu như lúc nào cũng bấn loạn, bố em thì vẫn im lặng như mọi khi còn em trai em thì luôn có những quyển sách có ghi Vật lý, Hóa học và Toán trên bìa. Nói cách khác, mọi thứ bình thường cả. Em đã nhắc lại về anh với mẹ một lần nữa. Bà đã mời một tu sĩ đến nhà cho em một chiếc bùa để làm em quên anh đi. Chà, em chẳng bao giờ nghĩ họ lại phản đối anh như thế. Cái bùa đó thì thối thap gì mà đòi làm em quên anh cơ chứ, nhưng để cẩn thận hơn, em đã ném nó xuống vịnh Bengal ở bãi biển Marina rồi. Em đã không nhắc đến anh kể từ khi đó, bởi vì em biết anh sẽ tới Chennai và mê hoặc họ như anh đã mê hoặc em vậy.

Tạm biệt nhé, tình yêu của em,

Ananya.

Tái bút: Ồ, em chưa nói nhỉ, em nhớ lúc làm tình nữa.

Tôi đọc lá thư chục lần rồi. Tôi đọc câu cuối cùng đã cả trăm lần. Tôi muốn đến với cô ngay lúc này. Tôi nhận ra rằng mình đã có thể viết “Chennai” vào bản khai, nhưng tôi đã chơi súc sắc với tình yêu của mình do những cảm giác mơ hồ về bốn phận và tội lỗi với gia đình. Tôi tự hỏi liệu Citi có cần nhiều người ở Delhi hơn không, vì tiền bạc tập trung cả ở đó? Suy cho cùng thì một người Punjab sẽ có khả năng mở một tài khoản nước ngoài hơn nhiều so với một người Tamil. Và tôi là người Punjab, bởi thế họ sẽ để tôi ở Delhi. Có gì đó đang rên rỉ trong tôi. Tôi đọc mãi, đọc mãi lá thư cho tới khi ngủ thiếp đi.

Một tuần sau đó, tôi nhận được một cuộc gọi tới nhà. Mẹ tôi cầm máy và nói rằng cuộc gọi từ một anh chàng giọng nói như con gái.

“Xin chào?” tôi nói.

“Chào Krish, tôi là Devesh từ phòng nhân sự Citi đây.”

“Ồ, chào Devesh. Anh thế nào?”

“Tôi ổn, tôi chỉ muốn báo cho cậu biết ngày và địa điểm cậu bắt đầu đi làm.”

Tim tôi bắt đầu đập nhanh hơn. “Vâng,” tôi nói. Phấn khích và hồi hộp.

“Cậu sẽ bắt đầu vào mùng một tháng Sáu.”

“OK.”

“Và chúng tôi bố trí cậu ở Chennai.”

Màn pháo hoa tưởng tượng nổ tung trên bầu trời Delhi. Lần đầu tiên trong đời mình tôi cảm thấy thật lòng yêu quý Devesh, phòng nhân sự và Citibank.

PHẦN 3
CHENNAI

Chuyến bay của tôi hạ cánh xuống Chennai lúc bảy giờ tối. Chúng tôi bị chậm sáu tiếng ở Delhi vì có một kẻ tâm thần đã gọi điện đến sân bay và báo rằng máy bay bị cài bom. Hành lý của tôi mất thêm một giờ nữa mới tới được băng chuyền. Trong khi chờ đợi, tôi nhìn những người xung quanh. Điều đầu tiên tôi nhận ra, xin thứ lỗi cho tính nông cạn của tôi, là khoảng chín mươi phần trăm mọi người da đều sẫm màu. Trong chín mươi phần trăm đó, tám mươi phần trăm thoa phấn để tông màu da chuyển sang nhợt nhạt. Tôi hiểu tại sao hãng mỹ phẩm Fair & Lovely ra đời. Tôi không thể hiểu tại sao người ta lại muốn trắng ra đến thế.

Hầu hết những phụ nữ đứng ở băng chuyền đều trông giống mẹ Ananya; tôi không thể phân biệt được họ. Ai nấy đều đeo cả tấn vàng trên người, nhưng không hiểu vì sao trông không được như những chiếc vòng cổ của cô Pammi, có gắn đá quý và ngọc trai như những thứ hoa quả khô hình thù kỳ lạ.

Tôi bước ra khỏi sân bay. Tôi phải tìm một chiếc tuk tuk để tới phòng thuê chung của mình. Tôi sờ soạng trong túi tìm tờ giấy ghi địa chỉ mới của mình. Tìm trong túi quần jean mãi không thấy, suýt nữa tôi phát hoảng lên. Tôi chẳng biết nơi nào ở Chennai ngoại trừ T. Nagar. Và tôi biết T. Nagar vì đã tham dự khóa học ở Brilliant Tutorials. Dù sao, tôi không nghĩ họ sẽ chứa một trong số hàng trăm ngàn học viên của họ từ tám năm trước.

Tôi mở ví ra và tìm thấy địa chỉ. Tôi thở phào nhẹ nhõm. Tôi bước tới chỗ chờ xe. Bốn tài xế đang tranh giành nhau hành khách tiếp theo.

“Enga?” một người tài xế đẩy ba người kia ra và hỏi tôi. “Khách sạn Enga hả?”

“Không phải khách sạn,” tôi nói và lấy ví ra. Tôi mở ví, đám tài xế nhìn thấy những tờ một nghìn rupi mẹ tôi đã cho trước khi tôi rời Delhi. Anh ta chép miệng. Tôi lôi tờ giấy ghi địa chỉ ra.

“Tiếng Anh gì gì đó,” anh ta nói.

Tôi nhìn quanh. Có vẻ chẳng có ai thông thạo tiếng Anh quanh đây cả. Tôi đọc địa chỉ.

“Nung-ba-ka-ma-ma?” tôi nói.

“Nungambakkam?” anh tài xế phá lên cười như thể đó là từ dễ đọc nhất trên đời.

“Đúng vậy,” tôi nói và nhớ lại địa điểm mà Devesh đã báo. “Gần trường Loyola. Anh biết trường Loyola không?”

“Seri, seri,” người tài xế nói. Thời gian ở chung với Ananya đã cho tôi biết rằng “seri” là một từ Tamil hòa nhã.

Tôi đưa hành lý vào xe. “Đồng hồ?”

Anh ta lại cười như thể tôi vừa kể một câu chuyện cười tục tĩu.

“Gì thế?” tôi vỗ vào cái đồng hồ.

“Đồng hồ gì gì đó,” anh tài xế nói lớn, anh ta đã trở nên hung hăng hơn sau khi rời khỏi sân bay.

“Bao nhiêu?” tôi hỏi.

“Edhuvum,” anh ta nói.

“Tôi không hiểu. Anh dừng lại đi, bao nhiêu?”

Anh ta không dừng lại cũng chẳng trả lời. Tôi vỗ vào vai anh ta. Anh ta quay lại nhìn. Tôi chơi trò đổ chữ ngó ngẩn với anh ta, làm điệu bộ “bao tiền thế, anh bạn?”

Anh ta tiếp tục lái xe đi. Sau mười giây anh ta giơ bàn tay phải lên và xòe ra năm ngón tay.

“Năm gì cơ?”

Anh ta lại xòe năm ngón tay.

“Năm mươi?”

Anh ta gật đầu.

“OK,” tôi nói. Anh ta hiểu chữ này.

“Vokay,” anh ta nói và chìa tay ra để bắt tay. Tôi bắt tay anh ta. Anh ta cười vang và phóng vút vào hoàng hôn Chennai.

Tôi nhìn thành phố. Nó có những thứ Ấn Độ thông thường như những chiếc tuk tuk, những chiếc xe buýt đông nghẹt người, những cảnh sát giao thông gắt gỏng và những cửa hàng nhỏ xíu bán rau quả, đồ gia dụng, quần áo và đồ trang trí. Tuy vậy, vẫn có cảm giác khác biệt. Đầu tiên, biển hiệu ở tất cả các cửa hàng đều được viết bằng chữ Tamil. Kiểu chữ Tamil giống như những tranh đồ ảo giác thường làm bạn nhức đầu nếu nhìn quá lâu. Tất cả phụ nữ Tamil đều cài hoa trên tóc. Đàn ông Tamil không tin tưởng vào quần và họ mặc lungi kể cả ở khu thương mại trung tâm. Thành phố ngập đầy những áp phích quảng cáo phim. Bức hình những người hùng làm bạn cảm thấy kể cả các ông chú mình cũng có thể trở thành ngôi sao điện ảnh. Người hùng nào cũng béo, hói, có hàng ria rậm và nữ anh hùng đứng bên cạnh anh ta thì đẹp mê hồn. Có lẽ mẹ tôi đã đúng khi nói rằng phụ nữ Tamil có nét gì đó quyến rũ đàn ông Bắc Ấn.

“Này, đó có phải IIT không?” tôi nói to khi chợt nhìn thấy tấm biển IIT Chennai.

“Guindy, guindy,” tài xế nói một từ mà có thể gây ra rắc rối nếu anh ta nói ở Delhi.

Tôi nhìn bức tường dài tới hơn một cây số bao quanh trường. Anh tài xế đọc tên những khu vực chúng tôi đi qua - Adyar, Saidapet, Mambalam rồi đến những cái tên không thể đọc được và quá dài tới nỗi chẳng hàng ô chữ giải đố nào viết đủ. Tôi thấy thương những người sống ở các khu vực đó bởi vì họ phải bỏ quá nhiều thời gian điền cột địa chỉ trong các bản kê khai.

Chúng tôi đi qua một tấm áp phích phim khổng lồ cao cỡ mười lăm mét khi vào Nungambakkam. Người tài xế dừng xe. Anh ta thò cổ ra khỏi xe và chấp tay.

“Gì vậy?” tôi ra dấu hỏi.

“Thalaivar,” anh ta nói và trở tấm áp phích.

Tôi nhìn ra. Đó là áp phích quảng cáo một bộ phim có tên Padayappa. Tôi nhìn các diễn viên và chỉ nhận ra duy nhất một người. “Rajnikant?”

Anh tài xế cười nhả nhổ. Tôi đã nhận ra ít nhất một biểu tượng ở thành phố này.

Anh ta lái vào con đường nhiều cây của Nungambakkam, đi cho tới khi chúng tôi tới trường Loyola. Tôi hỏi một vài người dân địa phương xem Chinappa Towers ở đâu và họ chỉ cho chúng tôi tới đúng tòa nhà đó.

Tôi bước ra khỏi chiếc xe và đưa người tài xế đồng một trăm rupi. Tôi băn khoăn có nên bo cho anh ta mười rupi vì sự thân thiện của anh ta hay không.

“Anju,” anh tài xế nói và lại mở lòng bàn tay ra.

Tôi vẫn bối rối và rồi nhận ra anh ta ra hiệu ba lần.

“Anh đòi năm trăm ư? Anh điên rồi sao?”

“Điên cái khi,” người tài xế nói và chặn cửa xe để tôi không lấy được hành lý ra.

Tôi nhìn đường phố hoang vắng. Con đường quanh quẽ, mới chín giờ tối nhưng cảm tưởng như hai giờ sáng. Hai chiếc ô tô vượt qua chúng tôi. Tài xế xe tôi dừng họ lại. Một trong hai chiếc xe có hai người lái, cả hai đều ngồi ghế trước. Bốn người bọn họ nói chuyện với nhau bằng tiếng Tamil, giọng họ vống lên.

“Năm trăm,” một người tài xế biết nói một chút tiếng Anh quay ra nói với tôi.

“Không năm trăm đâu. Năm mươi,” tôi nói.

“Ái dà,” một người tài xế khác gào lên. Bốn người bọn họ vây lấy tôi như thể những kẻ xấu xa trong những bộ phim Kollywood rẻ tiền.

“Gì cơ? Trả hành lý đây để tôi đi,” tôi nói.

“Gì đó hành lý. Mà... làm... trả tiền,” Shakespeare của bọn họ nói với tôi.

Bọn họ bắt đầu xoay vòng chậm chậm xung quanh tôi. Tôi tự hỏi thế quái nào mình lại không chọn làm việc trong một văn phòng có điều hòa ở Delhi khi có cơ hội.

“Hãy đến đồn cảnh sát,” tôi nói, vận hết dũng khí Punjab trong người để tỏ ra là thanh niên cứng.

“Gì đó cảnh sát,” tay tài xế của tôi, người vừa mới bắt tay tôi hai mươi phút trước, gào lên.

“Đây là Chennai... cảnh sát ở đây là cảnh sát của tao... đây không phải là Bắc Ấn... gì đó, ennoda poola oombuda,” gã tài xế nói được tiếng Anh cất tiếng.

Những chiếc răng trắng ớn của chúng lóe lên trong đêm. Tất cả ấn tượng về vẻ khiêm nhường của đàn ông Tamil (có được từ bố Ananya) đã bốc hơi mất khi tôi cảm thấy một gã tài xế vỗ vào lưng mình.

“Chết tiệt,” tôi nói khi nhận thấy một gã tài xế lấy gì đó trong túi ra. Thật may, đó không phải một con dao mà là một hộp diêm và bao thuốc lá. Hắn châm một điếu rất kiểu cách, bắt chước các bộ phim Tamil. Tôi nhìn trên phố, tìm ai đó, bất cứ ai có thể cứu tôi khỏi chuyện vợ vấn này.

Một người đàn ông bước ra từ tòa nhà cạnh đó. Tôi nhìn ông ta và không thể tin vào mắt mình. Ông đội một chiếc khăn xếp - nhìn thấy một quý ông ở Chennai cũng giống như thấy gấu Bắc Cực ở Delhi vậy. Ông bước ra để phủ bạt lên chiếc xe của mình. Cảm giác nhẹ nhõm chạy ran khắp sống lưng tôi. Krishna đã tới để giải cứu Draupadi^[25].

“Chú ơi!” tôi hét to hết mức có thể.

Ông nhìn tôi. Ông thấy tôi bị những chiếc xe tuk tuk vây quanh và đã hiểu tình hình. Ông bước lại phía chúng tôi.

Bọn tài xế quay lại, sẵn sàng xử lý luôn cả ông.

“Enna?” ông chú nói.

Đám tài xế kể cho ông câu chuyện theo kiểu của bọn chúng. Ông nói chuyện với bọn chúng bằng giọng Tamil rất trôi chảy. Thật thích thú khi thấy một quý ông nói tiếng Tamil. Như thể kênh Sun TV sáp nhập với Alpha TV vậy.

“Cháu đến từ đâu?” ông hỏi.

“Sân bay ạ.”

“Từ sân bay tới đây thì không thể năm trăm rupi được. Cùng lắm là một trăm thôi,” ông nói.

Bốn gã tài xế đồng loạt cất tiếng với rất nhiều từ “không”. Tuy vậy, bọn chúng đã hạ giọng đôi chút vì ông chú người Tamil. Sau năm phút, chúng tôi đã thu xếp được ở mức một trăm rupi cùng những cái liếc nhìn hăn học của đám tài xế. Gã tài xế xe tôi lôi hành lý của tôi ra vứt xuống đường rồi biến đi luôn.

“Cảm ơn chú,” tôi nói. “Chú sống ở Chennai lâu chưa ạ?”

“Quá lâu rồi. Đừng ở đây quá lâu như chú,” ông nói và giúp tôi đưa hành lý vào trong thang máy. “Cháu là người Punjab à?”

Tôi gật đầu.

“Nếu muốn uống rượu hay ăn thịt gà thì để về nhà nhé. Phải cẩn thận, tòa nhà của cháu toàn người ăn chay đấy. Cũng không được phép rượu bia đâu.”

“Thế ạ?”

“Đúng vậy, ở đây người ta như thế. Với họ, những gì vui vẻ đều đến cùng với tội lỗi,” ông nói khi cửa thang máy đóng lại.

Tôi bấm chuông cửa phòng trọ chung. Lúc đó là mười giờ. Một gã ngái ngủ ra mở cửa. Căn phòng tối đen.

“Xin chào,” tôi nói. “Krish từ Delhi. Tôi ở bộ phận tài chính tiêu dùng.”

“Hả?” gã đó nói. “Ồ, cậu là anh chàng đó. Nhân viên tập sự Bắc Ấn duy nhất ở Citibank Chennai. Vào đi, cậu đến muộn thế.”

“Máy bay trễ chuyến,” tôi nói và bước vào phòng.

Anh ta bật chiếc đèn phòng khách. “Tôi là Ramanujan, từ IIMB^[26],” anh ta nói. Tôi nhìn anh ta. Cho dù mới ra khỏi giường, tóc anh ta đã được bôi dầu và chải chuốt. Trông anh ta có vẻ là người được việc ở một nhà băng. Với vẻ thăm thương sau vụ đụng độ với mấy tay tài xế tuk tuk, tôi trông như một người chẳng bao giờ mở nổi một tài khoản ngân hàng.

“Kia là phòng của Sendil, còn kia là phòng của Appalingam.”

Anh ta chỉ cho tôi phòng của tôi.

“Trong nhà còn gì ăn không?” tôi hỏi.

“Chẳng biết nữa,” anh ta nói và mở tủ lạnh. “Có ít cơm trộn sữa chua đây.” Anh ta lấy bát ra. Trông nó không giống một món ăn. Nó trông giống như cơm chẳng may bị rơi vào sữa chua vậy.

“Còn gì khác không? Có nhà hàng nào quanh đây còn mở cửa không?”

Anh ta lắc đầu và nhặt hai chiếc phong bì đưa cho tôi. “Đây, có thư cho cậu này. Người phục vụ nói có một cô gái tới tìm cậu.”

Tôi nhìn mấy lá thư. Một là thư chào mừng của Citibank. Bì thư kia có chữ viết của Ananya trên đó. Tôi nhìn bát cơm sữa chua lần nữa và cố tưởng tượng đó là thứ gì ngon lành, nhưng tôi không thể huy động đủ dũng khí để nuốt nó.

Tôi vào phòng mình và nằm xuống giường. Ramanujan tắt các bóng đèn ở những chỗ còn lại trong nhà và về phòng ngủ.

“Cậu cần bọn tôi gọi không?” anh ta hỏi trước khi về phòng mình.

“Mấy giờ bắt đầu làm việc nhỉ?”

“Chín giờ, nhưng nhân viên tập sự cần đến đó lúc tám giờ. Bọn tôi đến lúc bảy rưỡi. Bọn tôi dậy lúc năm giờ.”

Tôi nghĩ về hai tháng vừa rồi ở Delhi, khi đó thức dậy lúc chín giờ là một khởi đầu sớm sủa. “Năm giờ trời đã sáng rồi sao?”

“Cũng sắp sáng. Chúng tôi sẽ gọi cậu dậy. Ngủ ngon.”

Tôi đóng cửa phòng và mở thư của Ananya.

Chào chàng trai Chennai,

Em tới tìm anh, nhưng anh lại không đến vào buổi chiều như anh đã bảo em. Dù sao em cũng không thể chờ lâu hơn vì mẹ nghĩ em đang cùng các bạn tới cửa hàng tơ lụa Radha. Em phải quay trở về. Ở nhà lúc này đang có vài chuyện nhưng giờ em chưa muốn nói với anh ngay.

Đừng lo, chúng mình sẽ gặp nhau sớm thôi. Văn phòng của anh ở Anna Salai, không xa văn phòng của em mấy. Tuy thế, HLL đang bắt em đi khắp cả bang này. Em phải bán tương cà chua. Rất khó khăn, vì không có me chua hay dứa trong đó!

Em phải đi đây. Anh biết không, hôm nay em cài hoa nhài trên tóc đấy! Nó giúp em trông có vẻ nèn nã với những người ở trong này. Em đã ngắt ra vài cánh hoa và bỏ vào cùng thư này đấy. Hy vọng chúng làm anh nhớ tới em.

Yêu anh, hôn anh

Ananya

Tôi mở những nếp gấp của lá thư. Những cánh hoa nhài rơi vào lòng tôi. Chúng thật mềm mại và tỏa hương thơm ngát. Nó là thứ duy nhất trong ngày hôm nay làm tôi cảm thấy hạnh phúc. Nó nhắc nhở tôi rằng tại sao tôi lại ở đây.

Thật tồi tệ khi mà ngay giờ đầu tiên trong ngày đầu tiên đến sở làm bạn đã ghét công việc của mình. Chẳng phải Citibank đã làm điều gì khiến tôi bực mình. Thực tế, họ đã cố hết sức để làm tôi cảm thấy thoải mái như đang ở nhà. Tôi đã được phân một khoang và một chiếc máy tính. Công việc đầu tiên của tôi là tham gia vào một nhóm phục vụ khách hàng “cấp cao”, một thuật ngữ chính xác và khéo léo để chỉ những khách hàng “giàu nứt đố đổ vách”. Cũng chẳng cần gì nhiều nhận để trở thành một khách hàng cấp cao, chỉ cần xòe hàng xấp tiền ra trước mặt chúng tôi là được. Những khách hàng cấp cao được chăm sóc đặc biệt, theo đó bao gồm việc được ngồi xô pha ở khu vực chờ thay vì ngồi ghế tựa, uống trà miễn phí trong khi các cán bộ ngân hàng bàn thảo các phương cách mới để rửa... à, không, xin lỗi, để đầu tư tiền của khách hàng. Và cái điều sang chảnh nhất là bạn có thể vào gặp thẳng các vị Quản lý Chăm sóc Khách hàng của mình. Những phù thủy tài chính từ những trường đào tạo MBA hàng đầu sẽ nâng chiến lược tài chính của bạn lên một tầm cao mới. Đúng thế, đó có thể là tôi. Tất nhiên, chúng tôi sẽ chẳng bao giờ đề cập đến việc vị quản lý chăm sóc khách hàng của bạn chán ghét công việc này, làm công việc này chỉ vì tiền và đến thành phố này chỉ vì bạn gái anh ta ở đây.

Tôi phải giám sát tám nhân viên ngân hàng. Các nhân viên ngân hàng đều trẻ hơn, thường là cử nhân đại học hoặc thạc sĩ từ các trường đại học vô danh tiểu tốt. Còn tôi, tốt nghiệp từ IIM và bởi thế như có một đặc ân trọn đời, được nghiêm nhiên đứng trên họ. Tôi không nói tiếng Tamil và cũng chẳng biết gì về ngân hàng, nhưng tôi phải giả vờ biết mình đang làm gì. Ít nhất là với sếp tôi, Balakrishnan hoặc còn gọi là Bala.

“Chào mừng tới với gia đình này,” ông ta nói khi chúng tôi bắt tay nhau.

Tôi tự hỏi không biết ông ta có họ hàng gì với Ananya không.

“Gia đình ư?”

“Gia đình Citibank. Và tất nhiên, gia đình nhóm Dịch vụ Ngân hàng Cấp cao. Cậu rất may mắn. Các MBA mới thêm khát được khởi đầu với nhóm này lắm đấy.”

Tôi cười.

“Cậu phấn khích chứ, chàng trai trẻ?” Bala cao giọng hỏi tôi.

“Phấn khích quá mức ấy chứ,” tôi nói, tự hỏi liệu ngày đầu tiên đi làm tôi có được về sớm không nhỉ.

Ông ta đưa tôi tới khu vực chăm sóc khách hàng cấp cao. Tám nhân viên, bốn nam và bốn nữ đọc những bản báo cáo nghiên cứu và hướng dẫn từ rất nhiều phòng ban khác nhau về những thứ họ có thể tiếp thị ngày hôm nay. Tôi gặp từng người nhưng chỉ một phút sau đã quên bém những cái tên Nam Ấn tựa tựa nhau của họ.

“Khách hàng bắt đầu tới lúc mười giờ, tức là hai tiếng nữa,” Bala nói. “Và đó là lúc trận chiến bắt đầu. Chúng tôi tin rằng cách tốt nhất giúp nhân viên tập sự học hỏi là đối diện với thực tế. Sẵn sàng cho cuộc chiến chứ?”

Tôi nhìn ông ta. Có thể nói ông ta là một người Citibank trọn đời. Ở tuổi bốn mươi, có vẻ như ông ta đã ở ngân hàng này tới hai mươi năm rồi.

“Sẵn sàng chứ? Có câu hỏi gì không, anh bạn?” Bala hỏi lần nữa.

“Có đấy, chính xác là tôi sẽ phải làm gì?”

Bala ném cho tôi cái nhìn thất vọng đầu tiên. Ông ta bảo một nhân viên mang tới các báo cáo nghiên cứu hằng ngày. “Cậu cần làm hai điều, thực ra là ba,” Bala nói trong khi đưa tôi tới bàn làm việc của mình. “Một là, đọc những báo cáo này hằng ngày để xem cậu có thể tư vấn cho các khách hàng đầu tư vào cái gì. Chẳng hạn nhìn đây nhé.” Ông ta lôi ra một báo cáo từ nhóm đánh giá cổ phần. Nó khuyến nghị mua cổ phiếu của các công ty mạng bởi vì giá trị của các cổ phiếu này đã giảm xuống một nửa.

“Nhưng chẳng phải là bong bóng dot com đang vỡ đó sao?” tôi hỏi. “Những công ty này sẽ chẳng bao giờ có lợi nhuận cả.”

Bala nhìn tôi như thể tôi vừa nói chuyện đặc tiếng Punjab với ông ta.

“Nhìn đây, nghiên cứu của chúng ta cho thấy mua được đây này. Đây là nghiên cứu chính thức của Citibank đấy,” Bala nói như thể ông ta vừa trích dẫn từ Kinh Thánh ra vậy. Nghiên cứu chính thức có lẽ được viết ra từ tay MBA nào đó đã say xỉn suốt ba năm học ở trường kinh doanh.

“Được rồi, còn gì nữa?”

“Công việc quan trọng thứ hai là vun đắp các mối quan hệ. Người Tamil thích những người có giáo dục. Cậu, tốt nghiệp ET và IIM, phải vun đắp mối quan hệ với họ.”

Tôi gật đầu. Tôi là một sinh vật có nguy cơ tuyệt chủng trong một sở thú ngân hàng cấp cao nơi khách hàng có thể đến ném chuối cho chúng tôi.

“Xem nào, việc này sẽ khó cho cậu đấy bởi vì cậu là...” Bala ngừng lại như thể sắp phải bật ra một từ tục tĩu trong một cuộc nói chuyện.

“Người Punjab?”

“Đúng thế, nhưng cậu có thể thân thiện với người Tamil không?”

“Tôi sẽ cố. Tôi phải làm được,” tôi nói, bản khoản không biết gọi cho Ananya vào đâu ngoại trừ số cố định nhà cô. Sao những cái điện thoại di động chết tiệt đó không trượt giá nhanh cho tôi nhờ nhỉ.

“Tốt. Còn điều cuối cùng là,” Bala chuyển sang thì thầm, “tụi nhân viên ở đây khá lười. Để mắt đến bọn họ nhé. Nếu ai không làm việc của họ, hãy nói với tôi.” Ông ta nháy mắt với tôi và đứng dậy đi. “Và đi làm sớm vào nhé.”

“Tôi đến lúc bảy rưỡi. Chẳng phải giờ làm việc chính thức là chín giờ sao?”

“Đúng thế, nhưng hồi còn ở cấp của cậu, tôi đến lúc bảy giờ đấy. Nếu cậu muốn được như tôi, thức dậy đi, người lính,” Bala tự cười trước câu nói đùa của mình. Khiếu hài hước của người Tamil, nếu có chút nào đó, thì cũng thực sự khó tiêu hóa.

Tôi không muốn trở thành người như ông ta, tôi thậm chí còn chẳng muốn ở đây nữa. Tôi hít một hơi dài sau khi ông ta đã đi khỏi và suy ngẫm về tiền lương của mình. Mà đang làm việc này vì tiền, tôi tự nhủ. Bốn trăm nghìn

mỗi năm, có nghĩa là ba mươi ba nghìn mỗi tháng, tôi tụng câu thần chú ở trong đầu. Bố tôi đã làm việc trong quân đội ba mươi năm mà vẫn chưa bao giờ kiếm được chừng một nửa số đó. Tôi chỉ cần đẩy những cổ phiếu bong bóng ra là tiền sẽ về tay tôi. Cuộc sống đâu đến nỗi quá tệ, tôi tự nhủ.

“Thưa ngài, tôi có thể đi vệ sinh được không?” một nhân viên nữ tới hỏi tôi.

“Gì thế?”

Cô ta nhìn tôi, chờ được cho phép.

“Tên cô là gì?”

“Sri ạ.”

“Cô tới từ đâu?”

“Coimbatore,” cô vừa nói vừa điều chỉnh lại cặp kính quá khổ với gọng kính màu cánh gián. Thời trang không phải là một tiêu chuẩn ở Chennai.

“Cô có đi học đại học chứ?”

“Có, thưa ngài. Đại học Coimbatore, bằng xuất sắc, thưa ngài.”

“Tốt. Thế sao cô lại phải xin phép tôi?”

“Chỉ là phải xin phép thôi, thưa ngài,” cô nói.

“Không ai cần phải xin phép tôi đi vệ sinh cả,” tôi nói.

“Cảm ơn ngài.”

Trong vòng hai tiếng sau đó tôi đọc các bản báo cáo. Báo cáo nào cũng có những mô hình tài chính được xây dựng bởi những MBA thừa nhiệt huyết, sốt sắng giải những phương trình hơn là tự vấn bản thân xem mình đang làm gì. Một bảng tính so sánh giá trị của các công ty mạng với số lượng khách viếng thăm trang web. Công ty được khuyến nghị đó là công ty có tỷ số giá trị trên số lượng con mắt nhìn - một thuật ngữ thời thượng được các nhà phân tích sáng tác ra - thấp nhất. Bởi thế, HÃY MUA ĐI!, bản báo cáo hô hào lên như thế. Tất nhiên, các nhà phân tích chẳng bao giờ thèm đặt câu hỏi rằng liệu có ai trong số khách viếng thăm website trả tiền cho các công ty

mạng hay không. “Nó là thương vụ rẻ có thể thấy rõ trên nhiều mặt!” bản báo cáo tóm lại với một dấu chấm than.

“Thưa ngài, khách hàng của tôi đã tới. Tôi đưa người ta vào gặp ngài nhé?” Sri hỏi sau khi quay trở lại từ nhà vệ sinh.

“Được,” tôi đáp.

“Thưa ngài, đây là bà Sreenivas,” Sri nói. Một quý bà năm mươi tuổi với những chiếc vòng tay bằng vàng dày hơn cả những chiếc còng bước tới khoang tôi. Chúng tôi tới khu xô pha, để tạo cảm giác thân thuộc, thoải mái ở phòng khách hơn trước khi lộ tiền khách hàng.

“Anh học IIT ra hả?” bà ta nhìn tôi sẫm soi.

“Vâng,” tôi nói trong khi chuẩn bị trình bày về những công ty mua để thua lỗ.

“Cháu trai tôi cũng sẽ thi vào đó,” bà ta nói. Bà ta có mái tóc đen, bôi dầu để trông sáng bóng hơn.

“Trông bà chưa đủ lớn tuổi để có cháu trai chuẩn bị vào học IIT,” tôi nói.

Bà Sreenivas cười. Sri cười lại với bà. Đúng thế, chúng tôi đã đặt một chiếc bẫy chuột và một miếng pho mát. Vào đi nào.

“Ồ không, tôi là một bà già rồi. Mà thằng bé mới học lớp sáu thôi.”

“Tài khoản của quý bà đây là bao nhiêu?” tôi hỏi.

“Mười hai triệu rupi, thưa ngài,” Sri trả lời.

Tôi hình dung con số đó trong đầu; tôi cần làm công việc này trong ba mươi năm để có nó. Cảm giác như lấy tiền từ bà ta là một việc nên làm. “Thưa bà, bà đã bao giờ đầu tư vào chứng khoán chưa? Cổ phiếu của các công ty mạng thời gian này đang rất rẻ,” tôi nói.

Bà Sreenivas nhìn tôi vẻ lo lắng. “Chứng khoán ư? Chưa bao giờ. Và con trai tôi làm việc cho một công ty mạng ở nước ngoài. Nó nói người ta có thể đóng cửa văn phòng ở đó.”

“Đó là ở Mỹ, thưa bà. Đây là Ấn Độ, chúng ta có dân số một tỷ người, tức là hai tỷ con mắt. Hãy hình dung tiềm năng của Internet. Và chúng tôi có

quỹ tương hỗ, bởi thế bà sẽ không phải đầu tư vào bất cứ một công ty nào.”

Chúng tôi phỉnh phờ bà Sreenivas trong năm phút. Tôi xõ ra vô số những thuật ngữ MBA như lợi thế chiến lược, lợi nhuận trên doanh thu, phương pháp tiếp cận từ trên xuống và từ dưới lên, thành ra nghe tôi có vẻ rất thông thái. Bà Sreenivas và Sri gật đầu trước bất cứ điều gì tôi nói. Cuối cùng, bà Sreenivas đã quyết định mạo hiểm.

“Chúng ta hãy bắt đầu với một triệu nhé,” tôi nói để khép lại vấn đề.

“Năm. Năm trăm nghìn thôi nhé,” bà Sreenivas nài nỉ với chúng tôi về cách sử dụng tiền của chính bà.

Tôi đồng ý với năm trăm nghìn và Sri phấn khích ngất ngư. Tôi đã trở thành quản lý chăm sóc khách hàng ưa thích của bọn họ.

* * *

Bala đưa tôi đi ăn ở Sangeetha, một nhà hàng dosa^[27].

“Có những loại dosa nào?” tôi hỏi người phục vụ bàn.

“Chúng tôi có tám mươi lăm loại,” người phục vụ trở vào tấm bảng. Tất cả những món con người có thể hình dung ra đều có mặt trong danh sách dosa đó.

“Thử món dosa rau chân vịt đi. Và món dosa chuối ngọt nữa,” Bala nói và cười với tôi như một người cha mà tôi chưa từng có. “Cậu cảm thấy thế nào khi có vụ đầu tư đầu tiên? Tim đập loạn xạ chứ?”

Tim tôi chẳng đập loạn xạ. Nó chỉ đau đớn. Tôi đã ở Chennai được mười lăm tiếng mà vẫn chưa nói chuyện với Ananya. Tôi muốn mua một chiếc điện thoại di động ngay khi có thể. À mà, tôi cần hai chiếc.

“Tôi nhìn thấy bản thân mình trong con người cậu. Cậu giống tôi đấy,” Bala nói trong khi nhúng chiếc dosa đầu tiên của mình trong sambhar. Tôi chẳng biết tại sao ông ta lại có kết luận đó.

Tôi có số cố định nhà Ananya. Nhưng phải đến bảy giờ cô mới về nhà. Cô làm công việc bán hàng bởi vậy cũng không có số cố định văn phòng. Tôi nhớ những khi chúng tôi kết thúc bữa ăn ở trường và ôm ấp nhau ngủ trưa. Thế đấy, cuộc sống sau khi tốt nghiệp thật chán chết.

“Thế này hay đấy chứ?” Bala hỏi. “Lúc nào tôi cũng hối hả khi tới ngân hàng. Vậy mà đã hai mươi năm rồi. Chà, tôi vẫn nhớ cái ngày sếp tôi đưa tôi đi ăn trưa lần đầu tiên. Nay, cậu đang nghĩ gì thế? Thôi suy nghĩ về công việc ngay đi. Giờ là giờ ăn trưa mà.”

“Vâng,” tôi nói và cố gắng tập trung. “Văn phòng HLL cách đây bao xa vậy?”

“Tại sao? Cậu có khách hàng tiềm năng ở đó à?” Bala hỏi cứ như thể nguyên do duy nhất con người ta tồn tại là để trở thành khách hàng cấp cao của ngân hàng vậy.

“Có thể thế,” tôi nói. Một điểm tốt trong nghề ngân hàng là bạn không hề cảm thấy áy náy khi nói dối.

“Nó ở Nungambakkam. Apex plaza,” ông ta nói.

Người phục vụ rót thêm sambhar và đưa dosa chuối tới. Món dosa đó ăn giống như bánh kẹp, và phải nói rằng, không tệ chút nào. “Ồ, đó là nơi tôi ở, phải không?”

”Đúng, nhà tập thể của Citi. Đó cũng là căn nhà đầu tiên của tôi,” ông ta vươn người lên trước và vỗ vào lưng tôi.

Tôi nghĩ rằng mình có một ông sếp tốt. Tôi nên cảm thấy hạnh phúc nhưng tôi lại không thể. Tôi tự hỏi mình nên gọi tới HLL trước hay thăng tiến tới đó.

Tôi trở về bàn làm việc của mình vào buổi chiều. Tôi gặp gỡ vài khách hàng, nhưng hầu hết bọn họ không có thời gian để ở lại lâu. Bà Sreenivas đã cho tôi một khởi đầu may mắn, nhưng rất cuộc, phình phờ các khách hàng người Tamil cần trọng cũng chẳng phải việc dễ dàng.

“Tài khoản tiết kiệm. Tôi muốn tài khoản tiết kiệm,” một khách hàng nói với tôi khi tôi hỏi ông ta về ưu tiên đầu tư của mình.

Vào ba giờ chiều, tôi có một cuộc gọi.

“Cuộc gọi dành cho ông đấy,” Sri nói và nối máy cho tôi.

“Xin chào, tôi muốn mở một tài khoản ưu tiên với nhân viên ngân hàng đẹp trai quyến rũ của tôi.”

“Ananya?” tôi nói, giọng òa lên vui sướng. “Em đang ở đâu? Khi nào chúng mình mới gặp nhau được đây? Anh tới HLL nhé? Anh xin lỗi vì chuyến bay của anh...”

“Bình tĩnh, bình tĩnh nào. Em đang ở Kancheepuram.”

“Là ở đâu thế?”

“Cách Chennai ba giờ. Em sẽ trở về sớm. Sao anh không tới nhà ăn tối nhỉ?”

“Nhà? Nhà em á? Cùng với bố mẹ em?”

“Vâng, sao lại không chứ? Chẳng nào anh chẳng phải biết họ. Dạo này mẹ không vui vẻ lắm, nhưng không sao đâu.”

“Sao mẹ em lại không vui? Bởi vì chuyện chúng mình à?”

“Không, bà tìm thấy những nguyên do khác để mà buồn khổ. Thật may, lần này chẳng liên quan gì tới em cả.”

“Ananya, chúng ta đi ra ngoài đi, OK?”

“Hôm nay thì không được. Bác em từ Canada tới thăm. Anh đến lúc tám giờ nhé.” Cô cho tôi địa chỉ nhà mình. Tôi ghi lại và bắt cô đánh vắn lại ba lần. “Gặp anh năm tiếng nữa nhé,” cô nói và gác máy.

Tôi chăm chặp nhìn đồng hồ, hy vọng nó sẽ quay nhanh hơn. Các nhân viên đã ra về lúc sáu giờ, và theo cái văn hóa vĩ đại của Citi, MBA chẳng bao giờ ra về trước tám giờ cả.

Tôi giết thời giờ bằng cách đọc những tin bài trên tờ Kinh tế Ấn Độ. Những người thông thái đã viết ra chúng, và họ tạo ra những dự báo về GDP trong vòng mười năm tới với sự tự tin đã che giấu một sự thật cơ bản - làm sao anh chắc điều đó là đúng?

Lúc bảy giờ rưỡi tôi đứng dậy để ra về. Bala bước về phía tôi. “Về à?” ông ta hỏi, trông khó xử như thể tôi đã chủ định nghỉ chui nửa ngày vậy.

“Vâng,” tôi nói. “Chẳng có nhiều việc để làm.”

“Một lời khuyên nhé, đừng bao giờ về trước sếp của mình,” ông ta nói và nháy mắt với tôi. Ông ta cười, còn tôi chẳng thấy có gì buồn cười trong đó cả. Tôi muốn xem một quyển truyện cười Tamil trông thế nào.

“Lúc nào thì ông về?” tôi hỏi vẻ mệt mỏi.

“Sắp rồi, thực ra kết thúc bây giờ được rồi. Kusum sẽ đợi đấy. Cậu muốn về nhà tôi ăn tối chứ?”

“Không, cảm ơn,” tôi nói.

Ông ta cho tôi cái nhìn thất vọng thứ hai.

“Tôi phải tới một nơi, thăm họ hàng xa,” tôi nói.

“Ồ,” ông ta nói, giọng vẫn hơi buồn một chút.

Xin lỗi nhé, ông bạn, tôi không đưa ông cái điều khiển từ xa cuộc đời của tôi chỉ bởi vì ông là sếp của tôi đâu, tôi nghĩ.

“Swaminathan”, tấm biển tên căn nhà nhỏ nằm riêng biệt của Ananya viết thành vòng cung. Tôi nhấn cái chuông cửa mà kể cả tiếng o o của một chiếc máy xay cũng có thể át đi tiếng reng của nó.

“Vâng?” bố Ananya mở cửa với vẻ bối rối. Tôi cá ông nhận ra tôi nhưng giả tảng không biết để làm tôi bối rối. Ông mặc áo vest trắng cộc tay có túi ngực trước và lungi kẻ ô vuông xanh trắng.

“Cháu là Krish, thừa ngài, bạn của Ananya,” tôi nói. Cũng chẳng rõ tại sao, nhưng nỗi sợ thường khiến tôi gọi người ta là ngài. Tôi đã mang theo một hộp bánh quy, vì trực giác Punjab của tôi đã dạy tôi rằng đừng bao giờ tới nhà ai mà không mang theo ít nhất bằng lượng calo mà bạn sẽ hấp thụ ở đó.

“Ồ, vào đi,” ông nói sau khi tôi tự giới thiệu lần nữa.

Tôi bước vào bên trong và đưa ông gói quà.

“Giày!” ông nói giọng nghiêm khắc trong khi tôi đang nghĩ ông sẽ nói “cảm ơn.”

“Gì ạ?” tôi hỏi.

Ông chỉ vào chiếc giá để giày bên ngoài nhà.

Tôi tháo giày và kiểm tra tất xem có bị bốc mùi và thủng ở đâu không. Rồi tôi cũng quyết định tháo tất ra. Tôi bước vào bên trong.

”Đừng giẫm lên rangoli ^[28],” ông cảnh báo.

Tôi nhìn xuống. Bàn chân phải của tôi đã để lên một hoa văn bông hoa bằng bột gạo.

“Cháu xin lỗi, cháu thành thật xin lỗi, thưa ngài,” tôi nói và cúi xuống để sửa hoa văn đó.

“Không sao. Giờ cũng chẳng sửa được nữa rồi,” ông nói và dẫn tôi vào phòng khách. Căn phòng dài hình chữ nhật nhìn giống như những gì còn lại của một phòng khách Punjab sau khi bị cướp khoảng đồ. Những chiếc xô pha khá đơn giản, nệm mỏng hơn những chiếc nệm của đường sắt Ấn dành cho khách đi tàu ngủ và đối ngược với những chiếc xô pha nhung đỏ diêm lệ của cô Pammi. Bức tường được quét màu sơn xanh nhạt. Có rất nhiều bức hình của vô số các vị thần Nam Ấn xung quanh căn phòng. Khu vực ăn có những chỗ ngồi dưới sàn. Ở một góc có chiếc giường với một cây đàn tambura^[29] (trông giống như đàn sita). Một ông già ngồi ở đó. Tôi tự hỏi liệu có phải bố mẹ Ananya ăn chơi tới mức bày nhạc sống cho bữa tối không.

“Ngồi đi,” bố Ananya nói, trở tay vào xô pha.

Chúng tôi ngồi đối diện nhau, lần đầu tiên tôi đối mặt với bố Ananya. Tôi suy nghĩ rất lung củng nặn ra một chủ đề phù hợp. “Nhà chú đẹp thật đấy ạ,” tôi nói.

“Đẹp cái gì? Ở đây không có nước đâu,” ông nói và nhặt một tờ báo lên.

Tôi cúi gầm mặt, như thể xin lỗi về sự cố nước nôl ở Mylapore.

Ông mở tờ báo ra, che giữa mặt ông và mặt tôi. Tôi không biết liệu điều đó có phải là chủ tâm không. Tôi giữ yên lặng và quay sang người đàn ông với chiếc tambura. Tôi cười, nhưng ông ta không phản ứng gì. Căn nhà này có một vẻ im lặng kỳ quái. Một ngôi nhà của người Punjab sẽ chẳng bao giờ yên lặng như thế này kể cả khi người ta ngủ ban đêm.

Tôi nghiêng người lên phía trước để xem liệu rằng ông đang đọc báo hay đang tránh tôi. Ông đã mở trang xã luận của tờ Người Hindu. Ông đang đọc một bài bày tỏ quan điểm về việc AIADMK^[30] yêu cầu chính phủ điều tra bộ trưởng quốc phòng, người đã cách chức một vị chỉ huy hải quân. Đó là những thứ quá to tát. Chẳng ai trong gia đình tôi, nói đúng hơn, chẳng ai họ gần họ xa của tôi từng đọc những trang xã luận trên các tờ báo, chứ đừng nói tới những bài báo về AIADMK.

Bắt gặp tôi đang nhìn trộm, ông gầm gừ, “Gì thế?”

“Không ạ,” tôi nói. Tôi không biết tại sao mình lại cảm thấy tội lỗi đến thế.

Ông tiếp tục đọc trong vòng năm phút nữa. Tôi có cơ hội để cất lời lần nữa khi ông giở trang báo. “Không có ai ở nhà cả ạ, thưa ngài?”

“Họ đi đâu được chứ?”

“Cháu chẳng thấy ai cả.”

“Nấu ăn. Cậu không nghe tiếng máy xay thịt à?” ông nói.

Tôi không biết bình thường bố Ananya vẫn như thế này hay do hôm nay là một ngày rất bực mình. Có lẽ ông bực vì mình đang ở đây, tôi nghĩ.

“Cậu muốn uống nước không?” ông hỏi.

“Không, thưa ngài,” tôi nói.

“Tại sao? Sao cậu lại không muốn uống nước?”

Tôi chẳng biết trả lời thế nào ngoài việc nói rằng tôi cảm thấy sợ sệt và lạc lõng trong ngôi nhà này. “Vâng, cho cháu ít nước cũng được,” tôi nói.

“Radha,” ông gọi to. “Tanni!”

“Có phải đó là ông của Ananya không ạ?” tôi hỏi và trở về phía ông già.

“Không,” ông nói.

Tôi nhận ra rằng bố Ananya chỉ trả lời chính xác những gì được hỏi. “Ông ấy là ai ạ?” tôi hỏi chậm rãi.

“Đó là thầy giáo dạy nhạc camatic^[31] của Radha, ông ta đến gặp bà ấy. Nhưng bây giờ bà ấy đang bận bịu trong bếp nấu bữa cho cậu đấy. Làm gì được bây giờ chứ?”

Tôi gật đầu.

Mẹ Ananya bước vào phòng khách. Bà cầm chiếc khay có cốc nước và một đĩa đồ ăn vặt. Những thứ đồ ăn màu nâu hình xoắn ốc trông giống như rắn hóa thạch.

“Cháu chào cô,” tôi đứng dậy.

“Chào Krish,” bà nói.

“Cháu xin lỗi vì đã đến không đúng lúc,” tôi nói và nhìn vị thầy giáo.

“Không sao. Ananya đã mời cháu mà. Nó thường không hay hỏi tôi trước,” mẹ Ananya nói.

“Thưa cô, chúng ta có thể ra ngoài ăn được mà,” tôi nói.

“Không sao. Đồ ăn cũng sắp xong cả rồi,” bà nói và quay sang chồng mình. “Cho em nửa tiếng với thầy nhé.” Bà bước tới và chạm vào chân vị thầy. Vị thầy ban phúc cho bà. Bà cầm chiếc tambura và họ rời khỏi căn phòng.

“VẬY là Citibank đã phân cậu về Chennai à?” Lần đầu tiên ông cất lời gọi chuyện với tôi.

“Vâng, thưa ngài,” tôi nói. Ananya đã nói với ông việc ngân hàng chuyển tôi tới đây.

“Sao họ lại cử người Bắc Ấn tới đây nhỉ?”

“Cháu không biết, thưa ngài.”

“Lũ vô dụng chết tiệt,” ông lẩm bẩm và lại vùi mặt vào tờ báo.

Tôi hăng giọng và cuối cùng đã có đủ dũng khí để hỏi. “Ananya đâu ạ?”

Ông ngẩng lên vẻ bị sốc như thể tôi vừa hỏi ông giấu tạp chí khiêu dâm ở đâu vậy. “Nó đi tắm rồi. Nó sẽ trở lại sau buổi cầu nguyện tối.”

Tôi gật đầu. Ananya chẳng bao giờ cầu nguyện buổi tối ở Ahmedabad. Tôi nghe âm thanh từ phòng khác vọng lại. Nghe như những tiếng i ôi dài, như thể có ai đó đang bị siết cổ từ từ. Thấy tôi có vẻ bối rối, ông bèn ngẩng lên nhìn.

“Nhạc camatic đấy,” ông nói. “Cậu biết chứ?”

Tôi lắc đầu.

“Thế cậu biết gì?” ông hỏi và lại chúi mũi vào tờ Người Hindu mà chẳng thèm chờ tôi trả lời.

Trong tôi dấy lên thôi thúc được chạy khỏi căn nhà này. Mình đang làm cái gì trong căn nhà thần kinh này vậy? Tôi nghe tiếng bước chân bên ngoài.

“Em xin lỗi,” Ananya nói và bước vào.

Tôi quay lại nhìn cô. Tôi đang được gặp cô sau hai tháng. Cô mặc một bộ sari cotton màu kem có đường viền mỏng màu vàng. Cô có vẻ xinh đẹp hơn lần gần đây nhất tôi nhìn thấy. Tôi muốn vỗ lấy cô và đặt chiếc hôn nồng nàn nhất lên môi cô. Tất nhiên, khi mà ngài Swami khó tính nghiệp Hindu còn đang ngồi trước mặt tôi thì tình hình lại khác.

“Chào Ananya, rất vui được gặp lại em,” tôi chào cô như đồng nghiệp chào nhau ở chỗ làm. Tôi giữ tay sát người.

“Gì thế? Ôm em một cái nào,” cô nói và ông bố cuối cùng đã mất hứng thú với tở Người Hindu .

“Ngồi đây, Ananya,” ông nói và cẩn thận gập tờ báo lại như thể có khả năng ông sẽ đọc lại nó hằng ngày suốt phần đời còn lại của mình.

“Chào bố,” Ananya nói và hôn vào má bố cô. Tôi cảm thấy ghen tị. “Ồ, mẹ đang hát à?” cô nói khi nghe thấy tiếng kêu khóc của mẹ cô.

“Đúng thế đấy,” bố Ananya nói. “Con có biết đó là điệu ca dân gian nào không?”

Ananya nhắm mắt lại để lắng nghe. Trông cô rất xinh đẹp nhưng tôi phải nhìn đi chỗ khác bởi vì bố cô để mắt tới nhất cử nhất động của tôi.

“Đó là malhar, chắc chắn là malhar rồi,” cô nói. Ông gật đầu hài lòng.

“Có bao nhiêu điệu ca dân gian thế?” tôi hỏi, cố để len vào câu chuyện.

“Một nghìn, phải không bố?” Ananya nói.

“Ít nhất cỡ đó. Cậu không nghe nhạc camatic sao?” ông hỏi tôi.

“Không nhiều lắm ạ, nhưng loại này nghe có vẻ hay,” tôi nói. Tất nhiên, có vẻ không hay lắm nếu nói rằng cháu chẳng biết chú đang nói cái quái gì.

“Mẹ đã giành hai chức vô địch ở cuộc thi Tamil Sangam ở Kolkata khi bố còn làm việc ở đó,” Ananya nói, giọng tự hào.

“Nhưng bà ấy đã thôi hát kể từ khi chúng tôi chuyển đến Chennai,” ông nói và giơ tay lên trời.

“Tại sao ạ?” tôi hỏi.

“Có rất nhiều lý do,” Ananya nói và ra hiệu cho tôi thay đổi đề tài.

“Bác em đang ở đây à?” tôi hỏi.

“Vâng, bác Shobha đang ở trong bếp. Bác ấy là chị của bố.”

Tôi cầu mong bác Shobha không giống tính người em trai của bà. Sự im lặng trùm xuống căn phòng. Tôi nhặt một miếng snack lên ăn. Mỗi tiếng lạo xạo phát ra đều nghe thấy rõ ràng trong căn phòng này. Tôi phải giữ cho câu chuyện được tiếp tục. Hồi trước tôi đã từng đọc một cuốn sách về cách kết bạn. Nó nói rằng hãy quan tâm tới công việc người ta làm và hãy nhắc tên họ trong cuộc đối thoại.

“Vậ là ngài đã làm việc khắp Ấn Độ, ngài Swaminathan?” tôi ướm hỏi.

“Một vài nơi, cho tới khi tôi bị kẹt lại đây,” ông nói.

“Kẹt lại ư? Cháu tưởng ngài thích Chennai, quê hương của mình,” tôi nói.

Ông nhìn tôi khó chịu. Tôi băn khoăn không biết liệu có phải mình đã nói điều gì đó không phù hợp.

“Tôi đi gọi Shobha đây. Ăn tối sớm thôi,” ông nói và rời khỏi phòng. Tôi muốn hỏi Ananya về bố cô, nhưng tôi muốn ôm lấy cô trước.

“Đừng,” Ananya nói khi cảm nhận thấy ý định của tôi.

“Sao thế?”

“Đừng nhúc nhích. Giữ khoảng cách một mét nhé,” cô nói.

“Em điên à? Có ai ở đây đâu.”

“Không có ai ư? Mẹ em đang hát ở phòng bên đấy, trời ạ.”

“Đó mà là hát ư?”

“Im đi,” cô khúc khích cười. “Và theo em thì anh cũng nên học một chút nhạc camatic đi. Không, đừng lại, đừng đứng dậy khỏi ghế xô pha.” Cô gửi tôi một cái hôn gió và tôi ngồi thụt trở lại xô pha.

“Tháng này là tháng tòi tẹ của bố ở ngân hàng,” Ananya thì thào. “Bố đã lỡ cơ hội thăng chức. Đáng lẽ ông đã được làm giám đốc chi nhánh Ngân hàng Baroda của quận này, nhưng những mưu mô chính trị bản thủ đã diễn ra. Còn ông thì ghét chính trị.”

Tôi không đề cập đến vẻ quan tâm khi ông đọc bài báo về AIADMK.
“Em trai em đâu?”

“Nó đi ngủ rồi. Nó thường dậy sớm để học bài.”

Chúng tôi nghe tiếng bước chân.

“Hãy cẩn thận với bác Shobha nhé. Nói càng ít càng tốt,” cô nói.

“Sao lại thế?” tôi nói đúng lúc mẹ Ananya trở lại phòng khách. Bà và vị thầy giáo bước về phía cửa chính. Trông bà lộ vẻ thất vọng.

“Illa luyện tập?” thầy giáo lẩm bẩm khi mẹ Ananya nói với ông bằng tiếng Tamil. Thầy giáo lắc đầu và rời đi.

“Sao vậy ạ?” Ananya hỏi bà.

“Chẳng có gì. Bố và bác con đâu? Ăn thôi,” mẹ Ananya nói giọng nghiêm trọng.

Bố và bác của Ananya bước vào phòng khách. Họ mang nhiều đĩa thức ăn hơn số lượng tay họ mang được. Tôi đứng dậy để giúp. “Chào bác, để cháu cầm giúp vài thứ ạ!”

“Cậu rửa tay đi,” ông bảo tôi và chỉ cho tôi xuống bếp.

Chúng tôi ngồi xuống sàn chuẩn bị ăn bữa tối. Bố Ananya đưa tôi một miếng lá chuối. Tôi tự hỏi không biết phải ăn miếng lá chuối hay dùng nó để lau tay.

“Đặt nó xuống, nó dùng làm đĩa đấy,” Ananya thì thào.

“Radha,” bác Shobha vừa đánh giọng nói vừa trở xuống miếng lá chuối của bà. Có đốm bụi ở một bên.

“Ô, em xin lỗi, xin lỗi,” cô Radha nói và thay miếng lá đi. Chuyện này chẳng khác gì chuyện bác Shipra bới lỗi mẹ tôi. Dù nền văn hóa khác nhau đến đâu thì vẫn luôn có những người họ hàng thần kinh.

Tôi bắt chước Ananya xúc cơm, sambhar, những thứ rau trông ngộ ngộ và hai thứ bột màu nâu vào đĩa.

“Cái gì đây?” tôi hỏi.

“Thuốc súng đấy, thử đi,” cô nói.

Tôi ném thử. Nó giống như mặt cửa trộn với ớt vậy.

“Ngon không?”

Tôi gật đầu với Ananya. Mọi người lúc đầu giữ những đụn nhỏ gọn gàng các món trên tờ lá chuối. Chẳng bao lâu sau họ đã trộn nó thành một đồng sền sệt.

“Trộn nữa đi,” Ananya nói khi tôi cố bắt chước nhà vợ tương lai.

“Cậu là bạn học của Ananya à?” bà bác Shobha cất tiếng lần đầu tiên.

“Vâng, ở IIM ạ,” tôi nói.

“Sinh viên IIT à?”

Tôi gật đầu. Ananya đã bảo tôi rằng cái mác IIT của tôi là dải bạc lấp lánh duy nhất trong cái vị thế lờm khờm của tôi trước gia đình họ.

“Em họ của Sushila cũng học IIT đấy. Radha, tôi đã bảo cô rồi, phải không? Harish sống ở San Francisco ấy.”

“Khóa nào ạ?” tôi hỏi.

“Ở IIT Madras, không phải trường của cậu,” bác Shobha nói, bực mình vì bị chen ngang.

Tôi giữ yên lặng và nhìn rất nhiều các loại rau, cố gắng gọi tên chúng. Tôi chào lữ đạu và cái bắp.

“Bố mẹ Harish muốn nó lấy vợ rồi. Xem nakshatram cho Ananya chưa?” bác Shobha hỏi.

“Chưa, chưa ạ,” mẹ Ananya nói.

“Sao thế, Swami? Vợ cậu không muốn tìm một chàng rể tốt hay sao?”

Thật không thể tin được họ lại bàn bạc chuyện này ngay khi tôi đang ở đó. “Em đưa bát cơm cho anh với,” tôi nói, hy vọng lèo lái được câu chuyện sang hướng nào đó.

“Radha, em phải nghe lời Shobha. Chị ấy hiểu rõ nhất,” bố Ananya nói. Đàn ông Ấn Độ chẳng hề ngần ngại vả vào mặt vợ mình vì những người chị em của ông ta.

Mẹ Ananya gật đầu trong khi bác Shobha bắt đầu bài thuyết trình bằng tiếng Tamil. Bố mẹ Ananya cũng trả lời lại bằng tiếng Tamil. Thật khó chịu, như thể đang xem một bộ phim toàn tiếng địa phương chiếu trước mặt mình vậy.

Sau năm phút tôi nói. “Cháu xin phép ạ.”

“Gì thế?” bố Ananya nói.

“Các bác có thể nói tiếng Anh được không ạ? Cháu không theo được câu chuyện,” tôi nói.

Ananya nhìn tôi, sốc. Thôi cho em xin, mắt cô nói vậy.

“Thế thì học tiếng Tamil đi,” bố Ananya nói.

“Vâng, thưa ngài,” tôi nói vẻ ngoan ngoãn.

“Dù sao, chuyện này cũng không liên quan tới cậu,” ông thêm vào.

Tôi gật đầu. Tôi nghe rất nhiều tên các công ty công nghệ và tên của các cậu con trai. Tôi chỉ muốn hất tàu lá chuối của tôi vào mặt bà bác.

Tôi ra về khá sớm sau bữa tối. Ananya ra cùng để giúp tôi bắt xe. Cô cầm tay tôi khi chúng tôi bước trên đường phố vắng lặng.

“Anh không nói chuyện với em,” tôi nói và gỡ tay ra.

“Gì thế?” cô hỏi.

Chúng tôi đi qua một ngôi nhà gỗ có khu vườn trồng dứa.

“Mọi người đang bàn bạc về đám cưới của em còn gì. Nakshatram là cái quái gì thế?” tôi hỏi.

“Đó là lá số tử vi. Mọi người cứ viễn vông vậy ấy mà. Em sẽ chẳng cưới ai ngoại trừ anh.”

Cô cầm tay tôi lên hôn. Tôi lại rút tay về. Tôi vẫy một chiếc tuk tuk. Ananya sẽ phải mặc cả với anh ta bằng tiếng Tamil, nếu không tôi lại phải trả gấp đôi. “Làm sao anh chiếm được cảm tình của họ bây giờ. Điều đó hầu như là không thể. Ngồi với bố em cứ như là bị gọi lên phòng hiệu trưởng ấy.”

Ananya cười phá lên.

“Có gì buồn cười đâu?”

“Có một chút đấy. Thế còn mẹ em thì sao?”

“Từ hồi ở trường anh đã sợ những bức ảnh của bà chứ đừng nói là ngoài đời thật! Nhìn thấy bà anh đã đủ chết rồi.”

“Các bức ảnh của mẹ làm anh sợ sao?”

“Đúng thế, chính vì vậy anh chẳng bao giờ muốn làm tình ở phòng em. Cứ nhìn thấy ảnh mẹ em là anh lạnh cả xương sống rồi. Anh cứ tưởng tượng bà đang nói, ‘Cậu đang làm gì với con gái tôi đấy?’”

Ananya lại phá lên cười. “Nếu không phải chúng ta đang ở Mylapore thì em đã hôn anh rồi. Anh đáng yêu quá,” cô nói.

“Thôi nào, Ananya, kế hoạch của em là gì? Em sẽ nói chuyện với mẹ em chứ?”

“Mẹ đang bực mình. Ông thầy camatic đã từ chối dạy mẹ.”

“Tại sao chứ?”

“Em sẽ nói với anh sau.”

“Mai gặp nhau được không? Ra ngoài nhé,” tôi nói.

“Gặp em ở bãi biển Marina lúc sáu giờ nhé,” cô nói.

“Anh không thể đến lúc sáu giờ được. Ông sếp Bala cực kỳ sát sao của anh tám giờ mới về.”

“Em có nói là buổi tối đâu.”

“Sáu giờ sáng á?” Tôi nuốt cái ực.

Ananya đã quay sang anh tài xế.

“Nungambakkam, hai mươi rupi, không thêm blah, OK?” cô nói với anh ta.

Bình minh tuyệt đẹp ở bãi biển Marina đã bù đắp cho việc bị gọi điện đánh thức lúc năm giờ sáng. Mới sáng sớm hàng trăm người đã tản bộ trên bờ biển dài hàng dặm.

“Anh có biết đây là bãi biển thành phố dài nhất châu Á không?” Ananya hỏi ngay khi gặp tôi ở tòa nhà sở cảnh sát.

“Em đã bảo anh rồi,” tôi nói.

“Sao anh mặc đồ tề chỉnh thế?”

“Anh sẽ tới chỗ làm luôn. Nhân viên tập sự phải đến đó lúc bảy giờ rưỡi,” tôi nói và tháo giày, xắn quần lên để đi dạo trên bãi biển.

“Để làm gì?”

“Để nhin nợ ông sếp, để nếu em làm tốt thì ông ấy sẽ thăng cho em lên cấp nhin nợ mới. Chào mừng đến với cuộc sống công sở,” tôi nói.

“Em thì chưa phải đối mặt với chuyện đó. Em phải bán hàng nghìn chai tương cà chua mỗi tuần. Em đang hụt so với chỉ tiêu nhiều quá.”

“Em phải chai mặt và tương mạnh vào,” tôi nói.

“Buồn cười đấy,” cô nói và đấm tôi. Ananya nhìn thấy một người đàn ông cùng chiếc xe đạp. Ông ta mang theo một rổ đầy idli^[32]. “Ăn sáng nhé?” Cô rú.

“Không có nướng sao?”

“Đừng có phàn nàn,” cô nói. Chúng tôi lấy bốn chiếc idli và ngồi trên một chiếc ghế dài quay ra phía biển. Cô nói về mẹ cô. “Thầy dạy nhạc không nhận mẹ. Ông ấy cảm thấy bà chơi chưa đủ hay.”

“Nhưng chẳng phải bà rất giỏi sao?” tôi hỏi, mặc dù từ những tiếng khóc the thé nghe được tối qua thì tôi không dám chắc lắm.

“Mẹ chưa đủ giỏi theo các tiêu chuẩn Chennai. Bố hồi trước làm ở các thành phố bên ngoài Tamil Nadu. Mẹ đã trở thành một ngôi sao trong cộng đồng người Tamil ở đó. Ở đây, bà chỉ thường thường thôi. Nhạc camatic ở Chennai ở một đẳng cấp khác.”

Tôi gật đầu làm như mình hiểu.

“Bố mẹ em đã rất hăm hở khi tới Chennai. Nhưng giờ đây bố đã mất cơ hội thăng chức. Những người họ hàng phiền phức cứ tới nhà suốt. Trong hoàn cảnh này mà con gái của họ muốn đem một anh chàng Punjab chứ không phải Brahmin, không phải Tamil về ra mắt họ thì tất nhiên là họ sẽ phát điên lên thôi. Chúng mình phải kiên nhẫn. Em cũng yêu họ, Krish ạ,” cô nói và dừng lại để thở.

Một cơn gió nhẹ thổi vào mặt chúng tôi. Cô ngả đầu vào vai trái tôi. Tôi vuốt tóc cô. Mặt trời trời lên ở vịnh Bengal, đầu tiên màu gần như đỏ, rồi sau biến thành màu da cam ấm hơn. Tôi vòng tay quanh người Ananya. Với chiếc cà vạt và chiếc quần công sở, tôi trông giống như một anh chàng nhân viên tiếp thị không có chỗ nào để đưa bạn gái đi hẹn hò.

“Chỉ có một cách duy nhất để anh có thể đến nhà em thường xuyên,” Ananya nói sau khi nhìn đường chân trời một phút.

“Là gì?”

“Ôn cho em trai em vào IIT. Họ sẽ chấp nhận mọi điều vì chuyện đó,” cô nói.

Tôi buông cô ra và ngồi thẳng lên. “Em điên hay sao thế? Anh ôn thi vào IIT tám năm trước rồi. Anh không thể dạy thẳng bé được.”

“Em chắc chắn anh có thể xem lại sách vở và giúp được nó. Bố mẹ em sẽ phải dễ chịu hơn với anh. Chỉ tới khi đó em mới có thể yêu cầu họ xem xét chấp nhận anh một cách chính thức.”

Tôi nhúng chiếc idli của mình vào chutney dứa và ăn. Tôi nhớ món bánh parantha nóng của mẹ vào bữa sáng.

“Anh có yêu em không?” Cô lau chutney dính trên môi tôi.

Tôi hôn cô. Tôi đang hôn cô sau hai tháng. Suốt một phút tôi vẫn không buông cô ra. Nói thế nào thì nói, tôi ôn lại môn hóa ở IIT cũng là vì cái cảm giác này đây.

“Nào!” Một giọng khàn khàn gào lên đằng sau chúng tôi.

Tôi quay người lại. Một cảnh sát người Tamil bụng phệ, trông giống đầu gấu hơn là cảnh sát, đang bước nhanh về phía chúng tôi. “Cái gì thế này?” anh ta nói và phang dùi cui xuống ghế. Cả hai chúng tôi bật dậy. Ananya núp sau lưng tôi.

“Ôi, chết tiệt,” cô nói. “Tìm cách thoát khỏi anh ta thôi.”

Viên cảnh sát gào lên với tôi bằng tiếng Tamil. Bất lực, tôi bảo Ananya phiên dịch.

“Anh ta muốn đưa chúng ta tới đồn cảnh sát. Anh ta nói sao chúng ta dám to gan lớn mật làm những trò này ngay bên ngoài sở cảnh sát.”

“Ai bảo sở cảnh sát lại đối diện bãi biển chứ?” tôi hỏi.

“Hãy im đi và nhè tiền cho anh ta,” cô thì thào.

Tôi rút ví ra và lấy hai mươi rupi.

“Không gì đó không gì đó...” Viên cảnh sát tiếp tục la hét và túm lấy tay tôi.

Tôi lấy ra một đồng năm mươi. Anh ta nhìn tôi rồi nhìn Ananya. “Cảnh cáo đấy nhé,” anh ta vừa nói vừa cầm lấy đồng tiền.

Ananya phá lên cười sau khi viên cảnh sát rời chúng tôi đi.

“Không có gì buồn cười đâu,” tôi nói, đi lại giày và bỏ quần xuống. “Gặp nhau ở khu tập thể chỗ anh nhé?”

“Để sau đi. Ngày nào em cũng phải rời Chennai, mà về cũng muộn nữa,” cô nói.

“Thế cuối tuần vậy?”

“Em sẽ cố,” cô nói. “Anh cho em ăn gà nhé? Em thèm những món không phải đồ chay đến phát điên rồi. Và cả bia nữa.”

“OK,” tôi hứa. Tòa nhà của tôi có lụt chỉ được ăn chay, nhưng nếu tôi mang những đồ đã làm sẵn từ ngoài vào chắc họ cũng chẳng biết được.

Chúng tôi ngồi trong xe tuk tuk của mỗi đứa. Cô nói với tôi từ cửa sổ bên hông xe. “Và em sẽ nói chuyện với bố mẹ em về việc dạy thêm. Tuần hai buổi lúc năm giờ nhé?”

“Năm giờ sáng á? Sao mọi người ở thành phố này lại háo hức dậy sớm đến thế chứ?”

“Đó là lúc mọi người phải đi dạy thêm,” cô nói và phóng đi.

* * *

Tôi phải đợi hai tuần khốn khổ ở Chennai, cuối cùng Ananya mới quyết định tới thăm tôi ở khu tập thể để ăn trưa vào một ngày thứ Bảy. Một cuối tuần nọ mẹ Ananya ốm và cô phải nấu ăn cho cả gia đình, theo sau là một bài ca của mẹ cô. Món ăn không được như ý, vì kinh nghiệm nấu nướng của Ananya chỉ giới hạn trong việc làm Maggi trong phòng tôi và làm bánh nướng bằng một chiếc bàn là (đúng thế, làm được đấy). Tiếp theo là một bài ca nữa từ bà bác Shobha dành cho mẹ Ananya vì đã không dạy dỗ con gái cho tới nơi tới chốn. Những chê trách đó thấm thấu xuống cả Ananya, thế là cô phải đưa bà bác Shobha đi mua sắm trang sức và sari vào cuối tuần tiếp theo.

Trong khi đó, tôi đã tới Brilliant Tutorials và mua quyển hướng dẫn ôn thi vào IIT. Tôi không thể tin những tài liệu đó lại khó nhận đến thế. Lý do duy nhất khiến tôi gắng học chúng hồi xưa là để không bị những cuộc cãi vã của bố mẹ tôi làm phân tán. Tôi ôn lại hóa học để chuẩn bị cho bài giảng đầu tiên.

Tôi cũng tới chỗ chú hàng xóm Sardar để tìm hiểu cách tốt nhất kiếm được gà và bia.

“Có ai đến thế? Người bạn Punjab của cháu à?” ông hỏi.

“Đồng nghiệp ạ,” tôi nói, để ông không đến.

“Cháu cẩn thận lúc mang lên thang máy nhé,” ông nói.

Được ông mách nước, tôi tới Delhi Dhabha ở Nungambakkam, cách nhà tôi không đến một cây số. Tôi bọc gói gà tandoori ba lần để mùi không bay ra ngoài. Tôi tới một cửa hàng bia rượu được chính phủ cấp phép, họ có làm rầy rà một chút vì tuổi của tôi. “Cậu qua hai lăm chưa?”

“Chưa, nhưng sắp rồi,” tôi nói.

“Thế thì chúng tôi không thể bán cho cậu được,” người bán hàng nói.

“Kể cả khi tôi trả thêm mười rupi mỗi chai ư?”

Thật đáng kinh ngạc khi thấy tiền bạc có thể coi như luật lệ ở đất nước này đến vậy. Người bán hàng gói ba cái chai bằng một tờ giấy nâu, rồi tôi đặt chúng vào trong một túi nhựa, như vậy người ta sẽ không thể hình dung ra hình dạng.

“Có gì trong đấy đấy?” người giữ thang máy hỏi khi tôi đặt cái túi xuống sàn, những cái chai tạo ra âm thanh rất rõ.

“Nước chanh ạ,” tôi nói.

“Cậu nên uống nước dừa ấy,” người giữ thang máy nói.

Tôi gạt đầu và tiến về căn hộ của mình. Ramanujan thấy tôi đặt những chiếc chai vào trong tủ lạnh. “Gì thế?” Anh ta mặc lungi và thân trên chẳng có gì ngoại trừ một sợi chỉ quấn quanh vai.

“Bia,” tôi nói.

“Anh bạn, cậu không thể mang đồ uống có cồn vào trong tòa nhà này được,” anh ta nói.

“Bạn gái tôi sắp đến chơi. Cô ấy thích uống bia,” tôi nói.

“Cậu có bạn gái ư?” Ramanujan hỏi lại cứ như thể tôi có mười bà vợ vậy. Chẳng ai trong số những anh chàng đang ở cùng tôi có bạn gái cả. Họ đều là những người có bằng cấp, những anh chàng Tamil làm việc cho Citibank được trả hậu hĩ sắp sửa được bố mẹ đưa ra đầu giá.

“Đúng vậy, từ hồi đại học,” tôi nói.

Những người bạn ở cùng đã vào phòng khách. Chẳng ai trong bọn họ mặc áo cả. Tôi đóng cánh cửa tủ lạnh để tránh đẩy câu chuyện về thứ đồ uống đó đi xa hơn.

“Cô ấy tới thăm Chennai ư?” Sendil hỏi.

“Cô ấy sẽ tới ở đây sao? Cô ấy không thể ở lại đây được,” Appalingam nói.

“Cô ấy sống ở Chennai,” tôi nói.

Mấy anh chàng đó nhìn nhau như thể ai sẽ là người hỏi câu hỏi treo chuông cổ mèo.

“Người Tamil à?” Ramanujan hỏi.

“Ừ,” tôi nói, “Tamil Brahmin.” Tôi thêm vào hai từ cuối để họ đón sốc cùng lúc.

“Chà!” cả bọn đồng thanh.

“Cô ấy uống bia à?” Ramanujan hỏi.

“Ừ,” tôi nói và đổ gà ra một chiếc bát.

“Lại còn ăn gà nữa? Người Brahmin kiểu gì thế?” Sendil nói. “Và anh bạn này, đừng đưa người không ăn chay vào ngôi nhà này đây.”

“Đây cũng là nhà tôi mà,” tôi nói.

“Nhưng luật là luật,” cậu ta nói.

Người ở thành phố này thích các luật lệ, nói đúng hơn là thích tuân theo các luật lệ. Trừ phi bạn là cảnh sát hay người bán rượu hay tài xế tuk tuk.

“Thôi kệ đi, Sendil,” Ramanujan nói.

“Cảm ơn,” tôi nói và đặt chỗ gà vào trong tủ lạnh. “Các cậu ơi, lúc cô ấy đến phiền các cậu mặc áo vào hộ nhé.”

Ananya tới chỗ tôi lúc hai giờ. Tôi lịch sự mời cô vào phòng khách. Các bạn cùng nhà của tôi ném về phía nhau những cái nhìn ngại ngùng khi cô chào hỏi bọn họ. Sendil nói chuyện với cô bằng tiếng Tamil. Người Tamil thích chọc tức những người không nói tiếng Tamil bằng cách chỉ nói chuyện với nhau bằng tiếng Tamil trước mặt họ. Đây chỉ là sự nổi loạn âm thầm duy

nhất trong tính cách kiềm chế, nhu thuận của họ. Cuối cùng, khi cô vào phòng riêng của tôi, tôi ôm chầm lấy cô từ đằng sau.

“Chúng mình ăn trước nhé? Em không được ăn gà cả tháng rồi.”

“Anh không được làm tình trong bốn tháng rồi,” tôi nói, nhưng cô đã bước tới và mở tủ lạnh.

“Anh có cả bia nữa. Tuyệt quá!” Cô tán thưởng và rút ra một chai. Cô mời các bạn cùng nhà tôi; họ từ chối. Chúng tôi đưa thức ăn và bia vào phòng ngủ của tôi. Tôi không muốn các bạn mình bên ngoài phải chứng kiến tội lỗi khi chúng tôi xử lý hết một con gà và hai chai bia.

“Còn giờ là món tráng miệng,” tôi nói và tới gần cô.

“Nếu em ợ, đừng hết yêu em nhé,” cô nói và môi cô kề gần tới môi tôi.

Tôi ợ. Cô phát tôi. Chúng tôi hôn và hôn và hôn nhiều nữa. Chúng tôi làm tình cuồng nhiệt, không phải chỉ vì sau một thời gian dài, mà còn bởi vì lần đầu tiên chúng tôi làm điều đó ở cái thành phố cao ngạo này.

“Ngài Citibank ời, có lỡ tàu xe gì đâu. Lần sau chậm hơn, nhẹ nhàng hơn nhé,” Ananya nói khi chúng tôi nằm ngửa ra. Tôi thở dài, bước vào trạng thái mơ hồ. Ramanujan chơi nhạc Tamil bên ngoài phòng.

“Sao, nói gì đi chứ? Đàn ông chỉ thích làm tình thôi,” cô nói và đá chân tôi.

“Đúng thế, chính vì thế mà anh đã đồng ý dạy em trai em lúc năm giờ sáng. Em muốn xem vở hóa học của anh không?” Tôi ngồi dậy, mặc quần áo và lôi những bài giảng từ ngăn kéo ra.

“Đêm qua anh đọc lại suốt bốn tiếng đấy,” tôi nói.

“Đáng yêu quá,” cô nói và bước tới hôn lên má tôi. “Đừng lo. Bố mẹ em sẽ sớm biết anh tuyệt đến chừng nào thôi. Và rồi họ sẽ yêu anh như em yêu anh vậy.”

“Họ sẽ ngủ với anh chứ?” Tôi nằm xuống bên cạnh cô.

Cô huých cùi tay vào bụng tôi.

“Đau đấy,” tôi nói.

“Tốt.” Cô nhìn vào mắt tôi. Ánh mắt cô trở nên dịu dàng. “Em biết dạy thêm rất vất vả. Bố mẹ em là những người kỳ quặc. Anh đừng bỏ cuộc nhé?”

“Anh sẽ không bỏ cuộc.” Tôi vuốt tóc cô.

“Hay thật đấy, gần gũi như thế này còn tuyệt hơn cả làm tình nhỉ?”

“Anh không chắc,” tôi nói và với tay ra để chinh phạt to hơn.

“Nhà em chẳng bao giờ nói chuyện. Ở nhà bố mẹ em năm thì mười họa mới mở lời. Mọi người nói chuyện về thời sự, về thức ăn, về thời tiết. Nhưng chẳng bao giờ tâm sự về cảm nghĩ của mình. Em chỉ có thể tâm sự với anh thôi,” cô nói.

Tôi im lặng. Cô ngồi dậy để mặc quần áo. Cô nhặt những chiếc gối từ dưới sàn lên và đặt lại trên giường. Tôi kéo tay cô ngồi xuống lại với tôi.

“Sao anh không rủ em bỏ trốn với anh?” cô hỏi.

“Em muốn anh làm thế à? Nếu anh rủ em bỏ trốn thì sao?”

”Em sẽ chẳng biết phải làm gì nữa. Em không muốn làm tổn thương họ. Em đã làm thế, bằng cách chọn bạn trai người Punjab, nhưng em nghĩ chúng ta có thể thuyết phục được họ. Em muốn họ mỉm cười vào ngày cưới của em. Em đã tưởng tượng về ngày cưới của mình như thế kể từ khi em còn bé. Còn anh thì sao?”

Tôi suy nghĩ một phút. “Anh không muốn trốn đâu,” tôi nói.

“Tại sao chứ?”

“Như thế thì quá dễ dàng. Và nó không phục vụ cho mục đích lớn lao hơn.”

Ananya bước ra khỏi giường và mang lại những thứ đồ ăn còn thừa. Cô nhặt ăn những mẩu vụn thịt gà trong khi chúng tôi nói chuyện. “Mục đích lớn lao hơn ư?”

“Đúng vậy, chính những sự phân biệt và chia rẽ ngu ngốc đó là nguyên nhân làm cho đất nước chúng ta trì trệ đến vậy. Là người Tamil trước, sau đó

mới là người Ấn Độ. Người Punjab trước, rồi mới là người Ấn Độ. Chuyện này phải kết thúc.”

Ananya nhìn tôi. “Tiếp tục đi,” cô vỗ về vẻ tinh nghịch.

Tôi tiếp tục, “Quốc ca, đồng tiền chung quốc gia, các đội tuyển quốc gia, vậy mà, con cháu của chúng ta vẫn không được cưới người ngoài bang mình. Sao sự hà khắc này có thể là điều tốt cho đất nước chúng ta được chứ?”

Ananya mỉm cười. “Đây là gà, bia hay sex? Cái gì đã nạp năng lượng cho anh nhiều đến vậy? Hãy nhìn em và nói rằng đó là do sex đi. Nào, nói đi,” cô nói.

“Anh nghiêm túc đấy, Ananya. Chuyện ngớ ngẩn đó phải kết thúc thôi.”

“Và làm thế nào chúng ta kết thúc được nó đây?”

“Hãy nghĩ về con cái chúng ta.”

”Em đã nghĩ rồi, một vài lần. Em muốn chúng có khuôn mặt của em. Chỉ đôi mắt là của anh thôi,” cô nói.

“Không phải cái đó, hãy nghĩ về điều này - chúng sẽ không phải là người Tamil hay người Punjab. Chúng sẽ là người Ấn Độ. Chúng sẽ vượt lên trên những thứ vớ vẩn này. Nếu thanh niên nào cũng kết hôn với người không thuộc cộng đồng của họ, đó sẽ là một điều tốt cho đất nước. Đó chính là mục đích lớn lao hơn.”

“Ô, vậy ra lý do anh ngủ với em là muốn tốt cho đất nước này,” cô nói.

“Ở một khía cạnh nào đó thì đúng là như vậy.” Tôi cười bẽn lễn.

Cô lấy một chiếc gối và đập vào đầu tôi. Và sau đó, vì đất nước, chúng tôi lại làm tình tiếp.

“Mở cửa ra, Krish,” giọng lo lắng của Ramanujan cùng những tiếng đập cửa lớn đã đánh thức tôi dậy.

Ananya đang ngủ kế bên tôi, đầu tôi vẫn nhức do uống bia. Ramanujan vẫn tiếp tục đập cửa.

“Gì thế?” Tôi mở cửa.

“Tôi đã gõ cửa năm phút rồi đấy,” Ramanujan nói. “Ra ngoài đi, chủ nhà tới kia kìa.”

“Chủ nhà?”

“Đúng vậy, hãy cư xử đàng hoàng với ông ấy. Đây là nhà trọ cuối cùng ở Nungambakkam đấy. Tôi không muốn bị đuổi ra ngoài đâu.”

“Chuyện gì đã xảy ra vậy?” tôi hỏi.

“Cứ ra đi đã.”

Tôi đóng cửa và mặc nốt quần áo vào.

“Ananya,” tôi nói.

“Anh yêu, em buồn ngủ,” cô nói, cố kéo tôi trở lại giường.

“Ông chủ nhà đang ở đây,” tôi nói.

Cô không phản ứng cho dù tôi lắc người cô như điên.

“Bố em đang ở bên ngoài đấy,” tôi nói.

Cô ngồi bật dậy trên giường. “Gì cơ ạ?”

“Ra ngoài đi. Ông chủ nhà anh đang ở đây,” tôi nói.

Tôi tới phòng khách. Hội bạn cùng nhà đã ngồi ở bàn ăn. Ông Punnu, ông chủ nhà sáu mươi tuổi của chúng tôi, bệ vệ ngồi ở chiếc ghế lớn nhất. Khuôn mặt ông ta có vẻ ảo não thường trực.

Tôi ngồi cạnh ông ta. Không ai nói gì.

“Chào mọi người,” Ananya bước ra sau năm phút. “Có ai muốn uống trà không? Tôi sẽ pha trà.” Cô bắt đầu bước về phía bếp.

“Ananya, gặp em sau nhé,” tôi nói.

Ananya nhìn tôi, sốc. Đến lúc ngồi ở bàn ăn cô đã điều chỉnh về trạng thái bình thường.

“Em về đây.” Cô cầm chiếc túi của mình lên.

Ông Punnu đứng dậy sau khi Ananya đã rời khỏi ngôi nhà. Ông ta khịt mũi đánh hơi như điên. Ông ta liếc nhìn về phía phòng tôi. “Gà à?” Ông ta nhăn mặt.

Tôi không trả lời. Những chai bia nằm trên chiếc bàn phòng ngủ.

“Con gái à?” ông ta nói.

“Cô ấy làm cho HLL,” tôi nói, chẳng hiểu tại sao mình lại lôi tên tuổi công ty cô ra làm gì.

“Gà, bia, bạn gái - chuyện gì đang xảy ra ở đây vậy?” ông ta nói.

Vui thú, tôi muốn nói vậy nhưng thôi. Dù sao đàn ông cũng sống vì ba thứ đó mà.

Tất cả mọi người yên lặng. Tôi tự hỏi kẻ nào đã bép xép. Những anh chàng cùng nhà với tôi không phải kiểu để làm bạn, nhưng dù sao tôi cũng không nghĩ họ lại đểu như vậy. Có lẽ người gác cửa đã làm điều đó.

“Tôi không nghĩ các cậu lại làm ra những điều này,” Punnu nói bằng giọng đặc Tamil.

“Đó là lỗi của cháu. Cháu đã mang gà và bia tới cho bạn gái cháu,” tôi nói.

”Bạn gái ư?” ông Punnu nói cứ như thể tôi nói thuần bằng tiếng Phạn.

“Cô ấy là bạn học của cháu. Một cô gái tốt,” tôi nói.

Ông Punnu có vẻ chẳng thấy ấn tượng gì.

“Cô ấy là người Tamil Brahmin,” tôi nói.

“Còn cậu?”

“Người Punjab,” tôi nói và đầu tự động cúi thấp xuống một chút.

“Sao có thể là một cô gái tốt nếu như cô ta bám theo cậu chứ?” ông Punnu hỏi.

Ông ta nói có điểm đúng. Tôi quyết định thay đổi đề tài. “Ông Punnu, đây không phải là ký túc xá trường học. Chúng tôi đều là những người đi làm và chúng tôi có làm gì thì cũng là ở nhà mình...”

Ông Punnu giáng năm đấm xuống mặt bàn. “Đây là nhà tôi,” ông rạch ròi.

“Vâng, nhưng ông đã cho chúng tôi thuê. Đúng lý ra, chúng tôi có quyền không để ông vào trong căn nhà thuộc sở hữu của chúng tôi.”

Ông Punnu lộ vẻ kinh ngạc. Ramanujan phải cứu vãn tình thế. “Cậu ấy không biết đâu, ông Punnu. Cậu ấy mới tới đây. Đáng lẽ chúng tôi nên nói với cậu ấy đây là tòa nhà ăn chay và không được dùng đồ uống có cồn.”

“Một giọt cũng không được,” ông Punnu nói. “Cả đời tôi còn chưa từng động vào nó.”

Ông Punnu trông có vẻ như người chưa từng động vào rượu hoặc phụ nữ, nhưng rất cần làm những việc đó.

“Xin lỗi đi,” Ramanujan bảo tôi.

Tôi liếc nhìn xung quanh. Dân Tamil vây xung quanh tôi như phiến quân. Những con hổ giải phóng Tamil. Tôi không có lựa chọn. “Tôi xin lỗi,” tôi nói.

“Kể từ giờ không được đưa con gái vào nữa,” ông Punnu lắc lắc ngón tay.

“Thế còn bia và gà?” tôi nói.

“Cái đó thì từ trước đã cấm rồi mà,” Sendil nói.

Tất cả mọi người xung quanh tôi gật đầu như thể mơ hồ cảm thấy ấm áp vì đã có những luật lệ được thiết lập để dạy họ cách sống cuộc sống của mình.

Tôi băn khoăn không biết lần sau sẽ phải đưa Ananya về đâu.

“Em giỏi hóa học. Em cần giúp môn vật lý,” Manjunath, một sách tương lai và là em trai Ananya, nói bằng năng lượng của một con gà trống. Lòng mày của cậu nhướng lên hạ xuống trong khi nói, đồng điệu với ba nếp nhăn trên trán.

Tôi đã đến dạy buổi đầu tiên. Ananya đã đi Madurai từ đêm trước đó vì một phi vụ bán hàng dài cả tuần. Dậy sớm làm tôi đau đầu. Mẹ Ananya đã mang cà phê đến phòng Manju. Cũng không tác dụng gì.

Việc tôi chỉ mới ôn lại môn hóa thôi cũng vậy.

“Dù sao thì cũng ôn lại xem sao,” tôi nói và mở sách ra.

“Hydrocarbon à?” cậu nói khi nhìn thấy cuốn sách của tôi. “Em đã làm ba lần rồi.”

Tôi ra một bài tập và cậu giải xong trong vòng hai phút. Tôi cho một bài khó hơn, và cậu giải trong cùng thời gian đó. Một cuốn băng được bật ở phòng bên cạnh. Nghe như dàn hợp xướng của những người phụ nữ đang hành quân đi nhập ngũ vậy.

“M.S. Subbulakshmi ¹³³,” Manju nói khi nhận ra vẻ lo lắng của tôi. “Nhạc để cầu nguyện ạ.”

Tôi lật đầu và lật giở cuốn sách Hóa học để tìm một bài tập đủ khó cho gã Einstein bé nhỏ này.

“Nhà Tamil nào cũng bật nó vào buổi sáng,” cậu nói.

Tôi tự hỏi liệu Ananya có bật băng đó mỗi sáng ở nhà chúng tôi sau khi cưới nhau không. Mẹ tôi có thể sẽ gặp chấn thương tâm lý nghiêm trọng với âm thanh đó. Càng lúc tiếng cầu nguyện càng lớn hơn.

“Trường IIT như thế nào ạ?” cậu hỏi.

Tôi nói với cậu về ngôi trường trước kia của tôi, loại bỏ bớt tất cả những phần cay đắng đã xảy ra trong cuộc đời mình.

“Em muốn vào ngành hàng không,” Manju nói. Hồi bằng tuổi cậu, tôi còn không biết đến từ đó nữa kia.

Sau khoảng chừng một tiếng thì cậu rút sách Vật lý ra. Cậu đưa ra cho tôi một bài tập và tôi bảo cần có thời gian để giải. Cậu gật đầu và đọc chương tiếp theo. Người đi dạy đang được dạy. Tôi dành phần còn lại của giờ học học Vật lý từ Manju. Tôi đứng dậy đi về. Tôi tới phòng khách, ở đó bố Ananya đang chậm rãi ân ái với tờ Người Hindu. Ananya đã dặn tôi rằng hãy dành thời gian với bố cô càng nhiều càng tốt. Tôi đợi mười phút để ông đọc xong bài báo.

“Gì thế?”

“Không có gì ạ,” tôi nói. “Cháu xong bài giảng rồi.”

“Tốt,” ông nói và giở trang báo khác.

“Ở ngân hàng thế nào ạ, thưa chú?”

Ông liếc nhìn lên khỏi tờ báo, ngạc nhiên. “Ngân hàng nào?”

“Ngân hàng của chú ạ.” Tôi hăng giọng. “Công việc của chú thế nào ạ?”

“Gì thế?” ông nói, bí thế bởi sự ngu ngốc của câu hỏi. “Công việc thì có gì chứ? Công việc nào chả thế.”

“Vâng, đúng thế ạ,” tôi nói.

Tôi đứng đó thêm năm phút nữa, chẳng biết nên làm gì. Tôi không đấu lại được với tờ Người Hindu, và mỗi ngày lại có một tờ mới được đưa đến.

“Cháu đi về đây chú ạ,” tôi nói.

“OK,” ông nói.

Tôi ra đến cửa thì ông gọi, “Ăn sáng nhé?”

“Cháu sẽ ăn ở cơ quan.”

“Cơ quan cậu ở đâu?”

“Anna Salai ạ,” tôi nói.

“Tôi đi qua chỗ đó đấy. Tôi sẽ đi lúc tám rưỡi. Tôi sẽ đưa cậu tới đó,” ông nói.

Tôi nhận thấy tám rưỡi đồng nghĩa với việc tới muộn một tiếng so với ông sếp của tôi. Như thế không ổn với tôi. Nhưng chuyến đi nhờ xe cũng có nghĩa rằng tôi có thể ở trong căn nhà này thêm hai tiếng nữa và ở riêng trong chiếc xe cùng với ông bố vợ tương lai của mình.

“Như thế tốt quá ạ. Cậu cũng phải tới cơ quan tầm đó,” tôi nói.

“Tốt,” ông nói và trở lại với tờ báo.

Chúng tôi ngồi ăn sáng lúc bảy rưỡi. Bố Ananya tới phòng thờ để cầu nguyện và quay trở lại với ba dải sọc màu xám trên trán theo phong tục. Tôi băn khoăn không biết có nên cầu nguyện cùng hay không, nhưng không chắc sẽ phải giải thích ra sao về việc đi làm muộn cùng ba vệt sọc.

Bữa sáng có idli, và mẹ Ananya đã để đến năm chục chiếc trước mặt chúng tôi. Chúng tôi ăn lặng lẽ. Ananya cũng đã nói với tôi rằng họ chẳng mấy khi mở lời. Cách tốt nhất để hòa hợp là đừng bao giờ nói.

“Thêm chutney nhé?” Câu hỏi của mẹ Ananya (cùng với cái lắc đầu của tôi) là cuộc đàm thoại có chiều sâu duy nhất của chúng tôi trong bữa ăn.

Bố Ananya lúi chiếc Fiat ra khỏi ga ra. Ông ngoái ra nhìn tôi vài lần. Tôi không chắc liệu ông muốn tránh hay muốn tông cho tôi một cú trực diện.

“Vào đi,” ông nói. Tôi vòng qua bên kia xe để ngồi bên cạnh ông. Việc ngồi cùng xe với bố bạn gái gợi lại cho tôi những ký ức đau thương. Tôi hít vài hơi sâu. Đây không phải tình huống đó, hãy bình tĩnh đi, tôi tự nhủ mình vài lần.

Ông lái xe với tốc độ khoảng mười cây số một giờ, và tôi tự nhủ không biết phải giải trình thế nào với sếp vì đã không đến văn phòng từ hai tiếng trước. Xe tuk tuk, xe máy và thậm chí cả những loại xe dùng sức người như xích lô cũng có thể vượt được chúng tôi.

Tôi muốn nói chuyện nhưng không thể nghĩ được bất kỳ chủ đề nào mà không gây ra rắc rối. Tôi mở chiếc cặp đi làm có in dòng chữ đáng nghi hoặc “Citi không bao giờ ngủ” và lấy các bản báo cáo nghiên cứu của mình

ra đọc. Tuần qua cổ phiếu dot com^[34] đã giảm hai mươi lăm phần trăm. Các nhà phân tích từng dự đoán rằng các cổ phiếu này sẽ tăng gấp ba giá trị mỗi giờ thì nay lại tuyên bố rằng thị trường đã đi vào chế độ tự chinh định. Tự chinh định - thuật ngữ nghe rất thông minh và đã khéo léo lấy bớt đi một phần đau đớn của những người vừa đánh mất đi khoản tiền tiết kiệm của cả đời mình. Nó cũng làm bạn trở nên ngu ngốc nếu bạn hỏi tại sao thị trường lại không tự chinh định sớm hơn? Hoặc theo cách cơ bản hơn, tự chinh định là cái chết tiệt gì cơ chứ?

Có hai khách hàng, mỗi người đã mất một triệu rupi, sẽ đến gặp tôi hôm nay. Với tấm bằng IIMA của mình, tôi phải cần tới phép thần thông mới làm cho những khoản lỗ đó biến mất được.

Chiếc xe dừng lại gần một cột đèn giao thông.

“Cậu viết những báo cáo đó à?” ông hỏi.

Tôi lắc đầu. “Là nhóm nghiên cứu ạ,” tôi nói.

“Thế ở ngân hàng cậu làm gì?” Có vẻ ông đang thích dùng câu hỏi tu từ.

“Phòng chăm sóc khách hàng ạ,” tôi nói, không chắc những gì mình làm có phải là chăm sóc không. Bảo người ta đưa tiền của họ cho mình rồi bòn rút từ đó không phải là chăm sóc.

“Cậu có biết cách viết các báo cáo đó không?” ông hỏi.

Những chiếc xe sau chúng tôi bắt đầu bấm còi. Chiếc Fiat không khởi động ngay lập tức được. Ông thử hai lần trong tuyệt vọng.

“Không gì đó chất lượng dịch vụ,” ông chửi thề với chiếc xe trong khi kéo bướm gió. Tôi để những bản báo cáo lại bên trong và sẵn sàng đẩy chiếc xe. Thật may, đến lần thứ ba thì xe khởi động được.

“Cháu viết được, sao ạ?” tôi nói, trả lời câu hỏi lúc trước của ông.

“Chẳng có gì. Ngân hàng của chúng tôi đã liên doanh một cách ngu ngốc. Giờ họ muốn tôi đề xuất một kế hoạch làm việc. Chính tay tổng giám đốc đó đã yêu cầu tôi.”

“Cháu có thể giúp,” tôi la lên như một cậu hướng đạo sinh.

“Nhãi ranh,” ông nói.

“Gì cơ ạ?”

“Tay tổng giám đốc Verma ấy. Trong ba mươi năm làm việc ở ngân hàng, tôi chưa từng làm một báo cáo nào. Giờ tôi còn phải làm trình chiếu pinpoint nữa.”

“Trình chiếu PowerPoint ấy ạ?” tôi hỏi.

“Đúng rồi, cái đó đó. Cái thằng nhãi ranh ấy cố tình đưa tôi những thứ tôi không hiểu được,” ông nói.

“Cháu có thể giúp,” tôi nói. Có lẽ tôi đã tìm được cách để làm thân với ông.

“Không cần,” ông nói, giọng rất nghiêm trọng. Ông đã nhận ra rằng mình cời mở quá mức cần thiết.

“Cậu xuống đây đi,” ông nói và lái xe tới một góc đường. “Citibank chỉ cách đây khoảng trăm mét thôi.”

Tôi bước ra khỏi xe. Tôi nói cảm ơn ba lần và vẫy tay tạm biệt ông, ông không đáp lại. Ông đặt tay lên cần số.

“Đừng có gặp Ananya quá nhiều. Chúng tôi là những người đơn giản, chúng tôi không nói nhiều. Nhưng đừng làm hỏng danh tiếng của con bé trong cộng đồng chúng tôi,” ông nói.

“Thưa chú, nhưng...”

“Tôi biết cậu là bạn học với nó và cậu đang giúp đỡ Manju. Chúng tôi có thể biết ơn cậu, chúng tôi có thể mời cậu ăn, nhưng chúng tôi không thể để Ananya cưới cậu được.”

Tôi đứng ở ngã tư đường. Những chiếc xe tuk tuk bóp còi inh ỏi như thể đang có cuộc cãi vã căng thẳng. Đó thật khó có thể xem là nơi để thuyết phục ai đó về quyết định quan trọng nhất đời của bạn.

“Chú ơi, nhưng...” tôi lại nói.

Ông chấp tay lại trước khi nhấn ga. Chiếc xe bắt đầu chuyển động. Chết tiệt, tôi phải đáp lại sao đây với bàn tay chấp lại? tôi nghĩ. Ông lái xe vượt

qua tôi. Giống như một anh chàng bán bảo hiểm thất trận, tôi nhắc cặp lên và bước về phía ngân hàng.

“Chào mừng ngài, chào mừng đến với Ngân hàng Nhà nước Ấn Độ,” Bala nói. Giọng ông ta không che giấu nỗi sự giận dữ, bởi vậy nó đã làm hỏng mất sự châm chọc trong đó. Ông ta ngồi trên bàn tôi, chờ đợi ngay cái khoảnh khắc vui thú này đây, để có thể vui đập tôi.

“Tôi thực sự rất xin lỗi, xe tôi gặp tai nạn,” tôi nói dối.

“Người phục vụ nhà trọ nói cậu đi lúc năm giờ,” ông ta nói.

“Ông đã gọi tới nhà trọ sao? Chỉ mới chín giờ thôi mà. Chẳng phải đó cũng là thời gian làm việc chính thức sao?”

“Không, đây là Citibank. Không phải ngân hàng quốc doanh,” ông ta nói.

“Bởi thế người làm việc ở đây không thể có đời tư,” tôi lẩm bẩm.

“Gì cơ?”

“Không có gì. Bà Sreenivas sẽ đến lúc mười giờ hôm nay,” tôi nói.

“Mà cậu thì chưa chuẩn bị gì. Cậu đã đọc các báo cáo chưa?”

“Rồi, tôi đã đọc. Nhưng khó là ở chỗ bà ấy đã bị mất một triệu rupi. Và đó là bởi bà ấy tin vào những báo cáo này. Bởi thế, dù tôi có đọc chúng kỹ tới chừng nào, bà ấy sẽ chẳng tin. Tôi có thể ngồi vào ghế được chứ?” tôi hỏi.

Bala trừng trừng nhìn tôi, sốc trước thái độ bất chấp của tôi. Tôi ngồi vào ghế. “Ông bảo tôi thúc đẩy việc mua những cổ phiếu này,” tôi nói, “và giờ khách hàng của chúng ta bị mất vốn. Bà Sreenivas đã già. Bà ấy sẽ hoảng loạn. Tôi muốn ông chuẩn bị trước tinh thần.”

“Chuẩn bị cho cái gì?”

“Rằng bà ấy, và cả một vài khách hàng khác nữa, có thể sẽ chuyển vốn của mình tới một nơi nào khác.”

“Như thế nào? Sao họ có thể làm thế chứ? Đây là Citibank,” Bala nói.

“Bởi vì cho dù Citibank không bao giờ ngủ, chúng ta cũng đã làm cho khách hàng của mình phải khóc.”

Sự hoảng loạn của bà Sreenivas đủ kích thích để gọi sự chú ý của những nhân viên ngân hàng từ các nhóm khác tới khu vực của chúng tôi. Đầu tiên, bà nói chuyện với tôi bằng tiếng Tamil trong vòng hai phút. Khi nhận ra rằng tôi không hiểu ngôn ngữ đó, bà chuyển sang nói tiếng Anh.

“Cậu, cậu đã nói nó sẽ tăng gấp đôi. Nó đã giảm bảy mươi phần trăm,” bà Sreenivas nói.

“Thực ra, thưa bà, thị trường đã chuyển về chế độ tự chinh định,” tôi nói. Giờ tôi đã hiểu mục đích của những thuật ngữ nghiên cứu phức tạp. Chúng đánh lạc hướng những câu hỏi khó không có câu trả lời.

“Nhưng tôi đã bị mất một triệu, một triệu!” bà gào lên.

“Thưa bà, thị trường chứng khoán có lúc thăng lúc trầm. Chúng tôi có những sản phẩm khác ít tính rủi ro hơn,” tôi nói, nhấn mạnh vào sự đau khổ của bà để gây tác động hơn.

“Quên chuyện đó đi. Tôi với Citibank đến đây là xong. Tôi bảo cậu lập tài khoản tiết kiệm. Cậu đã không làm. Giờ tôi sẽ chuyển tài khoản của tôi sang Vysya Bank.”

Nhân viên kinh doanh của tôi mang đồ ăn nhẹ và đồ uống mát cho bà. Bà Sreenivas chẳng hề nhúc nhích.

“Nhưng, thưa bà, Citibank có tên tuổi tốt hơn nhiều so với Vysya,” tôi nói.

“Đưa tôi giấy tờ đóng tài khoản đi,” bà Sreenivas nói. Chúng tôi không có lựa chọn. Giờ đầu ở văn phòng, đã mất một khách hàng. Ti vi ở quầy lễ tân đang chiếu kênh CNBC. Hôm đó cổ phiếu Internet đã giảm thêm năm phần trăm nữa.

Trong hai tuần tiếp theo, những khách hàng tin tưởng chúng tôi nhất, do đó cũng là những người cả tin nhất, những người đã bị chúng tôi xúi đầu tư vào những công ty chẳng làm gì ngoài thiết kế một cái website, đã mất tổng

cộng tới hai mươi triệu rupi. Tổn thất đối với khách hàng của riêng tôi giới hạn lại trong hai quý bà, bởi vì tôi chẳng thể nào tiếp thị tốt cho những công ty đó được. Song Bala, với đế chế những nhân viên thông thái của mình, đã tước đoạt tài sản của những người giàu, phải giải trình với trụ sở toàn quốc ở Mumbai.

“Tôi nhận được bảy đơn khiếu nại,” trưởng bộ phận chăm sóc khách hàng toàn quốc nói trong một cuộc hội đàm điện thoại.

“Thưa ngài, đó chỉ là phản ứng thái quá trước sự biến động của thị trường,” Bala nói.

“Đừng có trích dẫn bản báo cáo nghiên cứu đó. Tôi đọc nó rồi,” vị trưởng bộ phận nói.

Cuộc gọi chấm dứt. Mặt Bala chuyển sang xanh nhợt. Các vị sếp đã quyết định sẽ tới chi nhánh Chennai. Đầu tiên tôi chỉ nghĩ mình tưởng tượng thể thôi, nhưng sự thực đúng như vậy; Bala run rẩy một chút khi nghe tin đó. Ngay từ đầu Mumbai đã nói rằng chúng tôi không nên tiếp thị cổ phiếu Internet tới các nhà đầu tư riêng lẻ, chứ đừng nói gì đến các bà nội trợ. Tất nhiên, họ chẳng bao giờ phàn nàn khi các hợp đồng liên tục được ký. Nhưng giờ đây năm khách hàng đã đóng tài khoản và một khách hàng đã gửi thư tới tận CEO của Citibank ở New York.

Trong cuộc họp hằng tuần của nhóm tôi, tôi đã bảo các nhân viên kinh doanh của mình không tiếp thị cho khách hàng Chennai bất cứ thứ gì ngoài các khoản tiết kiệm, vàng và sari.

“Thưa ngài, chúng ta không bán sari,” một trong những nhân viên của tôi đính chính.

“Xin lỗi, tôi chỉ pha trò chút thôi. Chúng ta cũng không bán vàng, nhỉ?”

“Có. Tài khoản theo giá vàng, thưa ngài,” cô ta nói.

Đúng vậy, tôi còn chẳng biết nhóm tôi tiếp thị cái gì. Thực ra, tôi thậm chí còn chẳng biết tại sao tôi làm công việc này. Tôi gật đầu và mỉm cười. Ở bộ phận chăm sóc khách hàng, bạn cần cười nhiều hơn cả một người mẫu quảng cáo kem đánh răng.

“Có phải bà Sreenivas đã bị mất một triệu không vậy?” một bà khách khác của tôi bước vào ngân hàng. Bà tặc lưỡi và ngồi sát vào các nhân viên kinh doanh để có thể nắm được toàn bộ sự thật. Quá tệ là chúng tôi không thể cho bà xem chi tiết bởi vì các lý do bảo mật. Chúng tôi không thể hoàn lại tiền, nhưng ít nhất chúng tôi có thể tán gẫu. Có thể điều đó sẽ phỉnh phờ được khách hàng.

“Krish, lại đây,” Bala chạy đến với tôi như một chú cún hoảng sợ vào lúc bảy giờ tối.

Tôi đã gói ghém cái cặp “Citi không bao giờ ngủ” của mình chuẩn bị về nhà ngủ. Các sếp của chúng tôi sẽ tới sau hai ngày nữa. Tôi đã dành ra hai đêm vừa rồi làm phần trình chiếu cho họ. Đó là một công việc vớ vẩn nhất, không được người ta trân trọng nhất ở Tamil Nadu. Cho dù tôi có làm các slide tuyệt vời thế nào thì số liệu vẫn rất tệ, dù gì thì chúng tôi cũng sẽ bị la mắng. Đêm qua tôi về nhà lúc ba giờ và rồi lại dậy lúc năm giờ để dạy ông em vợ yêu quý nhất của tôi. Tôi không muốn Bala, tôi muốn một cái gối.

“Bala, tôi...” Tôi dừng lại ở giữa câu vì ông ta đã quay người hướng về phòng mình, chờ đợi tôi đi theo.

Tôi bước vào văn phòng của Bala. Ông ta đóng cửa nhẹ nhàng hết sức có thể. Ông ta buông rèm và nhắc điện thoại khỏi giá. Ông ta muốn đuổi việc hay muốn quấy rối tình dục tôi đây, tôi nghĩ.

“Tình hình thế nào rồi?” ông ta thì thào, khá không cần thiết bởi vì mọi người đã tan làm cả rồi.

“Ồn. Tôi đã gửi ông bản trình chiếu rồi. Ông đã thông qua, phải không?” tôi nói. Buổi chiều ông ta đã OK với tôi rồi. Điều tôi không mong muốn nhất là lại một đêm nữa không được ngủ.

“Ừ, cái đó ồn. Này, anh bạn, tôi cần một ân huệ từ cậu.”

Bala chưa từng gọi tôi là anh bạn. Căn phòng bốc mùi dứa và mùi tanh. Mùi dứa tới từ tóc của Bala, và mùi tanh tươi tới từ những ý đồ chưa nói ra của ông ta.

“Ân huệ gì cơ?” tôi hỏi mà không cười.

“Cậu thấy đấy, Krish, công việc này, sự nghiệp của tôi, nó là tất cả đối với tôi. Tôi đã cống hiến cuộc đời mình cho ngân hàng này.”

Tôi gật đầu. Vào việc luôn đi, ông bạn, tôi nghĩ.

“Còn cậu, cậu sẽ phải thừa nhận, là cậu chưa hết mình với nó như tôi. Đừng hiểu sai nhé.”

Ông ta đã đúng trăm phần trăm. Nhưng khi người nào đó bảo bạn đừng hiểu sai, thì bạn sẽ phải hiểu sai. Thêm nữa, tôi đã thức ba đêm vừa rồi làm việc cật lực chỉ với những người bảo vệ máy ATM cho công ty. Tôi xứng đáng được nhiều hơn.

“Điều đó sai một trăm phần trăm,” tôi nói. “Tôi đang sắp kiệt sức vì công việc. Tôi làm bất cứ điều gì ông muốn tôi làm. Tôi bán những thứ cổ phiếu Internet vớ vẩn...”

“Bình tĩnh, bình tĩnh nào,” Bala suyt tôi.

“Chẳng có ai ở đây cả. Chúng ta đâu có lên kế hoạch điệp vụ James Bond đâu mà phải thì thào chứ,” tôi nói.

Dân công sở thích làm ra vẻ đời sống của họ rất sôi động. Những tiếng thì thào, động tác giật tay ăn mừng và những cử chỉ ra hiệu đều được sinh ra để thổi phồng nghề nghiệp của chúng tôi hơn thực chất của nó - giống như một thư ký được trả lương quá cao so với mức anh ta đáng được hưởng.

“Tôi không nghi ngờ sự làm việc vất vả của cậu. Nhưng cậu thấy đấy, trong đời sống công ty, chúng ta phải quan tâm lẫn nhau.”

“Gì cơ? Như thế nào?” Nếu ông ta không đi thẳng vào nội dung trong vòng hai giây nữa, tôi sẽ vả cho ông ta một cái. Trong trí tưởng tượng của tôi, tôi đã làm điều đó rồi.

“Tôi là sếp của cậu, bởi thế dù gì tôi cũng có thể quan tâm tới cậu. Nhưng hôm nay, cậu có cơ hội để quan tâm tới tôi.”

Tôi im lặng.

“Giám đốc toàn quốc sắp đến. Họ sẽ hỏi tại sao chuyện cổ phiếu chứng khoán lại đi bán cho các bà nội trợ. Dù sao tôi cũng sẽ phải chịu trận vụ đó. Nhưng nếu như cậu có thể...”

“Có thể gì cơ?” Tôi giục, chỉ để cho gã đê tiện đó nói toẹt ra. Ông ta lại không nói.

“Ông muốn tôi chịu tội thay ư?” Tôi đoán liền.

Ông ta gật đầu vội.

“Chà, thật không thể tin được, Bala. Tôi là một nhân viên tập sự cơ mà. Sao họ có thể tin tôi chứ?”

“Cậu từ IIMA. Nếu lúc trước cậu có phán điều gì đó thì cũng dễ hiểu thôi mà.”

“Và nếu tôi nói điều đó, sự nghiệp của tôi sẽ đi tong.”

“Không, cậu là nhân viên tập sự. Tôi là người đề nghị thăng chức cho cậu. Cứ coi như điều đó đã xảy ra đi. Nhưng nếu tôi là người chịu trách nhiệm, tôi sẽ không được thăng chức, không bao giờ.”

“Ông là người chịu trách nhiệm ấy à,” tôi nhìn thẳng vào mắt ông ta.

“Xin cậu đấy, Krish,” Bala nói.

Quan hệ sếp-thuộc cấp đã thay đổi. Bala đã van xin tôi giúp đỡ. Tôi nhận ra sức mạnh tôi có thể có đối với ông ta nếu tôi nhận lời. Tôi có thể tới văn phòng giống như một người điên. Tôi có thể về sớm. Tôi có thể đánh một giấc tại bàn mình. OK, nếu làm vậy sự nghiệp thư ký được trả lương quá hậu của tôi ở Citi có thể sẽ bị ảnh hưởng. Thế thì sao nào?

Tôi có thể nói đồng ý ngay vào lúc đó, nhưng tôi muốn ông ta phủ phục thêm chút nữa. Tôi im lặng.

“Giám đốc toàn quốc không thích tôi. Ông ấy là người Bắc Ấn. Ông ấy sẽ bỏ qua cho cậu nhưng không bỏ qua cho tôi đâu,” Bala nói.

Tôi tự hỏi liệu có khi nào ông ta bật khóc không đây. Tôi có thể để màn kịch diễn ra lâu hơn nhưng tôi cũng muốn về nhà nghỉ ngơi.

“Tôi sẽ xem mình có thể làm được gì.” Tôi đứng dậy.

“Đó là một lời đồng ý phải không?” Bala hỏi. Mắt ông ta đầy trông đợi.

“Chúc ngủ ngon, thưa ngài,” tôi nói, nhấn giọng vào từ cuối cùng.

Bố tôi chẳng bao giờ gọi cho tôi. Chẳng hiểu sao tối đó ông lại gọi. Tôi muốn đi ngủ trước khi nổi thống khổ của sự nghiệp gia sư và công việc ở văn phòng bắt đầu trở lại. Nhưng vào mười một giờ đêm đó, Ramanujan gõ cửa.

“Gì thế?” tôi hỏi vọng ra. Kể từ ngày Ananya tới đây, tôi chẳng mấy khi nói chuyện với những người cùng nhà.

“Có điện thoại cho cậu đấy.”

“Ai vậy?” Thậm chí cả Ananya cũng chẳng bao giờ gọi tôi muộn vậy.

“Bố cậu. Cậu bảo ông ấy đừng gọi vào giờ này nữa nhé.” Ramanujan ngáp.

Tôi sửng người khi nghe nói tới bố tôi. Tôi cầu trời mẹ tôi không sao. Sao ông ấy lại gọi tôi nhỉ?

“A lô?”

“Tôi đang nói chuyện với con trai tôi phải không?”

Tôi thấy thật lạ khi ông gọi tôi là con trai. Suốt ba năm vừa rồi chúng tôi chưa bao giờ nói chuyện một đối một.

“Là Krish đây,” tôi nói.

“Là con trai tôi, phải không?”

“Nếu như bố nói thế,” tôi nói.

Có hai tiếng xẹt xẹt trên điện thoại, theo sau là sự im lặng.

“Bố nghe đây,” ông nói.

“Nghe gì cơ?”

“Nghe bất cứ điều gì mà con trai bố phải nói với bố.”

“Chẳng có gì để nói cả. Sao bố lại gọi muộn thế?” tôi nói bằng giọng giận dữ.

“Con đã gửi cho mẹ con chi phiếu tháng lương đầu tiên hả?”

“Đúng,” tôi nói sau một khoảng lặng.

“Chúc mừng,” ông nói.

“Mẹ con không sao chứ? Con hy vọng bố gọi cho con không phải vì bố đã lỡ gây ra lỗi lầm gì đó. Bởi vì nếu mẹ con mà có làm sao...” tôi nói, chậm rãi nhả từng chữ một.

“Mẹ con không sao. Bà ấy tự hào về con,” ông nói.

“Còn gì nữa không?”

“Cuộc sống thế nào?”

“Đó không phải chuyện của bố,” tôi nói.

“Đây là cách con nói chuyện với bố mình sao?” ông gào lên.

“Con không nói chuyện với bố,” tôi nói, “bố chưa nhận ra điều đó à.”

“Còn bố đang cố nói chuyện nhiều hơn,” ông nói, giọng vẫn còn rất to.

Tôi có thể gác máy ngay lúc đó, nhưng tôi không muốn ông lại trút cơn điên lên mẹ tôi. Tôi giữ yên lặng trong khi ông ca cẩm rằng tôi, trong vai trò một người con, đã làm ông thất vọng như thế nào. Ông không nói bất cứ điều gì mà ông chưa từng nói trong hai mươi năm vừa rồi. Tôi cũng biết rằng một khi đoạn độc thoại đó bắt đầu, sẽ cần một lúc lâu để dừng lại. Tôi để điện thoại lên bàn và mở tủ lạnh. Tôi lấy ra một quả táo và một chai nước. Tôi vào bếp, bổ quả táo thành những miếng nhỏ và quay trở lại. Tôi cắn hai miếng và uống một cốc nước. Tiếng quang quác vẫn phát ra từ ống nghe điện thoại.

Sau khi ăn hết nửa quả táo, tôi cầm ống nghe lên.

“Mày chẳng có phẩm chất gì để tao có thể tự hào. Những thứ bằng cấp đó chẳng có nghĩa lý gì cả. Chỉ vì mày gửi tiền về cho mẹ mày, là mày nghĩ mày có thể lên mặt được hả? Tao nghĩ thứ như mày...” Lúc tôi bỏ điện thoại

xuống lần nữa, ông vẫn đang nói. Tôi lại cầm điện thoại lên sau khi ăn hết quả táo.

“Tao hỏi, mày vẫn còn nghe đấy chứ?” Giọng ông run lên.

“Con vẫn nghe đây,” tôi nói. “Giờ muộn rồi. Bố cũng đã gọi tốn nhiều tiền rồi. Con đi ngủ được không?”

“Mày thật hỗn xược.”

“Bố đã nói điều đó rồi mà. Giờ con đi ngủ được chứ? Chúc ngủ ngon,” tôi nói.

“Chúc ngủ ngon,” ông nói và gác máy. Dù có nổi điên cỡ nào, những quân nhân vẫn tin tưởng ở phép lịch sự. Tôi chắc rằng những quân nhân Ấn Độ và Pakistan đã chúc nhau những điều tốt lành trước khi bắn tung náo nhau ra.

Tôi quay trở lại giường. Tôi không muốn lại có thêm một chương về ông bố trong cuộc đời mình nữa. Không có bố còn tốt hơn là có một ông bố tôi. Thêm nữa vào lúc này tôi phải đối đầu với một ông bố khác, người đã chấp tay xin tôi tránh xa con gái ông ra. Và còn có Bala, những tay cùng nhà bạc nhược và lão chủ nhà thần kinh cùng với thứ mùi sambhar kinh khủng ở mọi nơi trong thành phố này. Bao nhiêu ý nghĩ vẫn vơ đột nhiên trào lên trong óc trước khi tôi đi ngủ. Những ý nghĩ đó bơi lội xung quanh như những con cá vụng về, và bộ não bé nhỏ tội nghiệp của tôi thì cầu xin - các cậu, tôi cần phải nghỉ ngơi. Các cậu không phiền chứ? Nhưng những ý nghĩ đó không biến mất. Con cá nào cũng mắc chứng rối loạn giảm chú ý. Ý nghĩ về Bala cho thấy viễn cảnh tôi đang đâm ông ta bằng thứ gì đó sắc nhọn. Ý nghĩ về bố Ananya bắt tôi phải nghĩ về hàng tá những câu sắc sảo mà tôi đáng lẽ phải nói khi ông chấp tay - Nhưng tôi yêu cô ấy, thưa ngài; Nhưng chú phải hiểu cháu hơn; Ông biết là chúng tôi có thể bỏ trốn mà, đồ thất thế nghiệp đạo Hindu.

Có những người may mắn. Họ nằm xuống, nhắm mắt lại và giống như những con búp bê nhập từ Dubai mà những người bà con đã mang cho bạn, họ sẽ bước vào giấc ngủ. Tôi phải tắt năm mươi kênh trong não mình, mỗi lần phải click một cái. Một giờ sau, tôi tắt ý nghĩ cuối cùng về việc tôi phải

thú nhận mình đã dạy các bà nội trợ cách chơi với thứ cỗ phiếu nhiễm phóng xạ hạt nhân đó như thế nào.

“Sẵn sàng chưa?” Bala nịnh nọt tôi bằng một cốc cà phê vào buổi sáng. Đúng thế đó, ông Balakrishnan, giám đốc chăm sóc khách hàng của chi nhánh, mang đến cho tôi một cốc cà phê. Thật tệ là ông ta không mang nó đến trên một cái khay.

“Để tỏ ra là một tên ngốc thì cần gì phải chuẩn bị nhiều,” tôi nói và cầm cốc cà phê. Tôi nhận ra rằng đáy cốc đã bị ướt. Bala nhặt một chiếc khăn giấy từ trên bàn đưa tôi. Mình có thể quen với điều này, tôi nghĩ.

Chúng tôi gặp nhau ở phòng hội thảo hai giờ sau đó. Bala đã mở phần thuyết trình lên. Đúng như bản chất, ông ta đã bỏ tên tôi khỏi trang tiêu đề slide. Giống như tất cả các bản thuyết trình ngân hàng khác từ tất cả các phòng ban của tất cả các ngân hàng ở Ấn Độ, nó bắt đầu với việc mở cửa năm 1991 và việc nó đã đưa đến cơ hội lớn lao chừng nào cho Ấn Độ.

“Như quý vị có thể thấy, khu vực IT đã chứng kiến những dao động khủng khiếp trong ba tháng vừa rồi,” Bala vừa nói vừa chỉ vào đồ thị chỉ toàn đi xuống.

Giám đốc toàn quốc của chúng tôi, Anil Mathur, đã bay chuyến đầu tiên tới Chennai. Ông ta đã có một ngày khởi đầu tệ hại do không thể có vé hạng thương gia đặt muợn và phải ngồi chen vai với những hạng người tầm thường. Vẻ cau có của ông ta trong suốt bản thuyết trình càng lúc càng trở nên tệ hơn.

Anil bốn mươi tuổi và được xem là người có nhiều triển vọng trên bước đường thăng tiến. Citi khao khát và yêu mến hệ thống ngôi sao. Người ta giới thiệu ông ta: “Đây là Tiến sĩ Quản trị Kinh doanh Anil. Ông ấy là một ngôi sao.”

Phải nói lại rằng, chẳng có thứ gì ở tầm sao siếc để làm trong một ngân hàng cả. Đó chỉ là một thứ khác mà Citi bày vẽ ra để giảm bớt sự u ám trong công việc của chúng tôi. Dù vậy, khi Anil bước vào phòng, những đôi mắt của nhân viên ngân hàng Chennai liền sáng lên, giống như những người lái xe tuk tuk khi nhìn thấy áp phích của nhà hàng Rajni vậy.

“Tóm gọn lại thì, điều đó đã dẫn đến hoàn cảnh hiện tại của chúng ta hôm nay,” Bala nói, kết thúc bài diễn văn dài cả tiếng. Chẳng thể tin rằng ông ta gọi đó là tóm gọn.

Anil không phản ứng gì. Ông ta nhìn xung quanh căn phòng. Những nhân viên tập sự ở Chennai tránh nhìn vào mắt người khác, đặc biệt khi đó lại là đôi mắt quyền lực. Ông ta nhìn Bala và Bala nhìn tôi. Tôi gật đầu; tôi sẽ gánh sứ mệnh tự sát hôm nay.

Điện thoại di động của Anil đổ chuông. Ông ta lôi nó ra khỏi túi quần. Thư ký của ông ta gọi từ Mumbai.

“Cô nói danh sách chờ vé hạng thương gia là sao? Tôi sẽ không quay trở lại mà phải ngồi chen chúc giữa đám Madras^[35] như sáng nay nữa đâu.”

Ngoại trừ tôi và Anil, tất cả mọi người trong phòng đều bị xúc phạm. Dù vậy, vì Anil là sếp, tất cả mọi người đều mỉm cười như thể đó là một câu bông đùa lãng mạn đáng yêu.

Anil đứng dậy nghe điện thoại. “Và tại sao lại để một chiếc Honda City ra đón tôi hả? Nói với bọn họ tôi có thể đi BMW nếu như họ không có Mercedes... Đúng vậy, tất nhiên rồi,” ông ta nói và tắt máy.

Ông ta thở dài một tiếng và day day mặt. Ngày nào cũng phải chiến đấu cho những quyền cơ bản thế thì thật là một cuộc sống vất vả.

“OK, tập trung, tập trung nào,” ông ta nói với bản thân mình và tất cả mọi người trong phòng đều thẳng lưng dậy.

“Thưa ngài, điều tôi đang nói là...” Bala lại bắt đầu. Anil sẽ có chuyến bay quay trở về trong bốn giờ nữa. Tôi nghĩ Bala hy vọng rằng nếu ông ta cứ tiếp tục thuyết trình, sẽ không còn thời gian để Anil hỏi những câu khó.

“Bala, anh đã nói nhiều rồi,” Anil nói. “Tất cả những gì tôi quan tâm là tại sao các anh để mất bảy khách hàng lớn trong một tháng. Trong khi tất cả các thị trường khác chúng ta đều có tăng trưởng.”

Tất cả chúng tôi đều nghiên cứu sàn nhà.

“Hai mươi triệu? Làm sao mà khách hàng cá nhân lại mất tới hai mươi triệu chứ? Họ đến để gửi tiền trong ngân hàng, chứ không phải để mất tiền,” Anil nói. Những sự thực hiển nhiên đó đã đưa ông ta trở thành ngôi sao trong ngân hàng đầy những thứ mơ hồ này.

“Thưa ngài, như ngài đã biết, những tổn thất đó tới từ cổ phiếu chứng khoán,” Bala nói, giọng biện hộ.

“VẬY CÁI Ý TƯỞNG VĨ ĐẠI BÁN CỔ PHIẾU INTERNET CHO CÁC QUÝ BÀ ĐÓ LÀ CỦA AI VẬY?” Anil hỏi.

“Thưa ngài,” Bala nói và nhìn tôi. Tất cả mọi người đều quay về phía tôi. Tôi thành ra bị những ánh nhìn chăm chăm đó kết tội.

“Cậu là ai?” Anil hỏi.

“Krish, thưa ngài,” tôi nói.

“Cậu là dân Chennai à?” Anil hỏi, bối rối vì ngữ điệu của tôi không giống những người còn lại.

“Không, tôi từ Delhi tới.”

“Người Punjab?”

Tôi gật đầu.

Anil không trả lời. Ông ta chỉ phá ra cười. Tiếng cười ác tà khi nhìn thấy một con cá bên ngoài bể nước đang ngáp ngáp trước khi chết. “Chuyện gì đã xảy ra vậy? Phòng nhân sự loạn rồi hay sao?” Anil nói. Điện thoại của ông ta lại reo lên. Cô thư ký đã đặt được vé thương gia và xe BMW đến đón ở sân bay. Anil yêu cầu cô ta đảm bảo rằng nó ít nhất là đời 5 trở lên.

“Còn nhớ vụ Tata Tea chúng ta làm với BankAm chứ? Tôi đã quay trở về cùng với tên tiến sĩ ngốc đó của BankAm và công ty xe gửi đến cho tôi một chiếc Toyota và một chiếc đời 5 cho hẳn ta. Cô có tưởng tượng được là tôi

đã phải trải qua điều gì không?” Anil nhấn mạnh lần nữa. Cô thư ký khẳng định rằng cô sẽ không để ông ta phải ngồi trong một chiếc xe có giá thấp hơn một căn hộ. Sự thanh bình lan tỏa khắp căn phòng khi tâm trạng Anil đã trở nên tốt hơn.

“Tôi nói đến đâu rồi nhỉ?” Anil nói và nhìn tôi. Ông ta lại cười. “Cậu học trường nào ra nhỉ?”

“IIMA,” tôi nói.

“Chúc mừng ngài,” Anil nói và chúc mừng đến tôi.

Tôi không khoe khoang gì về trường tôi cả, đồ khốn ạ, tôi muốn nói thế. Chính ông ta đã bảo tôi nói ra đấy chứ.

“Tôi học IIMC. Tôi ở trong danh sách xét duyệt của IIMA nhưng họ chẳng bao giờ gọi tôi. Tôi nghĩ chắc tôi không thông minh bằng cậu,” Anil nói.

Tôi không biết phải trả lời câu hỏi đó ra làm sao. Một nhân viên tập sự trong căn phòng đó học IIMC ra và anh ta tự giới thiệu bản thân. Bọn họ làm dấu hiệu đập tay chào với nhau trước khi Anil quay trở lại với tôi.

“Nhưng ai quan tâm chứ, tôi đã trở thành giám đốc toàn quốc trong khi rất nhiều tiền bối IIMA của cậu lại không được,” Anil nói và nháy mắt với tôi.

Tất nhiên là ông vẫn quan tâm, đồ đáng ghét, đồng bóng, tôi tự nhủ thầm dù vẫn giữ nụ cười. Cuộc sống sẽ như thế nào nếu không có những cuộc độc thoại nội tâm nhỉ.

“Vậy cậu là người đưa sáng kiến bán cổ phiếu Internet cho các bà hội trợ hả?” Anil hỏi sau khi hạ cánh từ cái tàu bay giấy tự mãn. “Còn Bala, anh đã không ngăn cậu ấy lại.”

“Thưa ngài, tôi luôn cố khuyến khích những tài năng trẻ. Thêm nữa, là IIMA, tôi nghĩ cậu ấy sẽ biết,” Bala nói, đổ thêm dầu vào nỗi oán hận của Anil với ngôi trường lấy lòng hàng đầu của tôi.

“IIMA, đúng thế,” Anil nói. “Cậu đã làm ngân hàng tổn thất nhiều hơn những gì cậu có thể kiếm lại trong vòng năm năm tới.”

Tôi tự hỏi mình có nên hủy vụ dàn xếp với Bala không. Kể cả một cốc cà phê cho riêng tôi có vẻ cũng không đáng.

“Thế còn giám sát thì sao? Bala, anh đã không giám sát khi những tổn thất bắt đầu há?”

“Lúc đó tôi đang có thêm nhiều việc, thưa ngài,” Bala nói.

Chúng tôi nghỉ ăn trưa. Tôi không gia nhập cùng nhóm. Thứ nhất, tôi phải chuẩn bị bài giảng lượng giác thi vào IIT cho cậu em vợ tôi ngày mai. Thứ hai, tôi không cần thêm những cú đập bàn. Và thứ ba, thức ăn là đồ Nam Ấn, thứ mà bây giờ tôi đã bắt đầu ghét và tôi chắc chắn rằng Anil cũng thế.

Sau bữa trưa, Anil tổng kết lại buổi họp. “Tôi muốn những con số khách hàng tốt. Hoặc là kéo những khách hàng đó trở lại, hoặc kiếm những khách hàng mới, tôi không quan tâm. Và lần sau kiếm đồ ăn tốt hơn nhé.”

“Chúng tôi sẽ làm được, thưa ngài, chúng tôi đang rất nỗ lực,” Bala nói.

Những nhân viên tập sự khác gật đầu. Ngoại trừ anh chàng IIMC, bọn họ đã không nói một từ nào trong suốt cuộc họp.

“Tôi có thể nói cho các anh biết rằng, cú sụp đổ Internet này sẽ dẫn đến việc sa thải trong toàn ngân hàng. Và nếu chúng ta xem xét Chennai một cách cơ bản, cả theo nghĩa đen và nghĩa bóng, thì sẽ có sa thải,” Anil nói và sự hoảng sợ lộ rõ trên tất cả các khuôn mặt khi nghe từ cuối cùng của ông ta.

“Còn cậu, sai lầm của phòng nhân sự,” Anil nói và vỗ vào vai tôi. “Cậu cần phải cố nhiều vào.”

Chiếc BMW đến chi nhánh để đón Anil cùng với những lo lắng của chúng tôi đi. Bala đến bàn tôi sau khi chúng tôi trở về từ phòng họp. “Cảm ơn, anh bạn. Tôi nợ cậu,” ông ta nói.

“Nợ nhiều đấy, ông bạn, nợ nhiều đấy,” tôi nói.

Khi nghe tiếng xào nấu rộn ràng phát ra từ căn bếp nhà Ananya, tôi nhận ra hẳn đây phải là một dịp đặc biệt. Tôi đã hoàn thành hai tháng dạy kèm và Manju đã trở nên thông minh hơn những đứa trẻ trong quảng cáo của Complian và Bourvita. Tôi có thể đánh cược một tháng lương sau thuế rằng Manju sẽ đỗ IIT, y dược hay bất kỳ cuộc thi khốc liệt nào loài người từng biết tới. Hầu hết đó là do những nỗ lực của chính cậu, còn việc thức dậy lúc năm giờ của tôi chẳng mấy liên quan.

“Có chuyện gì thế?” tôi hỏi và hắt hơi hai cái. Mùi hăng của ớt cháy xộc vào hai lỗ mũi tôi.

“Nấu những món đặc biệt cho các vị khách đặc biệt,” Manju vừa nói, vừa tiếp tục giải bài vật lý.

“Ai thế?”

“Anh Harish, từ vùng vịnh,” Manju nói.

“Harish nào thế?”

Lại một chiếc chảo nữa được đặt lên bếp. Lần này mùi mù tạt, lá cà ri và hành bay tới chỗ chúng tôi. Nếu đây là một trong những tiểu thuyết đoạt giải của Ấn Độ, tôi sẽ dành hai trang để nói về sự tuyệt vời của những thứ mùi đó. Nhưng mà phản ứng duy nhất tôi có là ho thành cơn và chảy nước mắt.

“Mũi anh nhạy quá đấy,” Manju nói và ngược lên nhìn tôi vẻ khó chịu. Cậu đứng dậy và bước ra cửa. “Mẹ bật hút mùi lên đi,” cậu nói to và đóng cửa lại.

Mẹ Ananya vẫn tiếp tục xử lý những thứ đồ ăn trong chảo rán. “OK, con đi tắm đi. Họ có thể tới bất cứ lúc nào đấy,” mẹ Ananya nói và chuyển sang âm lượng cực đại, “Ananya! Con đã xong chưa?”

“Harish là ai vậy?” tôi hỏi lần nữa và Manju vẫn chăm chú vào bài tập, chẳng thèm ngước lên.

“Xem nakshatram, bởi thế họ tới đây. OK, vậy g bằng 9,8 mét trên giây bình phương và căn bậc hai của...” Manju đã trôi tới thế giới mà nó biết rõ nhất, để lại tôi đơn độc đối mặt với thế giới của mình, nơi một anh chàng đang tới gặp bạn gái của tôi để hỏi cô ấy làm vợ. Tôi giật mạnh quyển vở của Manju khỏi cậu.

“Ái ôi, cái gì vậy?” Cậu nhìn tôi sững sốt.

“Chuyện Harish này là sao thế? Nói với anh ngay nếu không anh sẽ bảo với mẹ em là em xem phim khiêu dâm,” tôi nói.

Manju choáng váng. “Em có xem phim khiêu dâm đâu,” cậu nói bằng giọng sợ sệt.

“Đừng có nói dối anh,” tôi nói. Cậu choai choai nào chả xem phim khiêu dâm.

“Có mỗi một lần em xe... xem một bộ phim người lớn, ở nhà bạn em, sợ ý thôi,” cậu lắp bắp.

“Sao lại sợ ý xem được chứ?”

“Đó là của bố bạn em. Anh đừng nói với mẹ em nhé.”

Gương mặt của cậu, kể cả cặp kính trông cũng hoảng hốt. Tôi gấp sách vở lại. “Nói với anh tất cả mọi điều về Harish. Chuyện này đã xảy ra như thế nào?”

Manju kể với tôi về Harish, hình mẫu hoàn hảo của một chú rể người Tamil. Cô Radha đã chốt Harish từ hai năm trước. Anh ta thỏa mãn mọi tiêu chí của các ông bố bà mẹ Ấn Độ đặt ra để làm cho anh ta tương xứng với Ananya. Anh ta là người Tamil, một người Brahmin và một người thuộc tầng lớp đẳng cấp (đó là những tiêu chí riêng biệt, chỉ cần không thỏa mãn một trong số đó là bạn có thể bị loại bỏ). Anh ta đã học ở IIT Chennai và đạt điểm trung bình 9,45 (đúng, đó là điều đã được quảng cáo tới nhà Swami).

Anh ta chuyển tiếp lên học thạc sĩ với học bổng toàn phần và giờ làm việc cho Cisco Systems, một công ty đang nổi ở Thung lũng Silicon. Anh ta

chẳng bao giờ uống rượu, ăn thịt hay hút thuốc (nói rộng ra, chẳng bao giờ vui thú) và có hiểu biết về nhạc camatic và Bharatnatyam. Anh ta có bộ ria mép dày tới cả phân, có nhà riêng ở ngoại ô San Francisco, một chiếc Honda Accord màu trắng, và giá trị số cổ phiếu anh ta đang sở hữu, ngoại trừ ba tháng vừa rồi, còn thì cứ tăng gấp đôi sau mười hai phút. Anh ta còn có cả một chiếc kính viễn vọng để quan sát thiên hà vào cuối tuần (tôi đã bảo các bạn rằng anh ta không có thú vui mà). Manju phấn khích nhất trước viễn cảnh được nhìn thấy cái kính viễn vọng và nghĩ rằng như thế là đủ để chị cưới anh chàng đó.

“Anh ấy nói có thể thực sự nhìn thấy màu sắc trên các vành đai của Sao Thổ,” Manju phấn khích nói.

“Em nói chuyện với anh ta rồi à?”

“Anh ấy đã gọi điện. Một vài lần,” Manju nói.

“Chị Ananya nói chuyện với anh ta chứ?”

“Không. Anh ấy thường gọi khi chị ấy không có nhà. Mà trước khi xem nakshatram thì con trai và con gái không được phép nói chuyện.”

“Nakshatram gì cơ?” tôi hỏi. Danh sách những chiếc vòng Tamil mà một người cần phải nhảy qua trước đám cưới có vẻ như là vô tận.

“Xem tử vi. Đó là bắt buộc. Nếu họ không hợp nhau, bên nhà con trai và con gái không nói chuyện. Nhưng họ xem thì thấy chị em hợp với anh ấy rồi.”

Tôi nghĩ về gia đình mình. Nakshatram duy nhất mà chúng tôi nghĩ tới khi đi gặp cô gái đó là chia các trạm xăng như thế nào.

“Em là một cậu bé yêu khoa học, muốn nhìn các đai Sao Thổ. Vậy mà em lại đồng tình rằng những người không hợp mệnh thì không được nói chuyện với nhau sao?” tôi nói.

“Trong văn hóa của chúng em thì là như thế,” Manju nói, hai tay ngửa ngáy muốn lấy quyển bài tập. Tôi trả lại cậu quyển vở.

“Và giờ anh ta sắp tới hả?” tôi hỏi.

“Vâng, tới ăn sáng. Và xin anh đừng giật vở bài tập của em nữa nhé.”

“Anh xin lỗi,” tôi nói và đứng dậy. Tôi muốn nói cho rõ ngọn ngành với Ananya về chuyện này. Chắc chắn cô đã biết không ít về chuyến thăm hỏi của anh chàng này. Nhưng tạm thời, tôi muốn biến khỏi đây.

“Tạm biệt Manju,” tôi nói và quay ra.

“Anh Krish, em có thể hỏi anh điều này được chứ?” cậu nói.

“Gì thế?” tôi hỏi.

“Liệu có điều gì tôi tệ xảy ra nếu xem phim khiêu dâm không?”

Tôi nhìn cậu.

“Em sẽ không xem đâu, em hứa. Em chỉ muốn biết thôi,” cậu nói.

“Nếu chỉ xem thôi?”

“Chỉ xem... và,” cậu nói và lưỡng lự, “và làm điều gì đó sau đó.”

“Sao em không hỏi bố em?”

“Ôi, anh đang nói gì vậy?”

“Em có thể bị mù đấy,” tôi nói với vẻ mặt nghiêm trọng.

“Vậy sao?” cậu hỏi, “sao lại như thế được chứ?”

“Cẩn thận đấy,” tôi nháy mắt với cậu và ra về.

“Chào mừng, chào mừng,” tôi còn chưa kịp rời khỏi căn nhà thì tiếng chào đón đã vang lên ở cửa trước.

Một đám đông đã tụ tập trước cửa chính - bố mẹ Ananya, bà bác Shobha, ba bà bác khác nhà Kanjeevaram và hai ông chú nào đó đóng bộ vest cộc tay đã hình thành một đám đông chào đón. Họ đón Harish cứ như một phi hành gia vừa mới trở về sau chuyến thám hiểm mặt trăng đầu tiên của Ấn Độ vậy. Thời điểm duy nhất những người lớn tuổi phẫn khích về những người trẻ là khi những người trẻ sắp cưới và những người lớn tuổi sẽ đứng ra điều khiển đám cưới đó. Tôi đã đến nhà Ananya vài lần và nhận được sự đón tiếp chẳng khác hơn so với anh chàng đến thu tiền Internet. Nhưng Harish đã có tất cả. Các bà bác nhìn anh ta như thể đó là một đứa bé hai tuổi đáng được ôm ấp vỗ về, có điều anh ta to hơn năm mươi lần và có bộ ria dọa khiếp vía bất cứ đứa bé đáng yêu hai tuổi nào. Anh ta mang kính râm, khá là không cần thiết

vào lúc bảy giờ sáng, ngoại trừ việc thể hiện kiểu cách không đúng chỗ của anh ta. Anh ta đến cùng với bố mẹ mình, một gia đình Tamil tự mãn bước vào một căn phòng có những kẻ ngưỡng mộ họ đứng trong bóng tối. Thật may, anh ta tách được khỏi bọn họ khi ngồi xuống ghế xô pha.

Bố Ananya bối rối nhận ra tôi đứng đó.

“Cháu về đây, chú ạ,” tôi nói. “Cháu xin lỗi. Cháu tới để dạy Manju.”

“Ăn sáng chưa?” ông hỏi.

“Chưa ạ,” tôi nói.

“Thế thì ngồi đi,” ông nói. Sự quả quyết trong giọng nói của ông làm tôi phải tuân theo ngay tức thì. Tôi muốn thoát ra khỏi chuyện này, nhưng một phần trong tôi lại muốn xem vở kịch mở ra thế nào. Sự chú ý của ông lại quay sang những người khách mới. Có lẽ ông đã chủ ý để tôi ở lại. Để cho tôi biết Ananya xứng đáng với điều gì và điều gì tôi sẽ chẳng thể có được. Tôi ngồi vào một chiếc ghế ở góc như một người hầu trong nhà đôi khi được chủ cho phép xem ti vi.

Tài xế taxi bước vào để hỏi thanh toán tiền và bố Harish bước ra ngoài để lo chuyện đó. Họ không nhất trí với nhau về giá cả và cuộc cãi cọ bắt đầu leo thang. Bố Harish cố mặc cả thêm năm rupi trong khi mẹ Harish thì đang khoe một thành tựu nữa của con trai họ. “MIT gọi cho nó yêu cầu nó làm nghiên cứu sinh tiến sĩ tại trường của họ.”

Tất cả các quý bà ở trong phòng đều cảm thấy hừng hực cả lên. Người Punjab háo hức một cái sàn nhà đá hoa cương thế nào thì bằng cấp nước ngoài đối với người Tamil cũng vậy.

“Nhưng ông sếp của nó ở Cisco nói, không làm gì cả. Cậu không thể rời bỏ tôi được,” mẹ Harish nói. Harish giữ nụ cười thường trực trong suốt câu chuyện.

Manju bước vào phòng và gọi tôi.

“Gì thế?” tôi hỏi, lo sợ lại có một bài tập vật lý nữa.

Tôi bước vào phòng cậu. Ananya đang ngồi trên giường cậu, mặc một bộ sari xanh công tuyệt đẹp - đúng cái màu mà cô đã mặc ngày tôi cầu hôn cô.

“Đi đi, chú rể của em đang đợi đấy,” tôi nói.

“Manju, ra khỏi phòng đi,” cô nói.

Manju đã ngồi xuống để học bài rồi. “Ui, em phải đi đâu đây?”

“Ra gặp khách đi. Hoặc vào bếp giúp mẹ ấy,” Ananya nói dứt khoát.

Manju bước ra phòng khách cùng với quyển sách vật lý của cậu.

Tôi quay đi tránh mặt Ananya.

“Em xin lỗi,” cô nói.

“Gã chết tiệt nào đã phát minh ra từ xin lỗi vậy nhỉ? Làm sao chỉ dùng một từ mà lại muốn trả lời cho tất cả những việc mà người ta làm chứ. Ngày mai em có thể cưới Quý Ngài Kính Râm ngoài kia, và rồi nói xin lỗi. Anh sẽ nói gì được chứ?”

“Đừng phản ứng thái quá. Em làm thế này để đánh lừa bác Shobha thôi. Em là người có tiếng nói quyết định mà. Em sẽ nói ‘không’.”

“Sao em không bảo anh trước?”

“Bởi vì chuyện này có gì quan trọng đâu. Chẳng phải anh đã coi mắt cô nàng trạm xăng đấy thôi?”

“Nhưng sau đó anh đã kể với em rồi. Và chuyện đó không phải chính thức. Mẹ anh đến thăm cô Pammi thôi mà.”

“Chuyện này cũng chẳng chính thức gì cả. Bố mẹ em nói Harish chỉ tới thăm bình thường thôi mà.”

“Ồ, vậy mọi người xem tử vi có hợp nhau không cũng là chuyện bình thường thôi à?”

“Đó là bước đầu tiên. Và bác Shobha đã làm việc đó. Krish, anh nghe này...”

“Ananya!” Một giọng Tamil vang khắp căn phòng.

“Em yêu anh,” cô nói, “giờ em phải đi cái đã.” Cô bước vội qua tôi ra cửa.

“Sao em lại mặc bộ sari đẹp đẽ này chứ?” Tôi đặt tay lên chốt cửa để ngăn cô lại.

“Bởi vì mẹ đã chọn nó cho em. Giờ anh để em đi hay muốn bố em tới đây?”

“Hãy cùng nhau bỏ trốn đi,” tôi nói.

“Đừng đầu hàng,” cô nhón chân lên để hôn tôi. Vị son bóng dâu tây vương vấn trên môi tôi.

Năm phút sau tôi bước ra ngoài. Những ồn ào xung quanh Harish đã lắng xuống một chút. Đám đàn ông đã mở những tờ báo của họ ra. Đám đàn bà đang trao nhau những nụ cười xã giao như những vũ công ba lê. Chú rể lấy ra chiếc điện thoại di động Motorola Startac đời mới nhất, kiểm tra tin nhắn. Mẹ Ananya mang ra món ăn nhẹ theo chuẩn răn hóa thạch của bà. Không ai nói chuyện gì với nhau. Trong một ngôi nhà của người Punjab, nếu có một sự im lặng tương tự, bạn có thể cho rằng có chuyện gì đó tồi tệ đã xảy ra - như thể có ai chết hoặc có một cuộc tranh giành tài sản hoặc ai đó đã quên không cho bơ vào trong món đậu lăng đen hầm. Nhưng đây là nghi thức trong nhà Ananya. Gặp nhau một cách đầy phấn khích, chiêu đãi nhau đồ ăn nhẹ nhạt nhẽo và mở tờ báo ra hoặc trao nhau những cái nhìn vô hồn.

Mọi người đều nhận ra sự trở lại của tôi. Mẹ Ananya có vẻ ngạc nhiên. Ananya ngồi cạnh bà và đối mặt với bố mẹ Harish. Tôi ngồi ở cái ghế trong góc của mình.

“Gia sư của Manju ấy mà,” mẹ Ananya nói. Tất cả mọi người nhìn tôi, một anh gia sư mặc vest công sở đến dạy.

“Anh ấy là bạn cùng lớp chị Ananya,” Manju nói, lấy lại một chút thể diện cho tôi.

“Cậu cũng học IIMA à? Tôi có rất nhiều đồng nghiệp học khóa trên của cậu,” Harish nói.

“VẬY Ạ? HAY ĐẤY,” tôi nói. Tôi muốn nhét thứ đồ ăn nhẹ xoắn vòng kia vào trong lỗ mũi ria phủ của anh ta, nhưng tôi vẫn giữ nụ cười xã giao.

Bố Ananya nói với bố Harish bằng tiếng Tamil. “Gì đó gì đó Citibank Chennai vị trí gì đó. Gì đó gì đó anh chàng Punjab.”

Mọi người gật đầu và cảm thấy nhẹ nhõm vì cái thông tin là người Punjab đã biến tôi trở thành một kẻ ngoài cuộc vô hại.

“Nói gì đi, Ananya,” mẹ Ananya thì thào với cô.

“Anh về bao lâu ạ?” Ananya hỏi trong khi những chiếc vòng của cô kêu leng keng. Thực ra cô đâu cần phải đeo những chiếc vòng đó.

“Hai tuần. Rồi anh phải đi dự hội nghị thường niên của bọn anh ở Bali,” anh ta nói.

“Bali?” một trong các bà bác của Ananya nói.

“Bali là một hòn đảo ở Indonesia, một quần đảo. Bay từ đây đi qua Singapore thì mất tám tiếng,” mẹ Harish nói.

Mọi người gật gù tiêu hóa chút kiến thức quý giá trước bữa sáng. Gia đình Ananya rất quý trọng tri thức, bất kể họ có bao giờ sử dụng nó hay không.

Chúng tôi chuyển tới bàn ăn, hay đúng hơn là sà ăn. Mẹ Ananya đã dọn sẵn những chiếc lá chuối ra. Tôi thấy chúng xanh hơn ngày thường đôi chút, có lẽ sự ghen tị của tôi đã ngấm vào đó.

Các bà bác xúc thức ăn vào tấm lá của Harish.

“Thế này nhiều quá,” Harish nói, trở vào sáu chiếc bánh idli trên tấm lá của anh ta. “Có ai muốn ăn một chiếc không?” Anh ta nhặt một chiếc idli lên và đặt nó vào tấm lá của Ananya.

“Chà!” Tất cả các bà bác cùng đồng thanh gào lên.

“Thấy chưa, chưa gì cậu ấy đã quan tâm tới con bé thế này rồi. Cháu thật may mắn, Ananya,” một bà bác nói, tôi suýt nữa xé một miếng lá chuối ăn.

Tôi nhìn bát sambhar ở giữa. Tôi băn khoăn không biết có nên cầm nó lên và úp vào đầu Harish không. Cô ấy có thể tự lấy idli cho mình, thẳng ngốc ạ, sao mà không đi chết đuối ở Bali đi cho rồi chứ, tôi nghĩ.

Harish nghĩ rằng thật vui thú khi sẽ tất cả mọi thứ anh ta được gắp sang cho Ananya. Anh ta san sẻ một phần upma^[36], pongal^[37], chutney và chuối cắt lát khô từ lá của anh ta sang lá của cô. Đùa chứ, Harish, không ai dặn anh là đừng nên đẩy một màn đùa nhằm đi quá xa sao? Lại còn tất cả các bà bác

kia, các người có thể ngừng cười để khỏi khuyến khích kẻ bại não này được không?

“Chúng ta phải định ngày sao cho hợp với lịch nghỉ lễ ở Mỹ nữa đấy,” bác Shobha nói và tôi cảm giác rằng bà đang cầm đèn chạy trước ô tô quá, quá xa.

“Bình tĩnh nào, bác,” Ananya nói.

Cảm ơn, quý cô Ananya, thật tuyệt là cuối cùng cô đã truyền một phần lý trí cho những con người này.

“Anh không sao chứ?” Manju đưa một chiếc bánh idli cho tôi. Tôi đã dạy thằng bé hai tháng. Nó có thể cảm thấy sự bất loạn trong tôi.

“Anh ổn,” tôi nói.

Bữa sáng tiếp tục. Và rồi mẹ Ananya làm một điều khiến tất cả những trò đùa bánh idli và bàn tán định ngày phải dừng lại. Bà bắt đầu khóc.

“Kìa mẹ?” Ananya nói và đứng dậy bước tới chỗ mẹ cô.

Bà mẹ lắc đầu. Manju nhìn bà nhưng vẫn không ngừng việc đánh chén. Các ông chú giả tảng như chẳng có chuyện gì xảy ra.

“Sao thế, Radha?” bà bác Suruchi hỏi và đặt bàn tay lên vai Amma.

“Không có gì, em chỉ vui sướng quá thôi. Thế nên em mới khóc,” bà nói bằng giọng đầy xúc cảm đến nỗi tôi cũng thấy nghèn nghẹn nơi cổ họng. Tất cả các bà bác mắt đều rơm rớm nước. Mẹ Harish ôm chầm mẹ Ananya. Tôi nhìn Ananya. Cô đảo mắt.

“Bọn trẻ của chúng ta trưởng thành mới nhanh làm sao,” một bà bác nói, lời đi một thực tế nho nhỏ rằng, với lũ trẻ trưởng thành đó, bà cũng đã trở thành một bà già rồi.

Tôi sẽ khuất phục tất cả các người, tôi sẽ làm được, tôi thề với bản thân mình khi vào rửa tay.

“Sao em không bảo thẳng với họ! Chiến thuật mưa dầm thấm lâu này không hiệu quả đâu,” tôi nói trong khi mở thực đơn.

Chúng tôi đã tới Amethyst, một quán trà duyên dáng trong một tòa nhà cổ kiểu thực dân. Nó là một trong những phần cứu rỗi thành phố này. Được đặt trên miếng đất gần nửa héc ta, tòa nhà được xây hai tầng. Bên ngoài tòa nhà là một hàng hiên chạy dài, những đồ đạc bằng mây và những chậu cây cảnh lá to. Bồi bàn mang những thứ đồ uống pha trộn như là những chiếc bình trà jamun cùng bạc hà và gừng ướp lạnh kèm với những món ăn đắt tiền có phô mát feta trong đó. Đây là nơi lui tới ưa thích của những cô nàng Chennai kiểu cách và những cặp yêu nhau mê dại, họ chẳng thấy có vấn đề gì khi chi vài trăm rupi cho một cốc jamun trộn với soda.

“Cho tôi trà jamun đá và bánh sandwich gà, và vài chiếc bánh mì tròn cùng kem nữa,” Ananya nói.

“Và cho xin một chút nước nữa,” tôi nói với người bồi bàn.

“Nước lọc hay nước có ga, thưa ngài?” người bồi bàn hỏi.

“Thứ nào mà anh dùng để tắm sáng nay ấy,” tôi nói.

“Thưa ngài?” người bồi bàn nói, lùi lại một bước, “nước máy, thưa ngài.”

“Cũng thế thôi, cho tôi cái đó,” tôi nói.

“Tất nhiên là em đã nói với họ rồi. Họ không đồng ý,” Ananya nói khi chúng tôi đã trở lại câu chuyện của mình.

“Quý anh Harish đã là quá khứ rồi chứ?”

“Cuối cùng thì cũng thế, dẫu rằng sẽ phải mất hai năm để bình thường trở lại với bác Shobha. Bác ấy cứ kiểu - nói ta nghe xem, Harish có điểm nào không ổn hả.”

“Anh ta chẳng thể tự kiếm một người phụ nữ cho mình,” tôi nói.

“Thôi nào, Krish,” Ananya cười. “Anh biết cuối cùng em đã giải quyết vụ đó thế nào không?”

“Em nói với anh ta về anh?”

“Kiểu như thế.”

“Kiểu như thế?” Tôi lớn giọng. “Anh không phải Quý Anh Kiểu Như Thế. Anh là Anh Chàng Đó.”

“Đúng thế, nhưng em không thể nói với anh ta chính xác như vậy. Anh ấy sẽ cảm thấy thế nào? Bạn trai của em ngồi với em khi anh ấy đến để xem mắt em ư.”

“Thế em tưởng tượng anh cảm thấy thế nào đi. Mà dù sao thì, em đã nói gì với anh ta thế?”

“Anh ta hỏi em, hơi bóng gió một chút, về sự trinh trắng của em.”

“Không phải thế chứ! Anh sẽ giết thẳng khốn đó,” tôi nói, mặt đỏ lựng lên.

Ananya cười. “Ghen tuông là thứ cảm xúc đáng xem đấy,” cô nhận xét.

“Tức cười.”

“Anh ta chỉ nói... đợi em nhớ xem nào. Đúng rồi, anh ta nói, em vẫn còn trong trắng hay gì đó chứ,” cô khúc khích.

“Thằng thảm hại. Hẳn ta tìm kiếm cái gì chứ... bơ sữa trâu chẳng?” tôi hỏi.

Ananya phá lên cười không kiểm soát được. Cô ôm lấy bụng mà nói. “Chờ đã, anh sẽ chết liền khi nghe câu trả lời của em.”

“Và đó là?”

“Em bảo anh ta thế này - Harish, nếu như có một cuộc kiểm tra đầu vào cho sự trinh trắng, anh có thể chắc chắn rằng em sẽ không đứng đầu,” Ananya nói.

“Không thế nào! Rồi sau đó thì sao?”

“Và rồi anh chàng Cisco đó gác máy. Không còn chuyện Harish nữa, chấm hết. Bác Shobha nói bây giờ Harish cũng không thích em nữa. Quá tuyệt!” Ananya nói.

Người bồi bàn mang đồ uống của chúng tôi đến. Chúng trông giống như nước trắng bị bạn nhúng vài cái chổi quét sơn vào. Trà jamun có vị khác lạ, cho dù khác lạ không có nghĩa là tuyệt. Thạch anh tím là để cho đẹp, chứ không phải vì dinh dưỡng.

“Ananya, chúng ta cần kết thúc chuyện này. Anh không nhận được sự chú ý của bố mẹ em. Manju thì có thể, nhưng những người khác chẳng hề chấp nhận anh.”

“Anh sẽ làm được. Thực ra, đó chính là lý do mà hôm nay em gọi anh tới đây. Anh có cơ hội để ghi điểm với bố đấy.”

“Anh không thể. Anh đã bảo em là ông chấp tay trước mặt anh rồi.”

“Ông đang đánh vật với bản thuyết trình của mình. Chưa có ai ở Ngân hàng Baroda từng làm một bản kế hoạch kinh doanh. Ông không biết dùng máy tính. Chuyện này thật điên rồ.”

“Anh đã đề nghị giúp. Ông nói không rồi.”

“Giờ ông không thể cứ nói không nữa. Em có thể giúp ông, nhưng hầu như lúc nào em cũng đi vắng. Và nếu anh giúp ông, có thể sẽ có tác dụng.”

“Có thể, từ khóa là có thể. Rất dễ dàng được thay thế bằng từ có thể không,” tôi nói.

“Thử đi,” Ananya nói và đặt tay lên tay tôi.

Gần như chắc chắn đây là nhà hàng duy nhất ở Chennai cô có thể làm một hành động phô trương như vậy. Ở đây, làm thế có vẻ cũng không sao.

“Đầu tiên là em trai em, rồi bố em. Nếu không có gì khác, anh sẽ trở thành gia sư cho cả nhà em,” tôi nói trong khi uống nốt vài giọt trà cuối cùng.

“Và người yêu của em,” Ananya nháy mắt.

“Cảm ơn. Thế còn mẹ em thì sao? Làm sao anh có thể làm mẹ em khóc vì sung sướng như anh chàng tìm kiếm sự trong trắng Harish.”

Ananya buông tay. “Đừng có hỏi em về mẹ,” cô nói. “Thứ nhất, ngày nào bà cũng khiến em cảm thấy tội lỗi về chuyện Harish. Và thứ hai, Chennai đã đặt bà vào đúng vị trí của mình về khả năng chơi nhạc camatic. Bà đã ngừng hát hoàn toàn. Và điều đó thậm chí còn làm bà đau khổ hơn, nó làm bà tự cảm thấy tội lỗi, rồi nó lại được dồn sang em và chu trình đó cứ thế tiếp tục. Thậm chí cả em cũng chẳng thể giúp bà trong chuyện này. Giờ cứ lo phần bố đã.”

Tôi gật đầu khi Ananya dừng lại để lấy hơi.

“Cảm ơn anh đã chịu đựng chuyện này,” cô nói và cho tôi một chiếc bánh nhúng kem. Tôi liếm kem từ những ngón tay cô. Những thứ nhỏ bé thế này cho tôi động lực bước tiếp.

“Nào, nào, đây là chốn công cộng đây,” cô nói.

Cô rút tay về khi người phục vụ quay trở lại cùng với hóa đơn. Tôi trả tiền và để cho anh ta một khoản tiền tip lớn hơn cả tiền ăn trưa thường ngày của tôi.

“Này, anh muốn đi nhảy không?” cô hỏi.

“Nhảy ư? Em có lệnh giới nghiêm lúc tám giờ. Làm sao đi nhảy được?”

“Bởi vì ở Chennai mọi người đi nhảy vào buổi chiều. Đi nào, Sheraton có DJ được lắm.”

“Vào ba giờ chiều sao?”

“Đúng vậy, tất cả mọi người đều đi. Người ta cấm các câu lạc bộ đêm, bởi vậy chúng ta có những câu lạc bộ chiều.”

Chúng tôi bắt một chiếc xe tuk tuk tới Sheraton. Tôi không hề nói chơi, hàng trăm người trẻ tuổi trong trang phục tiệc tùng đã đợi bên ngoài trong sân vườn đầy nắng. Sàn nhảy mở ra mười phút sau đó. Tất cả mọi người vào bên trong và đèn được tắt đi. Quán bar bắt đầu công việc của mình. DJ bật bài hát Rajni Tamil mới nhất. Đám đông trở nên điên cuồng vì tất cả mọi người, ngoại trừ tôi, đều thuộc nằm lòng bài hát đó.

Ananya lắc lư cơ thể theo điệu nhạc. Cô nhảy rất tốt, cũng như hầu hết những người trưởng thành cùng với quá trình luyện tập Bharatnatyam.

“Naan onnai kadalikaren,” cô nói “em yêu anh” bằng tiếng Tamil. Tôi ôm lấy cô.

Tôi nhìn những người trẻ tuổi xung quanh, họ đang làm điều họ yêu thích bất chấp việc tất cả mọi người từ bố mẹ họ tới chính phủ ngăn cấm họ làm như thế.

Đúng vậy, nếu đã có những sàn disco buổi chiều, thì người Punjab có thể cưới người Tamil chứ. Rốt cuộc, luật lệ được làm ra là để người ta lách luật mà.

* * *

“Thưa chú, Ananya nói với cháu là chú đang có vấn đề với bản kế hoạch kinh doanh.”

Ông phanh khựng xe lại. Chúng tôi chẳng bao giờ nói chuyện trong chiếc Fiat. Chúng tôi có một lễ nghi. Tôi đọc các bản báo cáo của mình, ông nguyền rủa giao thông và đường sá trong thành phố. Trong vòng hai mươi phút, chúng tôi tới cột đèn giao thông gần Citibank, ông thả tôi xuống đó. Tôi cảm ơn ông, ông gật đầu, chúng tôi làm tất cả những điều đó mà không nhìn vào mắt nhau. Hôm nay là một tuần sau cuộc hẹn Thạch Anh Tím, tôi quyết định hành động. Ananya đã đi công chuyện ở Thanjavur trong vòng năm ngày, và mẹ cô đi cùng để thăm các ngôi đền. Ananya đã bảo tôi rằng đó là khoảng thời gian hoàn hảo để đề nghị giúp đỡ. Bố cô sẽ không nghi ngờ tôi muốn tới nhà để gặp Ananya. Thêm nữa, quan trọng hơn, ông có thể thực sự chấp nhận sự giúp đỡ của tôi mà vẫn giữ được mặt mũi vì vợ và con gái ông sẽ không ở đó để chứng kiến.

“Sao nó lại nói với cậu những chuyện này?” Đôi tay ông siết chặt vô lăng.

“Thực ra, cháu đã giúp sắp cháu làm một bản kế hoạch kinh doanh,” tôi nói dối.

“Thật vậy sao?” Khuôn mặt ông dịu lại và ông nhìn tôi.

“Các ngân hàng đa quốc gia làm thuyết trình suốt ấy mà,” tôi nói.

Ông nhả phanh ra và chiếc xe lại di chuyển.

“Chú có muốn cháu ngồi lại cùng chú không?” tôi đề nghị khi chúng tôi tiến tới gần cột đèn giao thông Citibank.

“Cậu nhận dạy thêm cho Manju rồi. Sao cậu lại giúp đỡ chúng tôi nhiều như thế?”

Tôi nghĩ rất lung tìm một câu trả lời. “Cháu chẳng quen biết bất cứ ai ở Chennai cả. Không bạn cũ, không gia đình,” tôi nói.

Lông mày ông nhướng lên ở từ cuối cùng.

“Tất nhiên, nhà mình đây cũng không phải gia đình cháu,” tôi nói và khuôn mặt ông lại dần ra. “Nhưng cũng thật tốt khi tới nhà ai đó.”

Tôi đã đến đèn tín hiệu của mình. Tôi mở cửa chậm chạp, cho ông có thời giờ để đáp lại.

“Nếu cậu có thời gian, buổi tối đến nhé. Tôi sẽ chỉ cậu xem tôi đã làm được gì rồi.”

“Ồ, vâng, tối nay cháu sẽ tới,” tôi nói khi ông lái xe đi. Chiếc Fiat để lại phía sau một vệt mỏng carbon monoxide.

“Tôi nghĩ đó là một ý tưởng tuyệt vời,” Bala nói. Chúng tôi đang trong cuộc họp nhóm chăm sóc khách hàng cấp cao. Mumbai đã đề xuất sự kiện bữa tối “nâng cao tinh thần” cho các khách hàng cá nhân của chúng tôi trên khắp Ấn Độ. Bất chấp sự suy giảm kinh tế, họ đã phê duyệt một khoản ngân sách cho tất cả các chi nhánh chính. Chennai cần có nó nhất, nếu xét tới khoản phiêu lưu đầu tư chúng tôi đã gây cho khách hàng của mình.

“VẬY, chúng ta phải động não suy nghĩ xem sự kiện như thế nào sẽ phù hợp nhất cho khách hàng ở Chennai,” Bala nói.

“Một triển lãm nghệ thuật,” một vị quản lý nói.

“Thế thì chúng ta lại bán thứ gì đó rồi,” một quản lý khác nói. “Điểm mấu chốt là phải vui vẻ.”

“Một buổi biểu diễn thời trang,” vị quản lý lúc đầu lại nói.

“Quá liều lĩnh đối với thị trường của chúng ta,” vị phản đối đáp lại.

Cuộc thảo luận tiếp tục trong mười phút. Tất cả các thể loại ý tưởng từ một đêm xem phim tới mời một ngôi sao Bollywood tới việc gọi một đầu bếp tới chế biến những món đặc sắc đều được đưa ra bàn thảo.

Tuy nhiên, vì một vài lý do nào đó, chưa có ý tưởng nào được duyệt cả. Tôi cảm thấy mình khá vô dụng vì chẳng có gì để nói. Nhưng tôi chẳng biết điều gì thì phù hợp với khách hàng ở Chennai ngoài việc trả lại tiền cho họ.

“Krish, cậu nghĩ thế nào?” Bala hỏi, cắt đứt giấc mơ ban ngày của tôi về việc tay trong tay bước đi cùng với Ananya trong bộ sari xanh chim công.

“Hả?” tôi nói, và nhận ra rằng tất cả mọi người đã quay lại phía tôi.

“Cậu có muốn đóng góp gì không?” Bala hỏi. Cho dù ông ta đã nói ra cho tôi yên, thì thoảng tay sếp bị kìm giữ trong ông ta lại nhảy ra.

“Âm nhạc, âm nhạc thì thế nào? Một đêm nhạc nhé?” tôi gợi ý.

Những tiếng thì thào phấn khích chạy khắp căn phòng. Cuối cùng, chúng tôi đã có một ý tưởng mà không gặp bất cứ sự phản đối tiêu cực mạnh mẽ nào. Mặc dù vậy, liên quan đến âm nhạc thì có hàng tá ý tưởng.

“Kutcheri, làm nhạc kutcheri nhé,” một người nói.

“Đó là gì vậy?” tôi hỏi và hướng về phía Saraswati.

Saraswati là một nhân viên Tamil kín tiếng, chỉ nói mỗi năm một lần và chẳng bao giờ tẩy lông tay. (Tôi thừa nhận nói điều thứ hai là không thích hợp nhưng thật khó để không nhận ra những thứ đó.)

“Kutcheri là một buổi hòa nhạc camatic,” giải thích xong, Saraswati lại ngả ra sau làm một phần của bức tường.

“Này, tôi nghĩ chúng ta muốn buổi tối vui vẻ cơ mà,” tôi nói.

“Nhạc camatic cũng vui vẻ chứ sao,” Ravi, một vị quản lý khác nói.

Đúng, vui vẻ như thể lũ trẻ con khóc trên một chuyến tàu chật chội, tôi muốn nói thế nhưng lại thôi. Việc tuân theo thể chế là rất cần thiết ở Chennai, đặc biệt là khi tất cả mọi người ghét bạn vì bạn là kẻ ngoại đạo.

Tôi quay sang Bala. “Chúng ta muốn nâng cao tinh thần kia mà. Chẳng phải nhạc camatic quá nghiêm túc sao? Sao không tổ chức một tối nhạc phổ thông. Một tối nhạc phổ thông thật hay.”

“A.R. Rahman, chúng ta có thể mời A.R. Rahman?” một người nói.

“Hoặc Ilaiyaraja,” một người khác nói.

Bala lắc đầu và vẫy tay ra hiệu “không”. “Chúng ta không thể mời những tên tuổi lớn như thế. Ngân quỹ không nhiều đến vậy. Và những người đó sẽ thu hút cánh báo chí. Chúng ta không muốn có một vài vị khách nói với báo giới về những tổn thất của họ và chúng ta đang phí tiền vào những buổi nhạc hội như thế này. Mumbai sẽ giết tôi.”

Sau hai tiếng bàn thảo chi tiết kéo dài tới giờ nghỉ trưa, chúng tôi đã đưa ra được vài quyết định về sự kiện đó. Buổi nhạc hội sẽ được tổ chức ở Fisherman’s Cove, một resort cấp cao ở ngoại ô thành phố. Chúng tôi sẽ có

ba đến năm ca sĩ hạng trung, như thế chúng tôi sẽ giữ được ngân quỹ trong khoảng hai trăm nghìn rupi.

“VẬY là tất cả đã xong,” Bala nói khi chúng tôi kết thúc cuộc họp lúc sáu giờ tối. Tôi nhận ra mình phải về. Rốt cuộc tôi có một cuộc hẹn quan trọng với ông bố quan trọng tối nay kia mà.

“Như thế này là gần xong rồi!” Tôi lướt qua một lượt các slide. Ông đã đưa cho tôi một CD tác phẩm của ông. Tôi tải nó vào máy laptop của mình. Những slide chưa được định dạng gồm những đoạn văn toàn chữ, không có gạch đầu dòng và cỡ chữ thay đổi từ tám tới bảy mươi hai.

“Đúng thế, tôi mất ba tuần cho nó đấy,” ông nói.

Chúng tôi ngồi ở bàn làm việc trong phòng khách. Manju đang học bên trong. Không còn ai khác ở nhà. Bố Ananya và tôi cùng cúi khom xuống để nhìn vào màn hình laptop.

“Những slide này chẳng có hình ảnh, bảng biểu, thậm chí chẳng có những điểm nhấn nữa...” tôi nói, cố gắng nói thật một cách ít chỉ trích nhất.

“Hình ảnh thì ở đây,” ông nói và mở cặp tài liệu. “Tôi vẫn còn phải học chức năng đó trong PowerPoint.”

Ông lấy ra ba tập hồ sơ dày với những cái bìa nâu bụi bẩn và mỗi tập dày hai trăm trang.

“Cái gì thế ạ?”

“Dữ liệu kinh doanh năm ngoái của chúng tôi,” ông nói.

“Chú không thể đưa hết vào trong được,” tôi nói. “Khi nào thì cái này hết hạn ạ?”

“Thằng nhãi Verma đó muốn xong trong một tuần,” ông nói.

Với tốc độ hiện tại của bố Ananya, một năm ông cũng chẳng thể làm xong nó được.

“Một tuần? Đây chỉ là dữ liệu đánh giá công việc trong quá khứ thôi mà. Chú phải lên kế hoạch cho năm tới kia mà?”

“Tôi sẽ làm chuyện đó, sớm thôi.” Ông nuốt khan.

Tôi chống khuỷu tay lên bàn và lòng bàn tay úp lên trán. Tôi lật lướt các trang slide ngược trở lên để về trang đầu.

“Sao thế?” ông hỏi. “Tôi làm chuyện gì không đúng sao?”

Tôi quay về phía ông và khẽ cười, “Không ạ, chỉ tĩa sót thêm một chút thôi ạ,” tôi nói.

“VẬy, chúng ta làm như thế nào?”

“Hãy bắt đầu bằng việc tả cho cháu chính xác chú làm gì ở ngân hàng. Và rồi hãy cho cháu xem những hồ sơ này.”

Tôi tắt laptop. Trong vòng ba tiếng tiếp theo tôi đã hiểu một phó giám đốc chi nhánh quận của một ngân hàng nhà nước thì làm gì. Thực ra, có rất nhiều việc, trái ngược với hình dung của tôi rằng nhân viên ngân hàng nhà nước chẳng làm gì cả. Tuy vậy, rất nhiều công việc liên quan đến báo cáo, phê duyệt và lưu giữ một số loại báo cáo. Nó mang nặng tính quan liêu và ít tính kinh doanh.

Tôi ngáp dài khi ông kết thúc việc diễn giải quy trình tuyển dụng nhân sự ở quận Egmore của ông. Tôi nhìn chiếc đồng hồ treo tường. Đã là chín giờ rồi.

“Xin lỗi, tôi thậm chí còn chưa mời cậu ăn tối đấy,” ông chú Swaminathan nói.

“Không sao ạ, cứ tiếp tục thôi. Cháu đi rửa mặt,” tôi nói và kéo ghế ra đằng sau.

Tôi quay trở lại từ phòng tắm thì ông đã mang ra hai chiếc đĩa sắt và một bát cơm chanh. Ông đặt bát vào lò vi sóng để làm nóng thức ăn. “Xin lỗi vì không thể mời cậu một bữa đằng hoàng tối nay. Tôi đã bảo người giúp việc làm gì đó đơn giản,” ông nói.

“Không sao ạ,” tôi nói khi đón lấy những chiếc đĩa từ tay ông. Tôi bước tới bếp. Tôi lấy sữa đông và nước. Tôi nhìn thấy những chiếc thìa nhưng quyết định sẽ không lấy chúng.

“Còn Manju?” tôi hỏi khi quay trở lại bàn.

“Nó ăn rồi. Nó thức dậy lúc bốn giờ bởi thế bây giờ nó phải đi ngủ rồi,” ông nói.

Chúng tôi yên lặng ngồi ăn. Lần đầu tiên trong ngôi nhà của họ, tôi có cảm giác được chào đón. Chắc chắn rồi, họ vẫn cho tôi bữa sáng và cho tôi đi nhờ xe đến chỗ làm ba ngày một tuần. Tuy vậy, hôm nay rất khác biệt. Ông thêm thức ăn vào đĩa của tôi khi tôi ăn xong và rót nước cho tôi. Chúng tôi tiếp tục làm việc sau bữa tối cho tới khi ông không còn giữ mắt khỏi díp vào nhau được nữa.

“Mười một rưỡi rồi, cháu phải về thôi,” tôi nói. Tôi tắt máy tính và sắp đóng giấy tờ lại.

“Ừ,” ông nói trong khi nhìn đồng hồ. “Tôi không biết rằng lại nhiều việc tới vậy.”

Tôi bước ra cửa và vạch ra một chương trình làm việc.

“Kế hoạch như thế này nhé,” tôi nói. “Ngày mai chúng ta sẽ dựng một khung kiến trúc, như thế thì ít nhất chúng ta cũng có tiêu đề cho tất cả năm mươi slide. Ngày tiếp theo chúng ta sẽ đưa chữ vào. Ngày sau đó chúng ta sẽ bắt đầu phần hình và bảng biểu.”

Chúng tôi bước ra khỏi căn nhà.

“Muộn rồi. Để tôi chở cậu về nhé?” ông nói.

“Không ạ, vẫn còn xe tuk tuk trên đường chính. Chúc chú ngủ ngon, chú bảo Manju là ngày kia cháu sẽ tới gặp em ấy.”

“Cảm ơn cậu, Krish,” ông nói và vẫy tay tạm biệt tôi.

“Không có gì ạ,” tôi nói.

Tôi dành ba tối tiếp theo cùng với ông chú Swaminathan. Bản kế hoạch kinh doanh của ngân hàng Baroda Egmore đã trở thành tâm điểm cuộc sống của tôi. Tôi đã mang vài phần việc của ông tới văn phòng của chính mình để làm vào buổi trưa.

“Cậu đang làm gì thế?” Bala hỏi khi chúng tôi gặp nhau ở gần máy in chung của văn phòng, tôi phải tới đó để lấy những tờ in bản thuyết trình.

“Nghiên cứu cá nhân,” tôi nói, giữ chặt những tờ giấy trong tay và chạy lại bàn mình.

Rất kỳ lạ, nhưng tôi có thể biết rằng tiếng chuông điện thoại đó chính là cuộc gọi từ Ananya.

“Chào người đẹp. Mọi chuyện thế nào?”

“Em có biết rằng bốn năm trước đây Ngân hàng Baroda không có máy ATM nào, nhưng bây giờ chỉ riêng ở Egmore đã có hơn chục ATM rồi không?” tôi nói trong khi mở slide thứ mười hai trong bản thuyết trình.

“Gì thế?” cô hỏi.

“Và trong vòng hai năm tới, sẽ là ba mươi chiếc,” tôi nói.

“Anh đang nói chuyện gì thế?”

“Anh đang xử lý bản thuyết trình cho bố em, tại văn phòng của anh,” tôi nói và xoay ghế để quay ra xa khỏi màn hình.

“Chính vì thế mà anh thật đáng yêu,” cô nói.

“Anh đang ăn cắp thời gian của một MBA tài năng được Citibank trả lương. Anh có thể phải vào tù vì chuyện này,” tôi nói.

“Tuyệt vời làm sao! Tình yêu của em vào tù vì em,” cô tặc tặc lưỡi.
“Manju nói với em là tối nào anh cũng ở đó đến tận khuya. Và buổi sáng

hôm nay anh lại dạy thêm cho nó nữa. Anh phải giữ gìn sức khỏe đấy nhé.”

“Anh không sao. Anh sẽ nghỉ ở văn phòng. Và bản thuyết trình sẽ xong đêm nay.”

“Tuyệt. Quan hệ với bố thế nào?”

“Hừm, cũng là chuyện công việc thôi. Nhưng nói thế này nhé, anh đã nhìn thấy ông cười. Anh đã ăn nguyên một quả ớt vào bữa tối và phải chạy vào bếp. Khi anh trở ra, ông đã mỉm cười nguyên ba giây và chính anh đã tạo ra nụ cười đó đấy.”

“Với bố em, đó là bước tiến lớn đấy,” Ananya nói. “Bố em không hề cười trong bất cứ bức ảnh cưới nào của ông.”

“Hừm, ông ấy bắt buộc phải cưới mẹ em,” tôi nói.

“Thôi ngay,” Ananya nói.

Người cần vụ đến chỗ tôi nói rằng Bala đã quay số nối dài của tôi nhưng không liên lạc được. Tôi bảo Ananya giữ máy.

“Bảo ông ấy tôi đang làm việc với một khách hàng tiềm năng mới. Đang mời họ tới nhạc hội,” tôi nói. Người cần vụ gật đầu và rời đi.

“Nhạc hội ư?” Ananya hỏi.

“Đó là một sự kiện cho khách hàng cá nhân. Ở Fisherman’s Cove,” tôi nói.

“Fisherman’s Cove đẹp lắm. Em tới được chứ?” cô hỏi.

“Chỉ khi em có một triệu để dành thôi,” tôi nói.

“Được thôi, chồng em sẽ gửi tiền,” Ananya nói.

“Đúng thế, ngay sau khi anh thực hiện vụ cướp ngân hàng. OK, giờ anh nên pha trò với em hay đảm bảo để bố em không bị người ta cười nhạo trong năm ngày tới đây?” tôi hỏi.

“Bố trước đi,” cô nói, “em sẽ quay về sau ba ngày nữa.”

“Thanjavur thế nào?”

“Những ngôi đền, những người Tamil và sự chăm sóc của bà mẹ tính khí thất thường ư? Anh muốn biết không?” cô nói.

“Có lẽ để lần sau vậy. Chuyện gì gây ra tính khí thất thường đó thế?”

“Em, em và chỉ em thôi,” Ananya nói và cười, “luôn luôn là như thế.”

“Thế sao? Tội lỗi của em là gì thế?”

“Em chẳng có thời gian cho bà. Đúng vậy đấy, em phải đi khắp quận gặp gỡ người ta cả ngày. Tất nhiên, bà cũng cảm thấy việc nói không với Harish cũng chẳng khác gì từ chối giải Nobel vậy. Bởi thế, đó là món khai vị của bữa tối. Món chính là bài thuyết giáo về việc em đã lạm dụng đặc quyền của mình như thế nào khi được cho học cao hơn. Món tráng miệng thường là nước mắt. Tuần tới em phải tới Pondicherry. Không đời nào em đưa bà theo cùng.”

“Em bắt buộc phải đi?”

“Chỉ trong ngày thôi.”

“Này, chẳng phải Fisherman’s Cove nằm trên đường tới Pondicherry sao?” tôi hỏi.

“Đúng thế, sao?”

“Tốt lắm, anh sẽ tới đó trước và kiểm tra địa điểm. Anh sẽ đến với em ngày hôm đó,” tôi nói. “Bất cứ thứ gì để thoát khỏi văn phòng.”

“Ồ, tuyệt,” cô nói.

Người cần vụ lại tới.

“Gì thế?” tôi quay sang người cần vụ sau khi bảo Ananya giữ máy.

“Ông đang mời khách hàng nào vậy?” người cần vụ nói.

Tôi nhìn quanh. Bên ngoài cửa sổ văn phòng có một vài kho chứa. Tôi nhìn thấy một cái đế pháo hoa.

“Pháo hoa chuẩn, Sivakasi. Được chứ?” tôi nói.

Người cần vụ gật đầu.

“Tạm biệt nhé, bé yêu, em làm phiền anh phải không?”

“Đúng vậy, nhưng cuộc đời còn ra cái gì khi không được làm phiền bởi đúng người cơ chứ,” tôi nói.

“Cảm ơn anh. Yêu anh,” Ananya nói.

“Anh cũng yêu em,” tôi nói và gác máy. Người cần vụ đứng trước mặt tôi, đôi mắt anh ta mở to sau câu cuối cùng của tôi.

“Sao anh vẫn còn ở đây?” tôi hỏi.

“Xin lỗi ngài,” người cần vụ nói và rời đi.

* * *

Tôi rời văn phòng sớm để hoàn thành bản thuyết trình ở nhà Ananya. Chúng tôi đã đến đoạn cuối và chỉ còn lại phần chỉnh định dạng cuối cùng. Tôi đi qua một cửa hàng CD ở Mylapore. Tôi nghĩ một chút nhạc chắc sẽ thú hơn trong khi tôi hoàn thiện bản thuyết trình. Tôi bước vào.

“Ngài cần gì vậy?” người chủ cửa hàng hỏi.

Tôi lướt qua những giá để đầy những đĩa CD Tamil trong những bìa đĩa điên khùng trông hết các tiểu thuyết trinh thám. “Anh có đĩa nào không phải tiếng Tamil không?” tôi hỏi.

Anh ta lắc đầu thất vọng. “Không phải tiếng Tamil thì mời ngài đến Nungambakkam.” Nhưng người coi cửa hàng vẫn nhìn các dãy đĩa để tìm gì đó. “OK, đây rồi,” anh ta nói và lấy ra ba chiếc đĩa CD.

Chiếc CD đầu tiên là liên khúc những bản hit tiếng Hindu. Có hình các cô gái lộ rãnh ngực trên bìa đĩa. Tôi phải từ chối cái đĩa đó. Chiếc thứ hai là tập hợp những bản tình ca lãng mạn, bìa đĩa có hình trái tim. Chiếc CD thứ ba là những ca khúc cho trẻ em bằng tiếng Anh.

“Cho tôi đĩa tình ca,” tôi nói.

Người chủ cửa hàng tính hóa đơn trong khi tôi lướt qua khu đĩa nhạc camatic.

“Có đĩa CD nhạc camatic nào hay không anh?” tôi hỏi.

“Hay là thế nào cơ, thưa ngài?” anh ta nói trong khi gói đĩa CD màu đỏ của tôi.

Tôi nhìn những chiếc bìa đĩa nhạc camatic. Hầu hết đều có hình những người đàn ông và đàn bà Tamil trung niên trên đó. “Anh có tuyển tập những bài nhạc camatic nổi tiếng chứ?” tôi hỏi.

Người chủ cửa hàng có vẻ bối rối. Tôi giơ tay lên tuyệt vọng. “Tôi không biết gì cả. Tôi chỉ muốn bắt đầu tìm hiểu thôi,” tôi nói.

“Người Bắc Ấn à?” anh ta hỏi.

Tôi gật đầu.

“Thế tại sao anh lại muốn học nhạc camatic?”

Tôi không trả lời.

Người chủ cửa hàng đưa tôi hai đĩa CD. Một đĩa có hình một người phụ nữ cầm một chiếc đàn tambura ở bìa. Chiếc còn lại có hình một ông già. Toàn bộ chữ được viết bằng tiếng Tamil. Tôi lật xem nó.

“T.R. Subramaniam, được đấy,” một bà đứng tuổi vừa mới bước vào cửa hàng và nhận ra những chiếc CD của tôi.

“Vâng, đĩa nhạc yêu thích mọi thời đại của cháu đấy,” tôi nói trong khi bỏ những chiếc CD vào trong túi và bước ra khỏi cửa hàng.

* * *

Tôi tới nhà Ananya lúc sáu rưỡi. Bố cô đã ngồi sẵn ở bàn rồi. Ông đeo kính đọc sách và đang sửa bản in của bài thuyết trình. Ông đã để bánh rán nóng trên bàn cùng với chutney màu đỏ, xanh và trắng.

“Lấy một cái đi. Ở một hiệu nổi tiếng gần công ty tôi đấy. Tôi mua cho cậu,” ông nói.

Tôi nhìn ông trong khi nhặt một chiếc bánh. Lần đầu tiên kể từ khi tôi biết ông, mắt chúng tôi gặp nhau. Tôi nhận ra rằng nếu bỏ qua khuôn mặt nhăn

nheo và cặp kính đọc sách, ông có đôi mắt giống hệt Ananya.

“Hôm nay, bất kể muộn thế nào, chúng ta cũng phải làm xong vụ này,” tôi nói trong khi mở file.

Ông gật đầu. Ông kéo ghế của mình gần ghế của tôi để nhìn màn hình.

“OK, chúng ta hãy chạy qua tất cả các slide nhé. Cháu sẽ chỉnh định dạng khi chúng ta xem slide,” tôi nói.

Tôi xem được năm slide đầu tiên trong vòng một giờ.

“Chú ơi, chú có phiền nếu cháu bật một chút nhạc không? Việc chỉnh format này khá nhàm chán,” tôi nói. Tôi mở trình chạy đĩa trên laptop của mình.

“Mở stereo ấy,” ông nói và chỉ vào dàn hi-fi được đặt trong tủ kính phòng khách. Tôi lấy những đĩa CD từ chiếc cặp đi làm ra.

Ông bước đến chỗ tôi để kết nối hệ thống. Trong khi ông loay hoay với đồng dây nhỏ, tôi nhận thấy chai whisky Chivas Regal một lít chưa mở để cạnh dàn stereo.

Tôi tận dụng cơ hội và hỏi ông. “Chú thích whisky ạ?”

“Không, chỉ thi thoảng một chút Cognac khi tôi bị cảm lạnh thôi. Harish cho tôi cái chai lớn này đây. Tôi phải uống vài năm mới hết,” ông nói.

Tôi im lặng.

“Cậu biết Harish chứ? Anh chàng đến coi mắt Ananya ấy.”

Tôi gật đầu.

“Thực sự là một anh chàng rất tốt,” ông nói.

Ông bật hệ thống stereo. Tôi đã đưa ông chiếc đĩa CD hình trái tim trong túi tôi.

Ông lật nó vài lần trên tay mình.

“Cửa hàng Mylapore chỉ có thể thôi ạ,” tôi nói giọng ngại ngùng.

“Những cái còn lại là gì?”

Tôi đưa ông hai chiếc đĩa CD kia.

“T.R. Subramaniam và M.S. Sheela? Cậu mua đĩa này cho ai đấy?”

“Cho cháu ạ.”

“Cậu hiểu nhạc camatic à?”

“Không ạ, nhưng cháu muốn học. Cháu nghe nói đó là dạng âm nhạc nguyên thủy nhất,” tôi nói.

Ông lắc đầu. Tôi tự hỏi liệu có phải lý do của mình chưa đủ thuyết phục. Ông bỏ những chiếc đĩa CD vào lại trong túi tôi. “Đôi khi, tôi ước gì tôi đừng cố vũ Radha hát nhạc camatic. Nó chỉ mang đến cho bà ấy đau khổ thôi.”

Tôi gật đầu, không biết mình nên đáp lại thế nào. Lần đầu tiên ông đề cập đến chuyện riêng tư. Thật kinh ngạc là hai người đàn ông cùng với một chiếc laptop trong một căn phòng đóng cửa trong vòng năm ngày lại đạt được sự gần gũi đến vậy.

Chúng tôi ngồi lại bàn và tôi làm việc với slide thứ sáu. Bài hát lãng mạn của Mandy Moore tràn ngập căn phòng.

Em muốn ở cùng anh

Dù chỉ là một đêm thôi

Ca từ có vẻ hơi kỳ quặc một chút cho một buổi làm việc chung giữa một người đàn ông Tamil năm mươi tuổi và một chàng trai Punjab hai mươi tư, nhưng dù sao cũng còn tốt hơn là yên lặng. Tôi hào hứng đặt những hộp chữ, bảng biểu, đồ thị và danh sách vào đúng vị trí của chúng và làm cho mỗi slide trông thật hấp dẫn. Ông đọc từng dòng và kiểm tra phần hình ảnh. Bài hát vẫn tiếp tục.

Được ở trong vòng tay anh

Được ôm anh thật chặt

Tôi chưa đi được nửa đường thì chiếc CD đã chạy được hơn ba lượt. Chúng tôi tạm nghỉ ăn tối lúc mười giờ. Ông vào bếp và quay trở lại với hai đĩa cơm cà chua.

“Cậu chắc phát ngán với đồ ăn Nam Ấn rồi hả?” ông hỏi.

“Không ạ, giờ cháu quen rồi. Cảm giác như thức ăn ở nhà,” tôi nói.

“Tốt,” ông nói. Ông bước tới tủ kính.

Tôi đã đạt tới loại “tốt” dù rằng vẫn chưa “rất tốt” như Harish, tôi nghĩ.

“Bản thuyết trình giờ đã ổn rồi. Cậu muốn uống chút gì không?” ông hỏi.

“Vâng,” tôi đáp.

Ông lấy hai chiếc cốc từ cái giá trong tủ. Ông bảo tôi lấy một chiếc thìa và đá ở trong bếp. Ông mở nút chai.

“Tôi chỉ năm thìa là đủ,” ông nói trong khi lấy đồ uống cho mình. “Thế còn cậu?”

“Chúng cháu không dùng thìa để đong rượu,” tôi nói. Tôi đã hơi kích động một chút. Một tuần làm việc cật lực và Harish vẫn là anh chàng “rất tốt”. Đồ chết tiệt Harish, tôi sắp sửa uống Chivas Regal của anh đây. Tôi rót thứ chất lỏng màu vàng cao cỡ bốn ngón tay.

“Cậu đang làm gì thế?” ông kêu lên.

“Thế này mới gọi là uống. Cụng nào,” tôi nói và nâng cốc.

“Thực ra, Radha đã cấm tôi không được uống hơn,” ông nói và lấy chiếc chai từ tôi. Ông nghiêng nó và rót cốc của ông ngang bằng với cốc của tôi.

“Cụng nào,” ông nói, “và cảm ơn cậu. Người IIT các cậu rất giỏi. Cậu đã làm ra một bản thuyết trình thật tuyệt.”

“Không có gì ạ,” tôi nói.

Chúng tôi kết thúc bữa tối và lượt uống đầu tiên lúc mười rưỡi. Tôi mang chai whisky tới gần laptop. Tôi rót cốc thứ hai cho mình và mời ông. Ông không từ chối. Đĩa nhạc chuyển sang bài “Last Christmas”.

Ông bước tới dàn stereo và tăng âm lượng. “Anh đã dâng trọn trái tim,” ông hát theo và búng ngón tay. Ông quay trở lại và ngồi xuống.

Tôi vừa chứng kiến một cảnh tượng kinh ngạc. Một người Tamil Bramin đã giải phóng bản thân mình có lẽ là lần đầu tiên. Nếu không còn bản thuyết trình phải làm, có lẽ tôi sẽ thích thú ngồi nhìn ông hơn. Tất cả những gì tôi

nhớ là trong vòng hai tiếng tiếp theo, chúng tôi đã tới slide cuối cùng và chai whisky còn một phần ba.

“Trân trọng cảm ơn,” tôi nói khi đọc slide cuối cùng. “Vậy là xong rồi ạ.”

Tôi lưu file.

“Lưu hai lần nhé,” ông nói.

Tôi bấm lưu lần nữa và xem thời gian. Lúc đó đã là một giờ sáng. Ba tiếng nữa, Manju sẽ thức giấc.

“Chú sẵn sàng thuyết trình rồi chứ?” tôi hỏi.

“Thuyết trình? Tôi ư? Không, không, Verma sẽ thuyết trình. Việc của tôi là hoàn thành bản thuyết trình và thế là xong.”

“Chú ơi,” tôi nói, giọng đĩnh đạc nhờ rượu whisky, “chú phải thuyết trình. Cả tuần cày cuốc vừa rồi sẽ là công cốc nếu như chú không thuyết trình.”

“Tôi chưa dùng máy chiếu bao giờ cả,” ông nói.

“Chuyện đó thì chẳng có gì đâu. Kỹ thuật viên sẽ kết nối thiết bị cho chú. Chú chỉ cần bấm mũi tên để sang slide tiếp theo thôi.”

“Tôi chẳng biết nữa.” Ông trở nên im lặng.

Tôi đóng laptop và lắc đầu. “Chuyện này thật không thể tin được. Bản thuyết trình rất tốt. Giám đốc toàn quốc của chú sẽ ở đó. Và chú chỉ muốn ngồi ở trong góc thôi sao. Verma sẽ hưởng hết công lao.”

“Vậy sao?” ông nói.

“Tụi sếp thì luôn làm thế mà, đâu có ngoại lệ,” tôi nói.

“Thằng Bắc Ấn khốn nạn,” ông nói.

Tôi đứng dậy đi về.

“Buồn ngủ à?” ông hỏi.

“Không bằng chú đâu ạ. Chú vẫn ngủ lúc mười giờ, phải không?” tôi nói.

“Nó đánh thức tôi đấy,” ông nói và trở vào cốc của mình. “Muốn uống thêm một cốc không?”

“Chú, cháu phải bắt xe. Muộn rồi ạ.”

“Sao cậu không ở lại đây đi?” ông nói.

“Gì cơ ạ?” tôi hỏi.

“Đúng thế, tôi sẽ đưa cậu một bộ quần áo ngủ. Của tôi chắc sẽ vừa với cậu đấy,” ông nói.

Trong quá khứ tôi đã có niềm đau phải mặc quần áo bố bạn gái. Đây không thể là một ý hay, tôi nghĩ. Tôi còn chưa kịp đáp lời, ông đã rót thêm cho chúng tôi một lượt uống nữa.

“Cứ đổi đĩa nhạc nếu cậu muốn,” ông nói.

Tôi lục tìm trong đồng băng đĩa của Ananya trong ngăn kéo. Tôi tìm thấy một album của Pink Floyd và không thể cưỡng lại được. Rượu bia đòi phải có Floyd.

Đoạn nhạc dạo đầu dài và ma mị của Shine On You Crazy Diamond vang lên trong căn phòng. Ông giậm giậm chân nhẹ theo nhịp nhạc chậm. Tôi bản khoăn không biết liệu ông có chịu được lượng cồn nhiều như thế hay không. Tôi muốn hút thuốc. Không, đừng có nghĩ về việc hút thuốc, trí óc tôi khuyên can. Đừng nghĩ về việc ở cùng với Ananya. Hãy nghĩ tới kế hoạch khẩn cấp cho tình huống tồi tệ nhất. Nếu như ông ấy nôn hay xỉu đi thì sao? Làm thế nào gọi được xe cấp cứu ở Chennai? Mình sẽ phải giải thích ra sao với mẹ Ananya?

Dù vậy, ông dường như đang thoải mái. Ông ngồi ở ghế xô pha và đặt hai chân lên bàn. “Có một điều Verma đã nói với tôi và tôi sẽ không bao giờ quên,” ông nói.

Tôi gật đầu.

Verma nói, “Swaminathan, ông biết tại sao họ cho ông làm phó giám đốc còn cử tôi làm giám đốc không?”

“Tại sao?” tôi hỏi, đã quá say để tỏ ra kiềm chế.

“Hắn nói đó là bởi vì người Nam Ấn đứng nhì rất giỏi, nhưng rất tệ khi đứng đầu.” Ông lắc đầu và uống một ngụm lớn. Kể cả trong cơn say của ông, tôi có thể cảm thấy nỗi đau. Tôi không biết phải nói gì.

“Cậu đồng ý không?” ông hỏi.

“Ồ, cháu chẳng biết. Sếp của cháu là người Nam Ấn,” tôi nói.

“Ừ, nhưng cậu chỉ mới đi làm thôi. Có lẽ hẳn nói đúng. Chúng tôi không muốn nổi bật. Tôi biết tôi nên thuyết trình, nhưng tôi không muốn.”

“Tại sao chứ?”

“Bởi vì kiến thức không phải để khoe khoang. Nếu tôi làm việc tốt, mọi người sẽ chú ý đến tôi. Tôi không thể phô bày mình như tay Verma trơ trẽn đó được.”

Tôi gật đầu, để ông thấy là tôi vẫn nghe hơn là đồng ý. Chẳng gì sáng suốt bằng hai người đàn ông say xỉn.

“Phải vậy không?”

“Cũng còn tùy ạ,” tôi nói.

“Tùy cái gì?”

“Chú có thấy bực khi họ không để chú làm giám đốc không?” tôi hỏi.

Ông nhìn tôi một vài giây. Ông nghiêng người lên trước ghế xô pha và tới gần tôi. “Để tôi nói với cậu một điều. Tên cậu là gì nhỉ?” ông hỏi.

Rõ ràng, tôi còn lâu mới ở cái mức gần gũi với ông. “Krish,” tôi nói.

“Đúng rồi, tôi xin lỗi, thứ rượu whisky này... Krish này, tôi đã từng có những lời mời. Mười năm trước tôi đã có lời mời từ những ngân hàng đa quốc gia. Nhưng tôi trung thành với ngân hàng của mình. Và tôi đã kiên nhẫn chờ tới lượt mình trở thành giám đốc. Giờ đây, chỉ còn năm năm nữa là tôi nghỉ hưu, vậy mà họ điều thăng nhãi Bắc Ấn đó đến.”

“Vậy là chú đã cảm thấy bực,” tôi nói.

“Tôi vẫn còn cảm thấy rất tồi tệ. Tôi thậm chí còn chưa kể chuyện này với vợ mình. Tôi đã uống quá nhiều rồi,” ông nói.

“Không sao. Vấn đề là, nếu chú thấy chuyện đó tồi tệ thì chú phải làm tất cả để lấy được vị trí số một. Và...” Tôi dừng lại.

“Gì cơ? Cứ nói ra đi,” ông nói.

“Và nếu chú không có các kỹ năng marketing, thì nên thú nhận điều đó hơn là cứ lên giọng đạo đức về kiến thức. Chú đã làm việc tốt, hãy để thế

giới biết điều đó. Có cái quái gì hèn hạ hay đáng hổ thẹn vì việc đó đâu chứ?”

Ông không trả lời.

“Cháu xin lỗi,” tôi nói, tự trấn tĩnh lại.

“Không, cậu nói đúng. Tôi thật vô dụng,” ông nói, giọng ông run run. Tôi bỗng lo rằng ông sẽ khóc.

“Cháu không nói điều đó. Chúng ta đã làm ra nó, phải không nào?” tôi chỉ vào laptop của mình.

“Cậu nghĩ tôi nên thuyết trình? Liệu tôi có làm được không?” ông hỏi.

“Chú sẽ đá đít hần,” tôi nói.

“Sao?”

“Xin lỗi, cháu hỏi chú có cần thêm đá không?”

Ông lắc đầu.

“Chú sẽ ổn thôi. Hãy nói với Verma là chú sẽ thuyết trình. Đừng đưa cho hần bản sao.”

“Tôi sẽ đối đầu với hần sao?”

“Vâng, nếu chú gọi thế,” tôi nói. “Và hãy đảm bảo từ giờ trở đi, mọi người biết về việc chú làm. Hãy xem Bala, sếp của cháu. Hần bắt chước giám đốc toàn quốc tất cả mọi thứ. Bala học lại giám đốc toàn quốc cả thực đơn cho buổi nhạc hội địa phương vợ vẫn mà chúng cháu sẽ tổ chức tháng tới. Chú nhất định phải được chú ý đến, chú không phải làm việc. Các công ty vận hành như vậy, tất cả mọi người đều biết thế.”

Ông gật đầu và trầm tư nghĩ ngợi. Tôi xem giờ: hai giờ sáng. Tôi chẳng thể tìm được một cái ngáp.

“OK, chúng ta nên đi ngủ thôi,” ông nói và đứng dậy. “Chờ đã.” Ông quay lại với một chiếc lungi và áo vest. “Đây, thế được chứ?”

Chú đùa hay sao thế này, tôi muốn nói thế, nhưng rồi lại nói, “Hoàn hảo.”

Ông chỉ tôi phòng nghỉ dành cho khách. Tôi ngồi xuống giường, quần áo ngủ trong lòng.

“Cậu muốn trở thành gì? Giám đốc điều hành ở Citibank?” ông hỏi khi ra cửa rời khỏi phòng tôi.

“Nhà văn ạ,” tôi nói.

“Gì cơ?” ông hỏi và cơ thể mệt mỏi của ông lại trở nên tỉnh táo.

“Giám đốc điều hành, giám đốc quốc gia, cháu chẳng ham, đó không phải là cháu,” tôi nói.

“Cậu định rời ngân hàng đó à?”

“Bây giờ thì chưa ạ. Cháu sẽ dành dụm một vài năm đã.”

“Thế sau đó thì sao? Còn bố mẹ cậu nữa? Họ nhất trí với chuyện này chứ?”

“Rồi chúng ta sẽ biết. Chú nên đi ngủ thôi ạ. Ngày mai chú còn phải thuyết trình nữa,” tôi nói.

Ông tắt đèn chính và rời đi. Tôi vào phòng tắm và chậ vật với chiếc lungi. Cuối cùng tôi dùng thắt lưng để thắt nó quanh hông và nằm xuống giường. Lưng tôi giờ mới được nghỉ ngơi sau mười tám tiếng; tôi thở ra nhẹ nhõm.

Ông gõ cửa phòng tôi. Ông bước vào trong và lại bật đèn lên.

Tôi ngồi dậy ngay lập tức. “Gì đấy ạ?”

“Nước đây,” ông nói và để lại một chai gần giường tôi. “Uống đi, không mai cậu sẽ nhức đầu khi đến cơ quan đấy.”

“Cảm ơn chú,” tôi nói.

“Cậu mặc chiếc lungi đó thoải mái chứ? Cậu cần giúp gì không?”

“Không ạ, cháu ổn,” tôi nói và giữ chặt dây lưng hơn.

“Chúc ngủ ngon,” ông nói và lại tắt đèn.

“Chúc ngủ ngon, thưa ngài,” tôi nói và nguyện rửa bản thân mình trong vòng mười phút sau đó vì đã gọi ông là ngài.

“Một triệu!” Bala búng ngón tay trong cuộc họp của ủy ban chỉ đạo nhạc hội. Đúng, một trong những giá trị lớn lao được Bala thêm vào là làm cho mọi thứ nghe có vẻ quan trọng. Ông ta đã lập ra ủy ban Chỉ đạo Nhạc hội. Nghe có vẻ rất quan trọng, suýt nữa tôi đã nộp hồ sơ xin vào đó.

Nhưng ngay lúc này đây, chúng tôi có một rắc rối. Tất cả mọi người yên lặng khi người chịu trách nhiệm lo liệu về ca sĩ báo cáo. “Ngài muốn ba ca sĩ nổi tiếng mà,” Madhavi, một nhân viên béo đeo kính trông lai lai giữa một lớp trưởng ở trường và một y tá chăm sóc các bệnh nhân đặc biệt.

“Nhưng sao bọn họ lại được trả nhiều như thế chứ?” Bala nói. Không biết làm sao mà Bala cảm thấy chỉ có mình mới xứng đáng với một công việc được trả lương quá nhiều so với những gì đã làm.

“Họ đến cùng với ban nhạc, thưa ngài, và cả ca sĩ hát phụ nữa,” Madhavi nói.

Tất cả mọi người trong phòng gật đầu.

Bala lắc đầu. “Sao lại cần ca sĩ phụ? Ca sĩ chính sẽ bị đụng xe hay gì đó à?”

Không có ai cười cả.

“Phụ tức là hát bè ấy, thưa ngài,” Madhavi nói.

Bala vẫn không ấn tượng gì.

“Hát bè là những người cứ aaaaaa trong các bản tình ca ấy, thưa ngài,” Renuka, một nhân viên khác nói.

“Tôi biết hát bè là gì,” Bala nói và đập tay xuống bàn. “Nhưng thế này là quá nhiều.”

“Chúng ta có thể giảm đồ ăn đi,” một nhân viên nói. Anh ta nhận được nhiều cái nhìn kỳ thị hơn cả một kẻ gheo gái trên xe buýt. Anh ta thu lại lời đề nghị của mình.

“Sao chúng ta không mời những ca sĩ bớt tiếng tăm hơn?” tôi hỏi.

“Nhưng đây là một sự kiện của Citibank. Nếu chúng ta mời ca sĩ hạng B mà ngày mai HSBC tổ chức một sự kiện với những ca sĩ hạng A, chúng ta chỉ có nước đào hố mà chui xuống đất,” Bala nói.

“Thưa ngài, địa điểm...” một người chưa từng nói câu nào trong một cuộc họp nào suốt sự nghiệp của mình vừa nói đã bị chặn họng.

“Phải là năm sao,” Bala nói.

“Ca sĩ nào nổi nhất trong ba người?” tôi hỏi.

“Hariharan,” một nhân viên nói.

“Không, là S.P. Balasubramanium,” một người khác nói.

Chiến tranh đã nổ ra giữa những người Tamil bình thường rất hiền lành. Hễ nói tới âm nhạc, họ có thể giết người.

“Không hợp, Hari hợp với S.P.,” Madhavi gào lên kích động.

“Suchitra? Mọi người quên Suchitra sao?” một nhân viên khác nói.

Bala đứng dậy. Giống như tất cả các cuộc họp công ty khác trên thế giới, kể cả cuộc họp này cũng phải dừng lại mà không đi đến kết luận gì. “Tôi phải nói thế này, chúng ta không thể trả nhiều vậy được. Địa điểm, đồ ăn và quảng cáo đã tốn mất bốn trăm nghìn rồi,” Bala nói.

“Quảng cáo ư?” tôi hỏi.

“Chúng ta quảng cáo nửa trang trên tờ Người Hindu,” Bala nói.

Các nhân viên gập hồ sơ của họ lại để ra về.

“Chẳng phải đây là sự kiện chỉ dành cho khách mời hay sao?” tôi hỏi.

“Mục quảng cáo sẽ nói y như thế. Chỉ khách hàng của chúng ta mới được mời. Tuy vậy, quảng cáo đó sẽ đảm bảo rằng bạn bè và người thân của họ cảm thấy ghen tị.”

“Đó là lợi thế của Citi,” tôi nói.

“Chuẩn đấy,” Bala vỗ lưng tôi.

* * *

“Thế nào, bố vui chứ hả?” tôi hỏi Ananya trong xe tuk tuk.

“Đúng thế. Bữa tối nào bố cũng chỉ nói về bản thuyết trình. Và giờ ông đang ở Delhi, để thuyết trình chính cái bài đó ở trụ sở chính. Anh có tin được không?” Ananya nói.

“Chà!” tôi nói vừa lúc chúng tôi tới nơi.

Chúng tôi đã tới cửa hiệu tạp hóa Ratna ở T. Nagar để mua vài chiếc đĩa sắt cho phòng trọ của tôi. Tôi cần bốn chiếc, ở nơi này có tới bốn triệu chiếc. Thật sự tất cả các bức tường, trên mái, trong góc, trên các kệ và giá khắp hai tầng nhà đều được phủ bởi những thứ đồ ăn bằng thép sáng bóng. Nếu tia nắng lọt vào trong cửa hàng, bạn có thể sẽ bốc cháy như một con kiến dưới một chiếc kính lúp. Tôi tự hỏi làm thế nào cửa hàng này theo dõi việc kiểm kê được.

“Làm thế nào chọn được đây?” tôi hỏi Ananya khi chúng tôi tới gần khu bày đĩa.

Ananya giơ tay miêu tả độ dày chiếc đĩa mong muốn với một trong những người phục vụ.

“Em thật lòng cảm ơn anh vì đã giúp bố. Em nghĩ giờ ông thích anh rồi,” cô nói.

“Không nhiều như ông thích Harish đâu. Dù sao anh đã uống whisky của anh ta.”

“Gì cơ?” Ananya nói.

Tôi kể với Ananya về vụ uống rượu của chúng tôi.

“Anh mặc cái gì của bố đi ngủ cơ?” cô hỏi, sốc vì kết cục câu chuyện của tôi.

“Lungi,” tôi vừa nói vừa trả tiền ở quầy thu ngân. “Có gì đáng ngạc nhiên thế đâu? Nó khá thoải mái mà.”

Ananya nhướn lông mày lên.

“Anh làm việc đó vì em.” Tôi nhìn vào mắt cô.

Cô tiến lên trước và mặc dù người ta có thể nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của chúng tôi trong cả năm trăm chiếc chảo rán xung quanh, cô vẫn hôn tôi. Tất cả những bà nội trợ Tamil trong cửa hàng đó quay lại nhìn chúng tôi kinh ngạc.

“Ananya,” giọng một bà vọng tới từ đằng sau chúng tôi.

Ananya quay lại. “Chết rồi, cô Chitra,” Ananya nói và nhắc một khay sắt lớn lên che mặt. Đã quá trễ bởi vì bà đó đã bắt đầu tiến tới chỗ chúng tôi.

“Cô Chitra nào thế?” tôi hỏi.

“Cô Chitra ở cùng dãy phố với nhà em. Cô ấy hát nhạc camatic cùng với mẹ em,” Ananya nói sau chiếc khay.

“Anh cũng đã mua mấy đĩa CD nhạc camatic đấy,” tôi nói.

“Gì cơ?” cô hỏi.

“Thôi bỏ đi, cháu chào cô,” tôi nói khi cô Chitra bước gần lại chúng tôi.

“Đây là Krish,” Ananya nói. “Đồng nghiệp ạ.”

“Vậy sao, đồng nghiệp kiểu gì thế?” bà cô Chitra hỏi vẻ hách dịch.

“Anh phải đi đây,” tôi nói và nhặt những chiếc đĩa của mình. “Bọn anh cần những thứ này trước bữa tối.”

* * *

Tối muộn, Ananya gọi cho tôi, sau khi tôi đã dùng bữa xong xuôi với những chiếc đĩa sắt mới.

“Mọi chuyện ổn chứ?” tôi hỏi.

“Đại loại thế,” Ananya nói. “Dự là cô ấy sẽ kể với mẹ em. Dù sao họ cũng là đối thủ của nhau. Thầy dạy nhạc nhận cô ấy nhưng không nhận mẹ em.”

“Rồi sao?”

“Chẳng sao cả, em sẽ nói với mẹ là cô ấy nói quá lên thôi. Em có khùng đâu mà âu yếm ai đó trong cửa hàng Ratna?” cô nói.

“Có khùng đấy,” tôi cười.

“Đúng thế, nhưng có mỗi anh biết thôi.”

“Anh không muốn phá hỏng những gì anh vừa tạo dựng được với bố em,” tôi nói.

“Giờ anh phải lo phần mẹ đi thôi. Manju và bố ổn rồi.”

“Bằng cách nào đây?”

“Em chẳng biết đâu. Em đã bảo với mẹ rằng anh sẽ đến ăn tối ngày mai.”

“Tại sao chứ?”

“Lý do đưa ra là cảm ơn anh vì đã giúp bố. Chúng ta có thể kể với bà về chuyến đi tới cửa hàng Ratna trước cô Chitra. Tất nhiên chúng ta sẽ bỏ qua vài chi tiết.”

“Em không nên hôn anh ở đó. Sao em lại làm thế?”

“Bởi vì em không cưỡng lại được, đôi khi anh thật khó cưỡng,” Ananya nói.

Tim tôi ngừng lại một giây trước lời đáp của cô. Được rồi, bà Swaminathan, nếu con gái bà không thể từ chối tôi, thì bà cũng không làm được đâu.

“Buổi thuyết trình xuất sắc, hội đồng đã nói với bố ở Delhi như vậy. Giờ họ yêu cầu tất cả các văn phòng khu vực làm các bài thuyết trình tương tự,” Ananya nói với giọng phấn khích.

Chúng tôi ngồi xuống sàn chuẩn bị ăn bữa tối. Mẹ Ananya giữ yên lặng trong khi đảo bát rasam. Bà đưa nó cho tôi mà không nói lời nào.

“Mẹ không sao chứ?” Ananya hỏi.

“Có phải con đã tới cửa hàng Ratna với cậu ấy không?” mẹ Ananya trở tôi hỏi.

“Chết tiệt! Hẳn là cô Chitra đã nói với mẹ ngay buổi sáng hôm sau,” Ananya nói, tay bận rộn trộn cơm và đậu lăng hầm.

“Chị, đừng nói tục ở bàn ăn,” Manju nói.

“Manju, ăn đi. Chị đang nói chuyện với mẹ mà,” Ananya nói.

“Nó nói đúng đấy. Chúng ta không nói chuyện như thế ở cái nhà này. Chúng ta cũng không làm những chuyện con đã làm,” mẹ Ananya vừa nói vừa trút một phần cơm giận vào chỗ cơm trên lá của bà. Bà bóp rồi đập nó thật mạnh cùng với tất cả những thứ rau rợ trên đó.

“Con có làm gì đâu, mẹ? Krish muốn mua đĩa sắt. Anh ấy còn đến chỗ nào được chứ? Con đã đưa anh ấy tới cửa hàng Ratna.”

“Và con làm những chuyện rẻ tiền ở trong cửa hàng đó?” mẹ Ananya hỏi.

“Chuyện rẻ tiền gì hả mẹ?” Manju hỏi.

“Manju, em có thể ra khỏi phòng được không? Đi đọc sách vật lý đi,” Ananya nói.

“Nhưng hôm nay em đã ôn vật lý rồi mà,” Manju nói.

“Thế thì học toán hay hóa đi, trời ạ. Đi đi.” Cái nhìn nghiêm nghị của Ananya đã giải quyết được vấn đề. Manju thu tấm lá chuối của mình và mang vào phòng.

“Gì đó gì đó rẻ tiền gì đó...” mẹ Ananya vừa nói, cô đã ngắt lời bà.

“Mẹ, Krish không hiểu tiếng Tamil đâu. Mẹ nói tiếng Anh đi,” Ananya nói.

Mẹ Ananya trấn tĩnh lại một chút và lại bắt đầu nói. “Sao con bảo em con đi chỗ khác, trong khi con lại sẵn sàng làm những chuyện rẻ tiền ở chỗ công cộng?”

“Con chẳng làm bất cứ chuyện gì rẻ tiền cả.”

“Cô Chitra nói dối sao?”

“Con chỉ hôn phớt anh ấy một cái thôi mà.”

“Hôn!” mẹ Ananya nói như thể Ananya vừa thổ lộ chuyện chúng tôi hít ma túy.

“Mẹ, đừng có bé xé ra to thế. Anh ấy là bạn trai con. Mẹ hiểu chứ?”

“Con là con gái mẹ, con hiểu chứ? Con đang bôi nhọ danh tiếng nhà ta giữa chốn công cộng, con hiểu chứ? Mẹ nuôi con lớn, cho ăn học, hy sinh cho con, con hiểu chứ?”

Tôi không biết bà mẹ và cô con gái có hiểu gì không, nhưng tôi hiểu đã đến lúc tôi phải đi. Tôi đứng dậy.

“Anh đi đâu đấy?” Ananya hỏi tôi.

“Anh đi rửa tay,” tôi nói, giơ đôi tay dính đầy sữa đông ra cho cô xem để chứng minh.

“Tay em cũng bẩn đây. Ở đây với em,” Ananya ra lệnh.

“Con không biết mẹ phải chịu đựng những gì vì con đâu,” mẹ Ananya nói. Bà đứng dậy, thu chiếc lá, lấy lại bình tĩnh và rời khỏi phòng.

Ananya thở ra một hơi dài.

“Anh thích xúp rasam, ngon và thơm,” tôi nói.

* * *

“Ông đã nói có nợ lớn với tôi,” tôi nói. Tôi ngồi trong văn phòng Bala. Ông ta chống cả hai khuỷu tay trên bàn và sục cả mười ngón tay vào mái tóc bóng dầu.

“Nhưng tôi có thể làm thế nào?” Bala nói.

“Ông đã nói bị quá ngân quỹ. Tôi có một ca sĩ cho ông, miễn phí luôn.”

Tôi nghịch cái chặn giấy trong văn phòng ông ta. Chỉ có hai chúng tôi với nhau, tôi cư xử ngang hàng với ông ta.

“Ai thế?” ông ta hỏi.

“Radha Swaminathan, một ca sĩ đang lên.”

“VẬY sao? Chưa bao giờ nghe nói về bà ta,” Bala nói.

“Bà ấy vẫn đang ở trong màn bí mật. Bà ấy đã tu luyện nhạc camatic.”

“Nhưng đây là đêm nhạc phổ thông. Chúng ta sẽ có đội múa phụ họa cho các ca sĩ.”

“Bala, nhạc phổ thông thì ăn thua gì với các ca sĩ camatic chứ. Ông biết điều đó mà.”

“Bà ấy hát hay chứ? Cậu nghe bà ấy hát bao giờ chưa?”

“Kiểu như thế.”

“Kiểu như thế?”

“Có, tôi đã nghe. Sẽ ổn thôi mà. Thêm nữa ông đã có Hariharan và S.P., không thể không ổn được.”

Bala đứng lên và bước về phía cửa sổ.

“Bà ấy nóng bỏng chứ?” Bala nói, “Trông có được không ấy?”

“Bà ấy là mẹ bạn gái tôi. Với tôi con gái bà ấy rất xinh.”

“Gì cơ?”

“Tôi phải làm chuyện này, Bala. Tôi đang có khoảng thời gian cực tệ với bà ấy. Nếu không làm gì đó thật quyết liệt, có thể tôi sẽ phải hôn chào vĩnh biệt bạn gái. Nhà họ chấm một gã làm ở Cisco, tinh khiết như dầu dừa ấy.”

“Bạn gái cậu là người Tamil à?”

“Đúng vậy, Brahmin, bởi thế ông có thể đồng ý một lần được chứ?”

“Người Iyer hay là...”

“Iyer, thế thì có sao không?”

“Không,” Bala nói và quay trở lại ghế ngồi của ông ta. “Giờ tôi biết tại sao cậu lại đến Chennai rồi.”

“Ngoài lý do là tôi khát khao muốn làm việc với một phù thủy tài chính như ông,” tôi nói.

“Gì cơ?”

“Không có gì, thế ông có làm việc đó không?”

“Việc gì?”

“Chốt danh sách ca sĩ, Hariharan, S.P. và tài năng mới Radha.”

“Rồi các nhân viên sẽ nói gì? Chúng ta có ủy ban chỉ đạo cơ mà.”

“Tất cả mọi người trong ủy ban đó đều làm việc cho ông. Họ là đám lâu nhâu của ông thôi.”

“Nhưng mà...” Bala nói vẻ trầm ngâm.

“Tùy ông quyết định,” tôi thở dài. “Tôi có việc. Tôi chưa dọn hộp thư cả năm nay rồi. Tôi vẫn còn có những email ông yêu cầu tôi thúc mua những cổ phiếu Internet đó. Tôi nên xóa chúng đi mới phải, nhỉ?”

Bala chăm chăm nhìn tôi khi tôi quay đầu bước ra.

“Nghe này, cũng không phải chuyện riêng tư gì lắm,” tôi nói, “nhưng nó liên quan đến những đứa con tương lai của tôi.”

”Thưa cô, cháu vào được chứ ạ?” tôi hỏi.

Mẹ Ananya nhìn tôi qua cửa lưới với đôi mắt lơ đãng. Bà mặc một bộ đồ ngủ; tôi đã quấy rầy giấc ngủ trưa của bà.

Tôi đã bảo với các nhân viên của mình là tôi sẽ ra ngoài ăn trưa muộn. Trước khi tới nhà họ, tôi đã ghé qua cửa hàng Grand Sweets và mua hai cân Mysore pak^[38].

Bà mở cửa. Tôi bước vào. Bà vào trong nhà để thay quần áo. Tôi lật giờ tờ Người Hindu cho tới khi bà quay trở lại.

“Chú đã về chưa ạ?” tôi hỏi.

“Ông ấy về tối qua.” Bà ngáp. “Nhưng giờ ông ấy đang ở văn phòng.”

“Cháu xin lỗi đã đánh thức cô,” tôi nói và đưa bà hộp kẹo.

“Cái gì thế?”

“Cháu muốn xin lỗi vì bữa tối hôm đó.”

Bà giữ yên lặng và nhìn chiếc bàn cà phê.

“Cháu xin lỗi về chuyện ở cửa hàng Ratna. Cháu đảm bảo với cô, không hề có chuyện gì rẻ tiền xảy ra đâu ạ,” tôi nói.

“Chitra là một kẻ lăm mồm,” bà đáp. “Giờ chắc cô ta đã nói với toàn thể Mylapore rồi.”

“Cháu có thể hiểu được. Người Punjab chúng cháu cũng có những người như thế. Những người thích chọc ngoáy vào cuộc sống của người khác.”

Bà tặng lời tôi. Bà bước vào bên trong để cất kẹo vào tủ lạnh. Bà quay trở lại với một cốc nước và thứ bánh vòng xoắn, cứng, giòn, chẳng có mùi vị gì của gia đình họ.

Tôi lấy một cái. Răng tôi phát đau khi cố cắn nó. Tôi lấy cái vòng ra khỏi miệng và ra vẻ vừa cắn một miếng bằng cách vờ nhai chóp chép. Chúng tôi có một phút im lặng ngưng nghịu.

“Thưa cô, cháu muốn cho cô xem cái này,” tôi nói và mở cặp ra. Tôi lấy những đĩa CD nhạc camatic và đưa cho bà.

“T.S. Subramanium? Của ai vậy?”

“Của cháu.”

“Gì cơ?”

“Cháu đang cố thưởng thức. Cháu đang học, nhưng khó quá. Có swara, có hát dân gian, rồi shruti.”

“Cháu biết shruti ư?”

“Chỉ cơ bản thôi ạ. Cháu không phải chuyên gia như cô.”

Bà đưa trả tôi những đĩa CD và cười méo mó. “Ở Chennai cô chẳng là ai cả. Thậm chí Chitra còn khá hơn cô. Cho dù người ta nói cô ta quen biết một ông hội đồng của Chennai, tay đó đã yêu cầu thầy dạy nhạc nhận cô ta. Tay hội đồng đó quản lý các địa điểm kutcheri, bởi vậy thầy phải chấp nhận cô ta. Cháu có tưởng tượng được cô ta tầm thường thế nào không?”

“Phải có những ông thầy khác chứ,” tôi nói.

“Cô đã chuẩn bị sẵn sàng cho một ông giỏi hơn. Dù sao đi nữa, cô xin lỗi vì đã phản ứng thái quá hôm đó.”

“Không, không, cô không phải xin lỗi. Cháu tới để xin lỗi mà. Và có một đề nghị nhỏ.”

“Đề nghị? Cháu đề nghị gì cô? Dù sao người trẻ các cháu toàn làm bất cứ gì mình muốn mà.”

“Không, chuyện này không phải về Ananya và cháu. Chuyện này là về nhạc hội của Citibank.”

Trong vòng nửa tiếng sau tôi giải thích cho bà về sự kiện sắp tới. Tôi nói với bà về địa điểm ở Fisherman’s Cove, có những ai ở Chennai chúng tôi

chờ đợi xuất hiện ở đó, nhạc hội phổ thông kéo dài hai giờ được phân ra cho ba ca sĩ, và tôi muốn bà là một trong số họ.

“Cô ư?” bà nhắc lại, sốc.

“Vâng,” tôi nói.

“Cô đã bao giờ hát nhạc phổ thông đâu,” bà nói.

“Cô có chất giọng đã được rèn luyện. Hãy bật kênh MTV và xem những bài trong bảng xếp hạng mới nhất. Ba bài Kollywood, ba bài Bollywood. Thế là xong.”

“Tại sao lại là cô?” bà hỏi, vẫn còn bối rối.

“Thực ra, chúng cháu đang tuyệt vọng. Chúng cháu cần ba ca sĩ mà mới chỉ tìm được hai. Sếp cháu giao cho cháu tìm ca sĩ thứ ba. Bởi thế, cơ hội thăng tiến của cháu phụ thuộc vào cô đấy.”

“Hai ca sĩ kia là ai?”

“Họ có chút tiếng tăm. Bởi vậy, người thứ ba phải là người mới để cân bằng.”

“Ai thế?”

“Hariharan và S.P. Balasubramanium,” tôi nói.

Miệng bà há hốc. Bà đứng dậy và ra khỏi phòng. Tôi theo bà vào trong bếp. “Thưa cô, không có gì đáng ngại đâu. Đây đâu phải là nhạc hội đại chúng.”

Bà trả lời bằng cách đặt một chảo rán lên bếp và đổ dầu vào. Khi dầu đã nóng, bà rắc hạt mù tạt và lá cà ri vào. Mùi hăng tỏa khắp căn bếp. Tôi ho hai cái.

“Thấy chứ, đây là việc cô làm cả ngày. Cô nấu nướng, cô không biểu diễn. Cô chỉ là nghiệp dư thôi. Cô thậm chí còn chẳng dám ngồi trước mặt Hariharan và S.P., chứ đừng nói đứng chung sân khấu.”

“Đó là một tối vui vẻ, chứ không phải một cuộc thi. Họ sẽ hát sau cô.”

Bà bỏ hành thái nhỏ vào trong chảo. Mắt với cổ họng tôi bỏng rát. “Cô, cô đã bao giờ biểu diễn trên sân khấu chưa ạ?”

“Chưa. À mà có, một vài lần trong các sự kiện ở Tamil Sangam nơi bố Ananya làm việc hồi trước. Nhưng lần này, khách sạn năm sao, tầng lớp cao, Hariharan... Cháu đã có Hariharan rồi, sao lại cần đến cô nữa?”

“Chỉ có những ca sĩ chuyên nghiệp thôi thì trông tính thương mại quá. Chúng cháu muốn khách hàng của mình cảm thấy như ở nhà. Có được bầu không khí thân thuộc thì tuyệt,” tôi nói.

Bà lắc đầu. Tôi tiếp tục thuyết phục bà cho tới khi bà đã nấu xong bữa tối với rasam cà chua, cơm chanh và bhindi rán. Tôi đã học được công thức làm rasam và giờ đây có thể tự mình làm từ đầu. Dù vậy, tôi vẫn chưa thể lôi kéo bà được.

“Sao cháu lại làm việc này. Chẳng phải cô đã chấp nhận lời xin lỗi của cháu rồi sao?”

“Đó không phải lý do cháu làm việc này đâu ạ.”

“Thế thì tại sao?” Bà đập đồ ăn lại bằng những chiếc đĩa.

“Cháu làm bởi cháu nghĩ cô là một ca sĩ tốt.”

“Làm sao cháu biết điều đó?”

“Bởi vì Ananya đã bảo cháu. Cô ấy cũng nói rằng cô đã rèn luyện suốt cuộc đời mình. Và cháu tin cô ấy.”

Bà nhìn tôi.

“Đừng nói với cháu rằng ý tưởng đó không làm cô phấn khích. Dù chỉ một chút thôi sao?” tôi nói khi chúng tôi quay trở lại phòng khách.

“Tất nhiên, đó là một vinh hạnh lớn, nhưng cô không thể.”

“Đừng nói rằng cô không thể. Nào, chúng ta sẽ giữ nó là một bí mật bất ngờ nhé. Chúng ta sẽ không nói với chú. Nếu cô muốn, chúng ta thậm chí sẽ không nói với Ananya nếu cô muốn.”

Chúng tôi ngồi xuống xô pha. Tôi để ý thấy chai whisky vẫn ở mức cũ như lúc tôi để lại.

“OK, vậy thế này nhé. Bây giờ cô cứ tạm nhận lời. Cô chuẩn bị các bài hát khi Ananya và chú không ở nhà. Nếu đến lúc tổ chức nhạc hội, cô muốn

rút, cô cứ bảo cháu từ tối hôm trước đó và cháu sẽ thu xếp. Không thì cô cứ thử đi. Vậy cô nhé?”

“Đến cuối thì cô sẽ lại nhát chết thôi,” bà hứa.

“Cháu sẽ mạo hiểm. Đi mà, cô,” tôi nói.

Bà lặng yên mười giây, nhưng cuối cùng bà khẽ gật đầu một cái.

Tôi bật lên trên ghế xô pha đầy phấn khích. “Tuyệt lắm, việc luyện tập của cô bắt đầu ngay bây giờ,” tôi nói và cầm điều khiển ti vi lên bật kênh MTV.

“Những bài hát này là gì thế?” bà nói khi màn hình hiện lên hai trăm vũ công Nam Ấn đang nhảy trên Vạn Lý Trường Thành của Trung Quốc.

“Cháu sẽ để cô tự tìm hiểu. Còn bây giờ, cháu phải đi làm đây,” tôi nói, “Citi không bao giờ ngủ, nhưng Citi cũng không nên bỏ việc ở văn phòng.”

Tôi giật nắm tay vui sướng khi rời khỏi nhà Ananya.

Những người ở gần ta nhất có quyền năng để quấy rối ta nhiều nhất. Đáng lẽ tôi nên xé bỏ bức thư của bố tôi. Cuối cùng tôi đã phải đọc nó ba lần.

Con trai,

Bố đã bỏ đi chữ “Thân mến” bởi vì bố không chắc bố có thể gọi con như thế nữa không. Bố biết ngay từ cái ngày con bất kính với bố mình thì con đã đi sai đường rồi. Bố chắc chắn con nhớ ngày đó. Con đã dứt mọi mối liên hệ với bố kể từ khi đó.

Bố đã biết rằng con có quan hệ với một cô gái ở Chennai. Bố không biết chi tiết thế nào. Bố chỉ có thể suy luận ra được chừng đó từ những cuộc trò chuyện của mẹ con với những người họ hàng vô dụng của bà ấy.

Đáng lẽ chúng ta phải là người chọn bạn gái cho con, chứ không phải con. Bởi vì con đang trên đường trở thành một người đàn ông có tư cách thấp kém. Bởi những thứ giá trị mà mẹ con và chị em của bà ấy đã cho con, có lẽ con thậm chí không biết những hành động của con đáng hổ thẹn nhường nào.

Việc con chọn cách che giấu bố những hành động của mình chỉ chứng tỏ thêm rằng ở một mức độ nào đó con cũng hổ thẹn về những hành động ấy.

Thật chẳng may,

Bố của con

Tôi thay đổi tư thế ngủ của mình tới lần thứ mười. Tôi muốn ngủ, nhưng lại thấy tỉnh hơn bất cứ lúc nào ở văn phòng. Quên chuyện đó đi, ông ấy chỉ muốn chọc tức mày thôi, tôi tự nhủ một lần nữa. Giờ đi ngủ, ngay! Tôi gặt lên với bản thân mình. Có một điều buồn cười về giấc ngủ là không phải ta cứ bảo thì nó sẽ đến. Tâm trí ta biết những chuyện gì đã xảy ra và nhắc lại

cho ta - muộn rồi, chỉ năm tiếng nữa là ta lại phải thức giấc, ta cần phải nghỉ ngơi. Tâm trí ta cũng có hàng triệu lựa chọn để cân nhắc; những ngôi sao trên bầu trời trong không trăng, những bông hoa đẹp ở cửa hàng hoa Nungambakkam, mùi nhang ở nhà Ananya, bữa tiệc sinh nhật tuyệt vời nhất của ta. Đâu đó trong đầu ta lúc nào cũng có những suy nghĩ tích cực. Nhưng bằng cách nào đó, chỉ cần một suy nghĩ tiêu cực thôi cũng đủ đánh bay chúng ra. Có lẽ đó là cơ chế tiến hóa để chúng ta có thể tập trung vào những vấn đề trước mắt hơn là vui thú với tất cả những thứ tuyệt vời trên trần thế. Nhưng nó cũng làm cho cuộc sống trở nên thật khốn nạn, vì những ký ức tốt đẹp cứ phải dọn chỗ cho những nỗi đau dai dẳng sắp đến. Và người ta được gì khi mất ngủ? Tôi hy vọng gien của chúng ta có thể đột biến mau chóng để chúng ta tiến hóa thoát khỏi chuyện này.

Hồi ức về cái ngày mà bố tôi đã nhắc tới lại trở về. Ông định diễn vở tuồng như thế nào nếu tôi nói với ông về kế hoạch cưới xin của tôi? tôi nghĩ. Ngủ đi, đồ ngốc, chỉ còn bốn tiếng nữa là phải dậy rồi, tâm trí tôi gắt gỏng với tôi.

Não tôi từ chối nghỉ ngơi. Tôi bật ra khỏi giường lúc hai giờ sáng và gọi về nhà. “A lô,” mẹ tôi nói giọng ngái ngủ.

“Con xin lỗi, là con đây ạ.”

“Krish? Mọi việc ổn chứ?” bà kêu lên hoảng hốt.

“Vâng,” tôi nói.

“Có chuyện gì vậy?”

“Bố đã gửi thư cho con. Con khá là bức bối.”

“Ồ, thật vậy sao? Trong đó viết gì thế?”

“Điều đó không quan trọng. Ông ấy biết chuyện Ananya.”

“Bạn con hả? Ừ, thế thì sao?”

“Mẹ, cô ấy không chỉ là bạn. Con muốn cưới cô ấy.”

“Ôi, Krish, đêm hôm rồi đừng nói chuyện này nữa. Bạn gái thì cũng tốt thôi, ở Chennai thì cứ làm bất cứ điều gì con muốn. Nhưng sao con lại ép buộc chúng ta phải theo con bé chứ?”

“Con không ép buộc gì cả, con đang nói với mẹ về sự lựa chọn bạn đời của con,” tôi lớn giọng.

“Đừng có gào lên thế.”

“Con xin lỗi.”

“Nếu có gan thì đi mà gào lên với bố con ấy.”

“Con không nói chuyện với ông ấy đâu. Mẹ biết con không quan tâm mà.”

“Thế thì sao con lại bận tâm đến lá thư đó?”

Tôi im lặng.

“A lô?” mẹ tôi nói sau năm giây sau.

“Con đây,” tôi nói. Giọng tôi dịu lại.

“Con không sao chứ?”

Tôi kìm nước mắt khi nói. “Con thấy cô độc lắm, mẹ ạ. Bố đâu cần cho con cái cảm giác này chứ.”

“Xé lá thư và vứt nó đi.”

“Ở đây con cũng đang phải đấu tranh với bố mẹ Ananya. Đây là một thành phố xa lạ, con chẳng được chào đón ở đâu cả. Và giờ đến lượt mẹ nghĩ con đang ép buộc mẹ,” tôi nói và không thể kiểm soát bản thân mình nữa. Tôi giữ chặt điện thoại và khóc.

“Thôi nào Krish, đừng,” mẹ tôi nói.

Tôi trấn tĩnh lại và dùng chân trái mở tủ lạnh. Tôi lấy ra một chai nước và uống. “Con phải làm sao đây?” tôi hỏi khi đã bình tĩnh trở lại.

“Quay về đi. Sao con không xin chuyển công tác về Delhi?”

“Con mới chỉ tới đây được có sáu tháng.”

“Cứ nói là ở nhà có việc. Nói với họ là mẹ ốm.”

“Mẹ, thôi mà.”

“Nếu cần thì bỏ việc cũng được. Chúng ta sẽ tìm một công việc khác. Có ngân hàng Canara ngay đối diện với nhà ta.”

“Mẹ, con đang làm cho Citibank, một ngân hàng đa quốc gia.”

“Chẳng sao, chúng ta sẽ tìm một ngân hàng đa quốc gia. Hãy hứa với mẹ là con sẽ xin điều chuyển nhé. Đừng có kẹt lại thành phố đó với những người da đen kinh khủng.”

“Mẹ, không phải tất cả bọn họ đều xấu.”

“Mẹ không quan tâm. Con không xin điều chuyển là mẹ gửi thư tới sếp của con đấy. Mẹ sẽ nói tôi là một bà già và ông phải xem xét lời thỉnh cầu của tôi trên khía cạnh nhân đạo.”

“Mẹ, hãy hứa với con mẹ sẽ không bao giờ làm bất cứ chuyện gì như thế,” tôi nói và cười vì sự lựa chọn từ ngữ của bà chịu ảnh hưởng của các cơ quan nhà nước Ấn Độ.

“Thế thì con làm điều đó đi.”

“Con sẽ làm, mẹ ạ. Con phải hoàn thành một vài thứ trước đã. Con đang sắp tới đích rồi,” tôi nói và lấy lại bình tĩnh.

“OK, giờ con ổn rồi chứ?” bà hỏi.

“Vâng, con ổn.”

“Tốt. Và đừng nhận bất cứ thứ vớ vẩn nào từ lũ người Madras đó, trả lại cho bọn họ. Bọn họ sẽ sợ quỳnh lên ấy mà.”

“Vâng, mẹ.”

“Và đừng tính chuyện nghiêm túc với cô gái đó.”

Chuyện đó thì đã quá trễ rồi, mẹ ạ, tôi nghĩ. “Chúc mẹ ngủ ngon,” tôi nói.

“Mẹ yêu con. Chúc ngủ ngon,” bà nói và gác máy.

Tôi quay trở lại giường và quăng lá thư vào sọt rác. Tôi cảm thấy nhẹ nhõm sau khi nói chuyện với mẹ và chìm vào giấc ngủ sau năm phút. Thế giới này sẽ thế nào nếu không có các bà mẹ nhỉ?

“Xe máy cơ à?” Mặt Ananya sáng bừng khi tôi tới đón cô trên một chiếc Yamaha RX 100 màu đen.

“Xe của Bala đấy,” tôi nói.

Ananya ngồi ở yên sau trong bộ slawar kameez màu hạt dẻ, dùng chiếc khăn choàng trắng để che đầu và mặt. Trông cô như người của băng nhóm tội phạm Veerappan.

Pondicherry cách Chennai một trăm bốn mươi ki lô mét, theo đường East Coast, chạy dọc Vịnh Bengal. Fisherman’s Cove nằm trên tuyến đường đó, cách thành phố Chennai hai mươi ki lô mét.

Chúng tôi rời khỏi văn phòng của Ananya ở Anna Salai. Cô ngồi đằng sau tôi và giữ chặt khung hông xe. Nhưng đến lúc chúng tôi rời khỏi thành phố ở đường Lattice Bridge, cô chuyển từ nắm thanh khung sang hai vai tôi. Chúng tôi đi đường Old Mahabalipuram, nó sẽ dẫn chúng tôi đến đường East Coast.

“Đẹp quá,” tôi nói khi biển hiện ra trước mắt.

“Em đã bảo rồi mà.” Ananya hôn một cái vào sau gáy tôi.

Chúng tôi dừng ở Fisherman’s Cove, tôi gặp qua người phụ trách hậu cần một chút. Mọi việc chuẩn bị cho sự kiện của Citibank có vẻ đang nằm trong tầm kiểm soát. Chúng tôi rời khỏi khu resort đó và lại quay trở lại đường East Coast. Lái xe tiếp một tiếng sau, chúng tôi vượt qua Mahabalipuram. Có những ngôi đền tạc từ vách đá đẹp đến mức kinh ngạc giáp với biển.

“Chà, những ngôi đền này đẹp quá,” tôi nói khi những cơn gió lùa vào tóc mình.

Ra khỏi Mahabalipuram một giờ thì hết đường East Coast. Những con đường trở nên hẹp hơn. Chúng tôi đi qua vài thị trấn nhỏ với những cái tên dài và những cánh đồng mênh mông. Tôi phải dừng lại ở một số chỗ để nhường đường cho những chiếc xe bò, những đứa trẻ trong làng đi học và những đàn dê. Chúng tôi đến Pondicherry vào khoảng giữa trưa, và phản ứng đầu tiên của tôi là thất vọng.

“Nó đây ư?” tôi hỏi khi tới khu trung tâm của thành phố. Nó cũng giống như bất cứ thành phố nhỏ nào khác trên đất Ấn, bụi bặm và ồn ã với những biển quảng cáo Coca sơn trên những bức tường lồi lõm.

“Phần thú vị ở bên trong cơ, khu phố cổ Pháp và tu viện Aurobindo,” Ananya nói khi tôi lượn vào khúc cua gấp trên một con đường dài cùng với năm mươi chiếc xe hai bánh khác và bốn chiếc xe tải.

Thứ Pháp duy nhất mà tôi thấy là một tấm biển cỡ lớn quảng cáo đồ lót mang nhãn hiệu Frenchie.

“Thả em xuống đây,” Ananya nói khi chúng tôi đi qua đường Cuddalore, HLL có một nhà máy ở đây.

Tôi có ba tiếng để giết thời gian ở cái thành phố Magudi này vì Ananya có một cuộc họp kéo dài qua trưa. Chúng tôi đã thống nhất gặp nhau ở khách sạn L’Orient lúc bốn giờ để uống cà phê.

Tôi lái xe ra khỏi khu phức hợp nhà máy và theo các biển chỉ dẫn tới tu viện Aurobindo trên đường Rue de la Marine. Tu viện trông như một cư xá yên lặng bên bãi biển. Tôi bước tới quầy tiếp đón. Khách nước ngoài đang xúm xít ở hành lang nhiều hơn người Ấn Độ.

Một người phụ nữ Tây phương chừng bốn mươi tuổi, mặc sari và đeo vòng hạt trên cổ ngồi ở quầy. “Anh đang tìm gì?” bà hỏi tôi.

Có thể vì đang ở một tu viện, hoặc do cái cách nói của bà, tôi đâm ra nghi ngờ dụng ý của câu hỏi đó. Tôi nhìn bà. Bà có đôi mắt xanh lơ đầy nếp nhăn xung quanh. “Tôi tới đây lần đầu,” tôi thú nhận.

Bà đưa tôi cuốn sách giới thiệu về tu viện. Một người khác bước qua và mua vé đồ ăn.

“Tôi mua bữa trưa ở đây được chứ?” tôi hỏi.

“Được, ở phòng ăn lớn của tu viện,” bà nói và đưa tôi cuốn sổ vé. Tôi mua một vé cho mình.

“Đi với tôi, tôi sắp tới đó,” bà nói và bước ra khỏi quầy tiếp tân với tôi. Chúng tôi bước dọc một lối đi kế bên tu viện. Phòng ăn cách đó nửa cây số. Bà nói với tôi tên bà là Diana và bà tới từ Phần Lan. Từng là một luật sư, giờ bà cảm thấy mãn nguyện khi làm tình nguyện ở tu viện hơn là giúp bảo vệ những sáng chế của Nokia.

“Tôi làm việc cho Citibank,” tôi nói. Tôi có niềm thôi thúc kể với bà về giấc mơ trở thành nhà văn, nhưng tôi không nghĩ mình biết đủ nhiều về bà.

“Cậu là người tìm kiếm hay đến đây như một du khách?” Bà đưa tôi tờ vé.

“Người tìm kiếm?”

“Đúng thế, nếu như cậu muốn tìm kiếm lối đi của mình. Hoặc muốn tìm kiếm câu trả lời cho một vấn đề nào đó.”

“Thành thực mà nói, tôi tới cùng với một người bạn có chút việc ở đây. Tôi muốn có một ngày rời xa văn phòng.”

Diana cười to. Chúng tôi tới phòng ăn và lấy những chiếc khay inox. Chúng tôi bước vào khu vực ăn, tất cả mọi người đều ngồi trên sàn. Bữa trưa đơn giản - cơm gạo nâu, đậu lóng vàng hầm và cà rốt cùng với đậu subzi.

“OK, vậy tôi đang tìm kiếm một câu trả lời. Tôi có thể tìm thấy nó ở đâu?”

“Câu trả lời nằm trong chính bản thân chúng ta. Người ta ở trong tu viện một vài tuần để nhìn vào nội tâm mình, họ dự satsang và đặt câu hỏi với các guru^[39]. Cậu có bao nhiêu thời gian?”

“Hai tiếng nữa tôi phải tới gặp bạn gái đi uống cà phê. Rồi quay trở lại Chennai.”

Diana mỉm cười và lắc đầu. “Đó quả là một thời hạn quá ngắn ngủi để tìm ra những câu hỏi chưa có lời đáp trong cuộc đời.”

“Thế thì có lẽ tôi không nên cố,” tôi nói.

“Đợi đã, thấy người đàn ông đó không?” bà nói và chỉ cho tôi một ông già bảy mươi tuổi mặc áo choàng trắng ngồi cách hai hàng phía trên. “Ông ấy là một guru. Tôi có thể giới thiệu cậu với ông ấy.”

“Không, không, xin đừng,” tôi nói.

“Tại sao không? Nếu ông ấy bận, ông ấy sẽ nói không.”

“Thưa guru Pranam,” Diana nói và chạm vào hai bàn chân ông. Tôi làm theo và ông ban phước cho chúng tôi. “Thưa guru, đây là bạn con. Tên cậu ấy là...” Diana nói và ngừng lại.

“Krish.”

“Vâng, cậu ấy chỉ có hai giờ thôi. Nhưng cậu ấy muốn tìm kiếm câu trả lời cho một vài vấn đề,” Diana nói.

“Hai giờ nữa thì con phải làm gì?” vị guru hỏi, giọng điềm tĩnh.

“Cậu ấy phải tới gặp bạn gái,” Diana nói, nhấn mạnh đây phần khích vào hai từ cuối cùng.

“Và chắc chắn, bạn gái thì quan trọng hơn nhiều so với vấn đề đó,” vị guru mỉm cười.

“Thực ra, cô ấy chính là vấn đề,” tôi nói.

Diana nhìn tôi đầy bối rối.

“Không phải cô ấy. Nhưng là gia đình con, gia đình cô ấy,” tôi nói. “Không sao đâu ạ. Con biết còn rất ít thời gian.”

“Đưa cậu ấy tới nhà ta sau mười lăm phút nữa nhé,” vị guru nói và rời đi.

Trước khi bước vào, tôi do dự trước cánh cửa mở của nhà vị guru.

“Vào đi, Krish,” vị guru nói. Ông ngồi trên một chiếc đi văng trong phòng khách. Tôi đã nghĩ mình sẽ lang thang ở các quán cà phê Pháp ở Pondicherry. Tôi không ngờ cuối cùng mình lại ở trong nhà một vị guru. Ngôi nhà nhỏ xíu chỉ có vài đồ đạc bằng gỗ.

“Con có thể cảm thấy lạ lẫm khi ở đây. Nhưng ta thì nghĩ chúng ta đã có cơ duyên gặp mặt,” vị guru nói.

“Thầy có đọc suy nghĩ không ạ?” Tôi muốn biết.

“Ta nhìn người để đọc ra suy nghĩ. Sự lo lắng của con là quá rõ ràng. Ngồi đi,” ông nói và vượt chòm râu bạc.

Tôi ngồi khoanh chân trên sàn, đối diện với ông.

“Có chuyện gì làm con phiền muộn?”

“Bạn gái con là người Tamil, con là người Punjab. Gia đình hai bên đang phản đối hôn nhân của chúng con. Con đang làm tất cả những gì có thể, nhưng thật căng thẳng.”

“Hừmm,” vị guru nói. “Hãy nhắm mắt lại và nói ra bất cứ điều gì đến với trí óc con.”

“Con yêu cô ấy,” tôi nói, “và bọn con làm cho nhau hạnh phúc. Nhưng nếu hạnh phúc của chúng con làm nhiều người buồn lòng đến thế, thì đó có phải là điều đúng đắn không?”

Tôi huyền thuyên một lúc nữa; vị guru chẳng có động tĩnh gì. Bởi vì mắt đang nhắm, tôi không biết liệu rằng ông còn ở xung quanh đó nữa hay không. “Cô ấy là tương lai của con,” tôi kết lại.

“Vậy thôi hả?”

“Thầy vẫn còn ở đó chứ ạ?” tôi hỏi lại.

“Con có chắc đây là vấn đề duy nhất làm con buồn phiền không?”

“Ý thầy là gì ạ?”

“Có rất nhiều... đau đớn trong con, những vấn đề chưa có lời giải. Trước khi tạo dựng tương lai, con phải sửa chữa quá khứ.”

“Thầy đang nói gì thế ạ?” Tôi mở mắt ra. Mắt vị guru đang nhắm.

“Nhắm mắt lại,” vị guru nói.

“Vâng,” tôi nói và lại nhắm mắt.

“Chuyện gì khiến con thao thức đêm đêm?”

Tôi im lặng.

“Con có trăn trở nhiều trước khi ngủ không?” ông thăm dò.

“Có,” tôi nói.

“Chuyện gì làm con không ngủ được gần đây?”

“Có rất nhiều chuyện. Có chuyện về công việc, công việc mà con không thật sự hứng thú cho lắm. Có những bản khoản về chuyện Ananya. Có...”

“Thế còn về bố con thì sao?”

“Đó là chuyện rất phức tạp,” tôi nói.

“Và một gánh nặng, phải không?”

Tôi thờ dãi thật dãi.

“Hãy nói ra đi,” vị guru nói.

“Con không thể. Con không muốn. Con chưa từng nói về điều đó.”

“Ta nghe đây,” vị guru nói. Ông nghiêng người ra trước và đặt lòng bàn tay lên đầu tôi. Tôi cảm thấy một ánh sáng mới. Tôi cảm giác như được mang sang một thế giới khác. Cứ như thể linh hồn tôi vừa chối bỏ thể xác tôi vậy.

“Thưa thầy, đừng bắt con làm điều đó,” tôi cầu xin, không muốn phải quay trở lại với nỗi đau vốn luôn chờ đợi mình.

“Nói đi, ta đang nghe đây,” vị guru nói.

Ba năm trước

Bố tôi trở về nhà lúc nửa đêm. Tôi đã đợi nhiều giờ rồi. Tôi không có thời gian, đêm nay tôi phải nói chuyện với ông. Ông phẩy tay từ chối bữa tối và ngồi phịch xuống xô pha phòng khách để cởi giày.

“Bố?” tôi nói, giọng nhỏ nhẹ. Tôi mặc quần soóc và áo phông trắng. Chiếc áo phông có một lỗ nhỏ ở vai.

“Gì thế?” Ông quay ra phía tôi. “Ở nhà mà mà ăn mặc như thế này à?”

“Đây là quần áo ngủ của con,” tôi nói.

“Mày không có quần áo ngủ nào ra hồn à?”

Tôi thay đổi đề tài. “Bố, con muốn nói với bố một chuyện.”

“Gì thế?”

“Con thích một cô gái.”

“Rõ là mày lảm thời gian đấy,” ông nói.

“Không phải thế. Cô ấy là một cô gái tốt. Con gái một giáo sư ở ITT”

“Ồ. Vậy giờ chúng ta biết mày làm gì ở IIT rồi.”

“Con đã tốt nghiệp. Con tìm được việc rồi. Con đang chuẩn bị học MBA. Thế thì có chuyện gì nào?”

“Tao chẳng có chuyện gì cả. Mày mới là người muốn nói chuyện cơ mà,” ông nói mà không nhìn tôi.

“Bố cô ấy sắp sửa đưa cô ấy ra nước ngoài. Họ sẽ cho cô ấy đính hôn với một người khác.”

“Ồ, vậy là bố nó không chấp thuận hả?”

“Không.”

“Tại sao chứ?”

Tôi nhìn xuống sàn. “Chúng con có một vài vấn đề với ông ấy, con và các bạn con.”

“Vấn đề gì? Kỷ luật hả?”

“Vâng,” tôi nói.

“Sốc đấy. Con trai một sĩ quan quân đội mà gặp vấn đề kỷ luật. Tất cả những tiếng tăm tao đã tạo dựng nên, mà sẽ phá hủy mất thôi.”

“Những chuyện đó giờ đã là quá khứ.”

“Thế thì tại sao ông ấy lại có vấn đề chứ? Mẹ mà có biết chuyện này không?”

“Có,” tôi nói.

“Sao bà ấy không nói với tao? Kavita!” bố tôi gào lên.

Mẹ tôi bước vào phòng, vừa thức dậy sau một giấc ngủ sâu. “Có chuyện gì vậy?”

“Sao không nói với tôi chuyện con bé đó sớm hơn?” bố tôi gào lên.

“Nó mới chỉ nói với tôi mấy tuần trước,” mẹ tôi nói.

“Thế là bà giấu tôi à, đồ đĩ,” bố tôi nói.

“Đừng nói với mẹ như thế,” tôi nói theo phản xạ. Đáng lẽ tôi nên nói nhiều hơn, nhưng hôm nay tôi cần ông.

Mẹ tôi bật khóc. Chuyện sẽ không tốt chút nào.

“Bố, con xin bố. Con muốn sự hợp tác của bố. Nếu bố gặp bố cô ấy, ông ấy có thể nghĩ lại.”

“Tại sao tao phải gặp ai chứ?” ông nói.

“Bởi vì con yêu cô ấy. Và con không muốn cô ấy đi mất.”

“Mày bị mất hồn, chứ không phải yêu.”

“Bỏ đi, Krish, ông ấy sẽ không nghe đâu. Hãy xem cách ông ấy nói với mẹ. Con không biết mẹ sống thế nào khi con ở ký túc xá đâu.”

Bố tôi nhào tới phía mẹ tôi đầy hăm dọa. Ông giơ một tay lên để đánh bà. Tôi lôi mẹ tôi ra đằng sau tôi. “Đừng,” tôi nói.

“Mày nghĩ mày là ai hả?” Ông tát thật mạnh vào má phải tôi. Tôi ngồi xuống ghế phòng ăn.

“Hãy để chúng tôi yên và đi đi. Sao ông còn quay lại làm gì chứ?” Mẹ tôi chấp tay trước ông.

“Đừng cầu xin, mẹ,” tôi nói, cổ nuốt cơn giận trong cổ. Trước kia, bố tôi đã từng cười nhạo vì tôi khóc. Với ông, chỉ những người đàn ông yếu đuối mới khóc.

“Nghe giọng nó kìa, cứ như con gái ấy,” bố tôi mĩa mai. Ông nhìn tôi khinh miệt rồi vào phòng tắm thay đồ.

“Đi ngủ đi con,” mẹ tôi nói.

“Tuần sau ông ta sẽ đưa cô ấy đi rồi,” tôi nói.

“Con dính dáng đến đứa con gái kiểu gì vậy? Con còn quá trẻ,” mẹ tôi nói.

“Con có cưới cô ấy ngay ngày mai đâu mà mẹ.”

“Nó là người Punjab à?” mẹ tôi hỏi.

“Không,” tôi nói.

“Gì cơ?” bà nói, kinh ngạc như thể tôi vừa nói rằng bà không phải là con người vậy.

“Mẹ gặp bố cô ấy được không, một lần thôi?”

Bố tôi bước ra khỏi phòng tắm. Ông đã nghe câu cuối cùng của tôi. “Bà dám đi không, Kavita,” bố tôi nói, mắt long lên sòng sọc.

Tôi nhìn lại ông.

“Đi về phòng mày,” bố tôi nói.

Tôi trở về giường của tôi. Tôi nghe những âm thanh phát ra từ phòng bố mẹ mình. Không ngủ được, tôi bèn bước về phía phòng họ. Tôi đã nghe quá đủ những cãi vã của bố mẹ tôi suốt cuộc đời rồi, nhưng tôi vẫn áp tai vào cửa.

“Thằng bé đang trưởng thành,” mẹ tôi nói.

“Với tất cả những giá trị sai trái. Nó biết gì về lũ con gái chứ? Nó là con trai tôi, nó học ITT ra, hãy xem lúc nào đó tôi sẽ kiếm cho nó một mối ra trò.”

Vậy đó, theo phương châm của bố tôi, tôi là chiếc cúp của ông để mang bán ở chợ cho người trả giá cao nhất.

“Đúng cái kiểu con hư tại mẹ,” bố tôi gào lên với mẹ tôi. Tôi nghe thấy tiếng cốc thủy tinh đập vào tường.

“Tôi đã làm gì nào? Tôi thậm chí còn chẳng biết đứa con gái này...”

Bốp... bốp... bố tôi ngắt lời mẹ tôi. Tôi đập cửa mở ra khi nghe thấy vài tiếng tát nữa. Tôi thấy mẹ đang ôm tay che mặt. Một mảnh kính làm chảy máu cánh tay bà.

Bố tôi quay lại phía tôi. “Mày có biết lịch sự là gì không? Không biết gõ cửa à?”

“Ông đâu có dạy tôi lịch sự,” tôi nói.

“Biến đi,” ông nói.

Tôi lắc đầu. Tôi nhìn thấy nước mắt trên mặt mẹ tôi. Mặt tôi bừng lên cuồng nộ. Bà đã sống với những chuyện này trong hai mươi lăm năm. Tôi không biết tại sao - để nuôi lớn tôi; tôi không biết sao bà lại làm được.

Bố tôi giơ tay để đánh tôi. Vô thức, tôi chộp lấy cổ tay ông giữ chặt.

“Ồ, giờ mày định ra tay với bố đẻ của mày đấy à,” ông nói.

Tôi vặn tay ông.

“Kệ ông ấy đi, ông ấy sẽ không thay đổi đâu,” mẹ tôi thở hỗn hển.

Tôi lắc đầu, nhìn thẳng vào mắt ông. Tôi tát vào mặt ông một cái, hai cái, rồi tôi nắm tay thành nắm đấm và đấm vào mặt ông.

Bố tôi quá sốc, ông không thể đánh trả. Ông đã không ngờ đến chuyện này; suốt tuổi thơ tôi, tôi chỉ chịu đựng sự áp chế của ông. Chuyện hôm nay không chỉ vì chiếc cốc vỡ. Không chỉ vì cô gái tôi yêu sẽ ra đi. Nó là sự đáp trả cho hai thập kỷ bị ngược đãi. Hoặc đó là cách tôi tự vệ. Hoặc đó là bất cứ

cách biện hộ nào cho việc đánh bố đẻ mình? Vào lúc đó, tôi không thể dừng lại. Tôi đâm vào đầu ông cho tới khi ông đổ gục xuống sàn. Tôi không thể nhớ được đã có bao giờ tôi cảm thấy vui thú với bạo lực như lần này chưa. Từ bé đến lớn, tôi luôn là một cậu bé chăm chỉ vùi đầu vào đồng sách vở. Hôm nay, may cho tôi là không có khẩu súng nào trong nhà.

Cơ cuồn điên qua đi sau năm phút. Bố tôi không nhìn vào mắt tôi. Ông ngồi trên sàn và xoa bóp cánh tay đã bị tôi vạ. Ông nhìn mẹ tôi, với vẻ “thấy chưa, tôi đã bảo bà rồi mà”.

Mẹ tôi ngồi trên giường, cảm xúc giằng xé lẫn lộn. Chúng tôi nhìn nhau. Chúng tôi là một gia đình, nhưng là một gia đình chẳng ra gì. Tôi lấy chổi và quét những mảnh cốc vỡ vào một tờ báo. Tôi nhìn bố tôi và thề sẽ không bao giờ nói với ông một lời nào nữa. Tôi thu tờ báo lên cùng những mảnh kính và rời khỏi phòng.

“Chuyện là thế, thưa thầy,” tôi nói, những giọt nước mắt giờ đã khô trên mặt. “Con chưa từng chia sẻ nhiều như thế với bất kỳ ai.”

Có thể nghe thấy những âm thanh của biển cả, tiếng sóng đồng điệu với những ý nghĩ xáo động trong tôi.

“Con mở mắt ra đi,” vị guru nói.

Tôi chậm chậm mở mắt ra.

“Đi nào, chúng ta sẽ tới ban công phía sau,” vị guru nói.

Tôi theo ông tới một nền đất cao phía sau ngôi nhà. Gió từ biển thổi vào có cảm giác khá lạnh dù mặt trời đang chói chang. Tôi ngồi xuống một trong hai chiếc ghế để bên ngoài. Ông bước vào bên trong và quay trở ra với hai chiếc cốc và một quyển sách.

“Đó là nước dừa đấy. Còn đây là Gita. Con đã từng nghe về Gita chưa?”

“Rồi ạ,” tôi nói, “chút ít thôi.” Tôi uống một ngụm nước dừa.

“Con đã nghe gì?”

“Như kiểu nó là quyển sách tối thượng. Nó có tất cả sự thông thái của cuộc đời. Ta phải làm việc và đừng lo lắng về việc mình sẽ nhận được gì. Phải không ạ?”

“Con đã đọc nó chưa?”

“Một vài phần. Nó hay nhưng có chút...”

“Nhàm chán?”

“Không, thực sự là nó không nhàm chán. Khó mà làm theo và áp dụng mọi điều.”

“Ta sẽ cho con chỉ một từ để áp dụng trong đời mình.”

“Là gì ạ?”

“Tha thứ.”

“Nghĩa là? Thầy muốn con tha thứ cho bố mình? Con không thể.”

“Tại sao không?”

“Bởi vì điều ông ấy làm là quá sai trái. Ông ấy đã phá hỏng cuộc đời của mẹ con. Ông ấy chưa bao giờ yêu con.”

“Ta không nói là ông ấy đã làm điều đúng đắn. Ta đang yêu cầu con tha thứ cho ông ấy.”

“Tại sao chứ?”

“Vì con. Tha thứ không khiến người làm con tổn thương cảm thấy tốt hơn, mà nó làm cho con cảm thấy tốt hơn.”

Tôi ngẫm nghĩ những lời của ông.

“Hãy nhắm mắt lại lần nữa đi,” vị guru nói. “Hãy tưởng tượng trong đầu con có những chiếc túi. Chúng là những chiếc túi của sự giận dữ, đau đớn và mất mát. Con cảm thấy chúng thế nào.”

“Nặng ạ,” tôi thở dài.

“Hãy nhắc chúng ra khỏi đầu con từng chiếc từng chiếc một,” vị guru nói. “Hãy tưởng tượng con đang mang một chiếc áo choàng dày làm người con mỗi một. Hãy tha thứ cho những người đã gây cho con đau đớn. Điều họ làm đã là quá khứ. Điều làm con phiền muộn ngày hôm nay là những cảm giác hiện tại của con tới từ khối nặng đó. Hãy buông nó ra đi.”

Thật lạ lùng, như những phép ẩn dụ của vị guru, tôi cảm thấy bị buộc phải tuân theo những hình dung trong đầu mình. Đầu tôi cảm thấy nhẹ hơn.

“Và hãy để Thượng đế định đoạt,” ông tiếp tục. “Con không kiểm soát bất cứ thứ gì hoặc bất cứ ai.”

“Con không hiểu,” tôi nói.

“Con có kiểm soát cuộc sống của mình không? Cuộc sống của con phụ thuộc vào sự vận hành chính xác của biết bao nhiêu cơ quan bên trong. Con chẳng kiểm soát được chúng. Nếu phổi con không phối hợp vào, nếu thận

con hồng, nếu tim con ngừng lại, tất cả sẽ chấm dứt. Con sẽ chết ngay lập tức. Thượng đế đã chọn con để trao cho quà tặng cuộc đời, hãy phủ phục trước Người.”

Ông giữ tôi suy tưởng vài phút tiếp sau đó.

“Và bây giờ, con có thể đi,” vị guru mỉm cười.

Tôi mở mắt ra. Ánh mặt trời chiều chói lọi đang rọi trên khuôn mặt vị guru. Ông bước vào bên trong và mang ra một chiếc cốc nhỏ đựng thứ tro màu xám. Ông chấm ngón tay trở vào tro và đánh dấu lên trán tôi.

“Cảm ơn thầy,” tôi nói khi ông đặt tay lên trán tôi ban phước.

“Không có gì,” ông nói. “Con còn muốn ta giúp gì nữa không?”

“Có ạ, cho con hỏi đường đến khách sạn L’Orient?”

“Ồ, cái đó hả?” Vị guru cười. “Nó ở đường Rue Romain Rolland. Cách đây một cây số.”

* * *

Tôi tới L’Orient lúc bốn giờ. Ananya đang đợi ở lối vào. Khách sạn này là một tòa nhà di sản đã được tân trang lại. Hồi xưa, khi người Pháp đô hộ Pondicherry, nó từng là văn phòng Bộ Giáo dục. Giờ nó là một khách sạn có mười phòng nhỏ, một nhà hàng nhỏ ở sân trong. Chúng tôi gọi cà phê và một lát bánh gừng cùng với sữa trứng.

“Chẳng phải nơi này rất tuyệt sao?” Ananya hít thật sâu.

Tôi gật đầu, vẫn còn đắm trong suy tưởng.

“Thế, hãy kể em nghe, anh đã làm những gì nào? Và sao lại có dấu tilak trên trán anh?”

“Anh đã đánh bố anh.”

“Gì cơ?”

“Đã khá lâu rồi. Em có nhớ anh luôn tránh nói về bố mình hồi còn ở trong trường chứ?”

“Có, và em không bao giờ ép anh sau đó nữa,” cô nói. “Nhưng anh đang nói gì vậy?”

Tôi thuật lại câu chuyện đêm hôm đó.

Cô nhìn tôi, sững sờ.

“Ôi trời, em không biết bố mẹ anh lại như thế.”

“Anh chưa từng kể với em. Không sao đâu.”

“Anh không sao chứ?” cô nói và với tay ra để cầm tay tôi.

“Ừ, anh không sao. Anh gặp một vị guru, ông ấy cho anh một lời khuyên hữu ích.”

“Gì cơ? Vị guru nào? Lời khuyên thế nào?” Ananya hỏi.

“Anh không biết vị guru đó. Nhưng thế cũng chẳng sao. Đôi khi trong cuộc đời, việc gặp ai đó hoặc nghe điều gì đó thôi cũng có thể nắn ta vào con đường đúng đắn. Và đó trở thành lời khuyên đúng đắn nhất. Nó có thể chỉ là một lẽ thường tình nhưng khi được nói ra, nó cộng hưởng với điều gì đó trong ta. Chẳng có gì mới mẻ, nhưng bởi vì nó kết nối với ta, nó có ý nghĩa với ta.”

Tôi giải thích đầy hứng khởi đến nỗi Ananya trở nên lo lắng.

“Anh không sao đấy chứ, anh yêu? Em không nên bỏ lại anh ở bên ngoài mới phải.”

“Anh không sao. Anh mừng vì anh đã có thời gian. Anh cảm thấy khá hơn rồi.”

“Em yêu anh,” cô nói, dụi mái tóc mềm vào mặt tôi.

“Anh cũng yêu em,” tôi nói và nắm chặt tay cô.

Người ta đưa các món chúng tôi gọi ra, cô cắt bánh thành hai miếng và đưa một nửa cho tôi. Tôi muốn thay đổi đề tài. Cô đọc được suy nghĩ của tôi.

“Kể cho em về sự kiện lần này của Citibank đi. Là một nhạc hội à?”

“Đúng thế,” tôi nói, “nhưng mà chỉ dành cho khách hàng thôi.”

“Em có được đến không?”

“Tất nhiên rồi, anh sẽ lấy vé cho cả nhà em.”

“Ai biểu diễn thế?”

“S.P. Balasubramanium, Hariharan và...” Tôi ngừng lại.

“Chà, toàn những tên tuổi lớn. Còn ai nữa?”

“Một ca sĩ mới.”

“Tuyệt! Em chắc rằng mẹ và bố sẽ rất muốn đến.”

Tôi gật đầu. Tôi nói sau khi nhấp vài ngụm cà phê. “Anh đã thử đủ rồi, Ananya. Anh muốn quay về.”

Tôi kể cho cô nghe cuộc nói chuyện với mẹ tôi về việc chuyển về Delhi.

“Ý anh là sao?” cô nói và lau sữa bám quanh miệng tôi.

“Anh không thể làm việc ở Chennai mãi mãi được. Anh sẽ cố thêm vài tuần nữa, rồi anh sẽ nói chuyện với bố mẹ em và để họ quyết định.”

“Vài tuần? Nhờ bố mẹ em nói không thì sao?”

“Thì rồi chúng ta sẽ xem. Anh để cho Thượng đế định đoạt mọi chuyện.”

“Gì thế?”

“Chẳng gì cả, chúng ta đi thôi. Anh muốn đi về khi trời vẫn còn sáng.”
Tôi cầm mũ bảo hiểm lên.

“Cô ơi, cháu xin lỗi làm phiền cô, nhưng tuần sau nhạc hội rồi ạ,” tôi nói qua điện thoại.

Tôi gọi cho mẹ Ananya từ văn phòng của tôi vào buổi chiều. Tôi đang cầm bản thiết kế quảng cáo trong tay.

*Dịch vụ Ngân hàng Cấp cao Citibank
hân hạnh kính mời quý khách hàng
Tối đêm nhạc mê đắm ở Fisherman's Cove*

Với những danh ca:

S.P. Balasubramaniam

Hariharan

Và tài năng mới, Radha

Tiếp sau phần ca nhạc sẽ là bữa tối.

Chỉ dành cho những người được mời.

(Để lấy vé mời, xin liên hệ với nhân viên chăm sóc khách hàng hoặc bất cứ chi nhánh nào.)

Ghi chú: Những chủ tài khoản mới mở trước đêm nhạc cũng sẽ có giấy mời.

Tôi ghét dòng cuối cùng vì điều đó quá hiển nhiên rồi. Tuy vậy, Bala cứ nhất quyết điền vào.

“Cô ơi? Cô vẫn ở đó chứ?” tôi hỏi.

“Cháu làm cô bị vướng vào chuyện gì thế này?” Mẹ Ananya than thở.

“Cô đang luyện tập, phải không ạ?”

“Ừ, nhưng...”

“Nhưng sao ạ? Cô đã hát các bài trong Kaho Na Pyaar Hai chưa ạ? Những bài đó đang đình đám đấy,” tôi nói.

“Có, cô hát rồi. Bài hát trong phim thì dễ mà. Cô... tự tin với những bài đó.”

“Cô sẽ ổn thôi. Hôm nay cháu sẽ gửi quảng cáo lên báo. Có tên của cô ở đó, nhưng giấu họ đi như cô đã yêu cầu. Nó sẽ được đăng vào Chủ nhật, hôm tổ chức nhạc hội.”

“Đừng, đừng đưa tên cô. Nếu mà cô quyết định không đến nữa thì sao?” bà hỏi, có chút hoảng hốt.

“Sẽ ổn thôi ạ. Có rất nhiều người tên Radha ở Chennai. Nếu cô không xuất hiện thì người ta cũng chẳng biết đây là Radha nào,” tôi nói.

“Cô sẽ làm cháu thất vọng mất,” bà nói.

“Không đâu,” tôi nói.

“Hạn chót mà cháu có thể bỏ tên cô khỏi mẫu quảng cáo đó là khi nào?”

“Thứ Bảy ạ. Cháu xin cô đừng nghĩ như thế,” tôi nói.

“OK, cô vẫn muốn xem lại đã,” bà nói.

“Được ạ, cô tập bài Ek Pal Ka Jeena nhé. Đó là bài số một trên bảng xếp hạng đấy ạ,” tôi nói.

* * *

“Cô đã bảo cháu bỏ tên cô đi mà,” mẹ Ananya gọi sáng Chủ nhật lúc sáu giờ.

“Cô đã thấy quảng cáo rồi ạ?” Tôi dụi mắt. Tôi nhặt tờ Người Hindu từ dưới cửa ra vào nhà trọ. Tôi mở tờ Metroplus, phụ trương ngày Chủ nhật.

“Rồi,” bà thì thào. “Gì thế này?”

Bà gọi lúc bố Ananya đi tắm. Ananya thì chưa dậy còn Manju nằm cuộn tròn trong phòng cùng với những người bạn tốt nhất của nó - Vật lý, Hóa

học và Toán.

“Cháu không thể làm được,” tôi nói, và bịa ra một câu chuyện. “Tòa báo đã nói là tờ Metroplus cho in quảng cáo được hai hôm rồi. Chỉ tờ báo chính mới thay đổi được từ đêm hôm qua thôi.”

“Vậy chúng ta phải làm gì bây giờ?”

Bà đã gọi cho tôi sáng hôm qua để loại bỏ tên bà ra. Tuy thế, tôi đã không hề gọi tới tòa báo để thay đổi nội dung viết trên mục quảng cáo đó.

“Không có gì đâu ạ, chúng cháu chỉ bảo Radha ốm là được,” tôi nói.

Bà yên lặng. “Nhưng chẳng phải như thế sẽ làm cháu mất thể diện sao?” bà hỏi sau một chút ngập ngừng.

“Vâng, nhưng cũng chẳng phải lần đầu. Cháu sẽ lo được. Mà cả nhà mình sẽ đến nhạc hội phải không ạ?” tôi hỏi.

“Được rồi, nghe nhé, nếu như cô phải biểu diễn, cô sẽ phải báo lại ở đâu và khi nào?”

Tim tôi bắt đầu đập nhanh hơn. Bà sẽ biểu diễn. “Thưa cô, mọi thứ đều được tổ chức rất tốt. Chúng cháu có một phòng gần với vườn nhạc hội dành làm phòng chuẩn bị. Cô đến đó trước ba tiếng, lúc bốn giờ. Được chứ?”

“Được,” bà nói.

“Cảm ơn cô,” tôi nói.

“Cô mới cần cảm ơn cháu. Cô chưa nói với ai trong nhà cả.”

“Tốt lắm, cô cứ bịa lý do và ra khỏi nhà. Hẹn gặp cô sau ạ.”

“Cô nên mặc bộ nào đây?” Mẹ Ananya hỏi khi ngồi trên chiếc giường cỡ đại trong căn nhà mà chúng tôi đã biến thành một phòng đợi. Những chuyên viên trang điểm, kỹ thuật viên âm thanh và đội ngũ phục vụ của Hariharan và S.P. cũng đã tới. Các ca sĩ chính sẽ chỉ đến vào phút chót. Dù vậy, Radha đã tới sớm và trải ba bộ sari lụa Kanjeevaram ra cho tôi chọn.

“Chúng đều rất đẹp,” tôi nói.

Chiếc đầu tiên màu tía và vàng sậm, chiếc thứ hai màu vàng và vàng sậm còn chiếc thứ ba màu cam và vàng sậm.

“Trang điểm nhé, thưa bà?” Chuyên viên trang điểm bước tới chỗ mẹ Ananya.

“Cháu nên ra khỏi phòng thôi,” tôi nói. Cho dù có nửa tá người xung quanh đó, tôi vẫn cảm thấy kỳ cục khi nhìn mẹ vợ tương lai của tôi chải mascara.

“Cô căng thẳng quá, cô không lựa chọn được,” bà nói và quệt mồ hôi trên trán.

Chuyên viên trang điểm thoa phấn nền lên má mẹ Ananya. Tôi cố gắng không nhìn.

“Cô mặc cái màu cam ấy, đẹp và sáng.”

“Đó là bộ sari ngày cưới của cô. Cô chẳng mấy khi mặc nó kể từ ngày đó.”

“Đêm nay cũng khá đặc biệt mà.”

Chuyên viên trang điểm xịt khoáng lên trán bà và lau khô.

“Cháu sẽ ở bên ngoài. Cháu sẽ gặp cô trên sân khấu.”

Bà nhắm mắt lại và khép tay cầu nguyện.

Tôi bước ra bên ngoài và kiểm tra việc sắp xếp đồ ăn. Tôi gọi cho Ananya lúc sáu giờ để chắc chắn rằng họ xuất phát kịp lúc.

“Anh giết em rồi,” Ananya nói.

“Tại sao?” tôi hỏi.

“Mẹ không đến đâu.”

“Sao thế?” tôi nói, cẩn thận để ra vẻ bực mình.

“Mẹ nói bà em bị ngã ở Thirukudayur. Sau bữa trưa mẹ đã đi rồi.”

“Thirukudayur ở đâu?”

“Cách Chennai sáu giờ cơ. Mẹ sẽ không về kịp đâu.”

“Còn mọi người thì sao?”

“Mọi người khá là sẵn sàng rồi. Em muốn mặc bộ sari Kanjeevaram màu cam đẹp để của mẹ nhưng chẳng tìm thấy nó đâu. Em hy vọng mẹ chưa đánh mất nó. Mẹ không mang nó đi cùng đâu, chẳng mấy dịp như thế cả.”

“Khởi hành nhanh nhé, Ananya, đến muộn là anh không hứa sẽ giữ được chỗ tốt đâu đấy,” tôi nói.

“Được rồi, được rồi, rõ rồi,” cô nói và gác máy.

* * *

Bala đến lúc sáu rưỡi cùng với Anil Mathur, giám đốc toàn quốc. Anil đã bay tới đây từ Mumbai. Bala đã đảm bảo rằng một chiếc Mercedes sẽ chở Anil thẳng đến địa điểm tổ chức. Bala theo đuôi ông ta như thể một lũ côn đồ Tamil theo đuôi nhau, chỉ trở cho ông ta những việc sắp xếp và vợ về toàn bộ công lao tổ chức sự kiện.

“Còn đây là quầy bar. Và hãy nhìn banner của Citibank ở đằng sau đó. Tôi đã đặt một quảng cáo lớn trên tờ Người Hindu hôm nay. Đó là tờ báo số một ở đây,” Bala nói.

Tôi chào Bala. Ông ta tặng lời tôi và tiếp tục bước đi.

“Này, cậu có phải là anh chàng Internet bại trận đó không?” Anil nhận ra tôi.

“Chào ngài,” tôi nói.

“Chẳng phải cậu là người Punjab duy nhất ở đây sao?” Ông ta cười. “Tôi nghĩ sự trừng phạt đó là quá đủ. Phải không, Bala?”

Bala cười hô hố, cho dù câu chuyện cười đó là về ông ta, hơn là về thành phố của ông ta.

“Đang muốn chuyển trở về à?” vị giám đốc toàn quốc hỏi.

“Tôi sẽ nói chuyện với ngài về điều đó,” tôi nói.

“Phải cho tôi biết trước đây,” Bala cuối cùng đã công nhận tôi. “Tôi sẽ giúp cậu ấy, thưa ngài.”

Giám đốc vỗ vào vai tôi và bước đi.

Ananya đến cùng với bố và em lúc bảy giờ mười lăm. “Nhà em muộn rồi à?” cô hỏi không ra hơi. Cô mặc một bộ sari the màu hồng đào có viền bạc mỏng. Trang sức đồng bộ là chiếc vòng cổ bạc và hoa tai bạc.

“Đúng thế, nhưng nhạc hội chưa bắt đầu mà. Mọi người vào đi,” tôi nói. Tôi dẫn họ tới một trong những chiếc bàn tròn được đặt trong vườn. Tôi chọn một cái gần sân khấu.

“Thức ăn ở đằng đó, còn quầy bar thì ở đằng kia chú ạ,” tôi nói.

“Tôi không uống,” ông nói và nhìn Ananya.

“Vâng,” tôi đáp. Mười tám bàn, mỗi bàn mười ghế ngồi đều đã chật cứng khách. Mỗi bàn có một hoặc hai đại diện của ngân hàng, chủ yếu là các nhân viên Citibank Chennai trẻ tuổi. Bala và giám đốc toàn quốc ngồi ở một bàn riêng với những khách hàng lớn nhất, những người có tài khoản năm mươi triệu rupi hoặc hơn. Tôi cảm thấy thật tiếc cho những vị khách đó. Thành thật mà nói, tôi thà không giàu có còn hơn chịu đựng nỗi thống khổ ngồi ăn tối với những quản lý cấp cao của ngân hàng.

Các ngọn đèn tối xuống lúc bảy rưỡi. Những tiếng trò chuyện ở các bàn tròn ngừng lại khi Bala bước lên sân khấu. Ông ta mặc áo vest, bên trong là

sơ mi lụa màu kem sáng bóng, trông hết như một tên ma cô tập sự.

“Chào mừng tất cả mọi người, một buổi tối thật tuyệt vời làm sao. Tôi là Bala, quản lý khu vực của Nhóm Dịch vụ Ngân hàng Cấp cao,” ông ta nói và quệt mồ hôi trên mặt.

“Sếp của anh đây à?” Ananya thì thầm với tôi.

Tôi gật đầu.

“Chiếc áo sơ mi đó sao vậy?”

“Suyt,” tôi nói. Manju và bố Ananya chăm chú lắng nghe Bala.

“Tôi muốn chào mừng một người đặc biệt,” Bala nói.

Đám đông reo hò vì họ tưởng là Hariharan hay S.P. chuẩn bị lên sân khấu.

“Xin hãy chào mừng ông Anil Mathur, tiến sĩ quản trị kinh doanh, giám đốc toàn quốc của Citibank Ấn Độ.”

Đám đông bùng nổ những tiếng thở dài thất vọng.

Anil bước lên sân khấu và nhận ra rằng không có ai quan tâm tới ông ta. Ông ta cố gắng kể một câu chuyện cười. “Chào mọi người, ai mà nghĩ được là có những khách hàng lớn nhất của chúng tôi lại tới từ vùng đất của dosa và idli chứ?”

Đám đông trở nên vô cùng yên lặng, bạn có thể nghe thấy những tiếng sóng ở bãi biển gần đó. Ananya nhìn tôi kinh ngạc. Tôi nhún vai. Tôi không thể kiểm soát được chuyện này.

Anil nhận ra rằng câu chuyện cười đó không có tác dụng, ông ta bèn cố gắng vớt vát. “Các bạn thấy đấy, ở Bombay, idli và dosa được xem là những đồ án vật đơn giản,” Anil nói.

“Ông ta đang đào hố chôn mình sâu hơn,” Ananya nói.

“Đúng thế, thật may là ông ta chỉ có năm phút thôi.”

Anil nhận ra rằng khiếu hài hước của mình chỉ hữu dụng với những kẻ làm việc dưới quyền mà thôi. Ông ta chuyển sang thứ mà những người làm ngân hàng làm tốt nhất, đó là màn trình diễn PowerPoint buồn chán với những biểu đồ biểu diễn tăng trưởng.

“Các bạn thấy đấy, khi chúng tôi tới Chennai, chúng tôi khởi đầu với một bước chân nhỏ bé, mà giờ chúng tôi đã là một người khổng lồ. Từ một chiếc idli mini chúng tôi đã trở thành một dosa bằng giấy,” Anil nói, lấy tay làm điệu bộ để cho thấy mức độ lớn nhỏ giữa hai món đó.

“Nào, ai đó ngăn ông ta lại đi,” Ananya rên lên.

“Bọn anh không thể. Ông ta là sếp,” tôi nói.

Anil kết thúc bài diễn văn của mình và đội nhân viên vỗ tay nhiệt tình. Các khách hàng khổ sở ngồi chờ trong khi hai bài phân tích không có luận cứ gì xác thực nhưng hết sức tự tin về viễn cảnh của ngân hàng trong vòng mười năm tới được đem ra diễn thuyết.

“Cứ cho tỉ lệ tăng trưởng GDP là bảy phần trăm, bức tranh sẽ là như vậy,” nhà phân tích nói. Không ai buồn hỏi bảy phần trăm ấy lấy đâu ra, nhưng ngay sau đó, nhà phân tích đã đưa ra đủ các loại biểu đồ để cho thấy chuyện gì sẽ xảy ra nếu tỉ lệ tăng trưởng đúng là bảy phần trăm thật.

Màn thuyết trình kết thúc lúc tám rưỡi. Người ta bắt đầu xáo động khi Bala quay trở lại sân khấu. “Không phải là một tay ngân hàng nữa chứ,” bạn gần như có thể nghe thấy họ nghĩ vậy. “Và giờ đây, cho phần nhạc hội chúng tôi sẽ có riêng một MC, cô T.S. Smitha,” Bala nói.

Đám đông vỗ tay khi cô Smitha ngược bự bước lên sân khấu. Cô mặc một chiếc áo cánh cổ khoét sâu, hơi quá sâu một chút so với tiêu chuẩn Citibank.

“Chào mừng quý ông quý bà,” Smitha nói, cầm chiếc mic trong tay. “Các vị cảm thấy vui chứ ạ?”

Không ai trả lời.

“Cô ấy mặc cái gì vậy?” Ananya nói. Cả bàn chúng tôi đều nghe thấy và cười khúc khích.

“Anh phải thừa nhận nó hơi khiêu khích một chút,” tôi nói.

“Khe ngực lớn thế kia, cô ấy có thể dùng để kẹp cái mic luôn ấy chứ. Thế là rảnh tay,” Ananya thì thào với tôi.

“Yên nào, Ananya,” tôi nói, cố kìm để khỏi bật cười.

“Tối nay chúng ta có ba ca sĩ tài năng,” Smitha nói. Tim tôi đập nhanh. “Tất nhiên tất cả chúng ta đang chờ đợi những ca sĩ gạo cội. Nhưng ca sĩ đầu tiên là một người mới, rất tài năng, Radha. Hãy chào mừng cô ấy lên sân khấu.”

Đám đông vỗ tay còn tôi nghển cổ nhìn lên sân khấu. Mẹ Ananya bước ra sân khấu trong bộ sari màu cam.

“Là mẹ kìa,” Manju nhận ra đầu tiên, thẳng bé đứng phắt lên.

“Gì thế?” Bố Ananya cũng đứng dậy.

Ananya nhìn lên sân khấu rồi ngay lập tức nhìn tôi. “Krish, chuyện gì...”

“Suyt, chú ý nào,” tôi đặt một ngón tay lên môi mình.

Cô Radha cầm lấy micro.

“Mẹ!” Manju gào lên.

Mẹ Ananya nhìn về phía chúng tôi và mỉm cười.

“Cô sẽ hát gì cho chúng tôi trước đây, Radha?” Smitha hỏi một cách rụt rè.

“Bài Ek pal ka jeena trong phim Kaho Na Pyaar Hai,” mẹ Ananya bẽn lẽn trả lời.

Đám đông gầm lên và vỗ tay khi phần dạo nhạc của bài hát bắt đầu.

Cô Radha hát rất tốt; tôi để ý thấy vài khách hàng còn nhịp nhịp chân hoặc gật gật đầu theo điệu nhạc. Người Tamil có thể biết ai là ca sĩ hát hay, hát dở, cũng giống như người Punjab có thể đánh giá được một con gà bơ trong nháy mắt. Không ai trong đám khán giả có vẻ thất vọng cả.

“Làm sao Radha đến được đây?” bố Ananya hỏi sau khi hồi lại từ cơn sốc.

“Rõ ràng là Krish đã sắp xếp mà bố. Bố không đoán ra sao?” Ananya nói.

“Bà ấy chẳng bảo gì với tôi cả,” ông nói. Nhưng đôi mắt ông sáng lên hãnh diện.

“Mẹ hát hay quá nhỉ,” Ananya nói với Manju, cậu gật đầu và với tay ra lấy mấy thứ đồ ăn nhẹ mà những người bồi bàn mang tới.

Ananya rướn người ra phía trước và hôn vào má tôi. Bố cô đã không nhận thấy, vì mắt ông còn đang dính chặt lên sân khấu. Một vài nhân viên đã nhìn thấy, tôi bèn cười ngượng nghịu.

“Ananya, đây là một sự kiện công ty,” tôi thì thầm.

“Tất nhiên rồi, chính vì thế mà mẹ em đang trên sân khấu,” cô nói và chơi trò đá chân với tôi.

Mẹ cô đã chuyển sang bài hit Tamil mới nhất từ phim của Rajni. Sự phấn khích của đám đông còn tăng cao hơn. Bài hát đó là một bài ballad chậm, và yêu cầu xử lý giọng nhiều. Tiếng vỗ tay ran lên trong khán giả khi mẹ Ananya thực hiện một loạt những nốt khó.

“Hay lắm, tuyệt lắm!” bố Ananya nói khi nghe mẹ cô chuyển qua ba quãng tám trong cùng một dòng.

Mẹ Ananya hát bốn bài nữa để kết thúc phần trình diễn của mình. Mỗi bài hát đều kết thúc với tiếng vỗ tay cuồng nhiệt.

Smitha lại bước lên sân khấu.

“Thật tuyệt vời, Radha. Và trước khi cô rời đi, tôi muốn mời ca sĩ tiếp theo lên sân khấu, ngài S.P. Balasubramanium, người có vài điều muốn nói với cô.”

Đám đông đứng hết cả lên và vỗ tay khi một trong những ca sĩ vĩ đại nhất của Nam Ấn bước lên sân khấu. Cô Radha khép tay và cúi chào ông.

S.P. nói, “Chào buổi tối, Chennai, và cảm ơn các bạn, Citibank. Trước khi bắt đầu, tôi muốn ngợi ca Radha vì màn trình diễn tuyệt diệu của cô ấy. Những bài hát đó thuộc dòng nhạc phổ thông, nhưng tôi có thể thấy cô ấy có nền tảng thanh nhạc rất tốt. Cô có hay hát không, Radha?”

“Không, đây là lần đầu tôi hát thế này.”

“Chà, cô nên hát nhiều hơn. Phải thế không nào, Chennai?”

Tất cả mọi người đều đập bàn ủng hộ. Mẹ Ananya cúi chào tất cả mọi người. Khi bà đứng thẳng dậy, hai mắt bà đã đầy lệ.

“VẬY cô sẽ hát thường xuyên chứ?” S.P. nói và chĩa mic về phía cô Radha.

“Vâng, tôi sẽ hát. Và, thưa ngài, tôi cũng muốn nói rằng hôm nay là ngày hạnh phúc nhất trong đời tôi. Tôi đã được đứng trên cùng sân khấu với ngài.”

Đám đông vỗ tay. Cô Radha cố kìm những giọt lệ khi rời khỏi khán đài.

“VẬY mà em tưởng ngày hạnh phúc nhất của bà là ngày em ra đời cơ đấy,” Ananya lăm bắm và tiếp tục vỗ tay.

Buổi tối tiếp tục, S.P. và Hariham như bỏ bùa đám đông. Đối với tất cả những người khác, màn diễn chính giờ mới bắt đầu. Đối với tôi và gia đình Ananya, màn diễn chính đã qua.

Mẹ Ananya nhập bàn với chúng tôi sau đó mười phút.

“Cô rất tuyệt vời đấy,” một bà ngồi bàn kế bên nói với mẹ Ananya.

Bố Ananya liếc vợ mình đầy ngưỡng ngùng, S.P. hát bài Tere mere beech mein trong phim Ek Duje Ke Liye. Tôi nhìn Ananya. Những tranh đấu của chúng tôi giống như câu chuyện trong bộ phim đó. Tôi chỉ hy vọng kết cuộc của chúng tôi sẽ không giống như cao trào của bộ phim.

Buổi nhạc hội diễn ra được một tiếng, Bala đến bàn tôi.

“Krish, đi với tôi. Tôi muốn cậu gặp ngài Muruguppa, một thợ kim hoàn nổi tiếng,” Bala nói.

“Gì cơ?” tôi hỏi.

“Đi nào, ông ấy muốn mở một tài khoản một trăm triệu. Hãy làm ông ấy vững tin vào Citi. Tôi phải chở Anil ra sân bay.”

“Thưa ông, tôi đang có khách,” tôi nói và Ananya nhận ra tình thế khó xử của tôi.

“Không sao đâu, mọi người sẽ tự lo được mà. Bữa tối ở kia rồi, phải không?” Ananya nói.

“Ồ, vậy là cô ấy đấy à?” Bala nói và quay về phía Ananya. “Người Tamil à?”

“Chúng ta đi thôi, Bala,” tôi nói.

Tôi gặp ngài Muruguppa, một ông năm mươi tuổi, béo, vui tính.

“Người Punjab? Không phải người Tamil hả?” ông ta nói và đưa danh thiếp cho tôi.

“Không. Vậy ông là ông vua trang sức?”

“Ông vua nào? Hoàng đế! Chúng tôi là vĩ đại nhất ở Chennai.”

“Thưa ngài, về tài khoản của ngài,” tôi nói và nhận ra gia đình Ananya ở phía xa. Họ đang cười cùng nhau trong bữa tối. Một vài người bước tới để chúc mừng mẹ Ananya. Thời điểm để tấn công không còn quá xa.

“Ngài Muruguppa, thực ra, tôi có thể cần một chút trang sức cho riêng mình,” tôi nói và dẫn ông đến bàn.

“Ồ, tin em đi, bà đã trên một hành tinh khác kể từ hôm đó. Không cần mời bà bữa tối để cảm ơn đâu,” Ananya nói trên điện thoại.

Chúng tôi ai nấy đang ở văn phòng riêng của mình. Tôi vừa mới mời cả nhà Ananya đi ăn tối.

“Nhưng bên anh thậm chí còn chẳng trả thù lao cho bà vì phần biểu diễn đó. Đó là điều tối thiểu anh có thể làm mà,” tôi nói.

“Anh đã làm rất nhiều rồi,” Ananya nói.

“Tin anh đi, bữa tối này là rất quan trọng,” tôi nói.

“VẬY SAO? CÓ CHUYỆN GÌ THẾ?”

“Em sẽ biết vào thứ Sáu tới ở Raintree. Hẹn gặp tất cả mọi người lúc tám giờ,” tôi nói.

* * *

Nhà hàng Raintree nằm trong khách sạn Taj Connemara, trên đường Binny bên ngoài Anna Salai. Nhà hàng ngoài trời lẩn dưới tán một loài cây cùng tên. Ánh sáng thần tiên trang hoàng những cành cây và nến được thắp trên những chiếc bàn. Cùng với Amethyst, nó là một thiên đường khác trong thành phố này.

Tôi ngồi cùng với gia đình Ananya bên một trong những chiếc bàn đặt ngoài trời, túi quần của tôi nặng trĩu.

“Thật rục rỡ,” Ananya nói và ngược nhìn lên những đốm sáng nhỏ. Cô mặc một bộ váy trắng vừa vặn với những đồ trang sức lấp lánh trong chỗ

nửa sáng nửa tối.

“Mọi người chưa từng tới đây trước kia sao?” tôi hỏi.

“Không, nhà em chưa tới. Phải không bố?”

Bố cô lắc đầu trong khi chiêm ngưỡng tán cây ngay trên đầu chúng tôi. Những người bồi bàn mặc đồng phục phục vụ chúng tôi một lượt uống chào mừng bằng nước dừa với bạc hà tươi. Họ để thực đơn trên bàn chúng tôi. Nhà hàng này chuyên về đồ ăn Chettinad, đặt tên theo một vùng phía Nam của Tamil Nadu. Món ăn nổi tiếng về độ cay và gia vị mạnh, cùng với rất nhiều món không dành cho người ăn kiêng.

“Thưa ngài, về cocktail thì ngài nên thử Kothamalli Mary,” người phục vụ nói.

“Kotha gì cơ?” tôi hỏi.

“Nó giống như Bloody Mary ấy, thưa ngài, nước cà chua pha với rượu vodka, nhưng với gia vị của Chettinad.”

Tôi nhìn ông. Ông có vẻ lưỡng lự khi gật đầu chọn một thứ đồ uống có cồn trước mặt vợ mình.

“Tôi một cốc,” Ananya nói.

Mẹ Ananya nhìn cô sắc lẹm.

“Thôi nào, chỉ là một ly cocktail thôi mà,” Ananya nói.

Tôi mở thực đơn ra. Tôi không thể phát âm được những cái tên món ăn khó đọc tới gãy lưỡi đó. Các món đặc sản bao gồm kuruvapillai year và kozhi melagu Chettinad. Tôi chẳng buồn đọc phần còn lại.

“Mọi người biết rõ những món ăn này hơn, hãy gọi món đi ạ,” tôi nói.

Bố mẹ Ananya nhìn thực đơn vài lần.

“Sao đắt thế,” mẹ Ananya nói.

“Không sao đâu ạ,” tôi nói. “Em gọi giùm đi, Ananya.”

Ananya lấy thực đơn và gọi món cho tất cả mọi người. Chúng tôi gọi kozhakattai, masala paniyaram, adikoozh, kandharappam, seeyam và athirasam. Tất nhiên, tôi hoàn toàn chẳng hiểu những món ăn đó là cái gì; tôi

chỉ biết là ít nhất cũng ăn được một trong số chúng. Người phục vụ cũng gợi ý chúng tôi gọi món idiyappam, bún gạo được xếp chồng lên nhau như một tổ chim.

“Chuẩn bị cho kỳ thi vào IIT thế nào rồi, Manju?” tôi hỏi sau khi người bồi bàn rời đi.

“Tốt ạ, em đứng thứ mười trong cuộc thi thử IIT của Mylapore,” Manju nói.

Tôi gật đầu. “Thế cô có nhận thêm lời mời đi hát nào không?” tôi nói với cô.

Bà cười. “Đừng làm cô xấu hổ. Nhưng cô đã tìm một thầy dạy nhạc khác, ông ấy có cách tiếp cận hiện đại với nhạc camatic.”

Tôi quay sang bố Ananya. “Ở ngân hàng thế nào rồi chú?”

“Tốt, mọi người vẫn còn bàn tán về bản thuyết trình của cháu đấy.”

Thức ăn đã được mang ra; đậm vị, thơm và ngon tuyệt.

“Món này rất tuyệt,” tôi nói khi ăn masala paniyaram, một thứ gần giống idli nhưng ngon hơn và trông như một quả bóng.

Nhân viên Raintree mang ra một xe đẩy với mười loại chutney để lựa chọn.

“Cháu thề, Delhi cần phải nếm những món này. Chúng cháu chưa từng được thử qua những món ngon hơn là paneer masala dosa,” tôi vừa nói vừa lấy một thìa đầy cà ri cà chua me cùng với idiyappam.

“Cháu thích hả? Cô có thể làm món đó ở nhà,” mẹ Ananya nói.

Tôi nhận ra rằng thời điểm đó đang rất gần. Có lẽ để lúc tráng miệng, tôi tự nhủ bản thân mình. Chúng tôi xem thực đơn tráng miệng. Bố Ananya chọn kem dừa. Tình yêu sâu sắc của những người Nam Ấn dành cho loại quả này thật không thể cắt nghĩa được. Kem được đưa tới trong vỏ dừa xanh thật.

“Tuyệt lắm,” bố Ananya nói, một tín hiệu tôi nhận lấy như là chuẩn bị, sẵn sàng, xuất phát.

“Cháu có chuyện quan trọng muốn nói ạ,” tôi nói.

Bố Ananya ngẩng lên khỏi chiếc kem.

“Được chứ ạ?” tôi nói thêm.

Ông gật đầu. Mẹ Ananya nhìn Ananya và tôi.

“Manju, cả em nữa,” tôi nói. Mặt cậu đang gí sát vào tô kem, cặp kính mờ hơi nước.

Tôi đã nhận được sự chú ý của mọi người. “E hèm,” tôi hắng giọng. “Chú, cô, Manju, cháu tới đây đã được sáu tháng. Chuyện cháu chọn Chennai làm nơi làm việc đầu tiên thì không có gì bí mật. Tuy vậy, cháu không thể ở đây mãi mãi được. Cháu đã gặp Ananya gần ba năm trước, và ngoại trừ lần cãi cọ đầu tiên, thì kể từ hôm đó, ngày nào cháu cũng yêu cô ấy.”

Từ dưới gầm bàn, Ananya nắm lấy tay tôi.

“Và cháu nghĩ tình yêu của chúng cháu là đủ cho chúng cháu tiến tới hôn nhân. Chúng cháu đã tưởng rằng phụ huynh hai bên sẽ gặp nhau ở lễ tốt nghiệp và mọi chuyện sẽ trôi chảy. Chúng cháu đã nhầm.”

Người bồi bàn đến để thu những chiếc đĩa đựng kem. Tôi bảo anh ta quay lại sau năm phút.

“Chúng cháu đã có thể cùng nhau bỏ đi. Chúng cháu đã có thể ép cô chú phải theo quyết định của chúng cháu. Tuy vậy, Ananya đã nói với cháu là cô ấy mơ thấy bố mẹ cả hai bên đều cười trong ngày cưới của chúng cháu. Bởi thế, cháu muốn biết liệu chúng cháu có thể làm được điều đó hay không. Và lại, cháu cũng không nghĩ chúng cháu đã làm điều gì sai trái mà phải bỏ trốn.”

Bố mẹ Ananya yên lặng hoàn toàn. Hoặc là họ đang lắng nghe chăm chú hoặc là kem quá lạnh.

“Và kể từ khi tới Chennai, cháu đã cố gắng để được cô chú chấp nhận. Cháu không kỳ vọng cô chú yêu quý cháu như đã yêu quý Harish, nhưng ít nhất cô chú có thể chấp nhận cháu.”

Mẹ Ananya chực nói. Tôi ra hiệu cho bà đợi. “Và nếu chẳng may mọi người không yêu quý cháu, cháu cũng mong mọi người có thể khoan dung với cháu. Đâu đó ở giữa chính là sự chấp nhận mà cháu đang nói đến.” Tôi thọc tay phải vào trong túi quần và quờ quạng lấy bốn chiếc hộp nhỏ.

“Với tất cả những điều đó, xin hãy cân nhắc hạnh phúc của con gái cô chú và xem xét những gì cô chú biết về cháu,” tôi nói và ngừng lại để thở. Tôi lấy ra bốn chiếc hộp nhỏ màu đỏ và đặt chúng lên bàn. Những chiếc hộp có dòng chữ “Tiệm kim hoàn Muruguppa” ở trên. Tôi mở bốn chiếc hộp. Trong mỗi chiếc có một chiếc nhẫn vàng. Tôi đứng dậy khỏi ghế và quỳ gối dưới sàn.

“Tôi, Krish Malhotra, muốn cầu hôn tất cả mọi người. Mọi người sẽ cưới tôi chứ?” tôi nói và xòe bốn chiếc hộp trong lòng bàn tay mình.

Bố mẹ Ananya hết nhìn cô lại quay sang nhìn tôi. Manju há hốc miệng, kem trong miệng thẳng bé trông rõ mồn một.

Bố Ananya ra hiệu cho Ananya biết phải làm gì.

“Bố mẹ trước ạ,” Ananya nói, “và cả em nữa, Manju.”

Manju cầm chiếc hộp của cậu lên. “Đẹp quá, vàng thật ạ?” cậu hỏi.

Tôi gật đầu.

“Vàng, nguyên tố số bảy mươi chín,” Manju nói khi cầm chiếc nhẫn trên tay.

“Thưa chú?” tôi nhắc. Hai đầu gối của tôi đã bắt đầu đau đớn trên sàn bê tông.

“Nếu cậu hứa chăm sóc con gái tôi,” bố Ananya nói, “thì câu trả lời của tôi sẽ là đồng ý.”

Ông cúi người ra trước và nhặt chiếc hộp của mình lên.

Ananya ôm bố cô. “Cảm ơn bố,” cô nói, “con yêu bố.”

Bố Ananya chúc phúc cho con gái bằng cách đặt một bàn tay lên đầu cô.

Mẹ Ananya nói, “Không phải là chúng tôi không thích cháu. Nhưng cộng đồng của chúng tôi...”

“Mẹ, nào mẹ,” Ananya ngắt lời bà.

Mẹ Ananya mất gần một phút mới đáp lại. “Mẹ biết cậu ấy sẽ chăm sóc con. Nhưng liệu bố mẹ Krish có đối xử tôn trọng với con gái tôi không?”

“Chúng cháu cũng sẽ cố gắng lo liệu chuyện đó,” tôi nói, nhận thức một thử thách mới đang chờ đợi mình ở Delhi. “Nếu họ đối xử tôn trọng với cô ấy, thì...?”

“Nếu thế thì cô đồng ý,” mẹ Ananya nói.

“Tuyệt vời!” Ananya reo lên. Bà lấy chiếc nhẫn của mình, Ananya liền hôn một cái lên trán bà.

“Chị, chị chưa lấy cái của mình,” Manju nói khi thấy màn âu yếm giữa mẹ với con gái vẫn tiếp diễn. Khi họ rời nhau ra, cả hai đã dầm nước mắt.

“Ồ, tất nhiên rồi, nó đâu nào?” Ananya cầm chiếc nhẫn của cô lên.

Tôi quay trở lại ghế của mình.

“Thưa ngài, ngài ăn ngon miệng chứ ạ?” người phục vụ bàn hỏi khi dọn những chiếc đĩa.

“Chắc chắn rồi,” tôi nói, bo cho anh ta nhiều hơn cả hóa đơn tối đó.

“Tôi sẽ nhớ cậu,” Bala nói khi đưa tôi các giấy tờ điều chuyển tại văn phòng của ông ta.

“Tôi ước tôi cũng có thể nói như vậy,” tôi nói. Bala há hốc mồm. “Tôi đùa đấy mà, vui lên. Tôi sẽ không ở đây để tổng tiền anh nữa,” tôi nói.

Bala đã đồng ý thu xếp vụ của tôi với Anil Mathur cũng bởi lý do đó. Việc điều chuyển của tôi sang Delhi cần tới hai tháng mới xong. Tôi muốn về nhà sớm. Rốt cuộc, tôi cũng đã hoàn thành công việc của mình ở Chennai. Tất nhiên, chúng tôi còn phải thắng vài trận chiến nữa. Ananya sẽ phải đương đầu với toàn bộ thế lực Punjab. Mặc dù vậy, trong cuộc sống tốt nhất là đương đầu với từng thảm họa một.

Chiến dịch Delhi sẽ phải rất nhanh chóng. Ananya đã thuyết phục các sếp cử cô tới Delhi làm việc một tuần. Ananya đã tranh cãi với họ rằng tất cả những người làm quản lý của HLL đều phải có thời gian trải nghiệm ở Bắc Ấn.

Bố mẹ Ananya đưa chúng tôi tới sân bay. Mẹ Ananya lo lắng về Delhi, bởi cái danh hiệu “thủ đô quấy rối tình dục thế giới” của nó.

“Mẹ, nhà khách HLL an toàn mà. Con sẽ không ra ngoài nhiều đâu,” Ananya nói.

Bố Ananya có những quan ngại riêng. “Hãy nhớ, chúng ta đã đồng ý. Nhưng các con vẫn chưa đám cưới. Đừng làm mất mặt chúng ta,” ông nói với tôi khi chào từ biệt.

“Tất nhiên rồi, thưa chú,” tôi nói, cố gắng nghĩ xem ông muốn nói gì. Tôi đoán ý là không sex.

Ananya và tôi bước vào bên trong nhà ga sân bay. Cô nắm lấy cánh tay tôi trong khi hình ảnh của bố mẹ cô dần nhòe khỏi tầm mắt. Chuyến bay cất cánh. Tôi lấy quyển sổ của tôi ra để giải thích về giai đoạn tiếp theo với Ananya - Chiến dịch Delhi.

“VẬY là em sẽ phải đồng ý với mẹ anh, bất kể bà nói điều gì. Bất kể điều gì,” Ananya nói, hai mươi phút bay và cách mặt đất chín nghìn mét.

Chúng tôi bay qua một vùng không khí nhiễu động.

“ĐÚNG thế, đừng bao giờ phản đối,” tôi nói và thắt chặt đai an toàn, “và thời điểm chuyển đi của em là tốt nhất rồi. Bà chị họ Minti của anh tuần sau lấy chồng. Em sẽ tới đám cưới gặp mọi người, tèn ten, thế là xong.”

Ananya nhắc cái gác tay lên để giữ chặt tay tôi. “Em chắc là em sẽ ổn khi có anh.”

“Thế nhé, em phải chinh phục mẹ anh. Bố anh sẽ chẳng bao giờ đồng ý đâu, bởi thế ông ấy không liên quan. Hãy làm mẹ vui nhé?”

“Hãy hạ gác tay xuống, như thế không an toàn,” cô tiếp viên nói bằng giọng nghiêm khắc khi đi qua hàng ghế.

Khi bạn đang yêu, bạn không nhận ra mấy màn tình cảm mùi mẫn của mình vớ vẩn ra sao đối với thế giới bên ngoài.

“Nghĩ mình là ai chứ?” Ananya giận dữ.

“Mẹ anh á?”

“Không, cô tiếp viên hàng không cơ. Cái lớp son đỏ dày cộp đó là sao? Cô ấy là tiếp viên hay bán hàng vậy?”

Tôi không biết tại sao phụ nữ thích nhận xét về vẻ bề ngoài của những người phụ nữ khác. Tôi chẳng bao giờ để ý đến người đàn ông hói ngời kể tôi, người đã ngáy suốt cả chuyến bay.

“Chú ý nhé, Ananya. Em sắp phải đương đầu với một bà mẹ chồng Punjab đấy. Em chưa gặp ai như vậy bao giờ đâu,” tôi nói.

“Háo hức quá,” Ananya nói, lời châm biếm thấm trên môi cô như lớp son của cô tiếp viên.

PHẦN 4
ĐIỆP VỤ DELHI

“Buông khuỷu tay anh ra đi,” tôi nói.

“Tại sao?” Ananya hỏi.

“Anh nhìn thấy mẹ.”

Mẹ đợi ở khu đến. Bà đứng cùng mười nghìn tài xế cầm những chiếc biển với tất cả những cái tên Punjab có thể có. Chẳng còn những Venkat với Ramaswami, chỉ có những Arora và Khanna.

Khi hạ cánh xuống sân bay Chennai, người ta cười với nhau và lặng lẽ tiếp tục tới chỗ đỗ xe. Ở Delhi thì tắc đường vì người ta muốn ôm nhau tới chết. Mẹ tôi ôm chặt tôi, và tôi thích thế, cho dù nó có hơi thái quá. Suốt sáu tháng vừa rồi ở Chennai không có ai ôm tôi như thế (tất nhiên, ngoại trừ Ananya, nhưng đó lại là một dạng tình cảm khác). Chúng tôi bước tới bãi đậu xe. Ananya chào mẹ tôi nhưng bà không để ý.

“Con ăn chưa?” mẹ tôi hỏi câu hỏi quan trọng nhất.

Tôi gật đầu.

“Họ phục vụ món gì thế?” Tôi nhận ra bà đang hoàn toàn tảng lờ Ananya.

“Paneer masala và cơm,” tôi nói. “Mẹ, mẹ đã gặp Ananya rồi. Mẹ nhớ chứ?”

Mẹ tôi cười cho có với Ananya và quay trở lại với tôi. “Không có roti à?”

“Mẹ, Ananya đến làm việc một tuần ở văn phòng công ty cô ấy ở Delhi.”

“Cô ấy sẽ ở đâu?” mẹ tôi nói, giọng quan ngại.

“Ở nhà khách công ty ạ,” Ananya nói.

“Vâng, nhưng ngày mai, tức là thứ Hai, cô ấy mới tới đó. Con nghĩ cuối tuần cô ấy nên về nhà thì tốt hơn.”

“Nhà ai cơ?” mẹ tôi hỏi, kinh ngạc.

“Nhà chúng ta,” tôi nói. Tôi nhắc những túi xách của mình ra khỏi xe đẩy ở bến đợi xe.

Mẹ tôi bỗng yên lặng. Tôi trả tiền ở cột trả trước.

Mấy người chúng tôi cùng với những chiếc túi bị lèn chặt vào trong một chiếc xe tuk tuk. Tôi ngồi ở giữa, Ananya bên tay phải và mẹ tôi ở bên tay trái.

“Đám cưới chị Minti chuẩn bị xong xuôi cả rồi chứ ạ?” tôi hỏi.

“Anh chàng Minti sắp cưới được lắm đấy!” mẹ tôi nói.

“Thế ạ? Anh ấy tốt lắm ạ?” tôi hỏi.

“Ồ, đúng vậy, rất đẹp trai. Trắng như sữa ấy,” mẹ tôi nói, “và con đoán chi phí cho đám cưới là bao nhiêu?”

Tôi nhún vai.

“Bác Rajji tiêu mất năm trăm nghìn rupi chỉ tính riêng cho tiệc thôi đấy. Ngoài ra còn có quà tặng bất ngờ rất lớn cho cậu ấy trong lễ đính hôn.”

“Tên anh ấy là gì ạ?” tôi hỏi.

Ananya không tham dự vào cuộc nói chuyện. Cô quay mặt ngắm khung cảnh bên ngoài. Tóc cô bay trong cơn gió nhẹ và vài sợi tóc mơn trớn mặt tôi.

“Mẹ quên mất tên thật rồi, nhưng tất cả mọi người đều gọi cậu ấy là Công tước.”

“Công tước? Như kiểu công tước Hoàng gia Anh ấy ạ?” tôi hỏi.

“Đúng thế, cậu ấy là kỹ sư tốt nghiệp từ một trường tư. Giờ cậu ấy làm việc cho công ty phần mềm Escorts. Và bố mẹ cậu ấy rất tốt tính,” mẹ tôi nói. “Cứ mỗi dịp đến gặp bác con, họ lại mang thứ gì đó tặng mẹ. Họ đã tặng mẹ ba bộ sari rồi đấy.”

“Thế cơ ạ,” tôi nói.

“Con phải thấy họ bày tỏ sự kính trọng ra sao cơ. Lần nào gặp mặt cậu ta cũng chạm chân mẹ.”

Tôi gật đầu. Tôi muốn kết thúc chủ đề này. Nhưng mẹ tôi đang cao hứng. “Mẹ đã hỏi bác Rajji là sao bác ấy lại chi tiêu nhiều như vậy. Con biết bác ấy nói gì không?”

“Nói gì ạ?” tôi hỏi.

“Bác ấy nói ‘Cô này, thời buổi này kiếm đâu được các cậu con trai tốt cơ chứ?’ Bởi vậy, mẹ nói, nếu Công tước được như thế này, thì Krish sẽ được gì?”

Tôi im lặng. Mẹ tôi thì vẫn cứ tiếp tục. “Bác ấy nói nếu chi phí dành cho Công tước là năm trăm ngàn, thì của nhà cô phải là một triệu, quà cáp chưa tính.”

“Cảm ơn mẹ đã định giá con,” tôi nói.

“Mẹ chỉ nói là...” mẹ tôi nói.

Chúng tôi yên lặng trong năm phút tiếp sau đó. Mẹ tôi cọ cựa trên ghế vì chật chội.

“Đáng lẽ mẹ nên đặt trước một chiếc xe to. Con trả tiền được mà,” tôi nói.

“Mẹ không biết là con lại mang thêm hành lý từ Chennai,” mẹ tôi nói.

* * *

Tôi chỉ cho Ananya phòng khách. Cô lặng lẽ lấy quần áo sạch ra để mang vào phòng tắm.

“Này, anh xin lỗi về mẹ anh. Bà chỉ nói vậy thôi. Tâm địa hiền hậu lắm.”

“Kể cả những kẻ sát nhân cũng tâm địa hiền hậu. Em tưởng anh đã bảo với bà là em sẽ tới chứ.”

“Anh muốn cho bà một sự bất ngờ,” tôi nói.

“Bất ngờ cái con khỉ,” Ananya nói và đẩy tôi ra khỏi phòng.

Bố tôi đã đi dự một cuộc hội thảo công việc. Kể từ khi rời khỏi quân ngũ, ông đã thử sức với nhiều việc. Những việc đó bao gồm cả làm đại lý bán

hàng, nhân viên an ninh và nhân viên chuyển hàng. Chẳng việc nào trong đó thành công cả. Theo ông, những đối tác vô lương tâm hoặc những quan chức thối nát đã dẫn đến những sự thất bại đó. Theo tôi, đó là do tính khí nóng nảy của ông và việc ông không thể nào thoát khỏi lối sống sĩ quan quân đội của mình. Khi bạn đang quen với việc có hàng trăm người chào mình mỗi ngày, thì thật khó mà nịnh nọt những gã chủ thầu vô giáo dục để họ cho phép bạn bán nhà cho họ. Tuy vậy, bố tôi cứ tiếp tục nhảy từ thảm họa này sang thảm họa khác, thế nên ông chẳng mấy khi ở nhà. Có người thậm chí còn nói ông có vợ bé đâu đó, dù tôi thì tin là chẳng có người phụ nữ nào khác chịu nổi ông.

Từ lúc bước chân vào phòng, Ananya vẫn chưa hề ra khỏi đó. Tối nào mẹ tôi cũng đi dạo lúc sáu giờ.

“Em đang làm gì trong đó vậy? Ra đây nào, mẹ đi dạo rồi.”

Cô mở cửa ra, mặt vẫn còn bực dọc.

“Chúng mình làm tí nhé?” tôi nháy mắt với cô.

“Đừng có mà liều, quý ngài Malhotra ạ, em điên lên bây giờ.” Cô đẩy tôi sang một bên và bước vào phòng khách. Cô bật ti vi lên.

“Thái độ của em sao thế, Ananya? Đáng lẽ em phải thu phục nhân tâm người nhà anh chứ,” tôi nói.

“Anh có thể thu phục những người bình thường. Không phải những người thô lỗ, vô cảm, sỉ nhục khách,” cô nói.

“Vậy là em sẽ ở trong phòng đó và hờn dỗi?” tôi tắt ti vi.

“Em không biết phải làm gì nữa,” cô nói.

“Nếu em nghe anh, em sẽ có thể điều chỉnh mẹ.”

“Em nghe đây,” cô nói lãnh đạm.

“Bữa tối,” tôi nói.

“Bữa tối làm sao? Nhà anh không nói chuyện gì khác ngoài ăn uống được à? Chuyện gì thế? Mẹ anh lại còn hỏi trên máy bay chúng ta được ăn gì? Câu đầu tiên người ta hỏi nhau khi hạ cánh đấy sao.”

Tôi mở tủ lạnh và lấy ra hai hộp Frooti. Tôi đưa cô một hộp.

“Mẹ sẽ quay về sau khi đi dạo và chuẩn bị bữa tối. Hãy đề nghị giúp bà, đó là một khởi đầu tốt.”

“Giúp bà?” Cô đâm ống hút vào hộp Frooti với lực mạnh hơn mức cần thiết.

“Thì em làm một hai món. Hoặc nếu em muốn gây ấn tượng với bà hơn nữa, hãy nấu bữa tối nay.”

“Gì cơ? Anh điên à, em đã bao giờ nấu cả một bữa đâu.”

“VẬY Á?” Tôi hút sùn sọt đồ uống của tôi.

“Đừng có ‘vậy á’ với em. Anh đã bao giờ học nấu ăn chưa?”

“Chưa, nhưng đây là vì anh mãi học hành.”

“Em cũng học IIMA.”

“Ừ, nhưng...” tôi nói và ngừng lại.

“Ừ, nhưng sao? Em là con gái, thật không may. Bếp kìa,” cô nói và vứt vỏ hộp carton Frooti lên bàn.

“Ananya, anh đang gợi ý cách để giành tình cảm của mẹ anh. Em nói là em sẽ làm bất cứ điều gì cơ mà.”

“Được thôi, cho em một hộp Frooti nữa được không? Em chết đói rồi đây này.”

Tôi đưa Ananya một hộp nữa. Chuông cửa reo lên. Ananya đứng dậy định về phòng.

“Ở đây đi,” tôi nói và ra mở cửa.

Mẹ tôi về với hai làn nhựa đầy rau. Tôi giúp bà mang chúng vào bếp. Bà mở tủ lạnh để bỏ rau vào bên trong.

“Ai đã uống Frooti thế?” mẹ tôi hỏi.

“Con uống một. Và Ananya cũng uống.”

“Thiếu ba hộp Frooti. Cô ta đã uống hai hả?” bà nói.

Tôi im lặng.

Chúng tôi vào phòng khách. Mẹ tôi mang một cây xúp lơ khổng lồ, một cái đĩa và một con dao. Bà bắt đầu cắt từng chẻ xúp lơ bằng con dao đó, dùng ngón tay cái làm điểm tựa.

“Bác ơi, cháu giúp được chứ ạ?” Ananya hỏi.

“Giúp gì?” mẹ tôi hỏi.

“Nấu bữa tối ạ,” Ananya nói.

“Đúng rồi, mẹ, sao mẹ không để Ananya nấu bữa tối hôm nay?” tôi gợi ý với một nụ cười gượng gạo.

Ananya nhìn tôi trừng trừng. Giúp là một chuyện, nấu cả bữa là chuyện khác. Nhưng mà, nếu cần gây ấn tượng thì cô phải làm nhiều hơn là chỉ rửa rau thôi.

Mẹ tôi nhìn Ananya.

“Vâng, thưa bác, sao không chứ? Sẽ rất vui mà,” Ananya nói.

Mẹ tôi nhún vai và đưa chiếc đĩa cho Ananya. “Krish thích gobi aloo^[40]. Tôi cũng định làm đậu lăng đen hầm, đậu bắp, raita^[41] và xa lát. Thế thôi, một bữa tối đơn giản.”

“Mẹ,” tôi nói, để ngăn bà tăng thực đơn thêm nhiều món nữa.

“Bột thì để trong thùng dưới bếp ga nhé. Nhào một ít để làm roti,” mẹ tôi nói. “Nghe thấy chứ, Krish?”

“Không có gì ạ. Mẹ có muốn nấu cùng nhau để cho nhanh hơn không?” tôi nói.

“Cô ấy muốn thì để cô ấy làm thế. Mẹ cũng không đến nỗi đói. Cứ thoải mái thời gian,” mẹ tôi nói và bật ti vi lên.

Ananya nâng niu cái xúp lơ trong lòng như thể một em bé sơ sinh. Bằng dao và ngón cái, cô chẳng thể cắt cho ra tròn. Cô cắt mỗi lần một chẽ, dùng con dao như một chiếc cưa.

Mẹ tôi cười khẩy. Tôi cau mặt nhìn bà. “Mẹ bị đau đầu. Mẹ về phòng nghỉ đây. Hãy gọi mẹ khi bữa tối đã sẵn sàng nhé,” mẹ tôi nói và rời đi.

“Ananya, em muốn anh giúp chứ?” tôi nói.

“Để em yên,” Ananya nói, mắt cô nhìn xuyên vào trong cây xúp lơ.

“Dùng ngón cái của em, như thế này này,” tôi nói và lấy tay thể hiện động tác.

Ananya thử. Được hai chẽ, cô cắt vào tay mình. “Ôi!” cô kêu lên.

“Có chuyện gì vậy?”

“Chẳng có gì,” cô sụt sịt. “Chẳng có gì cả, anh đi nghỉ cùng với mẹ mình đi.”

“Chảy máu à?” tôi hỏi. “Em bị thương rồi!”

“Không sao. Em đã nói sẽ làm bất cứ điều gì cơ mà. Một tí máu thì sao chứ?”

“Vết cắt này không phải lỗi của mẹ anh,” tôi nói.

“Im đi và đi lấy bông băng cho em. Và lấy đậu bắp trong tủ lạnh nữa,” cô nói.

Một giờ sau chúng tôi đã cắt gobi, đậu bắp, hành, tỏi, gừng, cà chua, dưa chuột và ớt xanh đủ cho nhiều món. Nếu không tự mình làm, bạn sẽ chẳng bao giờ nhận ra nỗ lực mẹ bạn đặt vào trong mỗi bữa ăn.

Chúng tôi vào bếp. Tôi lấy bột vào một cái bát.

“Em không biết phải trộn cái này thế nào,” cô nói.

“Không sao, anh đã nhìn thấy mẹ anh làm rồi. Để anh thử,” tôi nói và rót nước vào trong bát.

“Và anh rán hành trong... cái này?” Ananya lấy ra một chiếc chảo sâu lòng từ chạn bếp.

“Đúng rồi,” tôi nói và bật bếp ga lên. Tôi mở các hộp gia vị. Cô không biết sử dụng chúng như thế nào. “Hãy nhớ năm gia vị bất biến trong mỗi món Punjab - muối, nghệ, ớt đỏ, bột rau mùi và garam masala,” tôi nói.

Ananya nấu các món rau trong khi tôi xử lý bột. Tôi phải đổ nước vào hai lần vì nó quá dính. Một làn khói cay sẽ bay lên trong bếp. Cả hai chúng tôi đều ho sù sụ.

“Em đã làm gì thế?” tôi hỏi.

“Em... chẳng... biết... nữa.” Ananya ho không kiểm soát được.

Mẹ tôi bước vào bếp. “Cô đang làm cái gì vậy?” Bà chạy đến bếp và vặn nhỏ lửa. “Ai lại nấu to lửa thế này chứ? Thấy chưa, gia vị khét cả rồi.”

Ananya lùi khỏi bếp.

”Còn con? Con đang làm gì ở đây?” mẹ tôi hỏi.

“Con... con nghĩ thấy mùi cháy nên chạy ra,” tôi nói.

“Thế là tay con rơi vào bát bột hả?” bà hỏi, trở vào những ngón tay và lòng bàn tay dính đầy bột của tôi.

Tôi im lặng.

“Thấy chưa, cô ta sẽ lợi dụng con như thế sau đám cưới đấy. Cô ta còn chẳng thể làm món roti.”

Ananya chạy khỏi bếp. Tôi muốn chạy theo cô, nhưng với sự có mặt của mẹ, thì đó dường như không phải ý kiến hay. Tôi giơ hai tay dính đầy bột lên tuyệt vọng.

“Cô ấy là người Nam Ấn, mẹ, làm sao mẹ có thể trông chờ cô ấy...”

“Con đã nói là cô ta muốn nấu bữa tối mà. OK, bảo cô ta nếu muốn thì làm dosa cũng được. Cô ta có biết làm dosa không đấy?”

“Vâng, con chắc chắn. Nhưng mẹ cần một cái máy xay...”

Ananya quay trở lại bếp. “Không, thưa bác, cháu không biết làm dosa,” Ananya nói. “Và cháu cũng không biết làm roti. Thực sự, cháu nấu cái gì cũng dở lắm.”

“Ngoại trừ những mưu mô để đánh bẫy con trai tôi,” mẹ tôi nói.

Họ ném cho nhau những cái nhìn hằn học, Ananya rời khỏi bếp trong căm phẫn.

“Mẹ!” tôi bực dọc nói.

“Gì cơ? Cái gì nữa đây?” mẹ tôi nói. “Con bị nó bỏ bùa rồi. Con mang nó về nhà. Nhào bột cho nó. Con đưa cho nó hai hộp Frooti mẹ mua cho khách. Con quá lo lắng cho nó. Còn mẹ thì sao?”

“Mẹ thì sao, hả mẹ?”

“Nó đang làm gì ở đây vậy?”

“Mẹ, cô ấy có thể nghe thấy mẹ đấy.”

“Thấy chưa, con chỉ quan tâm tới nó thôi. Đi, đi với nó đi.”

Mẹ tôi sắp xếp lại những chiếc đĩa trong bếp. Bà vứt bỏ hỗn hợp gia vị cũ đi và làm một đợt mới khi tôi rời đi.

“Đưa em tới nhà khách, em muốn rời khỏi đây,” Ananya nói, mặt đầm nước mắt.

“Không,” tôi nói và lau nước mắt cho cô. “Không, em không thể đi được.”

“Em không thể làm được việc này,” cô nói. “Em cứ tưởng thuyết phục bố mẹ em là đủ rồi. Anh nói mẹ anh rất tình cảm. Tình cảm? Nếu mẹ anh mà tình cảm, thì Hitler là một thứ đồ chơi trẻ con.”

“Em đi tắm đi, Ananya,” tôi nói. “Hãy ăn bữa tối cùng nhau.”

Chúng tôi ngồi xuống ăn bữa tối. Mẹ tôi lấy thức ăn cho tôi. Ananya tự lấy thức ăn cho mình.

Tôi chọn một chủ đề an toàn. “Những lễ nào là quan trọng cho đám cưới của chị Minti vậy ạ?”

“Ngày nào mẹ cũng phải đi,” mẹ tôi vừa nói vừa nhai thức ăn. “Puja^[42], rồi Sangeet^[43]. Tất nhiên, những cái quan trọng nhất là lễ đính hôn và đám cưới, thứ Sáu và Chủ nhật tới. Con cũng sẽ tới chứ?”

“Lễ đính hôn và đám cưới, tất nhiên rồi. Con sẽ đưa cả Ananya tới cùng.”

Mẹ nhìn tôi khó chịu. Bà không muốn nói về chuyện đó khi có mặt Ananya.

“Mẹ đừng lảng tránh chuyện đó, mẹ. Con đưa Ananya về đây để mẹ và gia đình mình biết cô ấy.”

“Mẹ đã biết nó không thể nấu bữa tối,” mẹ tôi nói.

“Cháu xin lỗi bác,” Ananya nói.

Tôi không ngờ đến điều đó, nhưng cảm thấy nhẹ lòng khi Ananya xin lỗi.

“Không sao, các cô gái được nuông chiều đều như thế này. Chính vì thế mà tôi muốn Krish cưới...”

“Mẹ, con muốn cưới Ananya,” tôi nói, “nếu mẹ vẫn chưa nhận ra điều đó.”

Mẹ tôi đặt miếng roti trở lại đĩa của bà và đẩy ghế ra đằng sau để đứng lên.

“Mẹ, mẹ đợi đã. Con muốn nói chuyện,” tôi nói.

“Sao mẹ phải nói chuyện? Dù sao thì con cũng sẽ làm bất cứ điều gì con muốn mà. Ra đên ngay bây giờ mà cưới luôn đi.”

“Thưa bác, chúng cháu muốn bác được vui vẻ trong đám cưới,” Ananya nói.

“Vui vẻ nổi gì. Cô không thể ép tôi vui được. Mọi người đều khen mẹ Minti vì sự lựa chọn của bà ấy. Tôi đã chịu đựng nhiều năm để nuôi con mình lớn lên. Sao tôi không có được niềm vui sướng như thế? Tôi muốn một đám cưới xa hoa, tôi muốn đăng nhà gái tôn trọng tôi, tôi muốn cô gái được các anh chị em tôi chấp nhận.”

“Họ sẽ thích Ananya! Cô ấy thông minh, có giáo dục...”

“Nó là người Nam Ấn,” mẹ tôi nói, ngắt lời tôi.

“Thế thì sao nào? Hãy xem các anh chị em của mẹ nói gì về Ananya. Đám cưới này là một dịp hoàn hảo đấy.”

“Và mẹ sẽ phải nói nó là ai?” mẹ tôi hỏi một cách dứt khoát.

“Mẹ cứ bảo cô ấy là một người bạn cùng lớp của Krish, chưa bao giờ được chứng kiến một đám cưới Punjab và muốn đến,” tôi nói.

Mẹ tôi yên lặng. Bà nhặt miếng roti lên và bắt đầu ăn tiếp.

“Thưa bác, cháu xin lỗi vì đã tới mà không báo trước. Cháu tưởng anh Krish đã nói với bác rồi.”

“Nó chẳng bảo gì tôi cả. Nó thật vô ý vô tứ,” mẹ tôi nói.

“Cháu đồng ý, anh ấy giao tiếp không khéo lắm,” Ananya nói.

“Thấy chưa,” mẹ tôi nói với tôi.

Cho dù họ đang lập hội chống lại tôi, tôi bỏ qua. Tôi muốn họ gắn kết với nhau theo mọi cách có thể.

“Đậu láng hàm ngon quá bác ạ, bác phải dạy cháu cách làm mới được,” Ananya nói.

“Thế thì tại sao cháu lại ăn như một con sóc thế? Hãy ăn cho tử tế đi,” mẹ tôi nói.

“Con sẽ nói chuyện với Minti,” tôi nói thêm. “Con chắc chị ấy sẽ không có vấn đề gì nếu con đưa một người bạn đi cùng.”

“Chỉ như một người bạn thôi đấy,” mẹ tôi nói.

“Cảm ơn mẹ,” tôi nói và ôm bà.

“Bố con chẳng bao giờ cho mẹ bất cứ cái gì cả. Con đừng có tước đi của mẹ những điều mẹ đáng được hưởng,” mẹ tôi nói.

“Bác trai đâu ạ?” Ananya hỏi.

“Ai biết được chứ?” mẹ tôi nói. “Ông ấy sẽ trở về muộn. Cháu sẽ gặp ông ấy vào buổi sáng. Cháu sẽ ngủ ở phòng của khách còn Krish ở phòng của nó, phải không?”

“Tất nhiên rồi, mẹ,” tôi nói, “còn thế nào được chứ?”

Mẹ tôi kết thúc bữa tối. Ananya xin rửa bát. Mẹ tôi nói người giúp việc sẽ tới vào buổi sáng, nhưng Ananya nhất định đòi làm. Mẹ tôi về phòng mình.

“Nào, Quý cô Quản lý Thương hiệu, cô chắc không cần giúp đỡ chứ?” tôi nói và dựa vào tường bếp.

Ananya lấy bùi nhùi rửa bát cho Vim vào bát đĩa. “Không, em không muốn bị tố là bầy Hoàng tử Punjab nữa đâu,” Ananya nói và cọ chiếc chảo không thương tiếc.

“Để anh lau khô bát đĩa,” tôi đề nghị.

“Anh đi đi, em xin anh đấy,” cô nói và đẩy tôi ra khỏi bếp.

“Cháu chào bác,” Ananya vừa nói vừa bước vào phòng khách trong bộ áo ngủ. Lúc đó là bảy rưỡi sáng. Bố tôi, theo thói quen từ hồi trong quân ngũ, đã tắm và thay đồ xong. Ông ngẩng lên khỏi tờ báo. Ông không đáp lời.

“Cháu là Ananya, bạn của anh Krish.”

“Tốt,” bố tôi nói và quay trở lại với tờ báo. Ông giữ bình tĩnh. Tôi biết Ananya mà rời đi là ông sẽ nổi điên lên ngay. Tôi bước vào phòng khách và tặng lời ông.

“Ananya, xong chưa. Chúng mình phải đi trước giờ cao điểm.”

“Con đi đâu đấy?” bố tôi nói.

Tôi không trả lời. Bố tôi đứng dậy và vào bếp.

“Cái thói ở đâu đấy hả?” tôi nghe ông quát tháo mẹ tôi.

“Lại làm sao vậy?” mẹ tôi nói trong khi tôi vẫn ghé một tai hóng chuyện trong bếp.

“Tôi hỏi nó chuẩn bị đi đâu, nó không trả lời. Còn đứa con gái đó là ai?”

“Nó sẽ đưa Ananya tới nhà khách rồi đi làm. Có gì đâu?” mẹ tôi nói.

“Thế sao nó lại không nói? Và sao bà không bảo tôi là chúng ta có khách tới nhà?”

“Tôi có biết đâu,” mẹ tôi nói.

“Bà lại nói dối nữa rồi,” bố tôi gào lên.

Trông Ananya đầy kinh hãi.

“Chào mừng đến với thế giới của anh,” tôi nói, “giờ biến khỏi đây thôi.”

* * *

Tôi quay trở về sau giờ làm việc và thấy ngôi nhà yên lặng đến chết chóc. Hiển nhiên bố tôi đang ở nhà. Ông đang ngồi ở bàn ăn tối cùng với mẹ tôi.

“Krish, bố con muốn nói chuyện với con,” mẹ tôi nói.

“Mẹ bảo ông ấy là con không muốn,” tôi nói.

“Ông ấy nói ông ấy sẽ không tới đám cưới Minti nếu con không nói chuyện với ông ấy,” mẹ tôi nói.

Những đám cưới ở bên đàng ngoài chính là lúc chúng tôi cần đến bố tôi nhất. Mẹ tôi muốn thể hiện rằng mọi thứ vẫn bình thường. Sự có mặt của bố tôi sẽ ngăn cản được những cái lưỡi khỏi uốn éo trong vài tuần. Tôi không có lựa chọn. Tôi bước tới và ngồi đối diện ông.

“VẬY là giờ bố chuyển sang hăm dọa rồi đấy, bố muốn nói chuyện gì nào?” tôi nói.

“Đây không phải là hăm dọa. Khi gia đình ta không nói chuyện với ta, sao ta phải...” ông nói.

“Sao cũng được. Chuyện gì vậy?” tôi hỏi.

“Đưa con gái đó là ai?”

“Ananya Swaminathan.”

“Sao con lại biết nó?”

“Cô ấy là bạn cùng lớp đại học và là bạn gái của con.”

“Thấy chưa Kavita,” bố tôi nói, “thế mà bà nói con bé chỉ là bạn hả.”

“Bố đang nói với con, sao bố phải đổ tội lên mẹ con,” tôi nói.

“Thế con bé đến đây là vì chuyện gì?” bố tôi hỏi.

“Cô ấy được cử đến vì công việc. Minti đã mời cô ấy tới đám cưới. Bố có vấn đề gì sao?”

“Con không thể chọn một đứa con gái để cưới được. Ta sẽ chọn cho con,” bố tôi nói.

“Bố muốn rao bán con. Vậy trong khi bố ở ngoài đó thương lượng, giá của con tăng đến đâu rồi?”

“Kavita, thẳng lời này...”

“Thẳng lời ở ngay đây. Nói với con đây này.”

“Tôi sẽ không tới đám cưới Minti,” bố tôi tuyên bố.

“Đừng mà, đừng làm thế. Krish, hãy nói năng đúng mực đi,” mẹ tôi cầu khẩn.

“Không, mẹ, chúng ta sẽ không đưa ông ấy đi cùng. Chúng ta sẽ nói ông ấy bị ốm, bị tâm thần.”

“Cẩn thận cái mồm mày đấy,” bố tôi nói và giơ tay lên.

“Tôi thách đấy,” tôi nói và đứng dậy. Tôi về phòng mình nhưng có thể nghe thấy họ.

“Tôi sẽ không đến đám cưới đó đâu, Kavita,” bố tôi nói. Tiếng bát đĩa loảng xoảng có lẽ là do bị gạt xuống khỏi bàn ăn.

“Cứ làm gì mình muốn đi, tất cả các người,” mẹ tôi nói.

Tôi nằm trên giường. Tôi tự hỏi sao chúng tôi vẫn có thể ở với nhau như một gia đình. Tôi chưa từng nghĩ là mình sẽ nhớ Chennai, nhưng lúc này tôi đang nhớ. Rõ ràng người ở đó chẳng gắn kết gì với tôi, nhưng ít nhất cũng không ai đâm xia vào lòng tôi. Tôi tính gọi cho Ananya nhưng tôi không muốn dồn những bức dọc của tôi lên cô. Những câu hỏi vụt qua trong đầu tôi. Việc tôi đưa Ananya về cái nhà này có phải là điều đúng đắn? Cô ấy sẽ nghĩ gì về tôi? Liệu cô ấy có thay đổi quyết định về tôi? Ngắm nhìn vũ điệu ngu ngốc của những ý nghĩ trong đầu óc mình trước khi đi ngủ, tôi cứ trần trọc mãi trên giường cả đêm.

Lễ đính hôn của chị Minti diễn ra tại khách sạn Taj Place ở Dhaula Kuan. Thực sự mà nói, đó là một sự kiện quan trọng cho bầy đoàn họ hàng chúng tôi. Chúng tôi đã từng thấy những đám cưới hoành tráng, nhưng chưa từng thấy lễ đính hôn nào được tổ chức trong một khách sạn năm sao hàng đầu như thế này. Bác Rajji đã thể hiện sự chơi trội để đời của mình với những người họ hàng bằng cách đặt khách sạn Taj.

Lối vào sảnh tiệc lớn có một tấm biển.

Nhà Tareja chào mừng quý vị tới LỄ ĐÍNH HÔN của:

Con gái yêu quý nhất của họ

Manorama (Minti)

Với

Quý ông Dashin

Dharamveer (Công tước), cử nhân Công nghệ

“Cười gì mà cười,” tôi nói với Ananya, và tự mình cũng dẫn lại không cười.

“Không thể đỡ được,” cô nhăn nhó. Cô chỉnh lại nếp chiếc sari màu vàng xanh đậm tới lần thứ năm.

“Chào mừng, chào mừng,” bác Rajji ôm chộp nhoáng mẹ tôi và tôi hai cái liên tục nhau.

Chúng tôi bước vào bên trong sảnh tiệc lớn, trong đó đã có hai trăm người. Sân khấu chính có hai cái ngai trộm từ cung điện của một ông vua. Đi kèm là bảy mươi lăm hộp kẹo và năm giỏ hoa quả khổng lồ.

“Vậy là có bác trai Rajji, bác trai Lappa, bác gái Shipra và mẹ anh - thứ tự là như vậy, phải không?” Ananya hỏi.

“Đúng vậy, và vì mẹ anh là út, bà cần sự cho phép từ tất cả bọn họ để làm bất cứ điều gì trong cuộc đời,” tôi nói.

“Rồi, vậy để em hiểu trước nhé. Minti và Rohan là các con của bác Rajji,” Ananya nói và lấy ra một cuốn sổ. “Còn người con gái anh đưa vodka cho là ai?”

“Đó là Tinki, chị của chị Nikki, cả hai đều đang học đại học. Họ là con của bác Lappa. Còn bác Shipra có một người con gái và một người con trai, Bittu và Kittu. Thế thôi, mẹ anh thì chỉ có mình anh.”

“OK, OK,” Ananya nói khi hoàn tất việc ghi chép.

“Krish, lại đây,” mẹ tôi gào to. Bà đứng gần sân khấu.

“Đi nào,” tôi nói và lôi tay Ananya.

Lúc đầu Ananya do dự, nhưng rồi cũng đi theo. Mẹ tôi ngồi với một bà chừng tám mươi tuổi đeo dây chuyền vàng. Mặt dây chuyền to hơn cả huy chương vàng Olympic.

“Đây là dì Swaran của mẹ, em của bà ngoại con,” mẹ tôi nói. Bà ngoại tôi đã mất vài năm trước. Bà Swaran trở thành thành viên cao tuổi nhất trong gia đình, xuất hiện trong các dịp cưới hỏi và những lễ lạt khác để chúc phúc cho mọi người.

Tôi cúi người để chạm vào chân bà. Tôi ra hiệu và Ananya làm theo.

“Kavita, teri noo hai?” bà Swaran hỏi bằng tiếng Punjab rằng Ananya có phải là con dâu mẹ tôi không.

Mẹ tôi giải thích cô chỉ là một người bạn.

“Bạn là sao?” bà Swaran hỏi tôi.

“Bà ơi, bà muốn ăn chaat không ạ?” tôi lảng đi.

“Ừ, chẳng ai lấy cho ta cái gì cả,” bà phàn nàn.

Tôi quay trở lại với một đĩa chaat. Ananya ngồi kế bên bà Swaran và mẹ tôi.

“Cô ấy là người Madras à?” bà Swaran hỏi bằng âm lượng quá to so với tuổi của mình.

“Người Tamil ạ,” Ananya nói.

“Nhưng cô ấy da trắng phải không?” bà Swaran hỏi, thực sự bối rối. Với tuổi của bà, nhãn lực như thế quả không tệ chút nào.

Bác Shipra đi qua, trông rất sang trọng. Tất cả những thứ bác mang trên người - quần áo, trang sức, túi xách và giày - đều chứa vàng thật với những tỷ lệ khác nhau.

“Shipra, xem này, một cô Madras da trắng,” bà Swaran gào lên.

“Chào Kavita, cháu thế nào Krish?”

“Cháu ổn, bác, đây là bạn cháu, Ananya.”

“Ồ, chúng ta đều biết bạn kiểu gì rồi. Đúng, cô ấy trắng đấy.”

Bác Shipra gọi các bác Kamla và Rajni - các bà vợ của bác Rajji và bác Lappa lại.

“Lại đây nào, xem bạn của Krish này. Cô gái Madras mà Kavita đã kể với chúng ta đấy,” bác Shipra kêu ré lên.

Bác Rajni và bác Kamla tiến lại. Chúng tôi chào hỏi nhau một cách lịch sự. Mẹ tôi giải thích rằng bố tôi bị sốt vi rút nên không thể tới được. Ai cũng biết sự thực nhưng đều gạt đầu thông cảm. Bác Shipra thậm chí còn gợi ý vài loại thuốc.

“Ananya Swaminathan ạ, thưa bác,” Ananya nhắc lại tên mình với bác Kamla bởi vì lần đầu bà chưa nghe rõ.

“Cháu trắng quá. Cháu có phải người Nam Ấn một trăm phần trăm không?” bác Kamla hỏi.

Cô ấy cũng tốt nghiệp IIMA và là một quản lý của HLL, tôi muốn nói như vậy. Nhưng những thứ đó là để nói chuyện ở Chennai, chứ không phải ở Taj Palace, Delhi, trong lễ đính hôn của nhà Talreja.

“Theo tiêu chuẩn Nam Ấn, thì cô ấy rất đẹp đấy,” bác Shipra nhận xét.

“Tôi biết, chứ không thì họ đen và xấu lắm,” bác Kamla nói. Tất cả mọi người phá lên cười, ngoại trừ Ananya. Cô đã cố giữ nụ cười từ đầu đến giờ, nhưng nó đã biến mất. Tôi tới gần và vỗ nhẹ vào lưng cô. Tôi không muốn

cô phản ứng. Hãy cứ cười một cách ngây ngô, như vậy cơ hội được người ta chấp nhận sẽ tăng lên. Đôi khi, tình yêu được thử thách theo những cách thật lạ.

“Đằng trai đến rồi!” Kittu, anh họ trẻ nhất của tôi, chạy vào trông như thể nam diễn viên Amitabh Bachchan bị lạc đường và rung chuông cửa.

“Đi nào, đi nào,” bác Kamla thúc giục tất cả các bác. Các bác đều để lại những chiếc túi trang sức vàng của mình cho bà Swaran. Sự bất động của bà đã biến bà thành phòng giữ đồ lý tưởng.

“Thế quà tặng bất ngờ là gì vậy?” mẹ tôi hỏi dò bác Kamla.

“Cô sẽ thấy sớm thôi. Nhưng mất nhiều tiền quá nên chúng tôi phải è cổ ra rồi. Bố Minti đã phải vay một khoản đấy.”

“Không sao đâu, các bác chỉ có một cô con gái thôi mà,” bác Shipra nói khi tất cả bọn họ bước ra ngoài.

Ananya thở phào nhẹ nhõm sau khi hội các bà bác Punjab đã rời đi.

“Em ổn chứ?” tôi hỏi. “Khoan, để anh đoán nào. Em không ổn.”

“Em phải uống một tí, ra quầy bar đi,” Ananya nói.

“Nhưng hãy đứng cách vài bước nhé. Anh sẽ gọi đồ uống,” tôi nói.

Chúng tôi đến quầy bar. Tinki và Nikki chạy lại chỗ tôi, tay giữ váy cao lên tới mắt cá chân.

“Krish, lấy một cốc đầy vodka không pha, không đá nhé. Bạn học của chị vừa mới đến.”

“Sao con gái lại không được tự gọi đồ uống vậy?” Ananya hỏi.

Tinki và Nikki quay sang Ananya, bối rối. Ở tuổi mười chín và mười bảy, họ có vẻ chừng diện quá mức với các thứ quần áo đồ hiệu.

“Chị Tinki, chị Nikki, đây là Ananya,” tôi nói.

“Ồ, vậy cô chính là người đó,” Tinki kêu lên.

“Người đó nào?” tôi hỏi.

“Cô ấy là bạn gái của em, phải không, Krish?” Nikki hỏi.

Tôi không trả lời.

“Em đang đổ mặt kìa,” Tinki nói và quay sang Ananya. “Tôi thích khuyên tai của cô. Cô mua ở đâu vậy?”

“Coimbatore,” Ananya nói.

“Là ở đâu vậy?” Tinki hỏi.

“Tamil Nadu, tôi đến từ nơi đó,” Ananya nói.

“Ồ ngọc, chị không đọc sách địa lý sao?” Nikki mắng mỏ chị mình và quay sang tôi, “Bạn gái em xinh lắm đấy. Và bộ sari của cô ấy cũng rất đẹp.”

“Cảm ơn,” Ananya nói. “Cả hai người đều trông được lắm đấy. Tôi muốn có một chiếc váy như thế.”

Tôi lấy một cốc vodka đầy từ quầy bar và rót ra ba cốc khác. Tôi pha sprite vào ba cốc và đưa cho các cô gái.

“Chị không uống đâu. Cái đó để sau, cho DJ,” Tinki nói rành rọt. “Dù sao giờ chị cũng mười tám tuổi rồi.”

“Cô cũng từng học IIMA phải không? Hẳn cô phải thông minh lắm. Con gái có vào được IIMA không?” Nikki hỏi.

“Tất nhiên, sao lại không chứ? Là con gái thì có vấn đề gì đâu,” Ananya nói.

Tôi bước xa khỏi bọn họ. Các cô gái nói chuyện trong khoảng mười phút nữa. Nếu không có gì khác, Ananya hẳn đã gắn bó với những thành viên trẻ hơn của gia đình tôi. Sao việc chinh phục thế hệ lớn tuổi lại khó hơn nhiều đến vậy?

“Con đâu rồi?” Giọng nói bực dọc của mẹ tôi cắt ngang dòng suy tưởng. “Buổi lễ chuẩn bị bắt đầu rồi này.”

Tôi gọi các cô gái và chúng tôi bước về sân khấu. Minti ngồi trên sàn và Công tước ngồi phía trước chị ấy. Một tu sĩ ngồi bên cạnh.

Như các bà bác của tôi nói, Công tước ở bên giàu hơn.

“Anh ta béo thế,” Ananya huých toẹt.

“Yên nào, có người nghe thấy em bây giờ,” tôi nói.

“Ồ, ở đây người ta toàn uốn lưỡi bảy lần trước khi nói ấy nhỉ,” Ananya nói, vẻ chế nhạo loang loáng trong từng chữ như những thứ đồ trang trí trên áo cô.

“Thôi nào, Ananya, họ còn chẳng nhận ra rằng họ đã xúc phạm người khác nữa. Khi hiểu họ em sẽ thích họ thôi.”

“Xin anh, em thích chị em họ của anh, hãy để em ở cùng với họ,” Ananya nói, giọng bướng bỉnh do rượu vodka.

“Bọn chị thích cô ấy,” Nikki và Tinki xác nhận bằng cách ôm Ananya. Cũng giống như đàn ông, phụ nữ cũng dễ kết giao bạn hữu hơn sau khi có tí men.

Anh chàng Công tước thực sự là trắng như sữa. Đôi má phúng phính và làn da trắng khiến anh ta trông như một người lớn lên chỉ nhờ uống sữa Ceralac vậy. Anh ta mặc một bộ kurta^[44] màu hạt dẻ sáng bóng, có lẽ cùng loại vải với một trong những bộ sari của mẹ Ananya. Tệ thật, sao ở nơi này tôi lại đi nhớ tới mẹ Ananya nhỉ. Tập trung nào, tôi tự nhủ.

Minti mặc chiếc lehnga màu cam được đính những viên pha lê Swarovski và những loại đá quý khác. Theo lời mẹ tôi thì nó có giá hai mươi ngàn rupi, còn bộ sari mặc hôm cưới có giá ba mươi ngàn. Mười phần trăm tổng chi phí cho đám cưới là dành cho trang phục cô dâu, óc tôi làm một phép tính vô nghĩa.

Vị tu sĩ niệm những câu chú. Minti ra hiệu hỏi những người anh chị em họ xem mình trông có ổn không.

Chị Nikki đưa ngón cái và ngón trỏ lên để ra dấu rằng trông chị Minti rất ổn. Chị Nikki cũng đưa ngón giữa lên trên trán để bảo chị Minti chỉnh lại hạt bindi. Chị Minti làm theo các chỉ dẫn và sửa lại hạt bindi bằng tay trái cho dù vị tu sĩ đã buộc một sợi chỉ vào tay phải chị. Tôi đã học được ba điều về phụ nữ: a) họ chẳng bao giờ sao nhãng về vẻ bề ngoài; b) họ giúp đỡ nhau bằng việc đưa ra các chỉ dẫn theo mọi cách có thể; và c) họ có thể làm nhiều việc cùng lúc. Tất nhiên tâm trí tôi chẳng thể nào tập trung vào buổi lễ. Tôi đang suy nghĩ những phương cách để làm gia đình, họ hàng mình thích Ananya.

Công tước lấy chiếc nhẫn đính hôn từ trong túi áo. Anh ta giơ nó ra trước các ống kính máy ảnh. Một tràng tiếng thở dài chạy dọc hàng phụ nữ khi họ nhận ra rằng đó là một hộp nguyên khối.

“Ít nhất là một cara rưỡi đấy,” bác Shipra cân đong đo đếm ngay lập tức.

Công tước đeo nhẫn vào ngón tay Minti và tất cả mọi người vỗ tay. Minti cười ngượng nghịu và lấy ra một chiếc nhẫn vàng trơn cho Công tước. Chị đeo chiếc nhẫn cho anh ta.

“Trông chị ấy đáng yêu quá,” Tinki nói và hai chị em ôm nhau, mắt đẫm nước. Phụ nữ luôn tràn trề tình cảm và họ chẳng cần thứ gì quá to tát để làm cho nó trào ra cả.

Gia đình Công tước đợi lễ trao nhẫn kết thúc. Bác Rajji lấy ra một hộp nhỏ từ túi áo. Ông chuyển cho Công tước. Công tước từ chối ba lần. Bác Rajji cứ ép cho tới khi Công tước chấp nhận. Công tước mở chiếc hộp màu đen. Đó là một chiếc chìa khóa với biểu tượng của Hyundai Motors.

Lần này cả phụ nữ và đàn ông đều thở dài. Đúng vậy, bác Rajji đã chơi trội hơn kim cương nguyên khối.

“Họ cho một chiếc xe,” bác Shipra nói, để làm rõ trong trường hợp ai đó chưa hiểu ra vấn đề.

Người lớn hai bên mở những hộp kẹo và ép người nhà bên kia ăn. Tất cả chúng tôi bước lên sân khấu từng người từng người một và chúc mừng cặp đôi.

Bố mẹ Minti phát quà cho tất cả cô dì chú bác nhà Công tước. Bố mẹ Công tước đáp trả các món đồ của họ. Mẹ tôi và bác Shipra nhận mỗi người một chiếc sari.

“Xem cái của em nào,” bác Shipra nói với mẹ tôi. Thật may, cả hai cái trông giống nhau. Bố mẹ Công tước sẽ không bị tố tội thiên vị cô bác nào.

Bác Rajji hể hả mỗi khi ai đó khen ngợi ông về món quà chơi trội.

“Bác ơi, cho DJ bắt đầu đi,” Nikki nói với bác Rajji.

Bác Rajji hát hàm về phía sàn nhảy. DJ của ban Rajouri Garden gồm hai anh chàng béo đã chờ tín hiệu này suốt mấy tiếng. Họ khởi đầu bằng beat

dhol. Tất cả những anh chị em họ trẻ tuổi đều lên sàn nhảy. Các ông bác cần thêm vài cốc, còn các bà các cô thì cần thêm vài cái kéo tay từ lũ thanh niên mới đủ dũng khí lên sàn.

“Họ tặng một chiếc xe ư?” Ananya hỏi với giọng kinh hãi khi Nikki lôi cô tới sàn nhảy.

“Đúng vậy, một chiếc Santro màu bạc,” Nikki nói, “lại đây nào, cô gái.”

Ananya đi cùng các cô gái. Những năm rèn luyện Bharatnatyam đã biến cô thành người biểu diễn xuất sắc nhất trên sàn. Cô học theo những bước nhảy Punjab rất nhanh và thậm chí còn dạy các chị họ tôi một vài động tác ứng biến. Trông cô thật xinh đẹp trong bộ Kanjeevaram màu xanh thẫm. Như một tên ngốc, tôi lại phải lòng cô một lần nữa.

“Con ăn gì chưa?” mẹ tôi tới bên tôi hỏi.

“Ơ... chưa ạ,” tôi nói, mắt lảng ra khỏi sàn nhảy.

“Thế thì ăn nhanh lên, chúng ta sẽ không bắt được xe tuk tuk về nhà đâu,” mẹ tôi nói.

“Chúng ta sẽ mua xe sớm thôi,” tôi nói.

“Làm như bố con sẽ cho chúng ta một cái ấy. Mà sao phải mua chứ? Bác Kamla nói chúng ta đừng nên mua thứ gì lớn cho tới khi con cưới. Chúng ta không muốn có những thứ trùng nhau.”

“Mẹ,” tôi phản đối.

“Ăn nhanh đi, paneer sắp hết rồi đấy. Và bảo bạn con ăn nữa.”

Tôi vẫy Ananya đến ăn cùng. Cô thờ hớn hển khi cùng tôi tới quầy buffet. Tôi xúc đậu láng đen hầm, paneer shahi và roti vào đĩa của mình. Ananya lấy đậu lạng vàng hầm và cơm.

“Vậy thôi à?”

“Em chỉ thích có thế,” cô nói.

Có một vụ lộn xộn ở quầy bar. Công tước và các bạn của anh ta đang cãi cọ với người phục vụ.

“Có chuyện gì vậy?” tôi hỏi.

“Họ rót rượu không đầy. Công tước và các bạn bực mình,” một người đã theo dõi sự việc nói.

Bác Rajji tới can thiệp. Nhân viên khách sạn nhận thấy có thể sẽ hết rượu whisky và bởi thế rót rượu ra ít hơn. Thậm chí trong khách sạn cũng chẳng còn chai rượu nào loại đó nữa cả. Bác Rajji rút ra một xấp tiền và đưa cho nhân viên khách sạn. Một người bồi bàn được cử đi lấy thêm rượu whisky ở tận vùng giáp ranh Delhi. Cũng như mọi khi, tiền làm thần kinh con người ta dẹt xuống và mọi người vui vẻ trở lại.

“Đây là đám cưới sao?” Ananya nói.

“Tất nhiên rồi, đám cưới nào chả thế. Sao, đăng nhà em khác à?” tôi hỏi.

“Đương nhiên,” Ananya nói.

Chúng tôi vẫy tay tạm biệt bác Rajji và bác gái Kamla. Khi tôi bước ra cùng với mẹ tôi và Ananya, bác Shipra gọi tôi.

“Vâng, thưa bác,” tôi nói.

“Nghe này, cháu là niềm tự hào của gia đình. Đừng có làm gì ngu ngốc. Những người Madras này đặt bẫy cháu đấy.”

“Chào bác,” tôi nói.

“Này, bác chỉ nói vì lợi ích của cháu thôi đấy. Mẹ cháu đã chịu đựng nhiều rồi, hãy làm bà ấy được sung sướng. Cháu có thể cưới những cô gái mang được đầy quà về nhà.”

Tôi cúi xuống. Nếu tất cả mọi phương cách đều đã thất bại với người họ hàng của mình, hãy chạm vào chân họ.

“Bác Shipra nói gì vậy?” Ananya hỏi tôi.

“Bác ấy nói phải đưa Ananya về nhà an toàn,” tôi nói khi dừng xe.

Tôi gặp Ananya ở nhà hàng Bản chất Punjab ở Vasant Vihar. Đáng lẽ tôi phải nghĩ ra một địa điểm có cái tên khá hơn, nhất là với tình trạng tinh thần hiện tại của cô. Dù vậy, địa điểm rất thuận tiện và thức ăn tuyệt hảo.

“Em tham dự những sự kiện gia đình này thì ích gì chứ, em cảm thấy kỳ quặc quá,” Ananya bắt đầu.

“Còn một buổi lễ nữa - lễ cưới thực sự. Đừng lo, ngày mai các bác anh đã quen em hơn rồi. Khi mẹ anh thấy họ chấp nhận em, mẹ sẽ dễ nói lời đồng ý hơn.”

“Em nghĩ bà muốn một chùm chìa khóa xe hơn là sự chấp nhận của bất cứ ai,” Ananya nói.

“Không, mẹ anh không như vậy đâu. Bà không muốn một chiếc xe, nhưng bà muốn các anh chị em của mình thấy là bà ấy có thể xoay sở được một chiếc xe. Em hiểu chưa?”

“Không hiểu lắm,” Ananya lắc đầu.

Người phục vụ tới để ghi món gọi. Chúng tôi gọi một chiếc bánh parantha, nó được mang ra với lượng bơ đủ làm tim bạn ngừng đập ngay lập tức. Chúng tôi ăn bữa tối và trầm tư suy nghĩ về bước đi tiếp theo.

“Thưa ngài, ngài có muốn thử bánh golpappa với vodka của chúng tôi không?” người phục vụ hỏi.

“Cái gì cơ?” Ananya hỏi.

“Không, cảm ơn,” tôi bảo người phục vụ và quay trở lại với Ananya. “Đó là mấy thứ vớ vẩn ấy mà. Tin anh đi, người Punjab không dùng thứ đó thường xuyên đâu.”

“Hai ngày nữa là em về Chennai rồi,” Ananya nói.

“Anh biết. Nhưng anh sẽ nói chuyện với mẹ, thậm chí có thể với các bác trai nữa, sau đám cưới. Anh muốn dứt điểm chuyện này,” tôi nói.

“Còn bố anh thì sao?” Ananya hỏi.

“Ông ấy sẽ không đồng ý. Chúng ta sẽ tổ chức đám cưới không có ông ấy. Họ hàng bên mẹ chẳng đủ sao?”

“Hơn là đủ ấy chứ. Mỗi người họ nói còn nhiều hơn mười người họ hàng bên nhà em. Nhưng vẫn...”

“Ananya, chúng ta chẳng thể có mọi thứ trong đời mình. Bố mẹ em, mẹ anh, họ hàng - chúng ta có đủ sự ban phước. Bố anh thì không nhất thiết.”

“Nhưng dù sao anh cũng nên nói chuyện với ông ấy. Ông ấy là bố anh,” Ananya nói.

“Đồ ăn tuyệt quá nhỉ?” tôi nói và quét bơ lên chiếc bánh parantha của mình.

Lễ cưới chính thức của Minti đem đến một ý nghĩa mới cho cụm từ “đỉnh cao”. Những con voi thật và những bức tượng bằng tạc các cô tiên chào đón chúng tôi ở cổng. Nhà trai còn chưa tới. Những người dẫn lối kiên nhẫn chờ đợi với những chiếc khay đầy cánh hoa. Chúng tôi lê chân qua những khu vườn được tạo tác với hơn hai chục đài phun nước có hình cá heo để tới khu tiệc chính. Người tổ chức đã lựa chọn chủ đề thế giới. Các quầy thực phẩm phục vụ tám cách nấu - Punjab, Trung quốc, Ấn theo kiểu tại gia, Thái, Ý, Mexico, kiểu người Goa và Li Băng - mỗi loại có ít nhất năm món. Ngoài ra, còn có hai quầy chaat - một cho các thực khách bình thường và cái kia cho những thực khách coi trọng vấn đề sức khỏe. Quầy bình thường phục vụ samosa và tikki, còn quầy sức khỏe có golpappa nhồi đậu giá. Các bà bác tôi lấy cả hai, một cho ngon còn một cho khỏe.

Có hai quầy bar. Quầy đầu tiên có một thùng bự chẳng rượu Johnny Walker Black Label. Tất cả các ông bác tụ tập ở đây và những người phục vụ bưng lại những thứ mỗi thông thường như paneer tikka và hara bhara kabab^[45]. Quầy bar thứ hai là mocktail, được đặt nickname là quầy bar của các quý bà. Nó có một chỗ lớn bày các đồ uống hoa quả.

”Đẹp lắm, anh Rajji, anh đã nâng cao thanh danh nhà ta,” mẹ tôi nói, ngưỡng mộ cách bài trí hoa ở sân khấu cô dâu.

”Những bông hoa lan này là từ Thái Lan đấy. Mới được đưa tới hai giờ trước từ Bangkok,” bác Rajji nói.

”Chỉ hóa đơn hoa thôi đã hết năm mươi ngàn rồi,” bác Shipra nói. Chúng tôi nhướng lông mày lên để biểu thị sự kinh ngạc cho đúng mực.

Anh họ Rohan chạy vào trong bảo với chúng tôi rằng nhà chú rể đã tới. Chúng tôi bước ra bên ngoài đứng cạnh những chú voi để đón họ. Anh

Rohan đưa tôi một chiếc turban màu hồng, một thứ mà tất cả anh em và họ hàng thân thích đội vào để chào đón chú rể.

“Trông anh đáng yêu đấy,” Ananya cười nhăn nhó.

Tất cả những người đàn ông đội turban đứng tạo dáng chụp hình với những đối tác tương ứng của họ từ bên nhà Công tước. Tôi được chụp một bức với Hoàng tử, em họ của Công tước. Bố Minti cười hết cỡ khi ôm bố Công tước để chụp một bức ảnh. Bố Công tước nhăn trán.

“Tại sao bố chú rể trông lại nghiêm trọng thế?” Ananya nói.

“Có lẽ ông ấy đói,” tôi nói. Chẳng bao lâu sau đó chúng tôi phát hiện ra rằng tôi đã sai. Gia đình Công tước đã vào bên trong và ngồi trên những chiếc xô pha. Dù vậy, họ từ chối động vào bất cứ đồ ăn nào.

“Một chút đồ uống lạnh nhé,” bác gái Kamla van nài mẹ Công tước, bà này lắc đầu.

“Chúng tôi không đói,” bố Công tước nói. Công tước, bố mẹ anh ta và một tá họ hàng thân quyến ngồi trên những chiếc xô pha gần sân khấu. Nửa tá người phục vụ đứng cạnh bưng khay nhưng bên nhà trai chẳng ăn gì cả.

“Đồ ăn nhẹ không nóng, vào làm cái mới đi,” bố Minti gào lên với những người phục vụ. Sự tức giận của ông đã đặt không đúng chỗ. Gia đình nhà trai từ chối thức ăn không phải vì nhiệt độ.

“Hỏi xem có vấn đề gì nào. Có chuyện gì đó không ổn,” bác Shipra nói.

“Ai sẽ hỏi đây?” bác Rajji nói, “Họ chẳng nói năng gì cả.”

Bác Kamla lộ rõ vẻ lo lắng. Mười phút đã trôi qua.

“Có chuyện gì vậy?” Ananya hỏi.

Tôi nhún vai. Bác Shipra đã bảo những anh chị em họ trẻ tuổi lùi lại. Bà chấp tay và bước tới chỗ bố Công tước. Ông ta nhìn đi chỗ khác.

Ananya và tôi bước lùi lại một vài mét. Chúng tôi có thể thấy những người lớn tuổi nhưng không nghe thấy họ nói gì.

Mẹ tôi và hai người anh của bà chấp tay trước mặt bố mẹ Công tước. Như những người nông dân không tác đất cắm dùi, họ chờ đợi địa chủ trả lời.

Một vài phút sau đó, một trong các bà bác của Công tước nói với mẹ tôi.

Mẹ tôi gật đầu lắng nghe rất cẩn thận. Sau khi bà bác của Công tước dứt lời, mẹ tôi quay trở lại hội ý với anh chị của mình.

“Kịch tính quá, em phải biết chuyện gì đang xảy ra mới được,” Ananya nói.

Tôi kéo mẹ tôi sang một bên.

“Đó là do chiếc Santro,” mẹ tôi nói.

“Gì cơ? Nó không chạy được sao?”

“Nghiêm túc nào, Krish.”

“Con xin lỗi, chuyện gì đã xảy ra vậy?”

“Đã có hiểu lầm. Khi bác Rajji đưa chùm chìa khóa Hyundai, bố mẹ Công tước tưởng đó là xe Hyundai Accent. Nhưng đó là Hyundai Santro. Accent giá năm trăm nghìn, còn Santro chỉ ba trăm nghìn.”

“Cháu tưởng đó là một món quà,” Ananya nói.

Nếu mẹ tôi mà có phát hiện ra Ananya đã can dự vào câu chuyện gia đình, thì bà cũng quá lo lắng đến mức chẳng hơi đâu day đi day lại.

“Đúng thế, chẳng phải đó là một bất ngờ sao?” tôi nói.

“Con nghĩ đây là gì vậy Krish? Một bữa tiệc sinh nhật hay sao? Ai nấy đều biết món quà bất ngờ là gì. Bố mẹ Công tước đã tuyên bố về chiếc Accent với họ hàng nhà họ. Họ cảm thấy bị xúc phạm và lừa dối.”

Thật kinh ngạc, sao con người ta có thể cảm thấy bị xúc phạm khi được những con voi chào đón hân hoan kia chứ.

“Giờ thì sao?” tôi hỏi.

“Chẳng sao, họ nói sẽ không cưới xin gì tới khi bác Rajji đổi chiếc xe.”

“Bác ấy có đổi được không?” tôi hỏi.

“Bác ấy đã khánh kiệt vì đám cưới này rồi. Nhưng bác ấy còn có lựa chọn nào chứ. Bác ấy đã hứa với họ sẽ đổi rồi.”

“Thế sao họ còn ngồi đó với những bộ mặt sùng sĩa vậy?” tôi nói.

“Họ muốn có đảm bảo. Bố Công tước muốn khoản tiền chênh lệch ngay bây giờ.”

“Bây giờ ư?” tôi nói.

Lông mày Ananya nhướng lên và giữ ở đó vì cô không biết phản ứng thế nào nữa. Bác Shipra lại gọi mẹ tôi và những người lớn tuổi đến tổ chức một buổi thảo luận sôi động.

“Có chuyện như thế này được sao? Em thật điên hết cả người,” Ananya nói.

“Anh cũng kinh ngạc như em vậy,” tôi nói.

Chúng tôi tới quầy bar của các bà. Tôi gọi hai cốc mocktail rượu rum, nước chanh và đường ướp lạnh.

“Họ đang bàn thảo cái gì vậy? Sao họ không gọi cảnh sát đi?” Ananya nói.

“Ananya,” tôi nói, “em bị ngốc hay sao thế?” Tôi đưa cô một cốc.

“Không, em muốn tống một số tên tội phạm vào tù. Như thế là ngu ngốc sao?”

“Đúng thế, nếu em quan tâm tới danh dự của Minti. Còn bao nhiêu thứ họ đã phải chi nữa chứ?” Tôi chỉ vào bao nhiêu quầy đồ.

“Ồ, và chẳng có gì về sự thật nhỏ bé rằng bà chị của anh đang chuẩn bị được gả vào một gia đình toàn những kẻ ba trợn.”

“Những chuyện như thế vẫn xảy ra. Người lớn sẽ giải quyết,” tôi nói.

“Chúng ta cần ở bên cạnh gia đình vào lúc này,” Ananya nói và đặt chiếc cốc xuống.

Chúng tôi quay trở lại Kịch Trường. Bác Rajji đã đặt chiếc turban hồng của ông dưới chân bố mẹ Công tước. Bọn họ tặng lời ông. Ông đưa một tờ ngân phiếu, bố mẹ Công tước từ chối nó. Bác Rajji gọi các bạn bè của ông để mượn tiền. Không ai có thể gom được số tiền lớn như vậy trong một khoảng thời gian ngắn như thế. Trong khi đó, các vị khách mới vẫn tới bữa

tiệc. Bác Rajji che giấu sự căng thẳng, vẫn cười và ôm tất cả bọn họ. Trong khi đó, những quý bà nghĩ ra một kế hoạch kỳ quặc.

“Nhanh nào, Kavita, tháo tất cả nữ trang của dì ra,” bác Shipra nói và tự tháo chiếc vòng cổ của chính bà. Mẹ tôi vất vả tháo những chiếc lắc. Hai bác Kamla và Rajni cũng tháo những bộ trang sức của họ.

Bác Shipra bỏ tất cả các đồ trang sức vào một túi nhựa và đưa cho bác Rajji. “Cậu đưa cho họ đi. Bảo họ giữ nó cho tới khi đổi được chiếc xe,” bà nói.

Bác Rajji gục xuống chân bác Shipra. “Cậu điên à? Cậu là em trai của chị. Minti cũng là con gái của chị,” bác Shipra nói.

Tất cả các anh chị em đều bật khóc. Bố Công tước vẫn ngồi trong xô pha, đang lén liếc nhìn chúng tôi.

“Giờ đi đi,” bác Shipra nói.

“Em sẽ hỏi họ trước xem thế nào,” bác Rajji nói. Ông đứng dậy tới gặp bố Công tước.

“Em thật không thể tin được chuyện này,” Ananya nói.

“Suýt, mọi việc sẽ sớm trở lại bình thường thôi,” tôi nói. Bác Rajji quay trở lại sau khi gặp bố mẹ Công tước.

“Chị Shipra, họ đã đồng ý lấy trang sức phụ thêm làm thế chấp,” bác Rajji nói.

Bác Rajji thu thập tất cả các túi từ bác Shipra.

“Bác ơi, đợi đã,” Ananya nói.

Tất cả mọi con mắt đều đổ dồn về cô. Đây không phải chuyện của em, tôi muốn nói vậy với Ananya.

“Cháu có thể đề xuất vài điều không ạ,” Ananya nói, “trước khi bác đưa nó cho họ, bác Rajji.”

“Gì cơ?” mẹ tôi nói với Ananya, ngạc nhiên.

“Thưa bác, người lớn các bác đã thảo luận nhiều để giải quyết chuyện này. Người trẻ tuổi chúng cháu có thể nói chuyện với Công tước chứ ạ?”

Ananya nói.

“Ananya, chuyện này để cho người lớn,” tôi nói.

“Đây là đám cưới của Công tước. Chúng ta phải có lời với anh ta,” Ananya nói.

“Giờ trang sức đã sẵn sàng rồi, sao phải thế?” bác Kamla nói.

“Cháu xin bác, cháu xin bác Shipra. Có mất gì đâu ạ?” Ananya nói.

Bác Shipra thở dài cho phép.

Tinki, Nikki, Rohan, Kittu, Bittu và chúng tôi ngồi thành một nhóm ghế cách xa người lớn mười mét. Ananya bước tới chỗ gia đình Công tước và tóm lấy một cậu hai mươi tuổi. “Em là em họ Công tước à?”

“Vâng, em là Cao Quý,” cậu ta nói.

“Tốt, em có thể gọi tất cả anh chị em họ của Công tước và đưa họ tới gặp các anh chị em họ của Minti ở đằng kia được không?” Ananya nói, trở tay tới nhóm chúng tôi.

“Có chuyện gì vậy?” bố Công tước hỏi.

“Thưa chú, thanh niên chúng cháu muốn có một cuộc thảo luận. Nào, Cao Quý, tập hợp họ nhanh lên,” Ananya nói.

“Cô gái này là ai thế?” mẹ Công tước hỏi.

“Cháu là một người bạn của gia đình,” Ananya nói và quay sang chú rể, “Công tước, anh có thể ra với chúng tôi được chứ?”

Công tước nhìn Ananya vẻ bối rối. Ananya tiếp tục nhìn chăm chăm Công tước cho tới khi anh ta bối rối đứng dậy. Cô yêu cầu anh ta đi theo mình.

“Krish, anh gọi chị Minti ra đây đi,” Ananya nói.

“Chị Minti ơi?” tôi kêu lên.

“Chị sẽ đi gọi chị ấy,” Tinki nói và chạy vào trong.

Chúng tôi tạo thành một vòng tròn gồm một tá anh em họ cùng với Minti và Công tước. Những người lớn tuổi nhìn chúng tôi nghi hoặc từ xa, muốn biết chuyện gì đang xảy ra nhưng Ananya buộc đám anh em họ phải quay lưng lại phía những người lớn tuổi.

“Chúng ta không nên cho phép chuyện này,” mẹ Công tước nói.

“Tất nhiên rồi, thưa chị, chỉ hai phút thôi,” bác Rajji nói, đồng ý với bất cứ điều gì bố mẹ Công tước nói.

“Chào tất cả mọi người,” Ananya đứng dậy để nói với đám anh em họ. Tôi ngồi cạnh cô.

Cả đám đáp lại hai tiếng “xin chào” ngoan ngoãn.

“Mọi người nghĩ điều đang xảy ra ở đây có đúng đắn hay không?” Ananya nói.

Công tước và các anh em họ của anh ta cúi gằm xuống, tránh nhìn thẳng vào mắt. Các anh em họ của tôi xúm xít quanh Minti, cố giữ cho chị bình tĩnh.

Bác Rajji và bác Kamla đưa những cái nhìn bất lực về phía bố mẹ Công tước bởi vì tất cả bọn họ đều muốn ngó xem cuộc thảo luận của Ananya như thế nào. Bác Shipra bước tới chỗ đám thanh niên.

“Cháu đang làm gì vậy?” bác Shipra nói với Ananya, “Họ mà bỏ về là cuộc đời Minti sẽ bị hủy hoại đấy.”

“Cháu nghĩ nếu họ ở lại thì cuộc sống của chị ấy mới bị hủy hoại. Cháu xin bác, hãy cho chúng cháu một chút riêng tư. Bác hãy đảm bảo bố mẹ Công tước ngồi yên đó nhé,” Ananya nói.

Khi bác Shipra rời đi, Ananya quay sang Công tước, “Đúng rồi anh ạ. Hãy đứng lên nếu anh có thể.”

Công tước đứng lên. Anh ta cao hơn Ananya mười lăm phân và nặng gấp đôi cô. Tất nhiên, những chỉ số cơ thể đó chẳng nghĩa lý gì với cô bạn gái đang nổi điên của tôi.

“Anh làm nghề gì, Công tước?” Ananya hỏi.

“Tôi là kỹ sư phần mềm,” anh ta nói.

“Anh kiếm được bao nhiêu?” Ananya nói.

Công tước yên lặng.

“Nói tôi nghe xem nào,” Ananya lớn tiếng.

“Mười nghìn một tháng,” anh ta nói, bằng giọng đặc Punjab.

“Tuyệt, tôi được hai mươi lăm nghìn. Thế anh có thể nói tôi nghe xem anh đã làm gì để xứng đáng với một đám cưới như thế này không? Anh đã làm gì để đáng được tặng một chiếc xe?”

“Tôi, tôi là... bên nhà trai,” Công tước lấp bắp.

“Thì sao? Anh đã nhìn thấy Minti chưa?” Ananya hỏi.

Công tước gật đầu.

“Đám cưới của anh được sắp đặt. Chính vì thế anh mới có được một người con gái như cô ấy. Nếu phải tán tỉnh cô ấy, đến cả trong mơ anh cũng chẳng mong có được một người bạn gái như vậy, đúng chứ?”

Công tước yên lặng và chuyển chân trụ để đỡ lấy thân hình đồ sộ của mình.

“Thế nào?” Ananya hỏi.

“Thế này là quá đáng,” Công tước nói.

“Tôi quá đáng đấy,” Ananya đồng ý và lờm Công tước cái kiểu Bharatnatyam cháy mặt. Cô lại nói tiếp.

“Anh có biết bố mẹ Minti đã phải trải qua những gì để có đám cưới này cho anh không? Chiếc xe đó đáng giá hai năm rưỡi lương của anh đấy, ngài Công tước! Hai buổi lễ này đã lẳng họ vào nợ nần. Giờ anh muốn một chiếc

Accent? Nó không phải là chiếc Accent của anh, nó là cái thứ anh đã xoay xử để vắt ra từ một ông bố tuyệt vọng, bởi ông ấy không muốn tấn kịch xảy ra ở đám cưới con gái mình chuyển thành một xì căng đan.”

Quá nhiều từ ngữ cho Công tước xử lý cùng một lúc. Cũng như đám anh em họ còn lại, anh ta ngấn mặt ra, vì sự tự tin và tiếng Anh trôi chảy của Ananya hơn là vì những gì cô nói.

“Ngồi xuống,” Ananya nói. Công tước tuân theo ngay lập tức. Ananya quay sang tất cả mọi người, “Tất cả các anh chị em của Công tước, hãy nghe này, sẽ không có chiếc Accent nào cả. Những người lớn đã lộ bộ mặt của họ, giờ mọi chuyện phụ thuộc vào Công tước và tất cả các bạn. Nếu anh ta muốn cưới Minti trong danh dự, anh ta nên nói như thế. Nếu anh ta không muốn thế, thì anh ta chỉ là một kẻ đáng khinh và chúng tôi không muốn đám cưới này.”

“Này cháu, Ananya...” Bác Rajji đến chỗ chúng tôi khi thấy cuộc họp của đám thanh niên diễn ra quá lâu.

“Sắp xong rồi bác ạ,” Ananya nói. “Năm phút nhé, Công tước. Hãy quyết định đi.”

Tất cả mọi người trở nên yên lặng khi Ananya Swaminathan, thạc sĩ quản trị kinh doanh, quản lý của HLL, cô gái xinh đẹp nhất theo kết quả bỏ phiếu chung ở IIMA và là cô bạn gái tuyệt nhất theo kết quả bỏ phiếu của riêng tôi, đã ép thế hệ trẻ trong gia đình Công tước phải suy nghĩ.

Từng giây đồng hồ trôi qua, đám anh em họ vẫn im như thóc. Công tước muốn nói gì đó, nhưng rồi nhìn thấy những bộ mặt cau có của bố mẹ mình ở đằng xa, anh ta bèn giữ yên lặng. Anh ta chụm đầu lại với những anh em họ của mình để thì thà thì thọt. Sau bốn phút, anh ta lại đứng lên và nói với Ananya.

“Xin lỗi, thưa cô,” Công tước nói.

“Tôi là Ananya. Gì thế?”

“Chúng tôi có thể tới nói chuyện với những người lớn được chứ? Tôi muốn nói chuyện với mẹ tôi.”

“Về chuyện gì thế?” Ananya nói và chặn anh ta lại.

“Sao cô lại áp chế thế chứ? Để tôi đi.”

“Để tất cả cùng đi,” Ananya nói.

Tất cả anh em họ đứng dậy khỏi ghế của họ. Chúng tôi bước tới chỗ người lớn. Công tước bước tới chỗ mẹ anh ta.

“Mẹ, con muốn cưới Minti.”

Mẹ Công tước nhìn con trai đầy kinh ngạc.

“Nhưng bọn họ đã trở mặt với chúng ta, con ơi,” bố Công tước nói.

Bác Rajji lại chực phủ phục dưới chân họ lần nữa. Ananya ngăn ông lại.

“Bố, chẳng phải con đã yên lặng quá lâu rồi sao? Mọi chuyện đều do bố quyết định. Giờ dù thế nào đi nữa, đừng làm hỏng đám cưới của con.”

“Con ơi, nhưng họ đã hứa với chúng ta,” mẹ Công tước nói.

“Mẹ, đủ rồi! Lại còn màn kịch giữ đồ trang sức của họ này là sao? Mẹ nghĩ gì vậy? Con không tự mua được cái xe sao?”

“Năm phút đã hết,” Ananya nói, “Chúng tôi nên gói ghém hay là...”

“Con gái con đưa kiểu gì thế? Cô còn không cho tôi thời gian để thuyết phục,” Công tước nói với Ananya.

Một trong những ông bác của Công tước đứng dậy. “Hãy bắt đầu thôi. Chúng ta không thể làm hỏng ngày hạnh phúc của con cháu mình được. Chúng ta muộn lễ jaimala rồi.”

“Họ đồng ý chứ?” bác Rajji vừa hỏi vừa nhìn bố mẹ Công tước.

“Ông đừng lo, là hiểu lầm thôi. Chúng tôi đâu có muốn làm hỏng mối quan hệ lâu dài,” ông bác Công tước nói và ra hiệu cho tất cả những người họ hàng đứng lên.

“Mọi người, mời dùng đồ ăn ạ,” Công tước nói.

Chừng đó là đủ để họ hàng của anh ta nhảy bổ vào những người phục vụ. Giữ người Punjab cách xa thức ăn của họ ở một đám cưới là một việc làm tàn nhẫn, nhất là khi hầu hết bọn họ chẳng được chấm mút gì ở cái xe đó cả.

Gia đình đằng nhà tôi ôm chầm bố mẹ Công tước. Họ không ôm trả lại, nhưng ít nhất cũng không đẩy chúng tôi ra. Bác Rajji mang ra một hộp kẹo và đút cho bố mẹ Công tước mỗi người một cái. Vị ngọt của đường cải thiện vẻ mặt của họ. DJ cho nhạc nổi lên. Đám cưới tiếp tục được tiến hành.

Một cô gái đứng lại cho tới khi tất cả mọi người rời khỏi ghế xô pha và tiến lên sân khấu. Đó là một cô gái Nam Ấn đã đến cùng với tôi từ tận Chennai.

“Cô ấy đã nói gì với anh ta vậy?” bác Shipra hỏi tôi. Bà đã lấy lại chiếc túi và trả lại các đồ trang sức.

Tôi nhún vai.

“Một cô gái thông minh làm sao,” bác Kamla ôm Ananya một cái. “Cảm ơn cháu. Cháu đã giữ thể diện cho chúng ta.”

“Nhưng cho ta biết điều này được không, lương cháu hai mươi lăm ngàn sao?” bác Rajni hỏi câu mà mọi người đều muốn hỏi.

Mẹ tôi bước tới và gật đầu cười với Ananya. Cho dù bà không nói bất cứ điều gì, tôi biết cử chỉ đó rất nhiều hàm ý.

“Con bé không đến nổi tệ,” bác Shipra nói với mẹ tôi trong lễ jaimala.

“Em ghi điểm rồi đấy, em biết em đã ghi điểm mà,” tôi nói với Ananya khi chúng tôi tung những cánh hoa lên Công tước và Minti.

“Thế, mẹ” tôi nói, “như con đã nói đấy.”

Chúng tôi đang ở trong bếp.

“Con đã nói bốn lần rồi. Thực sự là con có điều gì để nói không?” mẹ tôi nói. Bà nhắc ấm trà sôi ra khỏi bếp.

“Mai Ananya đi rồi,” tôi nói.

“OK,” bà nói. Bà đưa tôi một cốc trà.

“Con đã gọi cô ấy tới nhà để gặp chúng ta trước khi cô ấy rời đi.”

“Rồi sao,” mẹ tôi nói.

“Chúng con muốn biết quyết định của mẹ,” tôi nói.

“Đó là quyết định của con,” bà nói.

“OK, vậy thì quan điểm của mẹ, đó là điều quan trọng đối với con để con đưa ra quyết định của mình.”

“Chà, anh lại dùng cách nói MBA của mình đấy,” mẹ tôi nói.

* * *

Ananya tới nhà vào buổi chiều. Mẹ tôi cắt một quả dưa khi chúng tôi ngồi ở bàn ăn.

“Vậy, mẹ, điều không tưởng đã xảy ra. Nhà ngoại thích Ananya. Giờ con có được phép cưới cô ấy không ạ?”

“Con đâu cần mẹ cho phép,” mẹ nói và đưa tôi mấy miếng dưa.

“Không cần cho phép, thế thì chấp thuận vậy. Chúng con có được sự chấp thuận của mẹ không ạ?” tôi hỏi.

Bà đưa vài miếng dưa cho Ananya.

“Thế là đồng ý phải không ạ?” tôi hỏi.

“Bác gái Kamla và bác Rajji rất thích con bé đấy,” mẹ tôi nói.

“Bác có thích cháu không ạ? Bác cứ nói với cháu nếu như bác thấy không chắc,” Ananya nói.

“Tất nhiên, bác thích chứ, con bé này,” mẹ tôi nói, đặt tay lên đầu Ananya. “Nhưng còn những người khác nữa, gia đình bên nhà cháu.”

“Mọi người trong nhà cháu rất mến anh Krish!”

“Đúng thế, nhưng hai bên gia đình có thích nhau không? Hai đứa có thể hạnh phúc, nhưng những người lớn nhà bác cũng phải hòa thuận với những người lớn bên nhà cháu. Cháu còn nhớ chuyện ở Sabarmati Ashram chứ?”

“Kiên nhẫn nào mẹ. Qua thời gian, hai gia đình sẽ lại gần nhau hơn,” tôi nói.

Ananya khơi dậy chủ đề về bố tôi lần cuối cùng trước khi rời đi. “Bố anh Krish không đồng ý ạ?” Ananya hỏi.

Mẹ tôi cười gượng gạo. “Ông ấy không cho hai mẹ con xem ti vi, chứ đừng nói đến việc để Krish tự chọn cô dâu. Không sao đâu, anh chị em bác là đủ rồi. Nếu không, sẽ chẳng bao giờ cưới xin được đâu,” mẹ tôi nói.

Ananya gật đầu. Mẹ tôi bước vào phòng mình và quay trở ra với hai chiếc vòng vàng.

“Thôi thôi, bác ơi,” Ananya nói, còn mẹ tôi cứ cố đeo vào tay cô và hôn trán cô.

Hạnh phúc bỗng bênh như những cánh hồng trong không trung, tôi hình dung mình giật mạnh nắm tay đặc trắng ba lần liền.

* * *

“Vậy bước tiếp theo là gì? Chọn ngày cưới?”

Ananya và tôi đang nói chuyện đường dài từ văn phòng mỗi đứa.

“Anh biết không, mẹ anh nói đúng, có một khoảng cách ở đây,” Ananya nói.

“Khoảng cách gì?” tôi hỏi.

“Bố mẹ em thích anh. Mẹ anh thích em. Còn hai gia đình có thích nhau không? Nhớ thảm họa Ahmedabad chứ?” Ananya nói.

“Có, nhưng mà,” tôi nói. “Ôi không, anh tưởng chúng ta đã nói xong chuyện đó rồi chứ.”

“Không, hai gia đình phải đoàn kết. Hãy tin em đi, điều đó đáng đấy. Chúng ta nên để họ gặp nhau,” cô nói.

“Ở đâu? Anh sẽ tới Chennai cùng với mẹ anh à?” tôi hỏi.

“Không, hãy tới một địa điểm trung lập không có những người họ hàng.”

“Ý hay đấy. Để anh sắp xếp một số thứ đã,” tôi kết thúc cuộc gọi.

Tôi quay trở lại làm việc. Ở Citibank Delhi tôi chưa thuộc phòng ban nào cố định mà cũng chưa có sếp. Tôi cứ loăng quăng giữa các phòng ban, giả vờ như mình hữu dụng. Tạm thời tôi làm ở phòng thẻ tín dụng. Tôi đã có một kế hoạch tiếp thị phát triển thẻ tín dụng, một lĩnh vực tôi không có mấy hứng thú hoặc chuyên môn. Tôi mở cuốn sách ghi những đề xuất hiện thời với các khách hàng thẻ tín dụng của chúng tôi. Chúng tôi có một thương vụ đặc biệt ở Goa.

Tôi nhắc điện thoại lên và gọi lại cho Ananya. “Goa,” tôi nói. “Tất cả chúng ta hãy tới Goa. Chẳng có gì kết nối hai gia đình bằng biển cả, mặt trời và cát. Thêm nữa, chúng mình cũng sẽ rất vui. Vậy tháng sau nhé?”

“Sẽ không rẻ đâu,” cô nói.

“Chẳng phải đầu tư cho tình yêu là sự đầu tư tốt nhất sao?” tôi nói và lục đồng card visit của mình để gọi hãng du lịch.

PHẦN 5
GOA

“Mẹ chỉ nói với mình con lúc này thôi nhé. Mẹ không thích mẹ con bé - người phụ nữ đó thật kiêu ngạo,” mẹ tôi nói khi chúng tôi đứng đợi taxi. Hai mẹ con hạ cánh xuống sân bay Dabolism ở Goa hai giờ trước khi Ananya và bố mẹ cô tới. Tôi đã cố tính giờ các chuyến bay sát nhau nhất có thể.

“Đó không phải kiêu ngạo. Họ là những người ít nói,” tôi nói.

“Đừng để họ bỏ bùa,” mẹ tôi nói.

“Không đâu. OK, họ đến đây rồi, hãy nhớ cười nhé mẹ,” tôi nói.

Bố mẹ Ananya tới đối mặt với mẹ tôi lần thứ hai.

“Chào chị Kavita,” bố Ananya nói. Họ chào hỏi lẫn nhau, không ấm áp và ôm ấp như ở sân bay Delhi, nhưng cũng không hoàn toàn băng giá.

Tôi đã thuê một chiếc Qualis. Tôi giúp người tài xế xếp các túi xách của Ananya vào trong xe. Mẹ tôi nhìn tôi khó hiểu.

“Gì thế mẹ?” tôi hỏi.

Bà lắc đầu.

Tôi ngồi đằng trước. Gia đình Ananya ngồi hàng ghế giữa.

“Ồ, tôi sẽ ngồi ở dưới,” mẹ tôi nói.

“Vâng,” mẹ Ananya nói.

Tôi nhận ra điểm thiếu sót. “Không, mẹ, con sẽ ngồi ghế cuối,” tôi nói.

Mẹ tôi từ chối vì bà đã ngồi đó rồi.

“Công viên Hyatt,” tôi nói. Tài xế quay xe hướng về phía Nam Goa. Mẹ tôi lấy ra một gói nhựa từ trong túi xách của bà.

“Cái này tặng chị,” mẹ tôi nói và đưa một bộ sari cho mẹ Ananya.

Mẹ Ananya quay lại và cầm lấy gói quà. “Cảm ơn chị,” bà nói.

“Lụa tussar đấy,” mẹ tôi nói, “tôi mua ở chợ Assam.”

“Lụa cũng rất phổ biến ở phía Nam, chúng tôi có sari Kanjeevaram,” mẹ Ananya nói và bỏ bộ sari vào trong túi xách của mình.

Chặng đường về tới resort chúng tôi không nói chuyện nhiều.

Nhân viên khách sạn đón chúng tôi với một vòng hoa và một cốc nước quả chào mừng. Chưa ai trong chúng tôi ở khách sạn năm sao bao giờ.

“Chỗ này chắc đắt đỏ lắm hả con?” mẹ tôi hỏi.

“Họ giảm giá cho con. Con đã hứa sẽ đưa Citibank tới tổ chức hội nghị thường niên ở đây,” tôi nói.

“Chào mừng anh Krish, chúng tôi giữ hai phòng trông ra vườn cho anh,” nhân viên lễ tân nói. “Và tôi có tin tốt đây. Chúng tôi đã đề xuất nâng cấp một trong hai phòng thành phòng lớn, nhìn ra biển.”

“Chà,” Ananya nói, “Em chưa ở phòng nhìn ra biển bao giờ.”

Tất nhiên, Ananya và tôi không ở cùng nhau. Tôi ở cùng phòng với mẹ mình còn Ananya sẽ ở với bố mẹ cô ấy. Và bởi vì họ có ba người, tôi quyết định lựa chọn. “Ananya, gia đình em có thể lấy phòng lớn hơn. Mẹ và anh sẽ ở phòng còn lại,” tôi nói.

Anh chàng đón khách ở cửa mang hành lý vào phòng chúng tôi. “Nơi này đẹp, mẹ nhỉ?” tôi nói với mẹ tôi khi chúng tôi đi qua một vườn hoa.

Mẹ tôi không đáp lại.

“Mọi thứ ổn chứ ạ?” tôi hỏi.

Mẹ tôi gật đầu một cái thật nhanh. Bà giữ yên lặng cho tới khi chúng tôi về đến phòng.

“Họ thô lỗ quá thể,” mẹ tôi nói.

“Ai cơ? Nhân viên khách sạn ấy ạ?” tôi nói và kéo rèm ra để ngắm nhìn khu vườn.

“Im đi, những người mà con muốn kết thông gia ấy. Họ có biết phép tắc gì không thế? Bắt con rể phải mang hành lý sao?”

“Hả? Khi nào cơ ạ?” tôi hỏi.

“Ở sân bay. Con thậm chí còn chẳng nhận ra con đã trở thành người hầu của họ à?”

“Con...” tôi nói, lục tìm một câu đáp, “Con muốn giúp đỡ thôi mà.”

“Vô lý, thế sao bọn họ lại lấy phòng trông ra biển. Chúng ta là nhà trai cơ mà.”

“Nhà họ có nhiều người hơn mà. Với lại, mẹ cần gì chứ? Chẳng phải khu vườn rất đẹp sao?”

“Sao cũng được, thế con có nhận thấy điều sai sót nhất của họ không?” bà nói.

“Là gì cơ?”

“Họ không mua thứ gì cả. Ta đã tặng con gái họ hai cái vòng tay. Họ nên biết xấu hổ một tí chứ.”

Theo thuật ngữ Punjab, bố mẹ Ananya đã gây ra sự mất lòng rõ ràng. Đừng bao giờ tay không gặp bên nhà trai. Đừng bao giờ.

“Và mẹ tặng bà ấy bộ sari lụa hai ngàn rupi. Bà ấy còn chẳng hề cảm kích.”

“Bác ấy có mà.”

“Không, bà ấy huênh hoang về thứ sari miền Nam của bà ấy,” mẹ tôi nói.

Đây là một điều cực kỳ tiêu cực khi chuẩn bị đám cưới. Một chàng trai phải dính dáng tới những tranh cãi về sari và vàng.

“Mẹ, chúng ta tới đây để làm thân với họ. Đừng thành kiến mà. Còn giờ, chuẩn bị sẵn sàng cho bữa tối mẹ nhé.”

“Con sẽ chỉ đứng về phía họ thôi. Con bị đánh bẫy rồi.” Bà lẩm bẩm, “Thằng ngốc, không biết giá trị của chính mình.”

Các bữa buffet chính là một trong những thứ cho thấy rõ nhất khác biệt giữa người Punjab và người Tamil. Người Tamil xem nó như bất cứ bữa ăn nào khác. Họ sẽ ăn thật nhiều cơm trước, theo sau đó là đậu lăng hầm và sữa đông và bất cứ thứ gì có những chấm đen nhỏ của mù tạt, dứa hoặc lá cà ri.

Với người Punjab, thức ăn kích thích phản ứng về mặt cảm xúc, như là âm nhạc vậy. Và đây các món thức ăn trong một bữa tiệc buffet thì giống như dàn nhạc giao hưởng Philharmonic. Tiêu chí là nhồi nhiều calo hết mức có thể vào một chiếc đĩa, vì hầu hết những người phục vụ bữa tiệc tính tiền dựa trên số đĩa đã sử dụng. Và nữa, như mẹ tôi đã giải thích từ hồi còn bé, đừng bao giờ lấy một món có thể nấu dễ dàng ở nhà hoặc được làm từ nguyên liệu rẻ tiền. Bởi vậy, không đậu lăng vàng, gobi aloo chán ngắt hay xa lát xanh. Tập trung vào gà, các món có hoa quả khô và các món tráng miệng nhập ngoại.

“Ở đây mẹ có thể lấy nhiều hơn một đĩa, mẹ ạ,” tôi nói khi bà gạt ba miếng gà bơ sang cho tôi.

“Thật vậy hả? Không tính thêm tiền?” bà hỏi.

Chúng tôi quay trở lại bàn. “Mọi người ăn cơm ư?” mẹ tôi hỏi khi nhìn thấy những chiếc đĩa của họ.

Họ gật đầu và dùng thìa ăn. Những ngón tay của họ ngứa ngáy muốn được cảm thấy cái mềm mềm của cơm trộn với sữa đông và đậu lăng hầm. Ananya đã bắt họ phải kiềm chế bản năng của họ lại để tránh gây sốc cho mẹ tôi.

“Gà rất ngon. Mọi người thử chưa?” mẹ tôi nói và cầm lên một miếng để mời họ.

“Chúng tôi ăn chay,” mẹ Ananya nói lạnh lùng, mặc cái chân gà đung đưa trong không khí.

“Ồ,” mẹ tôi nói.

“Không sao đâu, bác, để cháu thử,” Ananya nói.

Chúng tôi ăn trong im lặng, âm thanh duy nhất phát ra là tiếng nhai thức ăn.

“Mẹ, gì đó gì đó,” Ananya thì thầm bằng tiếng Tamil, giục mẹ mình nói.

“Chồng chị không đến sao?” mẹ Ananya hỏi.

“Không, ông ấy không được khỏe. Bác sĩ đã bảo ông ấy không được đi máy bay,” mẹ tôi nói.

“Có tàu từ Delhi đến Goa mà,” bố Ananya tiếp lời.

Ananya liếc bố cô một cái, ông bèn trở lại với thức ăn của mình.

“Chúng tôi không đi lại bằng tàu hỏa,” mẹ tôi nói, tất nhiên là nói dối. Tôi không biết lý do tại sao.

Bà tiếp tục, “Thực sự, người Punjab khá rộng lượng. Chúng tôi muốn sống tử tế. Khi gặp người ta, chúng tôi tặng họ những món quà đẹp đẽ.”

“Mẹ, mẹ muốn ăn tráng miệng không? Có kem xoài đấy,” tôi nói.

Bà phớt lờ tôi. “Thật ấy chứ, chúng tôi chưa từng gặp ai đi tay không.Ồ, và tay không đi gặp gỡ bên nhà trai, thật không tưởng tượng được,” mẹ tôi nói trong khi tôi giẫm nhẹ lên chân bà.

“OK, cháu đã đặt một chiếc xe đi ngắm cảnh ngày mai. Cả nhà đến quán cà phê lúc bảy giờ nhé,” tôi nói.

“Không gì đó ngắm cảnh,” mẹ Ananya lẩm bẩm.

“Chắc chắn rồi, mọi người sẽ tới đó,” Ananya nói.

* * *

Ananya và tôi hẹn nhau đi bộ sau bữa tối ở bãi biển riêng của Park Hyatt.

“Bố mẹ em rất bực,” Ananya nói, “mẹ anh cần học cách ăn nói.”

Những con sóng tung bọt nước lên bãi biển trong khi nhiều cặp đôi khách du lịch đang tay trong tay bước đi đằng trước chúng tôi. Tôi chắc không phải họ đang bàn luận về tâm trạng thất thường của những người bên nhà trai nhà gái.

“Bố mẹ em cần biết cách ứng xử,” tôi nói.

Vậy là chúng tôi, ở một trong những nơi lãng mạn nhất Ấn Độ, có cuộc bất hòa đầu tiên về hôn nhân. Trong một đám cưới vì tình yêu ở Ấn Độ, tới khi đã lên chung một thuyền, người ta sẽ tự hỏi còn bao nhiêu tình yêu sót lại.

“Họ ứng xử tốt hơn thế nào đây?” cô nói.

“Anh sẽ nói với em. Nhưng em phải làm theo chính xác điều anh nói,” tôi nói.

“Nếu điều đó là hợp lý,” cô bạn gái thấu tình đạt lý của tôi nói.

“Bước một, mua cho mẹ anh một món quà đắt tiền.”

“Vậy sao?”

“Đúng thế, bước hai, khi chúng ta đi chơi Goa ngày mai, luôn luôn giành trả tiền.”

“Khắp mọi nơi sao?”

“Đúng thế, ở các nhà hàng, taxi hay bất cứ chỗ nào khác. Và khi mọi người đề nghị trả, mẹ anh sẽ nói không. Nhưng cố nài, nếu cần, giật ví của bà ấy để không cho bà ấy trả. Với người Punjab, chuyện đó được xem là OK, thậm chí là rất tình cảm.”

Ananya há hốc mồm.

“Bước ba, đừng bao giờ để anh làm bất cứ việc gì khi mọi người đứng quanh. Ví dụ, ở bàn ăn sáng, bảo mẹ em mang bánh mì cho anh.”

Cô khịt mũi.

“Đó là những điều mẹ anh trông chờ. Hãy làm thế,” tôi nói.

Mặt cô có vẻ ngang bướng.

“Anh xin em,” tôi nói.

“Còn gì nữa không?” cô hỏi.

“Còn, bước bốn là làm tình với anh trên bãi biển.”

“Tận dụng thời cơ tốt đấy anh chàng Punjab đẹp trai. Nhưng xin lỗi nhé, sẽ không có gì xảy ra cho tới khi chúng ta vượt qua vạch đích.”

“Ananya, đi mà,” tôi dỗ ngọt.

“Chúng ta phải khắc phục tình hình gia đình. Em quá căng thẳng để nghĩ về bất cứ điều gì khác,” Ananya nói.

“OK, nếu ngày mai mọi việc tiến triển tốt thì chúng ta có thể làm điều đó trên bãi biển chứ? Chúng ta sẽ gọi đó là Điệp vụ Tình yêu Bãi biển.”

“Để xem. Tình yêu Bãi biển,” cô mỉm cười và tét vào đầu tôi. “Đi về thôi, bố em đang đợi em đấy.”

Chuyến du ngoạn ban ngày ở Goa kết thúc mà không có vấn đề gì, chủ yếu là do sự có mặt của anh chàng hướng dẫn viên thân thiện người Goa. Chúng tôi tới Bom Jesus Basilica, nhà thờ lâu đời nhất ở Goa.

“Hãy thắp một ngọn nến cùng người mà bạn yêu quý,” anh chàng hướng dẫn viên nói. Tôi phải lựa chọn giữa Ananya và mẹ tôi. Cân nhắc tới tính nhạy cảm của chuyến đi, tôi lựa chọn người thứ hai.

Chúng tôi cũng tới thăm Dona Paula, địa điểm quay cảnh cao trào của bộ phim Ek Dujhe Ke Liye.

“Bộ phim nổi tiếng đã được quay ở đây. Chàng trai người Bắc Ấn, cô gái người Nam Ấn. Không tới được với nhau, bởi vậy họ đã chết,” anh hướng dẫn viên nói.

“Chứ còn làm sao khác được chứ?” mẹ tôi cười đầy ẩn ý. Tôi bỏ qua chuyện đó.

Bố mẹ Ananya ở lại Panjim để mua sắm.

Chúng tôi gặp bố mẹ Ananya ở bữa tối. Tất cả các bữa ăn buffet ở Park Hyatt đã được bao gồm trong gói dịch vụ. Họ đến quán cà phê với ba chiếc túi lớn màu nâu.

“Chị Kavita, đây là cho chị,” bố Ananya đưa những chiếc túi cho mẹ tôi.

“Không, không, sao cần phải thế?” Mẹ tôi cười làm màu khi nhận lấy những món quà.

Chiếc túi đầu tiên có ba chiếc sari. Chiếc túi thứ hai có bốn chiếc áo cho tôi. Chiếc túi thứ ba chứa kẹo, đồ ăn nhẹ và hạt điều của Goa.

Tôi lướt quầy buffet cùng với Ananya.

“Thế đã đủ chưa hay mẹ anh muốn nữa?” Ananya hỏi.

“Tốt lắm. Chính xác phải như thế đấy,” tôi xác nhận với cô.

Tất cả chúng tôi ngồi vào bàn và ăn trong yên lặng. Tôi luôn thấy sợ khi ăn cùng gia đình Ananya, họ ăn như thể trong một đám tang. Việc ít trò chuyện làm cho tôi thấy khó xử, còn mẹ tôi ghét điều đó. Bà cựa quậy trên ghế vài lần. Âm thanh duy nhất là tiếng thìa nĩa va vào đĩa lạnh canh.

Sau năm phút mẹ tôi cất lời. “Hãy xem thời thế thay đổi như thế nào. Con cái đặt đâu, cha mẹ ngồi đấy.”

“Vâng, ban đầu chúng tôi cũng sốc lắm. Nhưng Krish đã sống ở Chennai sáu tháng. Đã biết cậu ấy rồi nên chúng tôi OK,” mẹ Ananya nói bằng giọng nghiêm nghị vốn có của bà.

“OK cái gì. Các vị phải thăm vui sướng đến nhảy cẫng lên ấy chứ. Tìm đâu ra một cậu con trai tài giỏi như nó?” mẹ tôi nói.

Tôi cầu nguyện mẹ Ananya đừng dính mỗi câu đó. Tất nhiên, bà đã dính.

“Thực ra, chúng tôi cũng có những chàng trai tài năng. Người Tamil rất coi trọng giáo dục. Tất cả chú bác của con bé đều là kỹ sư, bác sĩ. Ananya đã có rất nhiều mối ở Mỹ.”

“Vâng, nhưng hẳn bọn họ đều da sẫm. Họ có trắng như Krish không? Về vẻ bên ngoài các vị không thể so sánh với người Punjab được,” mẹ tôi nói, trong giọng bà không lộ rõ chút cay độc nào. Tôi suýt nghẹn mồm mì ống.

“Mẹ, hôm nay họ đổi món tráng miệng này,” tôi ho, “mẹ có muốn ăn bánh mì pudding không?”

“Và các anh trai tôi cũng kinh doanh tốt,” mẹ tôi nói. “Hỏi Ananya đám cưới mà cháu nó đã dự mà xem. Họ tặng một chiếc Santro cho chú rể. Có thể các vị đã có được con trai tôi, nhưng không có nghĩa là nó không có giá trị.”

Ananya bắt chước một con cá vàng bị điện giật, còn tôi lắc đầu để chối bỏ trách nhiệm cho lời tuyên bố đó.

“Chúng tôi không đánh bẫy ai cả,” cuối cùng mẹ Ananya nói. “Cậu ấy thường tới nhà chúng tôi. Chúng tôi là những người lịch thiệp, bởi vậy không từ chối.”

“Mẹ,” Ananya nói.

“Sao mẹ phải yên lặng khi bị gắp lửa bỏ tay như thế chứ? Chúng ta chẳng đánh bẫy ai cả. Chẳng phải chúng ta đang chịu thiệt sao? Tất cả chúng ta đều biết bố Krish phản đối chuyện này. Họ hàng chúng ta sẽ hỏi. Chúng ta vẫn chấp nhận đấy thôi,” mẹ Ananya nói.

“Các vị chấp nhận cái gì? Các vị còn chẳng xứng với thằng bé nhà tôi,” mẹ tôi nói, giọng bà to, rõ.

“Xin đừng hét lên. Chúng ta là những người có giáo dục,” bố Ananya nói.

“Ông đang nói là chúng tôi không được giáo dục đấy à?” mẹ tôi vặn vẹo.

“Chú ấy nói ‘chúng ta’ nghĩa là tất cả chúng ta, phải không chú? Tất cả chúng ta đều có giáo dục,” tôi vội thêm vào.

“Con sẽ tiếp tục đứng về phe họ và vỗ tay trong khi mẹ con bị sỉ nhục à?” mẹ tôi hỏi.

“Không, mẹ,” tôi nói, tự hỏi liệu mình đã đứng về một bên nào hay chưa.
“Con sẽ không đâu.”

Gia đình Ananya nói với nhau bằng tiếng Tamil. Bố cô trông vô cùng khổ sở, ông thở hỗn hển.

“Bố cháu không khỏe. Nhà cháu về phòng đây,” Ananya nói.

Tôi nhìn ông lo sợ.

“Krish, nhà em sẽ gặp anh sau,” Ananya nói thêm.

“Mẹ,” tôi lên tiếng phản đối sau khi họ đã rời đi.

“Gì cơ? Có bánh mì pudding à? Lấy vài cái nào,” bà nói.

Mẹ tôi và tôi quay trở lại phòng mình. Bà giả vờ như chưa có gì xảy ra.

“Cái điều khiển này dùng thế nào? Mẹ muốn xem phim truyền hình của mẹ,” bà nói.

“Mẹ, lúc này mẹ có thể cư xử tốt hơn,” tôi nói.

Mẹ tôi không đáp lại bằng từ ngữ. Bà đáp lại bằng vũ khí hạt nhân. Những giọt nước mắt lăn xuống má bà.

“Ôi, thôi nào,” tôi nói.

Mẹ tôi không đáp lại. Bà chuyển sang chương trình yêu thích của bà, có cảnh một đứa con đang ném bố mẹ già của hẳn ra khỏi nhà. Bà khóc cùng với người bố, người mẹ trong ti vi, liên hệ hoàn cảnh của họ với của bà. Đúng vậy, bà đã ở Park Hyatt ăn bốn loại kem và bánh mì pudding tráng miệng. Nhưng, tất nhiên, tất cả những đứa con trai đã trở thành côn đồ đều do bàn tay giết dây của những cô vợ.

“Chúng ta không thể nói chuyện nếu mẹ cứ xem thứ chương trình vớ vẩn này,” tôi nói.

“Nó không vớ vẩn. Một trăm phần trăm là thật đấy,” bà bác lại.

Tôi tắt ti vi. Mẹ tôi chấp tay. “Con hãy thương lấy mẹ,” bà nói, “đừng bắt mẹ như thế này.”

Chuông cửa reo lên. Tôi mở cửa. Ananya đứng đó, mặt cô cũng nước mắt vòng quanh như thế. Khi hormone nữ tấn công bạn từ mọi phía, bạn chẳng

thể làm được gì nhiều.

“Chuyện gì đã xảy ra vậy?” tôi hỏi.

“Ngực bố bị đau,” Ananya nói, cố nén tiếng nức nở.

“Anh gọi bác sĩ nhé?” tôi nói.

“Không, giờ ông ổn rồi. Nhưng có một điều giúp được đây.”

“Gì vậy?” tôi hỏi.

“Mẹ anh có ở bên trong không? Em có thể nói chuyện với bác ấy chứ?” cô nói.

“Chắc chắn rồi,” tôi bước lùi lại.

Ananya bước vào và bảo với mẹ tôi lúc này đang ngồi trên giường, “Thưa bác, cháu nghĩ bác nên xin lỗi bố mẹ cháu.”

“Đúng thế, luôn luôn là lỗi của tôi mà,” mẹ tôi mĩa mai, nhìn tôi cầu hỗ trợ.

“Bác, xin bác đừng vợ đũa cả nắm. Nhà cháu đã mất bốn tiếng ở Panjim ngày hôm nay để mua quà tặng cho bác. Bố mẹ cháu đã làm bất cứ thứ gì Krish yêu cầu nhà cháu làm.”

“Gì cơ?” mẹ tôi nói.

“Bác, bác đã xúc phạm họ. Họ không đánh bầy ai cả. Lúc đầu họ đã ngăn cản Krish quyết liệt. Và giờ họ đã chấp nhận anh ấy, họ muốn có một chút phẩm giá.”

“Bác không...” mẹ tôi bắt đầu nói.

“OK, đủ rồi,” tôi nói.

Cả hai người phụ nữ quay lại phía tôi.

“Em hãy đưa bố mẹ em tới đây,” tôi nói, “hãy nói rõ ràng chuyện này. Tất cả mọi người đã làm tổn thương tất cả mọi người.”

“Không, Krish, hôm nay bố mẹ em không làm bất cứ điều gì cả,” Ananya nói.

Mẹ tôi bước vào phòng tắm.

“Ananya, hãy cố hiểu,” tôi thì thầm. “Em mà đồn mẹ anh vào chân tường như thế sẽ càng tệ hơn. Hãy để hai bên xin lỗi lẫn nhau.” Tôi đưa Ananya ra cửa.

“Em không thích chuyện này,” Ananya nói ở cửa.

“Đưa mọi người đến đây đi, đi mà,” tôi nói.

Tôi quay trở lại phòng. Mẹ tôi đã rửa mặt.

“Con đã gọi tất cả mọi người. Hãy nói chuyện thẳng thắn,” tôi nói.

Bà giữ yên lặng.

“Có chuyện gì thế, mẹ? Hãy nói điều gì đó đi,” tôi nói. Tôi muốn mẹ tôi xả ra trước khi Ananya đến cùng với bố mẹ cô.

“Con thấy Ananya chưa? Con từng thấy đứa con gái nào nói chuyện với mẹ chồng như thế chưa?” mẹ tôi hỏi.

“Cô ấy là kiểu người hơi bênh vực nữ quyền một chút, con thừa nhận điều đó,” tôi nói.

“Nó bảo mẹ xin lỗi. Con có thể tưởng tượng Minti nói chuyện với mẹ của Công tước như thế không?”

“Cô ấy khác. Cô ấy tự tin, độc lập và thông minh. Nhưng cô ấy cũng nhạy cảm và biết lý lẽ nữa.”

“Nó quá thông minh để là một đứa con dâu tốt.”

Tôi không biết phải đáp trả điều đó thế nào, nhưng tôi phải an ủi bà. “Cô ấy không thông minh đến thế đâu mẹ,” tôi an ủi bà. “Cô ấy học kinh tế, nhưng con còn vượt cô ấy ở môn đó.”

“Con dâu Punjab không có đứa nào như thế, cho dù cao quý thế nào đi nữa. Chúng ta rèn cho dâu vào đấy,” mẹ tôi nói.

“Thì rồi chúng ta cũng rèn như thế,” tôi nói, để làm dịu lòng bà.

“Con bé đó không kiểm soát được đâu.”

“Mẹ, cô ấy đang ở đây cùng với bố mẹ cô ấy. Nhưng con chỉ cưới cô ấy; khi cô ấy đã tới nhà mình rồi, chúng ta có thể uốn nắn cô ấy. Rồi mẹ sẽ phải

nói rằng các cô con gái Nam Ấn thật ngoan ngoãn và dễ bảo,” tôi nói bất cứ điều gì mà mẹ tôi cần nghe.

“Mẹ không muốn con dâu của mẹ cao giọng hoặc trả treo với mẹ. Mẹ muốn nó khúm núm trước mẹ.”

“Được, bắt cô ấy rạp dưới chân mẹ cũng được,” tôi nói, “nhưng giờ mẹ hãy bình thường nhé.”

“Em nghe thấy rồi đấy,” Ananya nói, mặt đỏ bừng.

Cô đã đứng đó với bố mẹ cô. Chết tiệt, tôi quên không đóng cửa sau khi Ananya đi khỏi.

“Ananya? Anh không biết em đã ở đây,” tôi nói.

“Còn em đã không biết mình đang làm gì. Vậy là em sẽ bị đè gí dưới ngón chân sau khi cưới. Được lắm, Krish, vậy là không chỉ mẹ anh, mà cả anh nữa,” Ananya nói.

“Ananya, anh...” Cả hai người phụ nữ nhìn tôi với đôi mắt sẵn sàng đổ lệ, sẵn sàng bắn ra thứ vũ khí laze tình cảm tối thượng của họ.

Bố Ananya vỗ vai vợ mình, ra hiệu đi về.

“Em đã bảo bố mẹ em là mẹ anh sẽ xin lỗi. Nhưng mẹ con anh đang lập ra những kế hoạch lớn hơn,” Ananya nói và bước ra khỏi phòng cùng với bố mẹ mình.

Tôi chạy ra ngoài và bắt kịp Ananya. “Đợi đã, em đang làm gì vậy?”

“Chúng ta hết rồi,” cô nói, từng lời của cô chắc nịch bất chấp giọng nói đang run rẩy.

“Ý em là sao?”

“Kết thúc rồi,” Ananya nói rõ, “anh và em.”

“Em đang chia tay anh đấy à? Sao thế? Ananya, em điên sao? Anh đang lèo lái với mẹ để bà dụ xuống.”

“Em ghét trò lèo lái, Krish ạ, và em thậm chí còn ghét những kẻ lèo lái hơn nữa,” Ananya nói và bật khóc.

Bố Ananya bước tới chúng tôi và nắm bàn tay Ananya. “Vấn đề không phải là cộng đồng. Mà là loại người mà chúng tôi muốn sống cùng,” ông nói.

Tôi đứng một mình trong hành lang khi gia đình Ananya bước đi và mặt đất chao đảo dưới chân tôi.

Chẳng cần phải nói, đêm đó Điệp vụ Tình yêu Bãi biển đã không diễn ra.

PHẦN CUỐI
DELHI & CHENNAI

Từ sau vụ Goa, tôi trở thành kẻ nghiện công việc, dành mười bốn tiếng mỗi ngày làm việc như điên ở văn phòng. Tôi thậm chí còn mang laptop của công ty về nhà để cày bừa nữa. Tôi đạt được gấp đôi mục tiêu công việc của mình, tôi không giao lưu, tôi không xem phim và tôi ngừng đi ăn nhà hàng.

“Cậu có tương lai xán lạn đấy,” Rannvijay, sếp mới của tôi bảo.

Khi Citibank nhìn thấy tương lai xán lạn ở bạn, điều đó có nghĩa là bạn không có cuộc sống ở thời điểm hiện tại. “Cảm ơn ông, Rannvijay,” tôi nói.

“Mà cậu cạo râu đi. Không muốn thay đổi diện mạo à? Để ria à? Và trông cậu có vẻ đuối... Chăm sóc sức khỏe của mình đi nhé.”

Tôi đã cố gọi cho Ananya vài lần sau khi quay về. Nếu tôi gọi tới nhà, bố mẹ cô không chuyển máy cho cô. Còn khi gọi tới văn phòng, lễ tân sẽ bảo tôi là cô đang bận họp. Nếu tôi có gặp được cô, cô cũng tìm cách thoái thác để không trò chuyện gì hết. Ananya giờ đã có điện thoại di động, nhưng cô lại chặn không nhận bất cứ cuộc gọi nào từ Delhi. Một ngày nọ có khách từ Citibank Mumbai tới văn phòng. Tôi nhờ điện thoại của ông để gọi một cuộc.

“Xin chào,” Ananya nhắc máy.

“Chào em, đừng gác máy. Là anh,” tôi nói.

“Krish, xin anh... điện thoại của ai vậy?”

“Một người đồng nghiệp từ văn phòng Mumbai. Nghe này, anh xin lỗi, lần thứ mười đấy. Cô lễ tân bên em biết anh đã gọi đến không biết bao nhiêu lần rồi.”

“Krish, đây không phải chuyện xin lỗi.”

“Vậy đừng hờn dỗi nữa.”

“Em không hờn dỗi. Em đang làm cái điều để tối đa hóa hạnh phúc của tất cả mọi người xét về khía cạnh lâu dài.”

Tôi vò đầu bứt tai tìm lời đáp lại cái kiểu “xét từ góc độ tập thể” của cô. “Còn em và anh thì sao?”

“Với riêng em mà nói, em không thể để bố mẹ mình cảm thấy kém cỏi được.”

“Em có nhớ anh không?” tôi hỏi.

Cô yên lặng. Tôi kiểm tra điện thoại, tôi đã gọi bốn phút. Đồng nghiệp của tôi nhìn tôi khó hiểu như thế tại sao tôi phải dùng điện thoại của ông ta.

“Ananya? Anh hỏi là, em có nhớ anh không?”

“Có ích gì chứ? Cứ cho là em tha thứ cho anh, thì có thay đổi được điều gì nào? Mẹ anh có chịu thay đổi hay không? Định kiến của bà với em, với người Nam Ấn, với đảng nhà gái, có thay đổi hay không?”

“Thực tâm thì bà là người tốt, Ananya. Hãy tin anh,” tôi nói.

“Ồ, vậy hả, thế sao anh không bảo mẹ anh xin lỗi bố mẹ em đi?” cô nói.

Giờ tới lượt tôi yên lặng.

“Thấy chưa?” cô nói.

“Giờ bà nhạy cảm với tất cả mọi thứ.”

“Không, bà khư khư cái lối nghĩ mình là người bên nhà trai.”

Tôi thở dài. “Ananya, còn kế hoạch bỏ trốn của chúng ta thì sao? Hãy bỏ đi cùng anh,” tôi nói.

“Và đi đâu cơ? Đến với bà mẹ chồng đầy quan tâm, săn sóc của em sao?” Ananya nói, “Không, em muốn gả vào nhà nào mà bố mẹ em được đối xử công bằng.”

“Em nên sinh ra là con trai mới phải,” tôi nói.

“Đừng phân biệt giới tính như thế, đáng lẽ em đã gác máy nếu không còn quan tâm đến anh.”

“Em có quan tâm đến anh hay không? Em không yêu anh sao? Chẳng phải tình yêu của chúng ta hơn tất cả mọi thứ sao?”

“Đừng hỏi những câu không thực tế,” cô nói, giọng trĩu xuống.

“Anh có thể làm được gì không? Bất cứ điều gì?” tôi nói trong tuyệt vọng.

“Đừng gọi cho em nữa. Giúp em thoát khỏi chuyện này đi,” cô nói.

“Anh yêu em,” tôi nói.

“Tạm biệt, Krish.”

* * *

Tôi trở về nhà và ngồi trước ti vi. Với những gia đình không còn đúng nghĩa là gia đình, chiếc ti vi là một đặc ân lớn. Không có chất keo kết dính điện tử này, hàng triệu gia đình Ấn Độ đã tan đàn xẻ nghé rồi.

Những kênh âm nhạc đang phát những bản tình ca bất hủ. Những cặp đôi dường như vô cùng hạnh phúc. Có lẽ họ cùng một bang, cùng tôn giáo, địa vị, văn hóa và các ông bố bà mẹ của họ hoàn toàn đồng điệu với nhau. Không thể thì làm sao có thể yêu nhau ở Ấn Độ? Những người lớn trong gia đình bạn sẽ bị chọc cho nhảy dựng lên.

Mẹ tôi không nói về Goa hoặc cho thấy bất cứ dấu hiệu nào ăn năn hối lỗi. Bà có cảm thấy hơi áy náy về tâm trạng xuống dốc của tôi; sự ăn năn của bà bao gồm việc ngày nào cũng nấu những món paneer.

“Mẹ đã làm paneer bhurji. Con sẽ ăn bánh parantha với nó chứ?” bà hỏi.

Tôi không trả lời. Bà xem việc tôi không phản đối tức là đồng ý. Bà quay trở lại với bữa tối sau hai mươi phút. “Con muốn ăn bơ trắng chứ?” mẹ tôi hỏi.

Tôi lắc đầu.

“Ở công ty nhiều việc quá hả con? Có ngân hàng Canara gần nhà chúng ta. Mẹ nói chuyện với quản lý ở đó kiếm một công việc nhé?”

“Không, ở công ty cũng bình thường,” tôi nói.

Tôi cố ăn, nhưng không thể. Đã ba ngày nay tôi chưa ăn gì. Thấy bà không để ý, tôi giấu cái bánh parantha vào túi đựng laptop của mình.

“Bác Shipra đã giới thiệu một cô gái khác. Họ có một ngôi nhà ở Shalimar Bagh. Con có muốn gặp cô ấy không?” bà nói.

Tôi trừng trừng nhìn mẹ tôi.

“Gì thế?” bà hỏi.

“Con sẽ cưới cô ta. Không cần gặp. Được chứ?” tôi nói.

“Krish, đừng nói như thế. Mẹ đã ép buộc con khi nào?”

“Con gặp các cô gái đó để làm gì? Con sẽ tìm hiểu được gì sau một giờ đây? Nước da của cô ấy à? Hình dáng - béo hay gầy? Có phải đá cẩm thạch trong nhà cô ta là thật? Tất cả những chuyện đó chẳng có ý nghĩa gì khi ta phải sống cả đời với một người, vậy nên tốt nhất là tiết kiệm thời gian. Bố mẹ hai bên cứ gặp nhau đi. Người nào làm thỏa mãn cái tôi của mẹ nhiều hơn thì mẹ ừ với người ta.”

“Chuyện gì đã xảy ra với con vậy? Cái công ty đa quốc gia này đang hút máu con,” mẹ tôi nói.

“Mẹ xin lỗi bố mẹ Ananya được không?” tôi hỏi.

Mẹ tôi không đáp lại. Bà đứng dậy khỏi ghế xô pha và đi vào bếp.

Tôi bước theo bà. “Sao mẹ không thể làm điều đó?” tôi nói.

Bà không trả lời tôi. Bà thấm nước rửa bát vào miếng bọt biển và cọ rửa xoong nồi. Bà nói với những thánh giả tưởng tượng:

“Đầu tiên là một ông chồng vô dụng, giờ một đứa con vô dụng. Tôi cứ tưởng rằng sau đám cưới của con trai mình tôi sẽ nhận được sự tôn trọng. Tôi đã đồng ý cho nó lựa chọn cô gái đó, nhưng ít nhất hãy cư xử như đăng nhà gái chứ. Giờ nó muốn tôi phủ phục dưới chân họ. Đứa con gái đó có gì tuyệt vời đến thế? Bác Shipra đã nói đúng, tất cả mọi người đều ích kỷ.”

“Dừng lại đi, mẹ, con có bảo mẹ nằm phục xuống đất đâu? Mẹ có thể xin lỗi họ qua điện thoại.”

“Xin lỗi về cái gì? Chờ đợi những cái mẹ đáng được hưởng là sai sao? Chẳng phải mẹ đã chăm sóc bà nội con tới khi bà mất sao?”

“Chẳng phải Ananya đã giúp giải quyết vụ nhà Công tước hay sao? Sau đó mẹ đã đồng ý rồi còn gì?”

“Mẹ đã sai. Khi đó mẹ chưa gặp bố mẹ con bé. Mẹ chưa từng gặp những người khô như ngói vậy. Hãy nhìn cách họ ăn tối, cứ như đang bị đày đọa vậy. Mẹ Ananya - bà ấy có bao giờ cười không chứ? Đen từ trong ra ngoài.”

Chuông cửa reo lên. Bố tôi đã trở về sau một chuyến đầu tư làm ăn nữa, cũng chẳng sáng sủa gì. Tôi tắt ti vi và mở cửa. Tôi đã nói với ông một phần sự thực về Goa. Tôi đã nói công ty có hội thảo ở đó và tôi sẽ đưa mẹ theo cùng. Tôi đã trở nên yên lặng sau khi trở về và thậm chí còn chẳng buồn đấu đá với ông nữa. Ông bước vào bên trong và nhận ra sự im lặng giữa mẹ tôi và tôi. Đạo này thường có những buổi tối chẳng ai thèm nói chuyện với ai cả.

“Con đã quyết định không nói chuyện với cả mẹ con luôn rồi à?”

Bố tôi hỏi khi ngồi xuống ghế xô pha và cởi giày.

Phản ứng của tôi như lệ thường đáng lẽ là “Đó không phải việc của ông”. Nhưng tôi đã đấu đá với thế giới đủ rồi. Một cuộc cãi cọ nữa cũng chẳng được cái gì cả.

“Mẹ và con vẫn bình thường,” tôi nói. Tôi ước mẹ tôi mang bữa tối ra cho ông nhanh lên.

“Con không thích công việc của mình sao?” bố tôi nói.

“Công việc thì tốt. Họ nói con có tương lai xán lạn,” tôi nói. Tôi không biết tại sao mình lại nói câu cuối đó. Chẳng hiểu vì duyên cớ gì, tôi cảm thấy cần nói với bố mình rằng tôi đang làm tốt.

“Sao con lại bực dọc với mẹ con?” ông nói.

OK, thế là đủ rồi. “Đó không phải việc của bố,” tôi nói.

“Con đang nói với bố rằng gia đình của bố không phải là chuyện của bố ư?” ông nói.

“Bố, đủ rồi. Con quá mệt mỏi để tranh cãi rồi.”

Mẹ tôi mang bữa tối ra cho ông còn tôi quay trở lại phòng mình. Tôi lấy những bức ảnh của Ananya ra xem. Tôi trần trọc trên giường tự hỏi không biết nên làm gì tiếp theo. Khi không ngủ được, đầu óc bạn nghĩ ra những kế hoạch kỳ quái. Tôi không thể làm điều đó qua điện thoại. Tôi phải tới tận nơi mới làm được.

Tôi thức dậy lúc bốn giờ và đi tắm.

“Giờ con đã đi làm rồi ư?” mẹ tôi nói khi nghe thấy tôi chuẩn bị.

“Con có một buổi thuyết trình, con sẽ về muộn,” tôi nói.

Tôi bắt một chiếc tuk tuk tới sân bay. Tôi đã vung hăn một tháng lương để làm một chuyến ngang qua đất nước.

“Cho tôi một chuyến khứ hồi trong ngày tới Chennai,” tôi nói ở quầy của Indian Airlines.

Đến chuyến đi lần thứ hai, Chennai dường như đã quá quen thuộc với tôi. Tôi có thể nói đôi từ Tamil và mặc cả với cánh lái xe tuk tuk. Tôi biết những con đường chính. Tôi đến văn phòng Ananya lúc mười một giờ.

“Xin chào, tôi là Krish,” tôi nói với người lễ tân.

“Ồ, chính là anh Krish đó hả?” cô nói và gọi Ananya.

Ananya bước ra. Tôi dang tay để ôm cô, nhưng cô chỉ bắt tay.

“Anh đi về trong ngày thôi,” tôi nói khi chúng tôi ngồi trong căng tin của HLL.

“Anh không nên đến,” cô nói. “Sao râu ria anh không cạo à? Và sao trông anh có vẻ phờ phạc thế? Anh ốm à?”

“Anh muốn gặp bố mẹ em,” tôi nói.

“Chẳng có ích gì đâu. Dù cho anh có lôi cuốn thế nào đi nữa, họ cũng không còn tin tưởng anh,” Ananya nói.

“Em có tin anh không?”

“Không liên quan,” cô nói.

“Anh sẽ tới nhà em,” tôi nói.

“Đừng, bố mẹ Harish đang ở trong thành phố. Hôm nay họ sẽ tới thăm bố mẹ em.”

Tôi hít vào một hơi sâu để ổn định tâm trạng. “Ít nhất cũng dành một ngày cho anh đi,” tôi nói.

“Em không thể. Em phải làm việc. Thêm nữa, điều đó không tốt cho danh tiếng của bố mẹ em.”

Máu dồn lên mặt tôi. “Danh tiếng nào? Thế còn về Ahmedabad thì sao? Thế còn khi em nói dối họ để gặp anh ở Chennai thì sao? Thế còn lúc ở cửa hàng Ratna thì sao?” Vào lúc thân thể đã rã rời, tôi chột lớn giọng.

Cô đứng dậy. “Xin đừng gây chuyện ở chỗ em làm.”

“Xin đừng đùa giỡn với cuộc đời anh.”

“Em không đùa giỡn gì cả! Hãy mạnh mẽ lên, bước tiếp đi,” cô nói. “Chuyện này với em chẳng dễ dàng chút nào. Bởi vậy, hãy để em yên.”

Cô quay trở về văn phòng của mình, để tôi ngồi đó bùng cháy trong sự mệt mỏi và giận dữ. Tôi đã không cạo râu mười ngày rồi. Các cô gái khác trong căng tin ngồi tránh xa tôi. Tôi trông giống hết một tên lưu manh Kollywood có thể hiếp dâm bất cứ ai ở bất cứ đâu vào bất cứ lúc nào. Đến tối chuyến bay của tôi mới cất cánh. Tôi có nửa ngày mà không có tiền tiêu. Tôi là một kẻ bại trận tuyệt đối, tôi quyết định tới Citibank và gặp Bala.

“Krish!” Bala nói, sốc vì sự xuất hiện và bộ dạng của tôi.

“Chào ông, nhà vô địch của phương Nam thế nào?”

“Tôi ổn, nhưng cậu trông chán quá,” ông ta nói.

“Tôi chán,” tôi nói và sụp xuống trước mặt ông ta. Bala gọi cà phê cho cả hai chúng tôi. Ông ta kéo ghế lên trước, háo hức nghe những chuyện ngồi lê đôi mách ở văn phòng tôi.

“Citi Delhi đối xử tệ với cậu à? Đừng có nói với tôi cậu muốn quay lại đấy nhé.”

“Thôi nào, Bala, ông nghĩ Citibank có thể lấy đi phần tốt đẹp của tôi sao?” tôi nói.

“Rõ ràng ai đó đã làm việc đó. Ôi, mắt cậu. Cậu bị viêm màng kết à?”

Tôi lắc đầu. Ông ta chạm vào tay tôi.

“Anh bạn, cậu bị sốt cao rồi. Cậu muốn tới gặp bác sĩ không?”

“Tôi muốn uống. Lấy tôi một cốc được không?” tôi nói.

“Bây giờ ư? Đã đến giờ ăn trưa đâu.”

Dạ dày tôi quặn lên và thế là tôi nôn. May quá, chẳng có gì tuôn ra và văn phòng của Bala vẫn có thể giữ được trạng thái như trước khi tôi đến.

“Cậu bị ốm rồi. Em họ tôi là bác sĩ, tôi sẽ gọi cậu ấy. Cậu ấy làm việc trong Bệnh viện Thành phố ở phố bên cạnh.”

“Các cô gái nghĩ gì thế? Chúng ta không thể sống thiếu họ hay sao?” tôi lẩm bẩm. Tôi không thể tin mình lại than thở với Bala. Nhưng tôi cần một ai đó, bất cứ người nào.

Bala đưa tôi đến một phòng khám của em họ ông ta, bác sĩ Ramachandran tức bác sĩ Ram. Bác sĩ Ram đã quay về từ Mỹ hai năm trước sau khi trở thành một bác sĩ đa khoa, công tác trong lĩnh vực nghiên cứu ung thư và đã gặt hái được một vài bằng cấp hàng đầu. Anh ta bảo tôi tới giường khám trong khi anh ta lấy các y cụ.

“Tôi sẽ gặp cậu sau vậy,” Bala nói.

“Người Nam Ấn các ông có quá nhiều óc nhưng quá ít tim,” tôi nói với Bala khi ông ta rời đi.

“Tôi đã nghe điều đó,” bác sĩ Ram nói khi bước tới chỗ tôi. Anh ta đặt cái ống nghe lạnh ngắt lên ngực tôi.

“Vậy, tình huống này liên quan tới một cô gái à?” bác sĩ Ram hỏi.

“Cô gái nào?”

“Lần cuối cùng anh ăn là khi nào?” anh ta hỏi.

“Tôi không nhớ nữa,” tôi nói.

“Mùi gì thế nhỉ?” vị bác sĩ hỏi. Anh ta đánh hơi tới chỗ chiếc túi đựng laptop của tôi. Mùi parantha ôi thiu bốc lên khắp căn phòng. “Cái gì thế này?”

“Bữa tối ngày hôm qua,” tôi nói. “Ôi, laptop của tôi, hy vọng nó không sao.”

Tôi mở laptop và nhấn nút nguồn. Nó vẫn hoạt động tốt.

“Tôi có thể xem nó được không?” bác sĩ Ram nói và trở tới máy tính của tôi.

“Được chứ, anh định mua một cái à?” tôi hỏi.

Anh ta không đáp lại. Anh ta dùng máy tính của tôi năm phút rồi trả lại.

“Sao thế?”

“Đương nhiên anh cần nghỉ ngơi và ăn uống rồi. Nhưng anh cũng cần gặp bác sĩ tâm lý nữa.”

“Gì cơ? Tại sao?” tôi hỏi. Chắc chắn rồi, tôi đang hơi thần kinh một chút, nhưng tôi không muốn chính thức hóa nó.

“Tên cô gái đó là gì?” bác sĩ Ram hỏi.

“Cô gái nào? Tôi không thích các cô gái.”

“Bala nói cô ấy là người Tamil. Ananya Swaminathan sống ở Mylapore, phải không?” anh ta nói.

“Tôi không thích người Tamil,” tôi gào lên. “Và đừng nhắc đến tên cô ta hay nơi đó.”

“Tốt, bởi vì bác sĩ tâm lý tôi đang định giới thiệu cho anh là một cô gái Tamil. Bác sĩ Iyer đang ở trên gác. Anh đi luôn đi.”

“Bác sĩ, tôi sắp có một chuyến bay. Tôi không sao mà.”

Tôi cố gắng ra khỏi giường. Hai chân tôi có cảm giác như thể đã bị rút sạch máu. Tôi không thể giữ thăng bằng. Tôi ngã xuống sàn.

Bác sĩ Ram giúp tôi đứng lên.

“Tôi bị sao vậy?” tôi hỏi, lần đầu tiên lo lắng về bệnh lý của mình.

Anh ta đưa tôi một tờ giấy giới thiệu và nói. “Chẳng có thuật ngữ chính xác nào. Nhưng có thể coi nó là những biểu hiện ban đầu của chứng suy nhược thần kinh.”

“Mọi chuyện là thế đấy, tôi đã kể hết với chị rồi,” tôi nói.

Bác sĩ Neeta Iyer phá lên cười khi tôi kết thúc câu chuyện của mình.

“Chuyện này thật điên khùng. Chị thấy trong bi kịch của tôi có hài kịch sao?” Tôi méch lòng.

Chị ta vẫn không ngừng cười.

“Tôi trả tiền cho chị để điều trị cho tôi,” tôi nói và xem giờ. “Và hai mươi phút nữa tôi phải ra sân bay rồi.”

Tôi chợt nhận ra rằng tôi đã nói chuyện với chị ta bốn tiếng rồi. Tôi không có đủ tiền để phung phí thế này.

“Xin lỗi,” chị ta nói, “anh làm tôi nhớ đến bạn trai đầu tiên của tôi. Anh ấy là người Bắc Ấn.”

“Chị không cười anh ta sao?”

“Anh ta không muốn gắn bó,” chị ta lắc đầu.

“Ồ, xin lỗi,” tôi nói.

“Không sao. Tôi vượt qua chuyện đó rồi.”

“Tất nhiên chị sẽ vượt qua, chị là một bác sĩ tâm lý cơ mà. Chị phải có khả năng tự chữa lành cho bản thân mình, nếu không làm sao chữa cho người khác.”

Chị ta bước tới cửa sổ. “À, Krish, chuyện không giống như thế. Một trái tim tan vỡ là thứ khó hàn gắn nhất.”

Tôi thờ dãi. “Tôi thanh toán bằng thẻ tín dụng Citibank có được không?” Tôi mở ví ra.

“Không sao, gửi séc cho tôi sau cũng được,” chị ta nói. “Hai người nên bỏ trốn đi.”

“Chúng tôi cứ tưởng sẽ chinh phục được bố mẹ mình. Kết hôn còn gì vui vẻ nếu các bậc sinh thành chẳng thể nở được nụ cười trong ngày cưới của chúng tôi chứ?” tôi nói.

Chị ta bước tới và vỗ vào lưng tôi.

“Anh phải đi rồi. Thế, giờ tôi phải làm gì đây? Anh có muốn uống thuốc không?” chị ta hỏi.

“Ý chị là thuốc chống trầm cảm? Chẳng phải chúng không tốt sao?”

“Đúng, nhưng còn tùy thuộc vào việc hiện tại anh cảm thấy tệ đến mức nào nữa. Tôi không muốn anh lên mạng Google tìm thuốc tự tử.”

“Không đâu,” tôi nói, “đằng nào chắc tôi cũng héo rũ đi thôi, có cách nào khác cho tôi ngoài thuốc không?”

“Có trị liệu, những buổi tư vấn như thế này. Nhưng nó sẽ mất vài tháng. Hay tôi thử tìm một chuyên gia tâm lý cho anh ở Delhi nhé.”

“Không, gia đình tôi là người Punjab, họ mà phát hiện ra là tôi xong phim. Họ sẽ nói tôi bị tâm thần.”

“Anh không bị tâm thần. Nhưng anh biết không, có thứ mà anh tự mình thử được đấy.”

“Là gì vậy?”

“Khi kể chuyện cho tôi nghe, sao anh lại nhắc tới vị guru đó?”

“Ở tu viện Aurobindo?”

“Đúng rồi, câu chuyện đó không thực sự liên quan tới Ananya hay bố mẹ cô ấy. Nhưng anh đã ghi nhớ tất cả mọi điều ông ấy nói.”

“Phải rồi, về sự tha thứ.”

“Đúng vậy, có lẽ nó quan trọng với anh đấy,” chị ta nói.

Tôi im lặng. Đồng hồ trong phòng chị ta nói với tôi rằng đã tới lúc quay trở lại hành trình của mình. Tôi rời khỏi đó.

“Sân bay, làm ơn,” tôi nói khi vẫy một chiếc tuk tuk.

Tôi biết tôi phải ăn, nào tôi biết thế, nhưng cơ thể tôi thì không chịu nghe. Ngày hôm sau khi trở lại Chennai, tôi chỉ húp xúp ở văn phòng; ở nhà tôi giả vờ là mình ăn tối rồi. Mẹ tôi hỏi khi nào tôi muốn chạo râu. Bà muốn tôi sắp lịch xem mặt một cô gái mới. Tôi nói với bà là tôi đã quyết định để râu suốt quãng đời còn lại. Bà làm mặt giận và rời khỏi phòng.

Bố tôi quay về nhà lúc mười giờ. Trông ông cực kỳ mệt mỏi. Chiếc áo ông thường bỏ trong quần đã bung ra ngoài, và mái tóc ông không được chải gọn ghẽ như ngày thường. Ông ngồi trước mặt tôi.

“Tôi ăn tối rồi,” ông nói với mẹ tôi.

“Tôi không biết tôi nấu ăn để làm gì nữa,” mẹ tôi vừa càu nhàu vừa rời khỏi phòng.

“Đêm qua con về muộn,” bố tôi nói.

Tận nửa đêm tôi mới từ sân bay về nhà.

“Con phải làm việc muộn,” tôi nói.

“Mọi thứ ổn chứ?” ông hỏi.

Tôi gật đầu.

“Bố đã có một ngày thực sự tồi tệ,” bố tôi nói. “Giấy tờ nghỉ hưu của bố bị kẹt ở các cơ quan nhà nước. Một lũ sâu bọ lười biếng.”

Tôi gật đầu mà không chú tâm lắm. Những ý nghĩ của tôi đang tung ra khắp nơi, nhưng không có gì trong số đó liên quan đến bố tôi. Tôi có cảm giác cực kỳ khao khát và cực kỳ căm ghét Ananya cùng một lúc. Tôi cảm thấy oán giận mẹ tôi. Những vấn đề của chính tôi, ít nhất theo cách nghĩ của tôi, lớn hơn nhiều so với những thứ hồ sơ nghỉ hưu đang kẹt ở một cơ quan nhà nước nào đó.

“Giờ họ yêu cầu bố phải nộp ba lá đơn khác nhau. Ngày mai bố phải nhờ người ta đánh máy,” bố tôi nói.

Khi bố tôi phải chịu khổ, ông quên mất thiên hướng của mình - khiến cho những người khác chịu khổ. Ông không hề hét một tiếng kể từ lúc về nhà.

“Con có biết chỗ nào bố có thể thuê đánh máy các lá đơn không? Con có máy tính phải không?” bố tôi hỏi.

“Vâng, con có,” tôi nói.

Bố tôi tiếp tục nhìn tôi chờ đợi.

“Được, con sẽ đánh máy chúng bây giờ rồi mai đến cơ quan con sẽ in ra,” tôi nói. Dù sao tôi cũng muốn có thêm việc để làm sao nhãng bản thân mình. Tôi mở laptop.

“Cảm ơn con,” ông thốt ra những từ ngữ chúng tôi còn không biết là có sống bên trong ông.

Tôi gõ ba lá đơn cho ông trong vòng ba mươi phút tiếp theo.

“Bạn con thế nào rồi?” ông nói với tôi.

“Bạn nào cơ?” tôi hỏi.

“Cô gái từ Chennai đến để dự đám cưới ấy,” ông nói.

Chỉ nhắc tới Ananya là cảm xúc của tôi đã bị khuấy đảo lên rồi. Tôi cảm giác như vừa bị ai đó đâm vào bụng. Có lẽ mình nên lấy những viên thuốc trầm cảm đó, tôi nghĩ.

“Con chẳng biết nữa. Chắc cũng ổn,” tôi nói sau một phút ngừng lại.

“Con không liên lạc với con bé sao?”

“Ai bận việc người nấy mà bố,” tôi nói cho qua. “Mấy lá đơn của bố xong rồi đây. Ngày mai con sẽ in ra.” Tôi tắt máy tính.

“Thi thoảng hai bố con nói chuyện thế này cũng tốt,” bố tôi nói.

“Chúc bố ngủ ngon,” tôi nói và về phòng mình.

Tôi nằm trên giường và đó là khi cơn trầm cảm tổng tấn công tôi. Bác sĩ Iyer đã nói đúng, không thuốc thang nào có thể tệ hơn những gì tôi cảm thấy ngay lúc này. Tôi nằm bất động. Tôi cảm thấy như thể mình sẽ không bao

giờ ra khỏi giường được nữa. Tôi nghĩ về tất cả mọi người trong cuộc đời mình. Từng người từng người một, tôi chỉ cho bản thân mình thấy rõ mỗi người trong bọn họ ghét tôi chừng nào. Nếu ngày mai tôi chết, có lẽ tất cả bọn họ sẽ vui sướng hơn. Và xét tới những điều chết tiệt mà tôi đang phải chịu đựng, thì chẳng có lý do nào để níu kéo tôi ở lại nữa. Tôi chẳng có ai để nói chuyện về hoàn cảnh của mình, trừ phi trả cho họ năm trăm rupi một giờ. Tôi ghét tiền, tôi ghét Citibank, tôi ghét công việc của tôi và tôi ghét loài người trên trái đất.

Bình tĩnh nào, Krish, chuyện này rồi sẽ qua, tôi tự nhủ. Thằng người lý trí trong tôi đang nói. Không đâu chú em, lần này chú mày quá bẽ tắc rồi. Đến hết đời chú mày vẫn sẽ cảm thấy như thế này, thằng người bán loạn trong tôi nói. Như thế thật vô lý. Dù có tai ương gì xảy ra trong cuộc đời, người ta cũng phải làm quen với nó. Cậu không phải là anh chàng đầu tiên đối mặt với đổ vỡ, thằng tôi lý trí nói. Đúng, nhưng không ai thích cách tôi làm. Bởi thế, chẳng ai bị tổn thương nhiều như tôi cả, thằng người bán loạn nói. Ừ, được rồi, thằng tôi lý trí nói và ngáp, chúng ta ngủ được chưa? Cậu biết cậu cần ngủ mà. Chú mày điên sao? Làm sao chú mày lại đi ngủ khi chúng ta có thể thức cả đêm và lo lắng về chuyện này chứ? Thằng tôi bán loạn nói.

Con người lý trí nhất và ngu ngốc nhất thế giới cùng tồn tại bên trong chúng ta. Điều tồi tệ nhất là, bạn thậm chí chẳng thể phân biệt được ai là ai.

“Bố con đâu ạ?” tôi hỏi mẹ tôi, “bố không nói với con bố cần bao nhiêu bản copy.”

Dù ngồi ăn sáng trước khi đi làm, tôi chỉ uống một cốc sữa. Những thứ rắn vẫn không thể tiêu hóa được. Tôi muốn chạy ù đi làm và để đầu óc tôi bận rộn trước khi nó lại rơi vào cái hố đen chết tiệt đó lần nữa.

“Đi bộ buổi sáng rồi,” mẹ tôi nói.

“Sao bố không mang di động?” tôi vừa nói vừa xỏ giày để tới công ty.

“Cứ copy mỗi cái bốn bản, để phòng,” mẹ tôi nói.

Đó không phải chuyện lớn. Tuy vậy, những ngày này tôi rất dễ cáu bẳn.

“Cứ như con chẳng còn việc gì để làm ở văn phòng vậy,” tôi nói.

“Tất cả những người gặt gồng trong cái nhà này, xin hãy đi đi,” mẹ tôi nói và chấp tay. “Mẹ không biết khi nào con mới quên con bé ấy.”

“Con không biết khi nào mẹ mới kết thúc vở kịch của mẹ,” tôi nói.

“Đứa con gái này...” mẹ tôi bắt đầu.

“Tạm biệt mẹ,” tôi nói vội và vọt khỏi nhà.

Đêm đó tôi về nhà muộn. Tôi đã vục đầu vào nước quả và sữa cả ngày.

“Lại không ăn tối à? Dạo này con ăn uống ở đâu thế, và nhìn con kìa, phờ phạc quá. Mà cạo râu đi, xin con đấy,” mẹ tôi nói.

“Bố đã về chưa ạ?” tôi hỏi, “Đây là giấy tờ của bố.”

Tôi lấy ra các bản in và đặt chúng lên trên bàn. Mẹ tôi lắc đầu và bảo tôi rằng ông đã đi đâu cả ngày nay rồi.

“Mẹ đưa cho bố hộ con nhé,” tôi nói.

Tôi về phòng và nằm vật ra giường. Sợ hãi mảnh-đất-hổ-đen, tôi để đèn sáng. Tôi đọc báo, cố gắng tập trung hết sức vào từng bài để làm cho tâm trí bận rộn. Một cô gái quảng cáo với bức ảnh mặc bikini nói rằng cô muốn được yêu chân thành. Tôi thấy yêu cầu của cô khá hợp lý.

Bố tôi trở về lúc nửa đêm.

“Bố nghĩ đây là khách sạn sao?” tôi nói và mở cửa. Mấy tuần nay tôi chưa có trận cãi cọ nào với ông, nên bây giờ cũng đến lúc rồi.

Bố tôi không đáp lại.

“Đây là các bản in của bố. Con không biết bố cần bao nhiêu bản.”

“Cảm ơn con,” bố tôi nói.

“Bố đi đâu mà muộn vậy? Công việc đại lý bất động sản của bố không thể muộn thế này được,” tôi nói.

“Bố không trả lời cho con được,” bố tôi nói.

“Và đó chính là lý do tại sao chúng ta là một gia đình chết tiệt,” tôi nói.

Tôi về phòng mình. Tôi đóng sầm cửa vào và chuẩn bị cho một đêm nữa với những con quỷ trong đầu mình. Tôi đã tự hứa sáng mai sẽ gọi cho bác sĩ Iyer và lấy một đơn thuốc trấn tĩnh thần. Ngoài ra thì, tôi không chịu đựng nổi những con quái vật trong đầu nữa.

Đến ba giờ sáng tôi vẫn nửa thức nửa ngủ. Những tiếng chuông liên tiếp đánh thức tôi dậy. Tôi xem đồng hồ, năm giờ sáng. Gã quái quỷ nào gọi vào giờ này vậy nhỉ?

Tôi lao đảo thức dậy với cơn đau đầu chực sẵn. Tôi ra phòng khách. Tôi cầm điện thoại lên, sẵn sàng gào vào mặt tay đưa sữa hoặc bất cứ kẻ nào khác nghĩ rằng gọi lúc này cũng không vấn đề gì.

“A lô,” một giọng nữ nói.

“Ananya?” tôi hỏi. Tôi biết giọng nói này quá rõ.

“Cảm ơn anh, cảm ơn anh rất nhiều,” Ananya nói.

Cô ấy có quay nhầm số không nhỉ?

“Gì cơ?” tôi nói, các giác quan vẫn chưa hoạt động hết.

“Anh đã giải quyết được mọi chuyện. Cảm ơn anh rất nhiều,” cô nói, giọng cô vô cùng phấn khích.

“Anh đã làm gì nhỉ?” Tôi chớp mắt ngái ngủ.

“Đừng giả vờ! Đáng lẽ ít ra anh cũng phải bảo em chứ.”

“Bảo em cái gì cơ?”

“Rằng bố anh sẽ đến Chennai,” Ananya nói.

“Gì cơ?” tôi nói và tỉnh ngủ ngay lập tức.

“Đừng có giả vờ ngốc nghếch nữa. Bác ấy đã dành bảy tiếng với bố mẹ em ngày hôm qua. Bác ấy đã thuyết phục họ rằng em sẽ được đối xử như con gái mình và xin lỗi về tất cả những điều không đúng trong quá khứ.”

“Bố anh ấy à?” tôi cố gắng hỏi lại cho rõ.

“Vâng, bố mẹ em đã cảm thấy tốt hơn nhiều sau khi gặp gỡ bác ấy. Thực tế, họ còn hỏi em đã tính ngày cụ thể hay chưa. Anh có thể tưởng tượng được không?” Ananya nói quá nhanh, thật khó để hiểu hết lời cô.

“Hả, thật vậy sao?” tôi nói.

“Ồ, hãy thức dậy hẳn đi rồi gọi em nhé. Em yêu anh, anh yêu. Xin lỗi anh về chuyện ngày hôm trước nhé, em đã quá rối trí.”

“Anh cũng vậy,” tôi nói.

“Gì cơ? Anh cũng yêu em hay anh cũng đang rối trí.”

“Cả hai,” tôi nói, “nhưng gượng đã, bố anh đến nhà em ư?”

“Anh không biết thật đấy à.”

“Không,” tôi nói.

“Chà,” cô nói, “thế thì cảm ơn bác giùm em nhé.”

Tôi bước vào phòng bố mẹ mình. Họ đang ngủ. Không biết tại sao, nhưng tôi đã làm một việc hoàn toàn ngớ ngẩn. Tôi nằm vào giữa và mỗi tay ôm một người. Một phút sau, tôi đã ngủ thiếp đi.

Tôi tỉnh dậy năm tiếng sau đó, lúc mười giờ. Bố mẹ tôi không ở trong phòng. Tôi bật dậy khỏi giường, hoảng hốt vì mình đã quá muộn giờ đi làm.

Tôi bước ra ngoài.

“Bố đâu rồi ạ?” tôi hỏi khi nhìn thấy mẹ tôi.

“Ngoài ban công ấy,” mẹ tôi nói.

Bố tôi ngồi trên ghế, đang xới đất trong một chậu hoa. Ông nhìn thấy tôi nhưng vẫn giữ yên lặng. Tôi băn khoăn không biết nên nói điều gì với ông. Tôi nhặt một chiếc bay khác và bắt đầu xới đất cùng.

“Bố, bố đã tới Chennai à?”

“Tin tức lan truyền nhanh đấy,” ông nói. Ông không ngẩng lên khỏi chậu hoa.

“Tại sao? Ý con là, sao có thể chứ?”

“Con bố cần giúp đỡ,” bố tôi vừa nói vừa nhổ cỏ từ đất lên. Giọng ông đều đều, nhưng tôi cảm thấy cổ họng mình nghèn nghẹn.

Ông đặt một cây con vào trong chậu và vun đất tươi mới xung quanh nó. Tôi tới ngồi cạnh ông và lấy ngón tay ấn đất.

“Sao bố lại biết được?” tôi hỏi.

Ông nhìn thẳng vào tôi, nói, “Bởi vì bố là bố của con. Một người bố tồi, nhưng bố vẫn là bố của con.” Ông tiếp tục, “Và cho dù con cảm thấy bố đã làm con thất vọng đến thế nào trong quá khứ, bố vẫn cảm thấy lần này nên làm việc của mình. Một người bạn đời là rất quan trọng. Ananya là một cô gái tốt. Con không nên để mất con bé.”

“Cảm ơn bố,” tôi nói, cố kìm những giọt nước mắt.

“Không có gì,” ông nói. Ông ôm tôi. “Bố không hoàn hảo. Nhưng đừng cướp đi đứa con trai của bố trong những năm cuối đời này,” ông nói.

Tôi ôm lại ông. Không cần kiềm chế gì nữa, tôi để mặc nước mắt trào ra. Thế giới chào đón những đứa trẻ và những người mẹ của chúng, nhưng chúng ta cũng cần những người bố.

Tôi nhắm mắt lại. Tôi nhớ tới vị guru. Tôi đứng trên đỉnh một ngọn núi xanh, ngắm nhìn bình minh tuyệt đẹp. Khi tôi ôm bố tôi, chiếc áo choàng nặng trĩu đã rơi xuống, tôi lại cảm thấy nhẹ nhõm.

“Dù sao bố cũng sẽ không tới đám cưới đâu,” bố tôi nói.

“Tại sao ạ?” tôi hỏi, ngạc nhiên.

“Mẹ con sẽ không đi mà không có họ hàng của bà ấy. Bố không biết phải làm gì ở đó nếu như họ có mặt.”

“Bố không đến đám cưới của chính con trai mình ư?” tôi nói.

“Ananya tới nhà mình là được rồi,” bố tôi nói.

Lúc đó tôi cảm thấy biết ơn đến mức không giận nổi ông.

“Bố phải tới. Con muện làm rồi, nhưng con sẽ thuyết phục bố sau,” tôi nói.

“Như em đã nói đấy, sẽ đơn giản hơn nhiều cho chúng ta nếu anh đưa họ hàng anh đến Chennai,” Ananya nói.

“Sao anh có thể đưa tất cả bọn họ đến được. Anh không thể trả nhiều vé máy bay thế được,” tôi nói.

Chúng tôi đang tiếp tục những cuộc gọi bất tận trước đám cưới.

“Họ không tự bay đến được sao?” Ananya nói.

“Em điên hay sao thế? Tất nhiên nhà anh sẽ phải lo cho đấng trai, cho tới khi đến nhà em.”

“Đúng là chỉ có anh hiểu nổi những phong tục Punjab này,” Ananya nói.

“Em cũng nên hiểu đi,” tôi nói.

“Nó sẽ là một đám cưới theo kiểu Tamil,” Ananya nói.

“Gì cơ?” tôi hỏi.

“Đúng thế đấy, anh còn mong chờ gì khác ở Chennai chứ? Mà chẳng nhẽ họ hàng anh không muốn nhìn thấy điều gì đó khác biệt sao?”

“Thực sự là không,” tôi nói.

“Để rồi xem, mà mọi người có thể đi tàu hỏa tới Chennai mà. Tàu cao tốc Rajdhani mất hai mươi tám tiếng.”

“Đó là một chuyến đi dài với họ hàng nhà anh,” tôi nói.

“Anh đã chờ đợi chuyện này lâu lắm rồi, còn có ngày nào khác sao?” Ananya nói và kết thúc cuộc gọi.

* * *

“Bố thực sự không đến sao? Con mua vé cho bố rồi này.”

Bố tôi giữ yên lặng, mẹ tôi ngồi gần tôi ở bàn ăn.

“Tại sao phải lựa chọn? Tại sao mẹ không thể đưa họ hàng của mẹ và cả bố đi cùng?” tôi nói.

Tại sao chúng tôi không thể là một gia đình bình thường một lần? Tôi nghĩ. Tôi đoán chẳng có gia đình nào trên thế gian này bình thường. Tất cả đều tâm thần, và lấy trung bình của tất cả những cái tâm thần đó thì ra cái mà chúng ta gọi là bình thường.

“Ông ấy cảm thấy trước kia họ đã xúc phạm ông ấy,” mẹ tôi nói.

“Chẳng phải bố đã xúc phạm họ sao?” tôi nói, “Dù sao đi nữa, chuyện đó sao có thể ảnh hưởng tới lễ cưới của con chứ? Bố, bố nói gì đi.”

“Con có lời chúc phúc của bố là được rồi. Đừng trông chờ bố có mặt,” bố tôi nói.

“Màn kịch của ông ấy chẳng bao giờ kết thúc,” mẹ tôi nói. “Ông ấy tự mình tới Chennai và đồng ý với những người Madras đó. Chuyện này đáng lẽ đã không xảy ra. Giờ đây mọi người trong gia đình chờ đợi đám cưới, thì ông ấy lại ngăn cản họ. Tại sao vậy? Bởi vì ông ấy không thể nhìn thấy họ vui vẻ. Trên tất cả, ông ấy không muốn nhìn thấy mẹ hạnh phúc.” Bà nói và bật khóc.

“Có phải thế không, bố?”

“Không, bố đã cho con lựa chọn,” ông nói.

“Đưa con nào mà không muốn bố mình đến cơ chứ?”

Mẹ tôi nói. “Đó không phải là một lựa chọn. Đó là một sự cưỡng ép.”

“Bà thích gọi thế nào thì gọi. Nếu đám cưới này diễn ra nhờ tôi, thì tôi nên được chọn khách.”

“Đừng, bố,” tôi nói. “Mẹ cũng có ngang quyền như bố vậy. Thật không may, con là con của cả hai người.”

“Vậy, con quyết định đi,” bố tôi nói.

Cả hai cùng nhìn tôi. Tôi đi đi lại lại trong phòng suốt mười phút.

“Bố, nhà ngoại phải tới. Bố hãy làm điều gì bố phải làm,” tôi nói và rời khỏi phòng.

* * *

Bác Rajji đã bố trí một ban nhạc dholak hai người ở nhà ga Hazrat Nizamuddin. Tôi giúp sắp chỗ cho ba mươi bảy vé giường nằm có điều hòa loại hai được đặt trước dành cho họ hàng nhà tôi trên các toa tàu cao tốc Rajdhani. Hai chị họ của mẹ tôi đã quyết định gia nhập vào phút chót và chúng tôi cũng phải bố trí chỗ cho họ. Mẹ tôi đã sáng tác một câu chuyện tuyệt vời về bệnh sốt vi rút có thể là sốt rét của bố tôi. Ai nấy đều biết tổng sự thật, và ngoại trừ việc khó xử khi phải nói dối bố mẹ Ananya một lần nữa, mọi người đều cảm thấy nhẹ nhõm, vì bố tôi đồng nghĩa với không vui vẻ gì.

“Dì chẳng thể nói được cái gì ra hồn khi chồng dì ở đây,” bác Shipra nói với mẹ tôi.

Tôi đứng bên trong khoang tàu, khớp vé từng người với chỗ của họ. Bác Rajji kéo tôi ra.

“Cháu phải nhảy một chút chứ? Khởi hành đoàn nhà trai phải thế mà,” ông nói.

Vào lúc bốn giờ chiều, hàng trăm hành khách buồn chán trên sân ga đã được xem màn giải trí miễn phí được gia đình tôi mang đến. Những nhạc công dholak chạy theo tàu và cãi cọ với bác trai tôi về khoản tiền thù lao. Họ không thể đòi hỏi được thêm nhiều từ ông vì đoàn tàu đã bắt đầu tăng tốc.

Tôi bước vào bên trong khoang của mình, các bà các cô đã biến nó thành một cửa hàng sari. Toàn bộ tầng giường bên dưới được xếp đầy những bộ váy áo mọi người dự định mặc cho mỗi một công đoạn.

“Cái này đẹp quá,” bà bác họ xa bảy mươi tuổi của tôi vừa nói vừa vuốt ve một chiếc sari màu tía với chỉ thêu bằng vàng thật. Phụ nữ dù già đến

mấy cũng không ngừng ngưỡng mộ những bộ sari.

Những anh chị họ của tôi đã chiếm khoang tiếp theo. Các cô gái đã mở bộ trang điểm của họ. Họ nói chuyện về việc chia sẻ mascara. Tôi hiểu tại sao cả gia đình lại phấn khích vì một đám cưới: mọi người được cùng nhau làm gì đó.

Tôi bước ra bên ngoài và đứng ở cửa toa. Trong mấy tiếng tiếp theo đoàn tàu sẽ vượt qua Agra, Gwalior và Jhansi. Tôi vẫn còn một ngày nữa, trong khi đoàn tàu xuyên qua đất nước rộng lớn này, cắt qua những bang mà tôi đã phải chiến đấu suốt năm vừa rồi. Những bang đó đã tạo nên đất nước của chúng tôi. Những bang đó cũng chia rẽ đất nước tôi. Và trong một số trường hợp, những bang đó đã phá hoại tình yêu đôi lứa của chúng tôi.

Đến giờ ăn tối, tàu đã đến Bhopal, tôi bèn bước vào bên trong. Họ hàng nhà tôi chẳng thể che giấu sự phấn khích của họ khi tàu cao tốc Rajdhani phục vụ bữa ăn miễn phí.

“Ăn các món không chay đi, người Madras sẽ không cho ăn những món đó đâu,” bác Shipra khuyên mọi người,

“Vâng, thưa bác, trong ba ngày tiếp theo, sẽ không có người Madras, chỉ người Tamil thôi,” tôi nói.

Bác Shipra gỡ giấy nhôm khỏi con gà của bà. “Được rồi, được rồi, bác biết. Bang này là Tamil Nadu. Nhưng chúng ta sẽ chỉ tới Madras thôi, phải không? Sao vé lại ghi là Chennai?”

“Cũng thế thôi mà. Giống như Delhi và Dilli,” bác Kamla vừa nói vừa húp xúp ngô gà.

“Có phải thủ hiến của họ là một nữ anh hùng trên mấy phim cũ không nhỉ?” bác họ tôi hỏi.

“Đúng vậy,” một bà bác khác nói, “những người phụ nữ Nam Ấn đó khá là thông minh.”

“Thượng đế đã cho họ bộ não, ngoài ra chẳng còn gì,” một lời nhận xét bừa bãi nữa bay tới khiến tôi cân nhắc việc nhảy khỏi con tàu.

Bố Ananya nhận hai mươi phòng khách sạn Sangeetha Residency ở Mylapore cho cả đoàn nhà tôi. Phòng ốc cũng bình thường, nhưng sạch sẽ và có điều hòa.

“Chuyện gì xảy ra với bố cháu vậy? Chúng tôi vừa mới gặp ông ấy,” ông hỏi.

“Bố cháu bị sốt vi rút, có thể tiến triển thành sốt rét,” tôi nói.

“Có thể thế sao?”

“Ở Delhi vẫn thế đấy ạ. Thế còn lịch trình thì sao chú?” tôi điều chỉnh cuộc nói chuyện.

“Chúng ta có lễ puja vào chiều mai và một lễ nữa vào buổi tối. Giờ lành cho đám cưới thì vào buổi sáng ngày kia,” ông nói.

“Thế còn DJ thì sao ạ? Không có tiệc tùng sao?” tôi kinh ngạc giùm bạn bè, họ hàng của mình.

“Chúng ta có một buổi tiệc đón tiếp vào buổi tối. Vui vẻ nhé,” ông nói và quay sang mẹ tôi. “Chị Kavita, chị Shipra, tôi có thể nói chuyện với các chị một lát được chứ?”

Mẹ tôi, bác Shipra và bố Ananya bước ra xa tôi và những người họ hàng khác. Họ nói chuyện trong năm phút. Mẹ tôi quay lại với tôi. Bác Shipra tới quỳ lễ tân để lấy chìa khóa của bà.

“Gì thế mẹ?” tôi hỏi khi chúng tôi leo cầu thang lên phòng khách sạn của mình.

“Chẳng có gì,” mẹ tôi nói.

“Đây là đám cưới của con. Con đáng được biết.”

“Họ hỏi mẹ có muốn một món quà đặc biệt không,” mẹ tôi nói. Có lẽ Ananya đã thuật lại đám cưới của Minti cho bố mẹ mình.

“Rồi sao ạ? Mẹ đã nói gì?” tôi nói, nhìn chăm chăm mẹ tôi đầy ngờ vực.

“Đừng nói với mẹ bằng cái giọng đó,” mẹ tôi bảo.

“Chính xác mẹ đã nói gì hả mẹ?” tôi nói, giọng căng thẳng. “Là gì? Mẹ đã bắt chú ấy mua một chiếc xe hơi hay điều hòa hai chiều, hay cái gì?”

“Con nghĩ mẹ là người như thế. Phải không?” mẹ tôi nói khi chúng tôi lên đến tầng hai. Bà ngừng lại để lấy hơi.

Có thể nghe thấy tiếng đôi xăng đan đắt tiền của bác Shipra bốn giây trước khi bà tới cùng chúng tôi ở tầng hai.

“Đây là cô em ngu ngốc của tôi. Dì ấy nói không cần quà cáp to tát gì cả,” bác Shipra nói với tôi.

“Mẹ đã làm thế ư?” tôi hỏi mẹ.

Bà nhìn tôi.

“Con sẽ không bao giờ hiểu mẹ yêu con chừng nào,” mẹ tôi nói.

Tôi cúi gằm mặt xấu hổ. Mẹ tôi phát vào sau gáy tôi. Tôi xứng đáng ăn một cái tát.

Bác Shipra vừa xua tay vừa nói.

“Cháu và mẹ cháu, cả hai đều như thế - không thực tế tẹo nào. Dì ấy nói với ông ta, ‘Tôi cho con trai tôi đi học một bằng MBA, cuối cùng tôi lại chuẩn bị được nhận hai bằng MBA. Ananya là quà tặng tốt nhất rồi’,” bác Shipra nói. “OK, con bé kiếm được nhiều tiền, nhưng Kavita, người ta đã có lòng thì sao dì lại từ chối chứ hả. Sao không lấy luôn cho rồi.”

“Bởi vì mẹ con cháu không phải loại người như thế, bác Shipra,” tôi nói và ôm mẹ tôi một cái, “mẹ cháu mạnh miệng thế thôi, chứ chẳng bao giờ có thể hành xử như mẹ Công tước được. Không bao giờ,” tôi nói.

Tôi bước vào phòng khách sạn của mình, mười người anh chị em họ, sáu bà bác và bốn ông bác đang ngồi trên giường tôi. Tôi ngồi xuống sàn vì lúc này không gian đã thành thứ xa xỉ. Chúng tôi có hai mươi phòng để chọn,

nhưng họ hàng tôi lại thà dồn đống chen chúc nhau hơn là để lỡ mất thời gian buôn chuyện ngọt ngào này.

Những anh chị em họ trẻ tuổi hơn đang giành nhau điều khiển ti vi. Tôi nhắc lại lịch trình cho các bà bác tôi.

“Họ thật buồn chán quá. Làm sao họ có thể tổ chức puja cả ngày thế chứ?” bác Kamla nói.

“Họ còn không có cả lễ Sangeet ư?” mẹ tôi nói.

“Tôi nghĩ họ đang cố tiết kiệm tiền đấy,” bác Shipra nói.

“Các lễ puja sẽ dùng tiếng nào? Madras?” một bà bác khác nói.

“Tiếng Tamil, có thể là Sanskrit,” tôi nói.

“Tôi sẽ không đến đâu,” mẹ tôi nói.

Tôi nhìn bà.

“Chúng ta sẽ ăn ở đâu?” một bà bác bày tỏ mối quan ngại của tất cả mọi người.

“Ở phòng ăn nơi tổ chức cưới. Hãy đi ngủ nào, chúng ta sẽ phải thức dậy sớm đấy,” tôi nói.

Chúng tôi đã lên kế hoạch gặp nhau ở sảnh khách sạn lúc bảy rưỡi sáng. Đến chín giờ chúng tôi mới rời đi.

“Địa chỉ ở đâu nhỉ?” bác Rajji nói.

Tôi lấy ra một tờ giấy bố Ananya đã đưa cho tôi.

“Tôi không thể đọc được cái này,” bác Rajji nói.

Tôi lấy lại tờ giấy. Trên đó ghi:

Arulmigu Kapaleeswarar Karpagmbal Thirumana Mandapam 16, phố Venkatesa Agrabaram, Mylapore, Chennai.

Sau ba lần cố gắng đọc nó, tôi bị đau đầu. Tôi đếm những ký tự: địa điểm cưới của tôi có năm mươi chữ cái. Delhi chẳng bao giờ phức tạp đến thế này. Một trong các chị họ của tôi từng tổ chức đám cưới ở Batra Banquets, một người khác ở Bawa Hall.

Chúng tôi trầy trật trên những con phố của Mylapore suốt hai mươi phút mới tới được nơi đó. Thật may mắn, những người dân địa phương đã rút gọn cái tên thành AKKT Mandapam. Từ các diễn viên tới các đảng phái chính trị tới các tòa nhà tổ chức tiệc cưới, người Tamil thích giữ những cái tên phức tạp trước, rồi sau mới đặt tên gọi tắt cho chúng.

“Ý anh nói bữa sáng đã kết thúc là sao?” bác Shipra hỏi.

“Không gì đó, không gì đó,” một ông đầu bếp rậm râu, da ngăm, bụng bự nói và huơ tay. Ông ta mặc lungi và đội mũ đầu bếp. Nếu đội mũ để ngăn tóc rơi vào thức ăn, thì ông ta sẽ cần tới một tấm bao toàn thân vì lông tay và lông ngực của mình.

“Orunimishum,” tôi nói, “chuyện gì xảy ra vậy?”

“Thằng con dì nói tiếng Tamil đấy hả?” bác Shipra hỏi mẹ tôi.

Mẹ tôi đảo mắt chán nản.

“Không, cháu không. Đó là một từ phổ biến để nói ‘gượng đã’,” tôi nói.

“Giờ nó đã thuộc về họ. Họ sẽ bắt nó làm bất cứ thứ gì,” mẹ tôi than thở thật to.

“Mẹ, con xin mẹ. Hãy để con giải quyết chuyện này,” tôi nói.

“Con định giải quyết việc gì? Họ sẽ bắt chúng ta nấu nướng cùng luôn đấy,” mẹ tôi nói.

“Tất cả mọi người, xin hãy vào phòng ăn ngồi ạ,” tôi nói, rồi quay trở lại với người đầu bếp. “Ông không thể làm món gì sao?”

“Thế ai sẽ làm tiffin? Chúng tôi phải phục vụ món đó lúc mười một giờ,” người đầu bếp nói.

Tôi xem đồng hồ. Đã là chín giờ rưỡi. Gia đình tôi sẽ phải đi cấp cứu nếu bị đói lâu đến thế.

“Chúng tôi muốn thứ gì đó,” tôi nói, “thứ gì đó nhanh vào.”

“Thế còn tiffin thì sao?” người đầu bếp hỏi.

“Chúng tôi không muốn tiffin. Chúng tôi chỉ quay trở lại để ăn trưa sau đó thôi.”

“Đằng nhà gái muốn tiffin. Họ đến ăn sáng từ sáu rưỡi,” ông ta nói.

Bác Rajji bước tới chỗ tôi. “Hối lộ cho lão ta đi,” ông thì thào.

Tôi nghĩ không hiểu luân thường đạo lý ở đâu khi phải hối lộ ở chính đám cưới của mình mới được ăn.

“Được thôi, giờ tôi đi đây, tôi đang bận,” người đầu bếp nói và tự lẩm bẩm, “pundai maganey, thaayoli koodhi.”

“Anna, đợi đã,” tôi nói.

Người đầu bếp nhìn tôi kinh ngạc như muốn hỏi: Làm sao một người nặng giọng Delhi lại có thể thốt ra một hai từ Tamil như thế?

Tôi giữ tờ một trăm rupi trong tay mình và bắt tay với ông ta. Bối rối, ông ta kiểm tra lại đồng tiền.

“Chúng tôi chia sẻ cho ông hạnh phúc của chúng tôi,” ông bác tôi nói.

“Tôi có thể làm nhanh món upma,” người đầu bếp nói.

“Upma là gì?” bác tôi hỏi.

“Là halwa mặn.”

“Không, không, đừng làm upma. Ông có thể làm dosa không?” tôi nói.

“Làm dosa từng chiếc từng chiếc một thì chúng tôi không có người. Thế thì bữa trưa cũng sẽ bị muộn,” người đầu bếp rên rỉ.

Cuối cùng chúng tôi chốt lại bằng idli. Sẽ không có sambhar. Dù vậy, người đầu bếp có một thùng đầy chutney dứa, đủ để rải đường.

Mọi người ngồi ở phòng ăn, những người phục vụ đặt những chiếc lá chuối trước mặt chúng tôi.

“Chúng ta phải ăn lá sao?” bác Shipra nói, “Chúng ta là gì vậy? Bò à?”

“Đó là đĩa ăn,” tôi nói, “và không có thìa nữa đâu ạ.”

“Họ hầu như không phải chi tiêu gì cho đám cưới đâu nhỉ, may thế chứ,” bác Kamla nói.

Bốn mươi người chúng tôi ăn ít nhất hai trăm cái idli.

Bố Ananya tới khi chúng tôi đã ăn xong. “Không có bữa sáng sao? Tôi xin lỗi,” ông nói.

“Không sao ạ,” tôi nói, “nhà cháu tới muộn.”

“Chào chị Kavita,” bố Ananya nói, bàn tay chấp lại, như Ananya đã chỉ dẫn. Ông lấy một xô idli từ người phục vụ và đưa một chiếc cho mẹ tôi.

“Xin chào anh,” mẹ tôi đáp lại, giọng bà thoáng tự hào khi những anh chị bà nhìn thấy bà được bố của cô gái phục vụ. Đây là những điều mà người lớn muốn có, vì đời sống của họ có quá ít niềm vui.

“Giờ bố Krish cảm thấy thế nào rồi?” bố Ananya nói tiếp.

“Ông ấy cảm thấy tốt hơn rồi, tối qua ông ấy đã húp xúp và sáng nay ăn cháo. Giờ ông ấy đang nghỉ ngơi. Ông ấy gửi lời hỏi thăm,” mẹ tôi nói.

Bố Ananya gật đầu về quan tâm.

“Hôm nay có những lễ gì, thưa chú?” tôi hỏi giùm cho họ hàng mình.

“Đầu tiên, chúng ta có Vrutham, buổi cầu nguyện đầu tiên của đám cưới. Chúng ta cũng có Nischayartham, lễ đính hôn chính thức, lúc đó chúng ta sẽ định giờ tốt cho đám cưới và tặng quà cho họ mạc thân thuộc,” bố Ananya nói.

Các bà bác tôi chỉ chú tâm vào mấy từ cuối cùng.

* * *

Chúng tôi tới hội trường, trung tâm của các hoạt động cho hai ngày tới. Tất cả lễ nghi trong đám cưới của tôi sẽ diễn ra ở căn phòng này. Giữa phòng có một cái vạc lửa, không khác lắm so với đám cưới của người Punjab. Tuy nhiên trong đám cưới của người Punjab, người ta chỉ đến chỗ vạc lửa sau khi kết thúc bữa tối và món tráng miệng. Còn ở đây, người ta cứ như sống cùng với cái vạc đó. Tôi ngồi xuống sàn. Bốn tu sĩ đã bắt đầu cầu nguyện. Họ hàng gần ngồi dưới sàn trong khi họ hàng xa và những ai bị đau khớp thì ngồi ghế ở hàng sau. Các tu sĩ cầu nguyện khá to, khiến mấy đứa

em họ tôi sợ phát khóc còn mọi người thì khó mà nói chuyện với nhau. Mấy bà bác đằng sau tôi cựa quậy mấy lần.

“Sau đây chúng ta sẽ đi thăm thành phố một tua nhé?” bác Kamla nói.

“Có gì xem ở Chennai không? Nếu muốn xem người Madras thì trong phòng này cũng có đủ rồi,” bác Shipra nói.

Tôi nhìn thấy những người họ hàng của Ananya. Tôi nhận ra một vài bà bác. Những anh em họ trẻ tuổi đã từ bên ngoài bước vào. Trong các bộ trang phục Tamil truyền thống, họ ngồi xuống, nắm chặt những chai nước khoáng của họ.

“Em Ananya,” Minti nói khi Ananya bước vào. Cô mặc bộ sari Kanjeevaram màu hạt dẻ có viền vàng từ nhạt đến thẫm. Mái tóc được tết chặt làm cô trông giống một nữ sinh đáng yêu. Gương mặt cô đã trang điểm và cô trông xinh đẹp hơn bất cứ cô gái nào trên các poster phim Tamil từ trước đến nay. Đôi mắt cô trông sâu hơn do lớp phấn mắt xung quanh. Mất một vài giây tôi mới nhận ra đó là Ananya của tôi. Đó có phải vẫn là cô gái mà tôi bắt gặp đang đứng cãi nhau vì món sambhar trong hàng chờ của căng tin không vậy?

Mắt chúng tôi gặp nhau thoáng qua. Cô cười với tôi một cái, hỏi xem trông cô thế nào. Tôi gật đầu, đúng vậy, trông cô xinh đẹp hơn bất kể lúc nào trước kia.

Việc cầu nguyện tiếp tục trong vòng một tiếng nữa. Khói đầy phòng. Các tu sĩ vẫn tiếp tục cho thêm cành cây và từng thìa bơ sữa trâu vào lửa. Ananya và tôi liếc nhìn nhau và cười với nhau một vài lần. Chuyện gì đang thực sự xảy ra vậy? Cuối cùng tôi cũng đã kết hôn, với sự chứng kiến của tất cả mọi người có cùng huyết thống ư?

Vị tu sĩ hỏi thăm bố tôi. Mẹ tôi nói với ông là bố tôi không được khỏe. Tôi lại nghĩ về bố. Tại sao người lớn lại bế tắc như vậy?

“Quê của bố mẹ cháu ở đâu?” bố Ananya hỏi tôi. Các vị tu sĩ muốn biết điều đó để làm lễ Nischayartham.

Tôi chẳng biết gì. Tôi quay sang mẹ tôi. Mẹ tôi quay sang các bà bác. Các bà bác tranh luận với nhau để tìm ra câu trả lời.

“Lahore,” mẹ tôi nói sau khi cuộc thảo luận chấm dứt.

“Lahore ở Pakistan?” bố Ananya hỏi. Ông có vẻ lo lắng; tôi sợ rằng ông sẽ lại thay đổi ý định.

“Ông bà cháu đã tới Delhi sau khi hai nước chia tách,” tôi giải thích với ông.

Ông gật đầu.

“Chú ơi, khi nào thì đám cưới xong ạ? Kiểu như lúc nào thì không thể đảo ngược được và không ai có thể phản đối nó nữa ấy?”

“Ý cháu là gì?” ông hỏi.

“Chẳng có gì ạ,” tôi nói khi vị tu sĩ gọi tôi đến để cống nạp.

Tôi đưa ông ta một tờ một trăm rupi. Ông ta từ chối, vẻ rõ bực mình.

“Đừng đưa trực tiếp cho ông ấy, bỏ nó vào một cái thamboolam,” bố Ananya nói, ngụ ý những chiếc đĩa cầu nguyện.

Tôi đặt số tiền đó vào chiếc đĩa. Tôi trang trí nó bằng một quả chuối, lá trầu và quả cau. Tôi dâng nó một lần nữa và vị tu sĩ đã chấp nhận nó. Ông tuyên bố các chi tiết của đám cưới - cái tên không rút gọn của địa điểm cưới, lagnam, sao và ngày tháng ngày mai.

“Muhurtam sáu giờ ba mươi,” vị tu sĩ nói.

“Buổi sáng ư?” bác Rajji nói, sốc.

Họ hàng Ananya chúc mừng nhau vì đã xác định được thời gian chính thức. Họ hàng tôi thì đang kinh ngạc.

“Đây là đám cưới hay hành xác vậy? Cứ như là phải bắt một chuyến bay sáng sớm ấy,” bác Kamla nói.

Thật may, mẹ Ananya đã làm dịu các quý bà lại bằng cách mang ra mười túi đầy quà.

“Bác Kamla,” bà đọc tên từ chiếc túi đầu tiên. Mỗi món quà có tên người nhận trên đó, quan hệ với tôi ra sao và một mã từ cho thứ ở bên trong.

“Tôi đây,” bác Kamla nói và giơ tay như một đứa trẻ muốn phát biểu ở trong lớp học. Quà cáp có sức mạnh gì đó có thể biến tất cả mọi người thành trẻ con.

“Về khách sạn chúng ta sẽ mở ra,” bác Shipra nói sau khi lễ phát quà kết thúc.

“Và giờ, chúng ta sẽ ăn trưa,” bố Ananya nói và mời chúng tôi tới phòng ăn bữa trưa với cơm, sambhar, rasam, các loại rau, sữa đông và payasam.

“Chúng ta bị lừa rồi. Không có paneer,” bác Kamla nói khi chúng tôi tiến đến phòng ăn không paneer.

“Vậy kế hoạch tối nay là gì?” bác Rajji nói khi chúng tôi quay trở lại khách sạn.

“Bữa tối ở phòng ăn lúc tám giờ,” tôi nói.

“Bác không ăn thêm cơm được nữa đâu,” bác Shipra nói.

Các bà các cô đã mở những bộ sari Kanjeevaram quà tặng của họ. Tôi đã bảo Ananya cứ để nguyên nhãn giá. Họ hàng nhà tôi ca tụng Ananya thêm chút ít khi họ nhận thấy mỗi chiếc sari giá hơn ba nghìn rupi.

“Sau bữa tối là gì?” bác Rajji hỏi.

“Lễ Muhurtam lúc sáu rưỡi mà bác. Hãy đi ngủ sớm thôi.”

“Thấy chưa Kavita, con trai em đã trở thành người Madras rồi đây này,” bác Kamla nói và tất cả mọi người phá lên cười như thể bà vừa nói một câu đùa hay nhất trên thế giới.

Tôi cũng làm mặt cười.

“Làm sao các bác ngủ sớm được cơ chứ? Đây là đám cưới của cháu mà,” bác Kamla véo má tôi.

“Thế bác định làm gì nào?” tôi hỏi.

“Bọn ta sẽ tổ chức một bữa tiệc. Bố Minti, đi nào,” bác Kamla nói và họ bước ra ngoài.

“Còn con đi spa làm mặt đi,” mẹ tôi nói.

“Con á?”

“Ừ, nhưng cẩn thận đấy. Mấy cái spa có thể làm cháu bị đen đấy,” bác Shipra nói và cả họ hàng nhà tôi lại tìm ra được một lý do khác để cười hô hố đúng kiểu Punjab.

Khó mà gọi bữa tiệc mà bác Rajji tổ chức cho tôi là bữa tiệc đêm cuối trước đám cưới đúng nghĩa, nhất là khi tất cả các bà bác của tôi đều có mặt. Tuy vậy, cách bố trí tạm bợ của nó cũng đưa đến cảm giác cuộc sống độc thân sắp kết thúc. Bác Rajji đã trở lại với hai chai whisky, một chai vodka và một thùng bia. Bác Kamla cũng mang khoai tây chiên và nước ngọt cho đám phụ nữ.

“Đêm nay các bà cũng phải uống,” bác Rajji tuyên bố, nhiều bà bác làm bộ sợ phát ngất. Các anh em họ của tôi đã xí phần chai vodka.

“Đá nhé,” bác Rajji bảo người phục vụ khách sạn và đưa anh ta một trăm rupi. Anh ta quay trở lại với một xô đầy.

“Các cậu có nhạc nhẽo gì không?” bác Rajji hỏi người phục vụ. Anh ta đồng ý đi mượn từ bạn bè anh ta sau khi đã được chi một trăm rupi nữa. Việc lựa chọn nhạc cũng rất khó khăn, chúng tôi phải giới hạn lại với những bài hát trong phim Roja và Gentleman. Lời hát thì bằng tiếng Tamil, nhưng ít nhất thì giai điệu cũng quen thuộc.

“Sau hai lượt uống nữa là sẽ hiểu được tiếng Tamil ngay ấy mà,” bác Rajji nói.

Các ông thì lấy phòng 301, phòng tôi. Các bà vào phòng 302, trong khi lứa thanh niên và các anh chị em họ trẻ tuổi thì ở phòng 303. Dưới mười ba thì ở phòng 304, xem hoạt hình trên truyền hình cáp. Nhóm dưới năm tuổi và trên bảy mươi lăm được dồn về phòng 305, người già kiên luôn trông trẻ.

Bác Rajji cứ chạy như con thoi giữa hai phòng 301 và 302, để tán gẫu với các bà và bàn chuyện chứng khoán và địa ốc với các ông ở phòng 301.

“Mười một giờ rồi,” tôi nhắc nhở họ hàng tôi, “chúng ta nên đi ngủ thôi.”

“Ồ, im đi,” bác Rajji nói và ôm tôi sung sướng. “Nếu đi ngủ bây giờ, bọn ta sẽ không dậy được đâu. Hãy để tiếp tục cho tới sáng luôn.”

Bữa tiệc tiếp tục và các phòng 301, 302, 303 biến thành sàn nhảy. Đoạn nhạc Indian được chơi năm lần. Tôi nhận ra rằng nếu họ hàng tôi không ngủ, chúng tôi có thể chẳng bao giờ đến đám cưới được. Tôi bước ra sảnh lúc quá nửa đêm.

“Gọi cảnh sát đi,” tôi ra chỗ bàn tiếp tân nói.

“Gì cơ?” người quản lý nói, “Anh là chú rể mà.”

“Vâng, và tôi có lễ Muhurtam vào lúc sáu rưỡi. Tôi cần ở đó lúc năm giờ với tất cả bọn họ. Đến giờ họ vẫn chưa muốn đi ngủ.”

Người quản lý phá lên cười. Bác Rajji đã cho ông ta kha khá rồi. “Đừng lo, thưa ngài, tôi sẽ ngăn họ trong vòng nửa tiếng nữa.”

Vừa ngay lúc đó, một chiếc xe dừng lại bên ngoài khách sạn và một người bước ra ngoài. Kể cả trong bóng tối tôi vẫn biết người đó là ai. Ngay lập tức tôi chạy lên cầu thang, tim đập thành thịch. Bác Rajji đang nhảy thân ái với dì Kamla ở phòng 302 trong giai điệu một bài hát buồn phim Roja.

“Bố cháu đang ở đây,” tôi tuyên bố.

Trong đúng hai phút, các câu lạc bộ đêm của chúng tôi đóng cửa như thể vừa có cảnh sát đi tuần. Mọi người trở về phòng mình để ngủ. Hành lang trở nên hoàn toàn yên ắng khi bố tôi leo cầu thang lên tầng ba.

“Bố ạ,” tôi nói.

Chúng tôi nhìn nhau một vài giây. Cuối cùng thì ông đã quyết định tới. Tôi đã không dám nghĩ tới điều này. Tôi cũng chẳng thúc ép gì ông cả. Ông cũng giống tôi, những người đàn ông Ấn Độ chúng tôi không được tình cảm cho lắm.

“Con không ngủ sao? Mấy tiếng nữa là đám cưới rồi còn gì?” ông hỏi nhẹ nhàng.

Tôi không trả lời. Ông bước đến phòng 301. Tôi ngăn ông lại. Tôi không muốn ông nhìn thấy sự trụy lạc của các ông bác bên đằng mẹ tôi.

“Còn có nhiều phòng ở tầng trên. Phòng này cần sửa sang lại,” tôi nói và đưa ông lên tầng trên. Tôi để ông ở đó để thay đồ. Mẹ tôi ở phòng 301, đang cố gắng dọn dẹp nhanh nhất có thể.

“Không sao, bố ở trên tầng,” tôi nói.

“Ông ấy làm gì ở đây vậy?” mẹ tôi nói, “Ông ấy tới đây để gây rắc rối sao?”

“Không,” tôi nói, “Bố ồ. Ông đến để dự đám cưới con.”

“Lúc này ư? Giờ ông ấy đến ư?”

“Không sao đâu, mẹ, mẹ đi ngủ đi. Con sẽ nói với bố là mẹ đang ngủ,” tôi nói.

Bố tôi đã thay một bộ pyjama kurta trắng.

“Con cảm ơn bố,” tôi nói.

“Đừng ngốc nghếch thế,” ông nói. “Mẹ con đâu?”

“Mọi người đã ngủ sớm cả rồi. Chúng ta phải thức dậy lúc bốn giờ,” tôi nói.

“Ồ, bố đã làm con phải thức rồi. Con sẽ ngủ ở đây chứ?”

Tôi gạt đầu và tắt đèn. Tôi nằm xuống ngay cạnh ông, có lẽ là lần đầu tiên trong hai mươi năm.

“Bố yêu con, con trai,” ông nói, mắt ông nhắm lại.

Tôi ghen ngào. Những từ đó cũng nhiều ý nghĩa với tôi như lần đầu Ananya nói yêu tôi vậy.

“Con cũng yêu bố,” tôi nói, và tự hỏi tình yêu nào mới là thứ tôi đang thực sự theo đuổi đây.

Tôi phải đổ những cốc nước đầy vào mặt những người họ hàng để đánh thức họ dậy. Bác Rajji ngất ngưỡng nặng. Tôi chỉ được ngủ ba tiếng nên hơi đau đầu. Chúng tôi yêu cầu phục vụ phòng pha cà phê đặc gấp ba lần.

“Thật là bất nhân, sao họ có thể cướp xin vào giờ này chứ?” mẹ tôi nói. Bà mở va li để lấy ra bộ sari mới dành cho dịp này.

Bố Ananya đã đặt một chiếc xe buýt tới khách sạn của chúng tôi cho một hành trình hai trăm mét. Tôi đứng bên ngoài đợi từng người phụ nữ trong đoàn của tôi sấy khô tóc và đánh son. Sự hoảng hốt bắt đầu lúc năm giờ mười lăm.

“Các tu sĩ đã thắp lửa rồi. Bắt đầu cầu nguyện rồi,” bố Ananya nói.

“Còn hai bà lớn tuổi nữa thôi, sẽ đến sớm ạ,” tôi nói và gác máy.

Chúng tôi tới mandapam lúc năm rưỡi. Họ hàng nhà Ananya đã chiếm những chỗ ngồi tốt nhất rồi. Tôi xuyên qua bọn họ tới ngồi trước các tu sĩ.

“Người mẹ ngồi đây,” vị tu sĩ nói, “và nếu người cha không ở đây thì một người họ hàng nam lớn tuổi...”

“Bố tôi ở đây,” tôi nói.

Bố mẹ Ananya bật dậy khỏi ghế của họ. “Chào mừng anh,” bố Ananya nói, “Bệnh sốt của anh thế nào rồi?”

“Bệnh sốt nào cơ?” bố tôi nói và ngồi vào chỗ mình.

Các tu sĩ tiếp tục những bài cầu nguyện của họ. Bác Rajji chuyền quanh mấy vỉ thuốc Saridon và những người đang đau đầu do say rượu đều lấy một viên. Các ông chú ông bác của Ananya chuyền những tờ báo Người Hindu cho nhau để tranh thủ nạp kiến thức trong thời gian tổ chức đám cưới.

“Lại đây nào, Krish,” bố Ananya nói sau năm phút cầu nguyện.

“Gì cơ ạ?”

“Cháu phải thay đồ. Chú giúp cháu,” ông nói một cách thân nhiên.

Tôi đã mặc một bộ pyjama kurta lụa màu gỉ sắt mới mẹ tôi mua cho. “Bộ này không được ạ?” tôi hỏi.

Ananya cười khúc khích. Bố Ananya lắc đầu và đứng dậy. Tôi theo ông vào một phòng ngay cạnh hội trường. Ông chốt cửa lại một cách mờ ám.

“Cởi quần áo ra đi,” ông nói.

“Gì cơ ạ?” tôi nói khi tay ông lần trên mép áo kurta của tôi để giúp tôi cởi nó ra.

“Cháu sẽ tự làm,” tôi nói vội vã. Tôi cởi bỏ chiếc kurta của mình.

“Cả pyjama nữa,” ông nói, làm tôi gọi nhớ đến những ngày rách rưới ở trường đại học.

“Chuyện này có cần thiết không ạ?” Tôi tự hỏi liệu màn thoát y của mình có làm cho những lời kinh cầu hiệu nghiệm hơn chẳng.

Ông không đáp lời. Đúng lúc tôi quyết định sẽ không bẽn lễn nữa, hai tay ông đã chạm vào dây buộc áo pyjama của tôi. Tôi đã mặc một chiếc quần sịp màu trắng in hình những chú chuột Mickey nghênh ngang khắp nơi.

“Sao cháu lại mặc... cái này?”

Tôi đã mua một gói sáu chiếc quần sịp theo chủ đề hoạt hình Disney. Vì sắp kết hôn, mà Ananya thích các nhân vật hoạt hình, tôi nghĩ cô ấy sẽ thấy như thế thật đáng yêu. Tất nhiên, tôi không thể đưa ra nguyên do đó với bố vợ tương lai của mình được.

“Làm sao cháu biết được nó sẽ phải lộ ra ngoài chứ?” tôi nói.

Bố Ananya lộ vẻ lo lắng.

“Sao thế ạ, có gì không ổn sao?” tôi hỏi.

“Cháu sẽ phải mặc bộ veshti này,” bố Ananya nói và đưa tôi một bộ lungi màu kem trong mờ. Nó giống như bộ đồ tắm Mandakini mặc trong Ram Teri Ganga Maili.

“Cháu phải mặc cái này sao? Như thế nào đây?” Tôi cầm nó lên. Những tia sáng mặt trời xuyên qua nó.

“Lại đây, chú sẽ chỉ cho cháu.” bố Ananya nói, và kinh dị của kinh dị, ông xọc nửa bàn tay vào trong quần lót của tôi. Tôi tự hỏi liệu một chú rể có thể khiến ông bố vợ ra tòa vì tội quấy rối tình dục được không.

“Để cháu thử trước,” tôi nói. Tất nhiên, do hồi hộp tôi không thể nào tập trung được. Chiếc veshti cứ trượt xuống và tôi đứng đó trong chiếc quần lót chuột Mickey, suýt ướt nước mắt.

“Để chú, sẽ chỉ mất một phút thôi,” bố Ananya nhẹ nhàng nói, giống như một bác sĩ thuyết phục một đứa trẻ để nó chịu tiêm.

Tôi nhắm mắt lại. Đây chắc chắn là lần bẽ bàng cuối cùng tôi phải trải qua để có được tình yêu của đời mình, tôi nghĩ. Một vài giờ nữa thôi là chuyện này sẽ kết thúc. Tay ông sát vào tôi khi ông cố để mặc cho thật khít. Người ta nói nghi lễ này được định ra để đảm bảo “đồ đạc” của chú rể ở đúng chỗ. Chà, thế thì hẳn ông đã làm tốt công việc đó.

“Chúng ta xong chưa ạ?” tôi hỏi khi thấy ông chỉnh lại những nếp áo cuối cùng.

Tôi nhìn mình trong gương. Cuộc gặp ở trần đầu tiên của tôi với thế giới chuẩn bị diễn ra. Những chú chuột Mickey nhỏ bé đang cười nhả qua chiếc veshti trong mờ. OK, chỉ thêm một lúc nữa thôi, tôi tự nhủ.

“Thấy chưa, giờ tất cả các bức ảnh cưới của cháu sẽ có chuột Mickey,” ông nói, đảm bảo rằng nỗi hổ thẹn này sẽ theo tôi đến cuối cuộc đời.

“Cháu muốn thay quần lót khác không? Cháu có thể mặc quần của chú. Chúng ta đổi nhé?” ông hỏi.

Tôi nhìn ông, tự hỏi có phải ông vừa nói vậy thật không. “Chúng ta đi thôi. Cháu còn phải cưới.” Chúng tôi bước ra ngoài và các anh chị họ của tôi phá lên cười khi thấy tôi.

“Chuột Mickey,” em họ năm tuổi của tôi kêu to lên, đảm bảo rằng tất cả khách khứa có thể tự do nhìn ngắm nó.

Ananya ngồi đó trong bộ sari màu đỏ thẫm lộng lẫy. Cổ đeo những chiếc vòng cổ nam kim cương và vàng. Trông cô như một nữ thần chan hòa yêu thương.

“Quần lót sao thế?” cô thì thào với tôi.

“Anh mua nó để dành cho em... cho chúng mình,” tôi nói.

“Xin lỗi,” cô nói khi vị tu sĩ mắng chúng tôi vì nói chuyện và yêu cầu chúng tôi tập trung cầu nguyện. Ai đó buộc một chiếc khăn lên mắt tôi bởi vậy tôi không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì trong vòng mười phút trong khi những lời cầu nguyện vẫn tiếp tục. Có thể đó là sự trừng phạt vì nói chuyện riêng với cô dâu trong lễ cưới, nhưng không ai giải thích tại sao. Những đợt cầu nguyện vẫn tiếp tục ngay cả sau khi chiếc khăn bịt mắt đã được tháo ra.

“OK, giờ cậu tới Kashi Yatra,” vị tu sĩ nói một giờ sau đó. Ông ta đưa tôi một chiếc ô và một quyển Gita.

“Là gì thế?” tôi hỏi.

Bố Ananya cho tôi biết chi tiết. Tôi phải đứng lên và nói rằng tôi không hứng thú với đám cưới và sẽ tới Kashi, hoặc Varanasi, để trở thành một tu sĩ. Tôi không biết tại sao họ đưa tôi cái ô, nhưng tôi phải mở ô ra trên đầu khi bước ra ngoài. Bố Ananya sẽ đi theo tôi và thuyết phục tôi đừng làm thế mà hãy cưới con gái ông.

Tôi quyết định phải làm thật tốt với lễ này, nhất là khi tôi đã gặp rắc rối với chiếc veshti. Tôi đứng dậy nhìn bố mẹ Ananya với vẻ khó chịu và chạy khỏi hội trường. Bố Ananya bước theo tôi nhưng tôi bước nhanh hơn ông nhiều. Tôi ra đường cái bên ngoài tòa nhà. Tôi bước trên đường. Một người lái tuk tuk nhìn thấy và chạy xe lại gần tôi.

“Đi đâu, đi đâu?” anh ta hỏi, động cơ của anh ta vẫn nổ phình phịch ở số một.

“Kashi,” tôi nói.

“Kashi ở đâu?” anh ta hỏi.

“Varanasi, ở U.P.,” tôi nói.

“Ga trung tâm à? Bảy mươi rupi,” anh ta nói.

Tôi quay lại và thấy bố Ananya hai mươi mét đằng sau tôi. Hừm, chỉ được cưới một lần thôi, bởi vậy tôi quyết định phải làm lễ Kashi Yatra cho thật ra trò. Tôi ngồi vào trong chiếc xe tuk tuk. Chiếc tuk tuk tăng tốc.

“Này,” bố Ananya gào hết cỡ.

“Ai thế?” người tài xế tuk tuk hỏi.

“Không có gì,” tôi nói, “dừng lại.”

Tôi bước ra khỏi chiếc xe tuk tuk, bố Ananya chạy lại phía tôi.

“Cháu đang làm gì vậy?” ông vừa nói vừa thở hổn hển sau quãng chạy đó.

“Đến Kashi ạ,” tôi nói và cười, “chú có bảo cháu lúc nào thì phải dừng lại đâu.”

Ông chộp cánh tay tôi thật chặt. “Vào bên trong,” ông nói và lôi tôi vào trong mandapam.

“Cháu tưởng chú phải thuyết phục cháu chứ?” tôi nói.

Chúng tôi có một vài lễ Tamil khác nữa. Chúng tôi có Maalai Maatral, liên quan tới việc trao đổi các vòng hoa như lễ jaimala của người Punjab. Tuy nhiên, họ hàng Ananya nhắc cô lên cao, làm cho tôi khó mà với tới đầu cô. Những người họ hàng của tôi phải mất một lúc mới nhận ra đó chỉ là một trò chơi và suýt chút nữa đánh nhau với một trong những ông bác của Ananya. Sau đó, chúng tôi có lễ Oonjal^[46], Ananya và tôi ngồi trên một chiếc xích đu trong khi những người họ hàng của cô cho chúng tôi ăn những miếng chuối nhỏ nhúng trong sữa. Cuối cùng, chúng tôi quay lại ngồi xung quanh đám lửa. Ananya ngồi trong lòng bố cô, làm lễ Kanyadaan^[47] cuối cùng.

“Được rồi,” tôi tự nhủ, “sắp xong rồi.”

Ananya và tôi cầm một quả dừa nhúng trong nghệ. Mẹ Ananya giội nước lên trên đó. Ananya không thể kìm được nước mắt, vẫn ngồi trong lòng bố cô. Vào lễ Mangalya dharanam, tôi đeo một chiếc dây chuyền vàng, mặt dây chuyền phẳng hình chữ nhật, được gọi là taali, lên cổ cô.

Các vị tu sĩ bảo chúng tôi đứng dậy làm lễ Saptapathi^[48], hay là bảy bước cung kính. Chiếc sari của Ananya và chiếc veshti của tôi được nối lại bằng

một nút buộc và hai bàn tay nắm. Tôi cảm nhận sự động chạm của cô sau nhiều tháng.

“Em không sao chứ?” tôi hỏi khi thấy cô sụt sịt.

“Anh không phải là con gái, anh không hiểu đâu,” Ananya nói, và thế là bắt đầu cuộc đời đầy những câu “anh không hiểu đâu” mà những người đàn ông có vợ phải chịu đựng hằng ngày.

Tôi để Ananya đặt hai chân lên chân mình và giúp cô bước bảy bước xung quanh ngọn lửa. Tôi đeo những chiếc nhẫn bạc vào các ngón chân cô.

Tất cả mọi người vỗ tay khi tôi quay trở lại.

“Gì thế ạ?” tôi hỏi.

“Xong rồi, giờ hãy đi vòng quanh phòng và nhận lời cầu chúc từ mọi người,” tu sĩ trưởng nói.

Tôi nhìn chú Swami và vợ ông. Họ không còn là bố mẹ Ananya nữa. Họ là bố mẹ vợ tôi. Tôi đã làm được. Hai bang giờ đã thành một.

“Làm namaskaram đi,” vị tu sĩ chỉ dẫn chúng tôi.

Ananya và tôi nằm sát người xuống đất trước mặt những người họ hàng lớn tuổi để họ ban phước cho chúng tôi. Đó là nghi lễ đám cưới duy nhất trên thế giới có liên quan đến việc tập tành thể dục.

“Bố mong cho các con những điều tốt lành,” bố tôi nói và ngăn chúng tôi không nằm phủ phục trước mặt ông nữa.

“Thượng đế ban phước cho cháu,” bác Shipra nói khi tôi nằm trước mặt bà, “Nhưng ta buồn ngủ rồi. Hãy quay trở lại khách sạn thôi.”

“Ông có bài diễn thuyết à?” tôi hỏi. Ananya và tôi ngồi trên những chiếc ngai ở chỗ đón tiếp chúng tôi. Ít nhất thì thủ tục này quen thuộc với họ hàng nhà tôi bởi vì họ đã nhìn thấy những quầy thức ăn ở trong vườn. Chúng tôi đang ở trong Câu lạc bộ thuyền Madras. Những ánh sáng đèn màu chạy xung quanh những cái cây; địa điểm ven hồ này là một sự thay đổi được chào đón nếu so với cái mandapam đầy khói không thể phát âm nó.

“Đúng vậy, ông muốn làm PowerPoint, nhưng em đã ngăn ông lại. Ông thậm chí còn đến khách sạn để cho anh xem bài diễn thuyết.”

“Khi nào?” tôi hỏi, “Anh chỉ ở đó thôi mà.”

“Ngủ cả ngày,” Ananya nói. “Ông chỉ nghe thấy tiếng ngáy thôi.”

“Em không ngủ à?” tôi hỏi.

“Không thể nào, nhà em có bao nhiêu khách từ ngoài thành phố. Em không thể ngủ trong ít nhất hai ngày.”

“Thế sao em vẫn có thể trông xinh đẹp được như thế?” tôi nói.

Cô đỏ mặt. Hợp với màu áo của cô. Cô mặc chiếc lehnga hồng với những đường thêu vàng và bạc đậm dành cho buổi tối, một sự bất ngờ dành cho họ hàng của tôi và hơi sốc một chút cho chính các bà bác của cô. Tuy vậy, đã quá trễ và Ananya đã được gả cho tôi rồi. Đồ chết tiệt, Harish Trinh Trắng, tôi nghĩ, dù rằng tôi rửa bản thân mình vì đã nghĩ đến hắn ta.

“Chúc mừng hạnh phúc,” một vài người nào đó bước tới sân khấu gặp chúng tôi và chúng tôi cười để chụp ảnh tới hàng trăm lần.

Bữa tối có những món Bắc Ấn, nhưng hương vị thì không được bằng.

“Họ làm gobi aaloo bằng dầu dừa,” chị Minti ca cẩm.

“Ngày mai chúng ta quay về rồi,” tôi nói. “Chị sẽ được ăn parantha sớm thôi. Giờ thì đừng vội xiu nữa và ăn kem đi.”

“Khi nào chúng ta cắt bánh thế?” một em họ trẻ tuổi của tôi hỏi và trở tới chiếc bánh bông lan không trứng đặt ở giữa vườn. Bên cạnh chiếc bánh có chiếc bục với những cái ghế xung quanh.

Một người phục vụ rung chiếc chuông tay, báo hiệu đã đến bài diễn văn và lễ cắt bánh. Những người họ hàng tới và ngồi trên những cái ghế. Những người Tamil và Punjab nhìn nhau. Người ta không chỉ đến để dự đám cưới, họ đến xem một bảo tàng sống của một cộng đồng khác.

“Nhưng khi nào thì DJ mới bắt đầu đây?” em họ của tôi hỏi.

“Kiên nhẫn nào,” tôi nói.

Ananya và tôi đứng cạnh chiếc bánh. Ananya cầm micro để nói trước.

“Cảm ơn tất cả mọi người vì đã đến đây. Tôi rất biết ơn tất cả mọi người vì đã chia sẻ hạnh phúc với chúng tôi. Đúng vậy, đám cưới của chúng tôi rất khác lạ, chúng tôi đã phải trải qua nhiều chuyện mới tới được đây, điều đó càng làm cho nó trở nên đặc biệt. Tôi muốn người bố tuyệt vời của mình chia sẻ vài điều với mọi người.”

Ananya vỗ tay và tất cả đám đông đều vỗ tay theo.

Bố mẹ tôi ngồi cùng nhau, khuôn mặt nở nụ cười. Ít nhất là trong tối nay, họ đã quyết định hòa bình với nhau.

“Chào tất cả mọi người,” bố Ananya nói. “Tôi cũng muốn mời đại diện nhà trai có vài lời sau đây.”

Ông nhìn bố tôi. Bố tôi chấp tay lại để thoái thác.

“Tôi sẽ nói,” bác Rajji nói và giơ tay lên. Hẳn là ông đã tìm được quây rượu của Câu lạc bộ thuyền rồi.

“Chào mừng mọi người,” bố Ananya bắt đầu, “tôi chưa bao giờ thích phát biểu cả. Mặc dù vậy, trong năm vừa rồi, được sự giúp đỡ của con rể tôi, tôi đã có được sự tự tin để nói chuyện trước đám đông.”

Tất cả mọi người quay lại nhìn tôi. OK, thuyết trình ở công ty là một chuyện, giải bày trước cộng đồng của mình lại là một chuyện rất khác. Tôi hy vọng ông biết ông đang làm gì.

“Tôi biết chủ đề hàng đầu mọi người vẫn bàn tán trong bữa tiệc này - tại sao Swami lại gả con gái của ông ta cho một anh chàng Bắc Ấn? Tôi biết, vì chính chúng tôi cũng đã hỏi cùng câu đó.”

Những tiếng cười lách rích khắp đám người.

“Thực tế là, lần đầu tiên Ananya nói chuyện với chúng tôi về Krish, chúng tôi đã rất bực. Như tất cả những người Tamil biết, chúng tôi rất tự hào về văn hóa của chúng tôi. Chúng tôi cũng nghĩ con gái tôi là của hiếm, nó sẽ lấy chàng trai tốt nhất trong cộng đồng của chúng tôi. Sao nó phải chọn một anh chàng Punjab?”

Tất cả những người mặc sari Kanjeevaram trong đám đông gật đầu. Những người Punjab mặt nghiêm lại.

”Chúng tôi đã cố hết sức để làm nhục chí nó. Chúng tôi đã không đối xử tốt với Krish dù rằng cậu ấy chuyển đến Chennai vì chúng tôi. Chúng tôi thậm chí còn giới thiệu cho nó các cậu con trai Tamil. Nhưng quý vị biết bọn trẻ ngày nay đấy, chúng làm những điều chúng muốn làm.”

Lần này thì tất cả đều gật đầu thấu hiểu.

“Thế thì tại sao các bậc cha mẹ lại phản đối chuyện này?” ông nói và chỉnh lại cặp kính. “Vấn đề không chỉ là về một cộng đồng khác. Vấn đề ở chỗ, con gái của quý vị đã tự tìm một chàng trai. Chúng ta là bố mẹ, chúng ta cảm thấy lời nói của mình không có sức nặng, thấy mình bị gạt ra rìa và cảm thấy thất vọng. Chúng ta nuôi nấng con cái mình từ tấm bé thành ra khôn lớn, sao chúng có thể lờ chúng ta đi như thế? Tất cả những bực dọc của chúng tôi đã thành giận dữ. Chúng ta đã rất ghét những cuộc hôn nhân do tình yêu, phải không?”

Các bà bác Ananya cười.

“Nhưng chúng ta quên rằng điều này xảy ra là bởi vì con cái của quý vị có tình yêu để dành cho ai đó trên thế gian này. Đó có phải là một điều quá tồi

tệ? Con cái chúng ta đã học cách yêu từ đâu? Chính là từ chúng ta, người mà chúng yêu đầu tiên chính là chúng ta.”

Ananya nắm lấy cánh tay tôi và siết thật chặt. Đám đông lắng nghe hết sức chăm chú.

“Thực ra, sự lựa chọn rất đơn giản. Khi con cái quý vị quyết định yêu một người mới, quý vị có thể xem đó như một cơ hội để ghét người được chọn và gia đình của họ. Đó là điều chúng tôi đã làm trong một thời gian. Tuy vậy, quý vị cũng có thể xem đó như một cơ hội để yêu quý thêm một vài người nữa. Và làm sao yêu quý nhiều người hơn lại là một điều tồi tệ cơ chứ?”

Ông dừng lại uống một cốc nước và tiếp tục. “Đúng thế, con người Tamil trong tôi đã có chút thất vọng. Nhưng con người Ấn Độ trong tôi thì rất hạnh phúc. Và trên tất cả mọi thứ, con người trong tôi hạnh phúc. Sau cùng thì, chúng tôi đã quyết định tận dụng cơ hội này để được yêu thương nhiều người hơn.”

Khi ông bỏ micro xuống, Ananya ôm ông thật chặt. Đám đông bật ra những tràng vỗ tay. Ananya và tôi cắt bánh trong tiếng vỗ tay vang dội. Chúng tôi cho nhau ăn và cho bố mẹ bên kia mỗi người một miếng. Người thợ chụp ảnh tập trung bố mẹ cả hai bên lại để chụp hình.

“Ananya, em thấy không, bố mẹ của cả hai chúng ta. Họ đang cười,” tôi nói.

Bác Rajji tiến tới và cầm micro để phát biểu.

“Ngăn bố Minti lại đi, ông ấy đã uống sáu cốc rồi đấy,” bác Kamla nói.

Bác Rajji cầm lấy micro và đưa tay lên. “Thưa quý vị,” ông nói.

Tôi bước lên chỗ ông.

“Bác Rajji, thế là đủ rồi. Bác ngẫu thế này mà lại thốt ra những bài diễn văn buồn tẻ thì còn ra gì nữa,” tôi thì thầm vào tai ông.

“Vậy sao? Chúng ta phải đáp lời họ chứ?” ông hỏi.

“Có phải thi thố gì đâu bác ơi,” tôi nói.

Ông nói vào trong micro, “Thưa các quý vị Tamil Nadu, cảm ơn quý vị rất nhiều. Giờ chúng tôi mời quý vị nhảy vài điệu theo kiểu Punjab với DJ ở phía sau.”

Các anh chị họ của tôi bật khỏi ghế và tràn ra sàn nhảy.

Tuyển tập bài hát là sự pha trộn của nhạc phim Tamil và Hindu. Họ có một đĩa nhạc Punjab mà bác Rajji đã chỉ đạo chơi lặp lại. Gia đình tôi áp đảo trên sàn nhảy, nhưng Ananya đã giục các bà bác ông bác của mình tham gia cùng. Tôi nghĩ giờ đây họ cũng đã là gia đình của mình.

Bác Rajji đã tránh được một cú ngã đau trong khi thử một bước nhảy cuồng nhiệt khá khó trong điệu breakdance Bhangra để gây ấn tượng với những họ hàng mới của tôi. Các anh chị em họ đẩy cả tôi và Ananya ra nhảy một điệu thân mật. Tôi giữ Ananya bên mình tiến ra sàn nhảy.

“Ananya,” tôi thì thầm vào tai cô.

“Gì thế?” cô nói khe khẽ.

“Anh yêu em và bố em và mẹ em và em trai em và họ hàng em,” tôi nói.

“Em cũng yêu anh và họ hàng nhà anh,” cô nói.

Chúng tôi hôn nhau trong khi những người Tamil và Punjab nhảy xung quanh.

“Thế bây giờ chế độ khắc kỷ đã qua rồi chứ? Em nói chúng ta chỉ được làm chuyện đó khi đã cán qua vạch đích mà,” tôi nói.

“Đàn ông các anh chỉ nghĩ về điều đó sao?” cô nói.

“Vì sự đoàn kết của dân tộc,” tôi nói.

Một vài năm sau

“Anh có phải ở trong này không?” tôi hỏi Ananya lúc đó đang nằm trong phòng hộ sinh. Một tấm rèm kéo ngang giường ngăn phần phía trên và phía dưới cơ thể cô. Các bác sĩ đã gây tê nửa người cô, để cô vẫn tỉnh táo suốt quá trình đẻ mổ. Một đội ngũ chuyên viên y tế đứng đằng sau tấm rèm đang rạch bụng cô.

“Ông ấy có một con dao,” tôi nói và trộm nhìn các bác sĩ. Đầu tôi bỗng choáng váng.

“Đừng làm em bấn loạn lên thế. Nói chuyện gì khác đi,” cô nói. “Quyển sách thể nào rồi?”

“Hừm, nhà xuất bản thứ năm đã từ chối nó ngày hôm qua,” tôi nói và lại đứng dậy để ngó. “Ít nhất thì giờ anh cũng có thể đến được với nhà xuất bản thứ sáu... eo, có máu kìa.”

“Nếu anh không chịu được cảnh đó thì ngồi xuống đi, và đừng có sợ thế nữa. Em bị gây tê nên chẳng cảm thấy gì cả,” cô nói.

Bác sĩ đã khuyến nghị đẻ mổ mà không gây mê toàn thân.

“Giá mà em thấy được nhỉ,” tôi nói, “Chà, anh nhìn thấy một cái chân. Như trong phim Người ngoài hành tinh ấy.”

“Thôi đi,” cô nói. “Trông nó giống em không?”

“Anh không biết. Anh chưa nhìn thấy mặt. Anh mới chỉ nhìn thấy chỗ ấy thôi.”

Bác sĩ nhắc cả đứa trẻ ra ngoài.

“Cảm ơn, bác sĩ, cảm ơn rất nhiều,” tôi cảm động nói và tiến lại để bắt tay ông.

“Đợi đã,” bác sĩ nói qua khẩu trang.

“Gì thế?” Ananya hỏi.

“Tôi không biết nữa,” ông nói. “Ồ, xem nào, còn một cái chân nữa. Chà, một bé trai nữa.”

“Sinh đôi à?” cô nói như không tin vào chính mình, trông tưởng chừng sắp ngất đi.

“Đúng vậy,” bác sĩ nói. “Chúc mừng nhé.”

Y tá lau sạch hai em bé và trao chúng cho tôi.

“Cẩn thận nhé,” cô nói, còn tôi mỗi tay đỡ một đứa.

“Hai người từ hai bang khác nhau phải không? Thế chúng sẽ thuộc về bang nào đây?” cô y tá nói và cười khúc khích.

“Chúng sẽ từ một đất nước được gọi là Ấn Độ,” tôi nói.

HẾT

• Chú thích •

^[1] Không có nghĩa rằng tôi là phận râu quạp, bị vợ đè nén hay không đủ bản lĩnh đàn ông đâu nhé.

^[2] IIM: Học viện Quản lý Ấn Độ. IIMA là cơ sở tại Ahmedabad, một thành phố thuộc bang Gujarat, nằm ở phía Tây Ấn Độ.

^[3] Bindi: chấm màu giữa trán gần lông mày của phụ nữ Ấn Độ, để trang điểm và cũng hàm chứa quan niệm tôn giáo.

^[4] Slawar kameez: Một kiểu trang phục truyền thống của người Trung, Nam Ấn, kết hợp giữa quần ống thụng và áo dài chèn eo.

^[5] Lungi: Một tấm vải quấn quanh người từ thắt lưng trở xuống thay cho quần.

^[6] Người Tamil Brahmin là một cộng đồng nhỏ trong cộng đồng Tamil. Thường được xem là hà khắc hơn và đôi khi được nhìn nhận là có đẳng cấp cao hơn.

^[7] Lối sống, những quy định, quy ước của cộng đồng Tamil Brahmin.

^[8] IIT (Indian Institutes of Technology): Học viện công nghệ thông tin Ấn Độ.

^[9] NIT: Học viện Công nghệ Quốc gia.

^[10] Dhoti: Trang phục truyền thống của đàn ông Ấn Độ, làm từ một miếng vải vuông, quấn lại thành chiếc váy dài, giống như xà rông.

^[11] Trò ném đĩa

^[12] Namaste: hình thức chào hỏi bằng cách chắp hai tay trước ngực để bày tỏ sự tôn kính.

^[13] Còn được gọi Sabarmati Ashram, một trong những nơi ở của Mohandas Karamchand Gandhi, lãnh tụ giải phóng Ấn Độ.

^[14] Dandi là tên địa danh, nhưng trong tiếng Sanskrit/Hindi cũng có nghĩa là gậy.

^[15] Những nữ diễn viên xinh đẹp và nổi tiếng của Ấn Độ, xuất thân từ Nam Ấn.

^[16] Baraat: nghi lễ đưa chú rể tới nơi tổ chức hôn lễ, có âm nhạc và nhảy múa, chú rể ngồi trên ngựa.

^[17] Lehnga: loại váy dài thêu nhiều hoạ tiết, thường được mặc trong các dịp lễ hội, đám cưới ở Bắc Ấn.

^[18] Satsang: hình thức thiền hoặc yoga, nghe giảng về nhân sinh quan.

^[19] Khus sharbat: đồ uống được chiết xuất từ rễ cây khus, một loài thực vật giống như cỏ.

^[20] Chutney: một loại sốt đặc làm từ hoa quả, giấm, đường và gia vị, có nguồn gốc và phổ biến ở Ấn Độ.

^[21] Jalebi: một loại bánh ngọt có hình như chiếc vòng hoặc sợi mì. Bánh được làm từ bột ủ lên men chiên vàng với bơ và được rưới một lớp xi rô đường.

^[22] Chole bhature: món ăn kết hợp giữa đậu sốt gà cay (chole) và bánh mì rán (bhatoora)

^[23] Kachori: một loại bánh tròn, dẹt, làm bằng bột mì nhồi đậu và các loại gia vị.

^[24] Một thứ đồ uống phổ biến của người Ấn, được chế biến từ trà đen, gừng và các gia vị khác, pha thêm sữa đặc.

^[25] Các nhân vật trong truyền thuyết của Ấn Độ.

^[26] IIMB: Học viện quản lý Bangalore, Ấn Độ.

^[27] Dosa: món ăn sáng được làm từ bột gạo và đậu lăng để lên men, như bánh kếp.

^[28] Một hình thức trang trí dân gian Ấn Độ với những hoa văn từ bột gạo tại một khu vực trên sàn nhà. Rangoli thường được làm trong các dịp lễ để chào đón các vị thần

- ^[29] Tambura và Sita là những chiếc đàn có cổ dài, bầu nhỏ, tròn.
- ^[30] Tên một đảng phái chính trị ở Ấn Độ.
- ^[31] Một hệ thống âm nhạc vùng Nam Ấn.
- ^[32] Idli: Một thứ bánh tròn nhỏ làm bằng bột gạo và đậu lăng để lên men và hấp lên.
- ^[33] Madurai Shanmukhavadiyu, nghệ sĩ nhạc camatic nổi tiếng của Ấn Độ.
- ^[34] Cổ phiếu của các công ty công nghệ cao, đặc biệt là công ty mạng.
- ^[35] Một địa điểm ở Nam Ấn, thường được người Bắc Ấn dùng để chỉ tất cả những người Nam Ấn.
- ^[36] Upma: món ăn như cháo đặc.
- ^[37] Pongal: cơm nấu với đậu xanh và nước dừa, sữa hoặc đường thốt nốt, thường dùng trong các dịp lễ.
- ^[38] Một thứ đồ ăn ngọt, được nấu từ bột, đường và sữa trâu, thường được dùng làm món tráng miệng
- ^[39] Guru: người thầy hay thủ lĩnh tinh thần trong đạo Hindu.
- ^[40] Gobi alo: Món ăn Ấn được nấu từ khoai tây và xúp lơ với các gia vị như cà ri, bột nghệ.
- ^[41] Raita: món ăn làm từ rau quả (như dưa chuột, hành tây, cà rốt,...) trộn với sữa chua và các loại gia vị.
- ^[42] Puja: Nghi lễ đầu trong đám cưới, cả hai gia đình cô dâu và chú rể cầu nguyện để lễ cưới diễn ra thuận lợi.
- ^[43] Sangeet: Ca hát mừng đám cưới, thường có trong phong tục cưới xin của người Punjab.
- ^[44] Kurta: Một loại áo dài cho nam giới.
- ^[45] Hara bhara kabab: Thịt nướng hoặc rán.
- ^[46] Lễ Oonjal mang ý nghĩa nhắc nhở cô dâu, chú rể luôn bên nhau trải qua những thăng trầm cuộc sống (như chiếc xích đu lên xuống) đồng thời ghi nhớ vai trò vun đắp hạnh phúc của họ hàng, người thân.

^[47] Kanyadaan: nghi lễ bố cô dâu trao con gái cho chú rể trong đám cưới người Tamil.

^[48] Lễ Saptapathi hàm ý hai vợ chồng sẽ gắn gũi, cùng nhau bước đi trong cuộc sống.

Mục Lục

Lời cảm ơn

Mở Đầu

Phần 1: AHMEDABAD

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

Phần 2: DELHI

12

13

14

Phần 3: CHENNAI

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41

Phần 4: ĐIỆP VỤ DELHI

42
43
44
45
46
47
48
49
50

Phần 5: GOA

51
52
53

Phần cuối: DELHI & CHENNAI

54

55

56

57

58

59

60

61

62

63

Một vài năm sau